

Burma's Challenge

by Aung San

မြန်မာ့ စိန်ခေါ်သံ

မြန်မာ့ စိန်ခေါ်သံ နိဒါန်းနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

ယမင်းစာပေက နိုင်ငံရေး စာပေ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၂၈၂) နဲ့ ပုံနှိပ် ဖြန့်ချိလိုက်တဲ့ မောင်မြင်း မြန်မာပြန်ခဲ့တဲ့ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားခဲ့တဲ့ "မြန်မာ့ စိန်ခေါ်သံ" (Burma's Challenge by Aung San) စာအုပ်မှ "နိဒါန်းနဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း" ကို ပြန်လည် ကူးယူ လွှင့်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၊ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်ကြည်နှင့် သားသမီး ၃ ဦးတို့ အတူတကွ ရိုစဉ် အခါက။

နိဒါန်း

ဤစာအုပ်ငယ်သည် မြန်မာပြည်တွင်းမှ ဂျပန် ကျူးကျော်ရေးသမားတို့အား မောင်းထုတ်ပြီးသည့်နောက် အထူးထူးသော အရေးအခင်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆိုခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ အရေးပါသော ဟောပြောချက်များနှင့် မိန့်ခွန်းများကို စုစည်း ဖော်ပြထားချက် တရပ်ဖြစ်၍ ထိုခေတ် ထိုကာလရှိ မြန်မာပြည်၏ အခြေအနေများ၊ ပြဿနာများနှင့် သဘော ဆန္ဒများကို ရှင်းလင်း ဖော်ပြ ထားလေသည်။ မြန်မာပြည်၏ ပြဿနာများနှင့် ဖြစ်ရပ်များကို ကမ်းကုန်လမ်းကုန်၊ သို့မဟုတ် နိုင်နိုင်နင်းနင်း ကိုင်တွယ် သုံးသပ်ထားသည် ဟူ၍ကား မဆိုလိုပေ။ သို့သော် မြန်မာပြည်၏ လက်ရှိ အဖြစ်အပျက်များနှင့် ပြဿနာများ၏ ယေဘုယျ ရှေ့ရှုချက်များကိုမူ ဖော်ထုတ် ညွှန်ပြပေးနိုင်လိမ့်မည် ဟူ၍ကား မြှော်လင့်မိပေသည်။

တကမ္ဘာလုံး သိသည့်အတိုင်း မြန်မာပြည်သည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် နှစ်ကြိမ် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်က အဓိက စစ်မြေပြင် ဖြစ်ခဲ့ရသော တရုတ်ပြည်မှ လွဲလျှင်

ဂျပန် စစ်ဝါဒီတို့အား ကျော်ကြားစွာ တော်လှန် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့သော တိုင်းပြည် နှစ်ပြည်မှာ ဖိလိပိုင်နှင့် မြန်မာပြည်တို့ပင် ဖြစ်သော်လည်း မြန်မာပြည်သည် ယခုအခါ ပြင်ပကမ္ဘာ၏ မေ့လျော့ခြင်းကို ခံရတော့မတတ် ဖြစ်နေရသည်။ တဖန် တိုင်းပြည်က ငယ်ပြီး လူဦးရေကလည်း မပြောပလောက် (၁၇ သန်းသာ ရှိသည်) စေကာမူ မြန်မာပြည်၏ စီးပွားရေး အလားအလာများသည် ညံ့ဖျင်းခြင်း မရှိသည့် အပြင် မြန်မာပြည်သည် အရှေ့ဖျားနှင့် အရှေ့တောင် အာရှ၏ မဟာဗျူဟာတွင် မလွဲမရှောင်သာအောင် ပြင်ပ ကမ္ဘာကြီး၏ အထူးသဖြင့် ကမ္ဘာကြီးနှင့် ကမ္ဘာ့ အရှေ့ခြမ်းတွင် ငြိမ်းချမ်းရေး ဖန်တီး ထိန်းသိမ်းထားရေး အတွက် အရေးတကြီး လိုလားနေသည့် တိုင်းပြည်များ၏ ပိုမို စိတ်ဝင်စားမှုနှင့် ဖျတ်လတ် တက်ကြွသော အာရုံစိုက်မှုကို တောင်းဆိုလျက် ရှိပေသည်။ သို့မဟုတ် တောင်းဆိုထိုက်လျက် ရှိပေသည်။ မြန်မာပြည်သည် ဘာဖြစ်သည်၊ ဘာဖြစ်ခဲ့သည်၊ ဘာဖြစ်လိမ့်မည်၊ ပြင်ပ ကမ္ဘာကြီးသို့ မြန်မာပြည်က ဘာကို ကမ်းလှမ်းနိုင်၍ ပြင်ပ ကမ္ဘာကြီးမှ ဘာကို ပြန်ရယူနိုင်ရမည် အစရှိသည်တို့ကို ယင်းတို့အနေဖြင့် သိထားရန် လိုအပ်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤစာအုပ်ငယ်၏ အမည်ကို 'မြန်မာ့ စိန်ခေါ်သံ' ဟု ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ဤစာအုပ်ငယ်သည် ဗမာ့အရေးတည်း ဟူသော ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး အတွက် ကမ္ဘာကြီး၏ အာရုံစိုက်မှု၊ နားလည်မှု၊ ကိုယ်ချင်းစာမှုနှင့် အပြုသဘောဖြင့် ထောက်ခံ အားပေးမှုတို့ကို နှိုးဆော်ခြင်း ပြုသည်မှာ သံသယဖြစ်စရာ မလိုသောကြောင့်ပေတည်း။

(ပုံ) အောင်ဆန်း

ရန်ကုန်၊ ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်း

မကွေးခရိုင် နတ်မောက်မြို့၌ ၁၉၁၅ ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းကို ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ကျေးလက်ပိုင်းရှိ ကြေးရည်တတ် လူကုထံ မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်သူ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ ဘိုးဘေးများသည် ထင်ရှားကျော်ကြားသော မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ပထမဦးစွာ နတ်မောက်မြို့ မြန်မာ အထက်တန်းကျောင်းတွင် ပညာ သင်ကြားခဲ့သည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် ဆက်လက် ပညာသင်ကြား၍ အင်္ဂလိပ်စာပေ၊ ခေတ်မီသမိုင်းနှင့် နိုင်ငံရေးသိပ္ပံ ဘာသာများကိုယူကာ ဝိဇ္ဇာတန်းကို အောင်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင်ပင် ဥပဒေတန်းကို တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အစောပိုင်းကာလ ပညာရေး ခရီးလမ်းသည် ဆုတံဆိပ်များ၊ ပညာသင်ဆုများ ဆွတ်ခူးနိုင်ခြင်းဖြင့် တောက်ပြောင်မှု ရှိခဲ့သော်လည်း တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်ရှိလာချိန်တွင် တိုင်းပြည်တဝှမ်းလုံး၌ ထင်ရှားသည့် ကျောင်းသား ခေါင်းဆောင် တဦးအဖြစ် နိုင်ငံရေး စိတ်ထက်သန်မှုနှင့် နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုတွင် ပါဝင်လာခြင်းကြောင့် ပညာရေး ခရီးလမ်းမှာ မဖြောင့်ဖြူးဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ကျောင်းသားတို့၏ ရပိုင်ခွင့်များ၊ မကျေနပ်ချက်များ အတွက် လှုံ့ဆော်သောကြောင့် တက္ကသိုလ်မှ ထုတ်ပစ်မည် ဟူ၍ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ခြိမ်းချောက် ခံခဲ့ရသည်။ အကယ်အားဖြင့်လည်း ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှ သုံးနှစ်တာမျှ ယာယီ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ဤသို့ ထုတ်ပယ်ခံရခြင်းသည် ၁၉၃၆ ခုနှစ် အစောပိုင်း၌ တပြည်လုံးနဲ့ ကျောင်းသား သပိတ်ကြီး မှောက်ခဲ့ရမှု၏ လောလောဆယ် အကြောင်းရင်း တရပ် ဖြစ်သည်။ ယင်းကျောင်းသား သပိတ်ကြီးတွင် သူသည် ထင်ရှားသော ခေါင်းဆောင် တဦး ဖြစ်ပေသည်။ ယင်းသပိတ်ကြီးကြောင့် တနှစ် ပညာသင် ပျက်ခဲ့ရသည်။

ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင် နို့သောက်စို့ရင်း သူသည် အိုးဝေ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာ အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ၏ ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌနှင့် ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်၊ ဗမာနိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂကို စတင် ထူထောင်သူ တဦးနှင့် ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် လည်းကောင်း အထူးထူးသော ကျောင်းသား အဖွဲ့အစည်းများ၌ ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ကျောင်းသား အဖြစ်ဖြင့်ပင် ၁၉၁၈ ခုနှစ် အစောပိုင်းတွင် အစိုးရက ခန့်အပ်သော ယူနီဗာစီတီ အက်ဥပဒေ ပြင်ဆင်ရေး ကော်မတီ၌ အခြား ကျောင်းသား ကိုယ်စားလှယ် တဦးနှင့်အတူ ပါဝင်ခဲ့ပြီး ယူနီဗာစီတီ အက်ဥပဒေကို အတော်အတန် တိုးတက် ကောင်းမွန်လာအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့သည်။ ယင်းအက်ဥပဒေကို မြန်မာပြည် ဥပဒေပြု ကောင်စီက ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းအက်ဥပဒေကို ၁၉၂၀ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၃၆ ခုနှစ်တို့တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည် ပြည်လုံးနဲ့

ကျောင်းသား လှုပ်ရှားမှုများနှင့် သပိတ်မှောက်မှုများ၏ ရေသောက်မြစ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ သူသည် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝတွင် အင်္ဂလိပ် သတင်းစာ၊ မြန်မာ့ သတင်းစာများသို့ ဆောင်းပါးများ ပေးပို့ခဲ့သည်။ ထို့ပြင် ထိုစဉ်က ဗမာပိုင် ဗမာဦးစီး၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရက်သတ္တပတ်လျှင် သုံးကြိမ် ထုတ်ဝေသော အမျိုးသား စာစောင်ဖြစ်သည့် 'နယူးဘားမား' ဂျာနယ်၏ အယ်ဒီတာ အဖွဲ့တွင်လည်း အတန်ကြာ ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် သူသည် ဥပဒေတန်း တက်နေရာမှ ရုတ်တရက် ချက်ခြင်း ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုသို့ ရပ်ပစ်လိုက်ခြင်းမှာ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ထိုစဉ်က တခုတည်းသော တက်ကြွသည့် အမျိုးသားစိတ် ပြင်းပြသည့် နိုင်ငံရေး ပါတီ ဖြစ်သော ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး (သခင်) ၌ ပါဝင်၍ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးတည်း ဟူသော မျိုးချစ် လုပ်ငန်း အတွက် အလုပ်အကျွေး ပြုရန် ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် ယင်းနိုင်ငံရေး ပါတီတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ချိန်လောက်မှ စ၍ ၁၉၄၀ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် အဖမ်းမခံဘဲ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး အတွက် ဆက်လက် တိုက်ပွဲဝင်ရန် မြေလျှိုး သွားသည် အထိ ယင်းပါတီ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး အဖြစ် ထမ်းရွက်ခဲ့သည်။ သူသည် သခင် ခေါင်းဆောင် တဦး အဖြစ် ၁၉၃၉ ခုနှစ် အစောပိုင်းတွင် ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ခြင်း ခံရသည်။ ထိုစဉ်က ထုတ်ပြန်သော အစိုးရ ကျေညာချက် အဆိုအရ 'အစိုးရအား အကြမ်းဖက်၍ တွန်းလှန် ဖြိုချရန် လုပ်ကြံမှု' ကို ခေါင်းဆောင်သူ တဦးအဖြစ် ဖမ်းဆီးခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် များမကြာခင်မှာပင် ပြန်၍ လွတ်လာခဲ့သည်။ သခင် ပါတီ၏ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး အဖြစ် သူအပြင်းအထန် လုပ်ခဲ့သည်မှာ သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုပေ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံး (သခင်ပါတီ၏ တရားဝင် အမည်) အား ယခု လုပ်နေသည့် အဖျက်အဆီး အနှောင့်အရှက် လုပ်ငန်းမျိုးကို လုပ်ဆောင်နိုင်စေရန် ဖန်တီးခဲ့သူ သုံးဦး အနက် တဦးဖြစ်ပြီး၊ ပါတီ၏ အရေးကြီးသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ပေါ်လစီပေါင်း များစွာကို ဖော်ထုတ်ရေး အတွက် တဝန်ယူခဲ့သည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ထိုစဉ်က အစိုးရ မှတ်တမ်းများ၌ ရေးသား ထားလေသည်။ ဗမာနိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာ တောင်သူ လယ်သမား အစည်းအရုံး၏ အလုပ်အမှုဆောင် ကောင်မတီဝင် အဖြစ်လည်း ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၃၉-၄၀ ခုနှစ် အတွင်း ဒေါက်တာ ဗမော်နှင့် အတူ၊ ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး အတွက် တိုက်ပွဲ ဝင်လိုကြသော ပါတီများ၊ အစိတ်အပိုင်များ စုစည်းထားသည့် ဗမာ့ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းကို ဦးဆောင် ဖွဲ့စည်းရာတွင် အဓိက ပုဂ္ဂိုလ် တဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် ဗမာ့ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်း၏ အတွင်းရေးမှူး အဖြစ် မြေလျှိုး သွားခဲ့ရချိန် အထိ ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၀ ခုနှစ် မတ်လတွင် အိန္ဒိယ အမျိုးသား ကွန်ဂရက် ပါတီ၏ ဖိတ်ကြားချက် အရ ယင်းပါတီ၏ ရမ်းဂါး ညီလာခံသို့ တက်ရောက်သည့် သခင်

ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အိန္ဒိယပြည်ရှိ ဝါယာ ဗာရာဏသီ၊ အလ္လာဟာဘတ်၊ အဂ္ဂရာ၊ ဒေလီ၊ ပက်ရှဝါ၊ ခိုင်ဘာတောင်ကြား၊ လာအို၊ အမ်ရစ်ဆာ အာမက်ဒဘတ်၊ ဘုံဘောနှင့် ကာလ်ကတ္တာမြို့တို့သို့ ခရီးလှည့်ခဲ့သည်။ အိန္ဒိယပြည်မှ ပြန်လာခဲ့ရပြီးနောက် မြန်မာပြည် အတွင်း၌ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး၊ စစ်ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းများ အပြင်းအထန် ဆောင်ရွက်ရင်း ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂ၏ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်၊ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် ကောင်စီဝင် အဖြစ် ကာလ အတန်ကြာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ သူ့အား ဖမ်းဆီးရန် ဝရမ်း ထုတ်လိုက်ရာတွင် သူသည် ဝရမ်းကို တိမ်းရှောင်ကာ မြေလျှိုးခဲ့သည်။ ဤသို့ ဝရမ်းထုတ်သည့် အတွက် လူငယ်တို့ အတွင်း၌ မငြိမ်မသက် ဖြစ်မှုများ ပေါ်ထွက် လာရသောကြောင့် နောင်အခါတွင် ဝရမ်းကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်း ခဲ့စေကာမူ သူသည် မြေလျှိုး၍ပင် ဆောင်ရွက် နေခဲ့သည်။

သူသည် တရုတ်ပြည် အချွတ်မြို့သို့ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲ အတွက် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ အဆက်အသွယ်နှင့် အကူအညီ ရရှိရန် ထွက်ခွာ သွားခဲ့ပြီး၊ ယင်းမြို့ရှိ အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ ဒေသတွင် နှစ်လခန့် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြန်မာပြည်ရှိ ရဲဘော်များ၏ စီစဉ်ပေးချက် အရ၊ ဂျပန်နှင့် အဆက်အသွယ်ရကာ ဂျပန်တို့က လာရောက်၍ သူ့အား တိုက်ပွဲမြို့သို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ တိုက်ပွဲမြို့တွင် သုံးလခန့် နေရပြီးနောက် ဂျပန်တို့ ပေးအပ်လိုက်သော စီမံကိန်းကို မြန်မာပြည်ရှိ ရဲဘော်များ သိရှိစေရန် ၁၉၄၀ ခုနှစ် အစောပိုင်းတွင် မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့ရသည်။ များမကြာခင်တွင် သူသည် တိုက်ပွဲသို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်တွင်း၌ တော်လှန် ထကြွရေးကို ခေါင်းဆောင်နိုင်ရေး အတွက် ဂျပန်တို့၏ စစ်သင်တန်းသို့ တက်မည့် ပထမ အသုတ် လူငယ်တစ်စုကို သူနှင့် တပါတည်း ခေါ်ဆောင် သွားခဲ့သည်။

၁၉၄၂ ခုနှစ် အစောပိုင်းတွင် သူသည် ဘန်ကောက်မြို့သို့ ရောက်ခဲ့ပြီး ဂျပန်တို့၏ အကူအညီဖြင့် ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော် (ဘီအိုင်အေ) ကို ထိုမြို့၌ ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ဂျပန်တို့ မြန်မာပြည်ကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်သည့် အခါတွင် သူသည် ဂျပန်တို့နှင့် အတူ မြန်မာပြည်သို့ ချီတက် လာခဲ့သည်။ ဂျပန်ပြည်၌ ရှိစဉ်ကပင် သူနှင့် သူ့ရဲဘော်တို့သည် ဂျပန်တို့နှင့် ပဋိပက္ခ ဖြစ်ခဲ့ကြသည် ဖြစ်ရာ ဂျပန်တို့ မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ချီတက် ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး၊ မြန်မာပြည်သူတို့အား ပို၍ ပို၍ နှိပ်စက်ကာလူ ပြုလာချိန်တွင်မူ ပဋိပက္ခ ဖြစ်မှုသည် ပိုမို ပြင်းထန် လာခဲ့လေသည်။ သူသည် မြန်မာပြည်တွင်းသို့ ပြန်မဝင်ခင်နှင့် ဂျပန်တို့ ရန်ကုန်ကို သိမ်းပိုက် ပြီးချိန်တို့တွင် ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းကို စည်းရုံး လုပ်ဆောင်ရန် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း အထမမြောက်ခဲ့ချေ။ သို့သော် ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး

တပ်မတော်တွင်း၌ ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်များ ရှိနေကြောင်းကိုမူ တိုင်းပြည်က ကောင်းစွာ သိရှိ နေခဲ့ပေသည်။ ထိုအကြောင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ ထိုစဉ်က ဂျပန်စစ်ဗိုလ် ဦးစီးသော ဘီအိုင်အေ၏ အာဏာဩဇာဖြင့် စစ်နောက်ပိုင်းတွင် ဖွဲ့စည်းခဲ့သော 'ဘီအိုင်အေ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့' အချို့၏ အလွန်အကျွံ ပြုမူတို့ကို ချက်ကောင်းယူကာ ဘီအိုင်အေ အပေါ် ဆန့်ကျင်သည့် နိုင်ငံရေး ရန်သူများ၏ မသမာသော အကြံအစည် ပြုမူချက်များကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဘီအိုင်အေကို ဗမာ့ ကာကွယ်ရေး တပ်မတော် (ဘီဒီအေ) အဖြစ် ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ တပ်အင်အားကိုလည်း လျော့ချခဲ့သည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် ဗိုလ်မှူးကြီး အဆင့်ဖြင့် ဗမာ့ ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်ကို ကြီးမှူး ကွပ်ကဲ ခဲ့လေသည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းနှင့် ဒေါက်တာဗမော်တို့သည် အခြားပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ဦးနှင့်အတူ တိုကျိုမြို့သို့ လာရောက်ရန် ဖိတ်ကြားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းမှာ (မေဂျာဂျင်နရယ်) ဗိုလ်ချုပ်ကလေး အဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ခြင်း ခံရသည်။ ဂျပန်ဘုရင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပြီး၊ တတိယအဆင့် တက်နေတံဆိပ် ချီးမြှင့်ခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။ တိုကျိုမြို့မှ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီးနောက်၊ တိုကျိုပြန်များအား ဂုဏ်ပြုသည့် ဧည့်ခံပွဲ တခုတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက မြန်မာပြည်သို့ ရောက်ရှိလာတော့မည့် လွတ်လပ်ရေးသည် အနည်းနှင့် အများ အမည်ခံ လွတ်လပ်ရေး ဖြစ်လိမ့်မည် ဟူ၍ အရိပ်အမြွက်အားဖြင့် ပြောဆိုခဲ့သည်။ ထိုနောက် မြန်မာပြည် ကာကွယ်ရေးနှင့် သူကိုယ်တိုင် သေနာပတိ အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော ဘီဒီအေတို့နှင့် ပတ်သက်သော ပြဿနာများကို တင်ပြရေး အတွက် လွတ်လပ်ရေး ပြင်ဆင်မှု ကော်မရှင်တွင် ပါဝင် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသည်။ ထိုနောက် မြန်မာနိုင်ငံအား လွတ်လပ်ရေး ပေးသည်ဆိုသော အခမ်းအနားတွင် သူသည် မေဂျာဂျင်နရယ် (ဗိုလ်ချုပ်ကလေး) အဆင့်ဖြင့် စစ်ဝန်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ပြီး၊ လွတ်လပ်ရေး တနှစ်မြောက်သည့် နေ့တွင် ဂျပန်အစိုးရက အပ်နှင်းသော ပထမဆင့် ရတနာတံဆိပ်ကို အခြား ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့်အတူ ရရှိခဲ့လေသည်။ သို့သော် ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး နှစ်ပတ်လည် အခမ်းအနားတွင် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသည် အမည်ခံ ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေးကို ဖွင့်ဟ တိုက်ခိုက်ရင်း၊ ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး မိန့်ခွန်းကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မိန့်ကြားခဲ့လေသည်။ ထိုမိန့်ခွန်းသည် တိုကျိုမြို့ရှိ ဂျပန်အစိုးရ ရပ်ကွက်၌ပင် ဂယက်ရိုက် စေခဲ့သည်ဟု အဆို ရှိပေသည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်တွင် သူသည် ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး၊ တော်လှန်ရေး လုပ်ငန်းကို စည်းရုံးရန် ထပ်မံ ကြံစည် အားထုတ်ခဲ့ရာ ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကို အောင်မြင်စွာ ဖွဲ့စည်းနိုင် ခဲ့လေသည်။ ၁၉၄၄ ခုနှစ် အကုန်လောက်တွင် သူသည် မဟာမိတ် စစ်ဌာနချုပ်နှင့် အဆက်အသွယ်

ရခဲ့သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် သူသည် ဂျပန် စစ်ဝါဒီတို့အား တိတိလင်းလင်း တော်လှန်သည်။ တော်လှန်ရေး တိုက်ပွဲကို ရှေ့ဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် သူနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ပုဂ္ဂိုလ် ၁၀ ဦးသည် ကန့်မြို့သို့ သွား၍ ဗြိတိသျှ ဦးစီးမှု အောက်ရှိ မြန်မာ စစ်တပ်နှင့် (ပိဘီအက်ဖ်) ခေါ် မျိုးချစ် ဗမာ တပ်မတော် (ထိုစဉ်က ဂျပန်ကို တော်လှန်သည့် မြန်မာတို့၏ တပ်မတော်အမည်) ကို ပူးပေါင်းရေး အတွက် သဘောတူ စာချုပ် ခဲ့ကြသည်။ ဗြိတိသျှ အစိုးရ၏ ကိုယ်စား လော့ဒီလူဝီမောင် ဘက်တန်က ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းအား ဗိုလ်မှူးချုပ် အဆင့်ဖြင့် ဗမာ တပ်မတော် ဒုတိယ သေနာပတိချုပ် (ဒပူတီ အင်စပက်တာ ဂျင်နရယ်) အဖြစ် ခန့်အပ်သည်။ သို့သော် သူသည် ရာထူးကို မိမိလက်ထောက် ပုဂ္ဂိုလ်များထဲမှ ပုဂ္ဂိုလ် တဦးအား ခန့်အပ်စေပြီး တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး အတွက် ဆက်လက် ကြိုးပမ်းရန် တပ်မတော်မှ ထွက်ခဲ့လေသည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လတွင် သူသည် ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုနောက် တဖန် ကိုယ်စားလှယ် ပေါင်း ၁,၃၀၀ နှင့် စတင် ဖွင့်လှစ်သော နေ့တွင် လူထုပရိသတ် တသိန်းနီးပါး တက်ရောက်ခဲ့သော ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ၌ ကျင်းပသည့် ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်၏ ပထမမြောက် ညီလာခံတွင် ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ်ပင် အရွေးခံရပြန်သည်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလတွင် ဘုရင်ခံ၏ အမှုဆောင် ကောင်စီ၌ ပါဝင် ဆောင်ရွက်ရေး အတွက် ပုဂ္ဂိုလ် ၁၁ ဦး၏ အမည်ကို တင်သွင်းရန် အကြောင်းကြားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သို့သော် ဘုရင်ခံထံမှ ကျေနပ်လောက်သော စည်းကမ်းချက်များကို မရသောကြောင့် သူသည် အမည် တင်သွင်းချက်ကို ပြန်လည် ရုပ်သိမ်း ခဲ့လေသည်။ သို့သော် ယင်းသို့ ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလိုက်ခြင်းမှာ သူနှင့် သူဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်တို့၏ နောက်ရှိ ပြည်သူတို့၏ အလိုအရ ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်လေရာ၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံရှိ ဗြိတိသျှ အစိုးရကပင်လျှင် ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်၏ လူထု ထောက်ခံမှု ရရှိပုံကို ဗြိတိသျှ ပါလီမန် အတွင်း၌ မလွဲသာဘဲ ဝန်ခံခဲ့ရပြီး၊ ဘုရင်ခံ၏ အမှုဆောင် ကောင်စီတွင်းသို့ ဝင်နိုင်စေရန် ဖဆပလ အတွက် တံခါးဖွင့်ထား နေသေးဆဲပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဗမာ့တော်လှန်ရေး

". . . ကမ္ဘာ့ ကုလသမဂ္ဂ အပါအဝင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အားလုံးကို လွတ်လပ်ရေး၊ တိုးတက်ရေးနဲ့ သာယာ ဝပြောရေး အတွက် တီထွင် ဖန်တီးမှု ပြုမယ့် ငြိမ်းချမ်းရေး ထွန်းကားစေမဲ့ နိုင်ငံတကာ ဆက်ဆံရေး စနစ် တရပ် ထူထောင်ရန် ကြိုးပမ်းကြဖို့ တိုက်တွန်းလိုက်တဲ့ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းရဲ့ မိန့်ခွန်းကို ဖတ်ရတော့မှ၊ အိန္ဒိယ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး တဦး ဖြစ်သူ နေရူးက ကိုလိုနီ ပေါက်စ နိုင်ငံလေးက အသက် ၃၀ ကျော်စသာ ရှိသေးတဲ့ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင် တယောက်ကို ဘာကြောင့် လေးစားရတယ် ဆိုတာ အံ့ဩမှု ပြေရတယ် . . . " . . . [၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၉ ရက်နေ့ ရန်ကုန် မြို့တော်ခန်းမ၌ ကျင်းပသော ရန်ကုန်မြို့ရှိ မဟာမိတ် တပ်သားတို့၏ အရှေ့နှင့် အနောက် အသင်း အစည်းအဝေးတွင် ပြောကြားသော အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ "ဗမာ့တော်လှန်ရေး" မိန့်ခွန်းကို ဗိုလ်ချုပ် ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ရေးသားခဲ့တဲ့ 'Burma's Challenge' by Aung San ကို မောင်မြဦး မြန်မာပြန်ပြီး၊ ယမင်းစာပေက နိုင်ငံရေး စာပေ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၂၈၂) နဲ့ ပုံနှိပ် ဖြန့်ချိလိုက်တဲ့ 'မြန်မာ့ စိန်ခေါ်သံ' စာအုပ်ကနေ ပြန်လည် ကူးယူ လွှင့်တင် ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။] (အင်း ... ဒီမိန့်ခွန်းပါပဲ၊ သခင်တင်မြက 'ဗိုလ်ချုပ်နှင့် အမှားတော်ပုံ' လို့ ခေါင်းစဉ် တပ်ခဲ့တာ။)

ပြည်သူထူထူကို မိန့်ခွန်း ပြောကြားနေသော ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း။

(၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ သြဂုတ်လ ၂၉ ရက်နေ့၊ ရန်ကုန် မြို့တော်ခန်းမ)

၁၉၄၂ ခုနှစ်၊ မတိုင်မီ အထိ မြန်မာပြည်ဟာ နှစ်ပေါင်း မြောက်မြားစွာ ဗြိတိသျှ အုပ်စိုးမှုအောက်မှာ ရှိခဲ့ရတယ်။ ၁၉၃၉ ခုနှစ်၊ ဗြိတိန်နဲ့ ပြင်သစ် တိုင်းပြည်တို့က ဂျာမနီကို စစ်ကျေညာတဲ့ အခါ မြန်မာပြည် ဥပဒေပြု ကောင်စီကို လုံးဝ တိုင်ပင်ခြင်း မပြုဘဲ ဘုရင်ခံဟာ မြန်မာပြည်ကို စစ်ပွဲဝင် တိုင်းပြည် အဖြစ် ကြေညာခဲ့တယ်။ ဗြိတိန်နိုင်ငံဟာ ဒီမိုကရေစီနဲ့ လွတ်လပ်ရေး အတွက် ဒါမှမဟုတ် ဒီအဓိပ္ပါယ်မျိုး သက်ရောက်တဲ့ စကားလုံး အတွက် တိုက်ခိုက် နေရပါတယ်လို့ မစ္စတာ ချိန်ဘာလိန် (ထိုစဉ်က ဗြိတိသျှ ဝန်ကြီးချုပ်) က ကမ္ဘာသိ ကြေညာခဲ့တယ်။ ဗြိတိသျှတို့ရဲ့ စစ်ရည်မှန်းချက်များနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိန္ဒိယနဲ့ လုံးလုံးလျားလျား ဆိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ တောင်းဆိုခဲ့တာကို မှတ်မိကောင်း မှတ်မိကြ ပေလိမ့်မယ်။ မြန်မာပြည်ကလဲ အလားတူ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ အဲဒီ အခါတုန်းက ကျုပ်ဟာ အများ နားလည်ကြတဲ့ နာမည်ဖြစ်တဲ့ သခင်ပါတီ၊ ဒါမှမဟုတ် တရားဝင် နာမည် အနေနဲ့ ဒို့ဗမာ အစည်းအရုံးဝင် တဦး ဖြစ်တယ်။ ဒီပါတီရဲ့ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ အခြေအနေနဲ့ ကမ္ဘာ့ အခြေအနေကို တွက်ချက်ပြီး ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည် လွတ်မြောက်ရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီနည်း ကျတဲ့ လွတ်လပ်ရေး အတွက် ကြိုးပမ်းမယ် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အရ ပါတီ အားလုံး ပါဝင်တဲ့ ဗမာ့ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းကို ဖွဲ့စည်းဖို့ နောက်ဆုံး အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းရဲ့ အတွင်းရေးမှူး အဖြစ်နဲ့လဲ အချိန်အတန်ကြာ ဆောင်ရွက် ခဲ့ပါတယ်။ ဗြိတိသျှတို့က ဒီမိုကရေစီ နည်းကျတဲ့ လွတ်လပ်ရေး အတွက် တိုက်နေရပါတယ်လို့ ဆိုခဲ့ကြသလို၊ ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းကြီး ကလဲ ဒီမိုကရေစီ နည်းကျတဲ့ လွတ်လပ်ရေးဟာ မိမိတို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်လို့ ကြေညာ ခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်မှတ်မိသမျှ ပြောရမယ် ဆိုရင် ဒီမိုကရေစီ နည်းကျတဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို သဘောတရားရေး အရရော လက်တွေ့အရပါ တကယ် ပေးပါမယ်လို့ အာမခံမှသာ ဒီမိုကရေစီ နည်းကျတဲ့ လွတ်လပ်ရေး အတွက် စစ်ထဲ ဝင်တိုက်ရေး ဆိုတာဟာ ကျုပ်တို့ အဖို့ ဆီလျော် သင့်မြတ် ပါလိမ့်မယ်လို့ ဗြိတိသျှ အစိုးရကို ကျုပ်တို့ အသိပေး ကြေညာ ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စစ် စတင် ကြေညာ လိုက်တာနဲ့ တချက်တည်း ကျုပ်တို့ ဗမာပြည် အတွက်လဲ ဒီမိုကရေစီ နည်းကျတဲ့ လွတ်လပ်ရေးရဲ့ အခြေခံမူတွေကို လိုက်နာ ကျင့်သုံးပါလို့ ကျုပ်တို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ရေးဆွဲရေး အတွက် တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော် ခေါ်ပေးပါလို့ တောင်းဆို ခဲ့တာကိုတော့ ကျုပ် မှတ်မိပါတယ်။ ကျုပ်တို့ တောင်းဆိုခဲ့တဲ့ အသွင် ကူးပြောင်းရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အစီအမံ အချို့ကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ မြန်မာပြည် ဥပဒေပြု ကောင်စီကရော အိန္ဒိယ ဥပဒေပြု ကောင်စီကပါ ဒီသဘောထားမျိုး အတိုင်း ဆုံးဖြတ် ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့

ကျုပ်တို့ တောင်းဆိုသံကို သူတို့က အရေး မစိုက်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဥရောပတိုက်မှာ ဖြစ်နေတဲ့ စစ်ဟာ နယ်ချဲ့ ဝါဒီနှစ်ခု တခုနဲ့ တခု တိုက်နေတဲ့ စစ်ပဲ။ ဘယ်လို ပန်ကြား တောင်းဆိုတာမျိုး ကိုမှ လက်ခံနိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့်လဲပဲ နောက်ဆုံး အနေနဲ့ ကျုပ်တို့က နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး၊ စစ်ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲကို ရွေးချယ်ခဲ့ရတာပဲ။ ဒီလို မရွေးချယ်ခင်ကပဲ မြန်မာပြည် ကာကွယ်ရေး ဥပဒေ ထွက်ပေါ်လာတယ်။ အဓိပ္ပါယ်ကတော့ မြန်မာပြည်မှာ အနည်းအကျဉ်း ရှိနေတဲ့ ဒီမိုကရေစီ လွတ်လပ်ခွင့်ကလေးကိုတောင် ချုပ်ချယ် ပစ်လိုက်တဲ့ သဘောပဲ။ ဒီစစ် အတောအတွင်းကမှ အရှေ့ပိုင်းကို ရောက်လာခဲ့ကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အချို့ အနေနှင့် စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းက ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို ဗြိတိန်က ဘယ်လို အုပ်ချုပ် စိုးမိုးခဲ့တယ် ဆိုတာကို အပြည့်အဝ သိကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မတိုမရည်ကလေးတော့ ပြောပြရလိမ့်မယ်။

ဗြိတိန်သူ နယ်ချဲ့သမားတို့ အနေနှင့် အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲ ဆင်နွှဲပြီး မြန်မာပြည်ကို သိမ်းယူခဲ့တယ်။ ပထမ စစ်ပွဲဟာ ၁၉၂၁ ခုနှစ်၊ ဒုတိယကတော့ ၁၈၅၂ ခုနှစ်၊ တတိယနဲ့ နောက်ဆုံး စစ်ပွဲက ၁၈၈၅ ခုနှစ်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို ကျွန်ပြု နှိပ်ကွက်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တရားတယ် မတရားတယ် ဆိုတဲ့ ပြဿနာကို ထည့်မပြောတော့ပါဘူး။ တိုင်းပြည် တပြည်ဟာ အခြား တပြည်ကို စိုးမိုး အုပ်ချုပ်ခွင့် မရှိဘူး ဆိုတဲ့ သမ္မတ အဘရာဟမ် လင်ကွန်းရဲ့ စကားနဲ့ပဲ ပြည့်စုံ လုံလောက် နေပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် မြန်မာပြည်ဟာ ဒီအချိန်က စပြီး အချုပ်အခြာ အာဏာနဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို ဆုံးရှုံး ခဲ့ရတာပဲ။

ဗြိတိန်သူ နယ်ချဲ့ စနစ် ရောက်ရှိ မလာခင်က ဆိုရင် မြန်မာပြည်မှာ ရှိနေခဲ့တဲ့ စနစ်ကတော့ သခင် ဦးစီးတဲ့ စနစ်ရဲ့ အကြွင်းအကျန် အချို့နဲ့ ရောစပ်နေတဲ့ မြေရှင် ပဒေသရာဇ် စနစ် ဖြစ်တယ်။ အကြီးအမှူး ဖြစ်တဲ့ ဘုရင်ဟာ သက်ဦးဆံပိုင် မင်းဧကရာဇ် ဖြစ်ပြီး ရေမြေကို သာမက ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုးတွေရဲ့ အသက်ကိုပါ ပိုင်ဆိုင်သူ ဖြစ်ပါတယ်။ မြေရှင် ပဒေသရာဇ် လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် အတိုင်း စီးပွားရေးဟာလည်း မြေယာ စီးပွားရေးပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက လူဦးရေဟာ အခုထက် ပိုပြီး နည်းတယ်။ လယ်ယာ လုပ်ငန်း စီးပွားရေးဖြစ်တဲ့ အတွက်ကြောင့် တကြောင်း၊ မြေရှင်ပဒေသရာဇ် လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အထူးထူးသော ဂိုဏ်းကွဲ အုပ်စုကွဲတွေ အချင်းချင်း မကြာမကြာ တိုက်ကြတဲ့ ပြည်တွင်းစစ်တွေ၊ ဒါမှမဟုတ် အိမ်နီးနားချင်း တိုင်းပြည်တွေနဲ့ တိုက်ရတဲ့ စစ်တွေကြောင့်လဲ တကြောင်း ဒီလို လူဦးရေ နည်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်တယ်။ တချိန်တည်းမှာလဲ မြေယာ မရှိတဲ့ ဘယ်အိမ်ထောင်စု အတွက်ဖြစ်ဖြစ် လုပ်ကိုင် စားနိုင်တဲ့က မြေရိုင်းကွက်တွေ

အနံ့အပြား ရှိနေခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်မှတ်မိသလောက် ဆိုရင် အဲဒီခေတ်က မြေယာစနစ်ဟာ သုံးမျိုး ရှိပါတယ်။ ဓားမဦးချမြေ (ဆိုလိုတာကတော့ မြေပိုင်ပါပဲ။ ဘယ်မြေကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဦးဦးဖျားဖျား ဓားနဲ့ ခုတ်ထွင် ရှင်းလင်း မိတယ်ဆိုရင် ဒီမြေကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရပါတယ်)၊ နောက်တမျိုးက ဘိုးဘဝိုင်မြေ (ဘိုးစဉ် ဘောင်ဆက် အမွေခံလာသည့် မြေ) နဲ့ အရာတော်မြေ (အစိုးရမြေ) တို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အချို့ လယ်သမားတွေ အနေနဲ့ တချိန်တည်းမှာ ပဒေသရာဇ် မြေကျွန်တွေ ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေပေမယ့်လို့ လယ်လုပ်သူ အိမ်ထောင်စုတိုင်းဟာ ကိုယ်ပိုင်လယ် ရှိနိုင်ကြစရာ အကြောင်း ရှိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ပဒေသရာဇ် များမတ် ခန့်အပ်မှုဟာ အင်မတန် ပျော့ပြောင်းမှု ရှိတယ်။ မျိုးရိုး စဉ်လာအရ ဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရှိတယ်လို့ ပုံသေ သတ်မှတ် မထားဘူး။ ဘုရင့် နောက်တော်ပါ ငယ်ကျွန်တွေ ဖြစ်ဖြစ် ပညာရှိတွေပဲ ဖြစ်ဖြစ် အတန်းအစား မရွေး ဒီရာထူးမျိုးကို ရနိုင်တယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီခေတ်မှာ ပညာရေးဟာ လူတိုင်း သင်ယူနိုင်တဲ့ ပညာရေး ဖြစ်တယ်။ မြန်မာပြည် မြို့တိုင်း ရွာတိုင်းရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာ သီတင်း သုံးခဲ့ကြတဲ့ သီတင်းသုံး နေဆဲဖြစ်တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးများက အခမဲ့ သင်ကြားပေးတဲ့ ပညာရေး ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက ပညာချွန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိုရင် ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပဒေသရာဇ် များမတ်စုဝင် ပုဂ္ဂိုလ်တဦး ဖြစ်ဖို့ မြော်မှန်းနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြေရှင် ပဒေသရာဇ် လူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ စီးပွားရေးအရ ကွဲပြားမှု မရှိခဲ့ပါဘူး။ ပြည်သူ လူထု အစိတ်အပိုင်း အလုံးစုံ အပေါ် ဩဇာ လွှမ်းမိုးနေတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာရဲ့ ကရုဏာတရားရယ်၊ လူတိုင်း လူတိုင်း ကိုယ်ပိုင် မြေကွက်တွေ ရှိကြတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ရယ်၊ ကျားမ မရွေး လူတိုင်း အခမဲ့ ပညာ သင်ယူတာရယ်။ အဲဒီခေတ်က လယ်ယာ လုပ်ငန်း စီးပွားရေးနဲ့ ကျေးရွာ နေထိုင်မှု ဘဝမှာ ရှိခဲ့တဲ့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှု အခြေခံရယ် (အဲဒီတုန်းက ကိစ္စ အရပ်ရပ် အတွက် စိုက်ပျိုးရေး အတွက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရေသွင်းရေး အတွက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လူ့အဖွဲ့ အတွင်းမှာ ရှိကြတဲ့ လူအားလုံးရဲ့ ပူးပေါင်း အားထုတ် လုပ်ဆောင်မှုကို လိုအပ်ပါတယ်)၊ ကိုယ့်လင်သားနဲ့ အိမ်ထောင်စုရဲ့ ပြင်ပ စီးပွားရေး ဘဝမှာ မယားဖြစ်သူ အနေနဲ့ ဒိုးတူဘောင်ဖက် လက်တွဲ ဆောင်ရွက်ဖို့ လိုအပ်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ရယ်၊ မြေရှင် ပဒေသရာဇ်ခေတ် မြန်မာပြည်မှာ ကြီးကျယ်တဲ့ ကုန်သွယ်ရေး လူတန်းစား မရှိဘူးလို့ တွက်ချက် ကြည့်နိုင်တဲ့ အပြင် ဗဟိုဦးစီး အာဏာနဲ့ ဗဟိုဦးစီး ချုပ်ကိုင်မှုကို ခက်လဲ သိပ်မခက်၊ လွယ်လဲ သိပ်မလွယ်စေတာမို့ လမ်းပန်း အဆက်အသွယ် အနေနဲ့ သင်္လျော်ခြင်း မရှိသေးဘူးလို့လဲ တွက်ချက် ကြည့်နိုင်စေတဲ့ (အဲဒီတုန်းက လယ်ယာ လုပ်ငန်းဟာ အိမ်တွင်း စားသုံးမှု အတွက် သက်သက်ပဲ ဖြစ်တယ်။)၊ လယ်ယာ လုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးတဲ့ အိမ်ထောင်စုတိုင်းဟာ အိမ်တွင်း စက်မှုလက်မှု လုပ်ငန်းကလေးကို တွဲလုပ်ရင် အစားနဲ့ အဝတ် ဖူလုံမှု ရှိသဘောက် နီးနီးပါပဲ။ နောက်ပြီး လိုအပ်တဲ့ အခြား ပစ္စည်း အနည်းအကျဉ်းကို ကိုယ်တိုင် ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ အပို ကုန်ပစ္စည်းနဲ့ ဖလှယ် ယူနိုင်ပါတယ်။ (ကြီးကျယ်တဲ့

ပြည်တွင်း ပြည်ပ ကုန်သွယ်မှု မရှိသေးတာရယ်၊ အဲဒါတွေနဲ့ တခြား အချက်အလက်တွေကို စုပေါင်း ကြည့်လိုက်ရင် မြန်မာ့ မြေရှင် ပဒေသရာဇ် စနစ်ဟာ ကမ္ဘာ့ မြေရှင် ပဒေသရာဇ် စနစ်ရဲ့ အတောက်ပြောင်ဆုံး စနစ် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ထင်ပါတယ်။) မြန်မာ့ မြေရှင် ပဒေသရာဇ် စနစ်မှာ ကြမ်းတမ်း ရိုင်းစိုင်းတဲ့ သွင်ပြင် လက္ခဏာ အများအပြား ရှိခဲ့တယ် ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး။ ပဒေသရာဇ် အရှင်သခင် အားလုံးလိုလိုဟာ သူတို့ရဲ့ ပိုင်နက် နယ်မြေမှာ ရှိတဲ့ ပြည်သူတွေ အပေါ်မှာ အကြွင်းမဲ့ အာဏာ ရှိကြတယ်။ (ပဒေသရာဇ် အရှင်သခင် တဦးဟာ လူတယောက်ကို သတ်နိုင်တယ်။ အပြစ် မဖြစ်ဘူး။) လူတယောက်ရဲ့ အသက်ကို အနည်းငယ်သာ တန်ဖိုးထားကြတယ်။ (လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူ တဦးဟာ အသတ်ခံရသူဘက်ကို ကျုပ်အထင် ငွေသုံးပိဿာ လျော်ကြေး ပေးနိုင်ရင် ဥပဒေရဲ့ စက်ကွင်းမှ လွတ်နိုင်တယ်) ဘယ်ပြစ်မှုမျိုးကို ကျူးလွန် ကျူးလွန် ကြီးလေးတဲ့ အပြစ်ဒဏ် ပေးနိုင်တယ်။ (အလွန် သေးငယ်တဲ့ အပြစ် အတွက် သေဒဏ် အဖြစ် ရနိုင်တယ်။) ဥပဒေကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အပြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် လက်ခံထားပြီးသား မလေ့ ထုံးစံကို ဆန့်ကျင်တဲ့ အပြစ်ကို ကျူးလွန်မိသူပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘုန်းတော် အလွန်ကြီးမြတ်တော်မူသော အရှင်သခင်၏ အငြိအငြင်ကို ခံရသူပဲ ဖြစ်ဖြစ် ထိုသူရဲ့ ဆွေမျိုးနဲ့ အိမ်ထောင်စုကိုပါ အပြစ်ပေးနိုင်တဲ့ စနစ်လဲ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ အရေအတွက်ဟာ နည်းတော့ နည်းပါတယ်။ ဘဝရဲ့ နယ်ပယ်တိုင်းမှာ သူတို့ကို အဆက်အဆံ မပြုဘဲ ကြမ်းတမ်း ရိုင်းစိုင်းတဲ့ သွင်ပြင် လက္ခဏာတွေကိုလဲ တွေ့ရပါတယ်။ ဒါတွေကတော့ လူတန်းစား တခုက အခြားတခု အပေါ် စီးပွားရေး အရ ချယ်လှယ် သွေးစုတ်မှု နက်ရှိုင်းစွာ အမြစ်မတွယ်တာရယ်၊ လူတိုင်း စာရေးနိုင် ဖတ်နိုင် နေခဲ့ကြတာရယ်၊ ကိုယ်လုပ်တော်တွေ၊ အိမ်တွင်းပုန်းမတွေ၊ ခြေသေးမ အစရှိတာတွေနဲ့ ပြည့်လျှမ်းနေတဲ့ အရှေ့ပိုင်း (အဲဒီခေတ်မှာတော့ အနောက်ပိုင်းမှာ ဒါမျိုးတွေ ရှိနိုင်စရာ အကြောင်း ရှိပါတယ်) မှာ ထူးထူးခြားခြား ရှိနေတဲ့ ဗမာ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ ကြီးမားတဲ့ လွတ်လပ်မှုရယ် မြေရှင် ပဒေသရာဇ် စီးပွားရေးရဲ့ ကိုယ့်ဘာသာ ဖူလုံအောင် လုပ်တဲ့ လက္ခဏာရယ် ဒါတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

အခုခေတ် ဗြိတိသျှတွေ ရောက်လာတဲ့ အခါမှာတော့ ပဒေသရာဇ် စနစ်ရဲ့ ဒီနှစ်သက်စရာ စီးပွားရေး စနစ်ဟာ ဖျက်သိမ်းခြင်း ခံခဲ့ရပေမည့် ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး စနစ်နဲ့ ဆီလျော်စွာ အစားထိုး မခံခဲ့ရပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကုန်သွယ်ရေး ဗဟို ဌာန၊ စက်မှု လုပ်ငန်း အချက်အခြာ ဌာနနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး ဗဟို ဌာနတွေ အဖြစ် မြို့ပေါင်း များစွာကို မြစ်ကမ်း နဖူးတွေ၊ ဓာတ်သတ္တု တူးဖော်ရာ ဒေသတွေ၊ လမ်းမကြီးများ ဆုံရာနဲ့ ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းဆုံရာ ဒေသတွေမှာ ဖန်တီး တည်ဆောက်ခဲ့လို့ မြို့တွေမှာ ခေတ်သစ် ကုန်သည် စီးပွားရေးနဲ့ စနစ်ဟာ

ကျေးလက်ပိုင်းနဲ့ ရှမ်းပြည်နယ်တွေမှာ ပဒေသရာဇ် ပစ္စည်း ဆက်ဆံရေးကို ပိုမို လွန်ကဲတဲ့ ချယ်လှယ် သွေးစုပ်မှု စနစ် အဖြစ် တမင်သက်သက် ထိန်းသိမ်း လက်ခံထားခဲ့တယ်။ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ချယ်လှယ် သွေးစုပ်ရေး အတွက် အထောက်အကူ ရရှိအောင် နယ်ချဲ့ စနစ်ဟာ လူတိုင်း ပညာ သင်ယူနိုင်တဲ့ စနစ်ကို ဖျက်ဆီး ပစ်ခဲ့တယ်။ တောင်သူ လယ်သမားတွေကို ခေတ်မီနည်းနဲ့ အစားထိုး ပညာသင်ပေးဖို့ အားမထုတ်ဘဲ၊ ပဒေသရာဇ်ခေတ် စိတ်နေ စိတ်ထားမျိုး တောင်သူ လယ်သမားတွေ ခေါင်းထဲမှာ ဆက်လက် တည်နေအောင် လုပ်ထားတယ်။ အခုဆိုရင် လူတိုင်း စာတတ်တဲ့ လူရယ်လို့ မရှိတော့ပါဘူး။ ၁၉၃၁ ခုနှစ်၊ သန်ကောင်စာရင်း အရ မြန်မာပြည်မှာ စာတတ်သူ ယောက်ျား ဦးရေဟာ ၅၆ ရာခိုင်နှုန်း ရှိပြီး၊ မိန်းမဦးရေဟာ ၁၆ ဒသမ ၅ ရာခိုင်နှုန်း ရှိခဲ့တယ်။ ဒါဟာ လျော့ပါး ဆုတ်ယုတ် လာတာပဲလို့ နားလည်ဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အရေးအဖတ် တတ်မြောက်ဖို့ အတွက် အခွင့်အရေး အားလုံးလိုလို မရှိတော့လို့ စာမတတ်သူ ပြန်များလာတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ ဖြစ်တယ်။ အခုဆိုရင် တကယ် အနေနဲ့ စာဖတ်သူ ဦးရေဟာ ၁၉၃၁ ခုနှစ်မှာ ရှိခဲ့တဲ့ အခြေအနေများနဲ့သာ ဆိုင်တဲ့ ဂဏန်းများထက် အလွန်တရာ ပိုမို လျော့နည်း သွားရပါလိမ့်မယ်။ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်ဟာ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ စော်ဘွားတွေနဲ့ ကျေးလက်ပိုင်း မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သူကြီးတွေ အုပ်ချုပ်တဲ့ ပဒေသရာဇ် အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်ကို ဖျက်သိမ်းပစ်မဲ့ အစား နယ်ချဲ့ ဗျူရိုကရေစီ အတွက် အလွန်တရာ ပိုမို ယဉ်ကျေးတဲ့ နည်းအရ အခွန်ကောက်ရေးမှာ အထောက်အကူ ရစေဖို့နဲ့ နယ်ချဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး ခိုင်မာ တောင့်တင်းအောင် လုပ်ရေးအတွက် နယ်ချဲ့ စနစ်ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်များ အဖြစ် ဆောင်ရွက်ဖို့ ဒီဟောင်းနွမ်း ရင့်ယော်နေတဲ့ ဖိနှိပ်ရေး စနစ်ကို ထိန်းသိမ်း လက်ခံခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုဆိုရင် ကျေးလက်ပိုင်းကို ဆင်းကြတဲ့ အရာရှိတွေဟာ ပိုများလာတယ်။ ဒီအရာရှိတွေဟာ သူတို့ ပွဲတော်တည်ဖို့နဲ့ အိမ်သုံးဖို့ အတွက် ဘဲတွေ ကြက်တွေ ကြက်ဥတွေကို အလကား တောင်းယူကြခြင်း အားဖြင့် တောင်သူ လယ်သမားတွေရဲ့ ဝင်ငွေကလေးကို သက်ဦးဆံပိုင် ဘုရင်ကလေးတွေလို ကျင့်ပြီး တိုက်ခိုက် လုယူ နေကြတယ်။ မကြာမကြာလဲ ကျေးရွာ အမျိုးသမီး ကလေးတွေကို ကာအိန္ဒြေဖျက်တာတို့၊ အပျိုရည် ဖျက်တာတို့ လုပ်နေကြပါလိမ့်မယ်။

၁၈၆၉ ခုနှစ်မှာ ဆူးအက် တူးမြောင်းကို ဖွင့်လှစ် လိုက်တာနဲ့ တပြိုင်နက် ကမ္ဘာ့ အနံ့အပြားမှာ ဆန်ကို ထွက်ကုန် အဖြစ် ကူးသန်း ရောင်းဝယ်နိုင်ဖို့ အတွက် ဗြိတိသျှ ကုန်သွယ်ရေး အရင်းအနှီးနဲ့ ဘဏ် အရင်းအနှီးကို ပေါင်းလိုက်ပြီး လယ်ယာ လုပ်ငန်းကို ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး သဘောနဲ့ စက်မှုလုပ်ငန်း သဘော ဝင်လာအောင် ဖန်တီး ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ပြည်တွင်းနဲ့သာ ဆိုင်တဲ့ လယ်ယာ လုပ်ငန်း၊ ဒါမှမဟုတ် ဝမ်းစာ ဖူလုံရုံသာ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးတဲ့ လုပ်ငန်းဟာ ပျောက်ကွယ် သွားခဲ့ရတယ်။

အဲဒီနောက်က ထပ်ချုပ် ပါလာတာကတော့ ကုန်ရောင်း ကုန်ဝယ် လုပ်ငန်းမှာ အမြတ်ရရေး အတွက် မြေယာနဲ့ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးရေးတို့ကို အပြိုင်အဆိုင် လုပ်လာပြီး မြန်မာပြည်မှာ အထူးသဖြင့် အောက်မြန်မာပြည်မှာ အရင်းရှင် လယ်ယာ လုပ်ငန်းဟာ ပထမဆုံး ပေါ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ အရင်းရှင် လယ်ယာ လုပ်ငန်း ပေါ်ပေါက်လာတာဟာ ပူးပေါင်း လုပ်ကိုင်တဲ့ လယ်ယာ စနစ်ကို ပျက်စီးအောင် လုပ်ပစ် လိုက်တာပါပဲ။ အစားထိုးတဲ့ အနေနဲ့ အပြိုင်အဆိုင် သဘောကို အားပေး လှုံ့ဆော် ခဲ့ပါတယ်။ တချိန်တည်းမှာလဲ တောင်သူ လယ်သမားတွေကို စနစ်တကျ ခါးကျိုးအောင် လုပ်ပစ်ဖို့ အတွက် နယ်ချဲ့ ဗျူရီကရေစီနဲ့ တိုင်ပင် ညှိနှိုင်းပြီး လုပ်ကြံကြတဲ့ ဘဏ်တိုက်တွေ၊ ကုန်သည်တွေ၊ ပွဲစားတွေ၊ အတိုးကြီးစား (ချစ်တီး) စသူတွေကို ခေါ်သွင်း လာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ တောင်သူ လယ်သမား စီးပွားရေးဟာ ဗြိတိသျှ ဘဏ္ဍာနဲ့ ကုန်သည် အရင်းအနှီးတို့ရဲ့ ချုပ်ကိုင်မှုကို ခံခဲ့ရတယ်။ ဒီအချိန်က စပြီး တောင်သူ လယ်သမား စီးပွားရေးဟာ ကမ္ဘာ့ အရင်းရှင် စနစ် ဖြစ်ပေါ်မှုရဲ့ အတက်အကျ အတိုင်း လိုက်ပြီး ဖြစ်လာခဲ့ရတယ်။ တချိန်တည်းမှာလဲ ကျေးရွာ စက်မှု လက်မှု လုပ်ငန်းဟာ ဗြိတိသျှ စက်မှု အရင်းအနှီးရဲ့ ကုန်ချော ပစ္စည်းတွေကို မပြိုင်ဆိုင်နိုင်ဘဲ ပျက်စီးခဲ့ရတယ်။ အကြပ်ကိုင် ဖျက်ဆီးတာကိုလဲ ခံခဲ့ရတယ်။ ဒီလို ဖြစ်ရတဲ့အတွက် တောင်သူ လယ်သမားရဲ့ ဘဝနဲ့ တောင်သူ လယ်သမား စီးပွားရေး ဘဝဟာ ဘဏ်တိုက်ကြီးတွေ၊ ကုန်သည်ကြီးတွေ၊ ငွေတိုးကြီးစားတွေ၊ ပွဲစားတွေ၊ ဒေသဆိုင်ရာ အရာရှိ စတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ၊ စီးပွားရေး အင်အားစု၊ လူမှုရေး အင်အားစုနဲ့ သဘာဝ အင်အားစုတွေရဲ့ လုပ်ကြံ ဖျက်ဆီးမှု၊ ဖိနှိပ်မှု ရှေ့မှောက်မှာ အမြဲတမ်း အကာကွယ်မဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

တချိန်တည်းမှာလည်း တောင်သူ လယ်သမားရဲ့ နေထိုင်မှု စရိတ်ဟာ ပိုပြီး မြင့်လာခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ခေတ်မီ အရင်းရှင် စီးပွားရေး အနေနဲ့ တောင်သူ လယ်သမား လောကထဲကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက် လာခဲ့တဲ့ အပြင်၊ လူခွန်နဲ့ သဿမေခွန် စတဲ့ မြေရှင် ပဒေသရာဇ် အခွန်စည်းကြပ်မှု စနစ်ဟောင်းကို ထိန်းသိမ်း လက်ခံထားရုံ သာမက၊ ပိုမို ကြီးမားလာတဲ့ အခွန် ထမ်းဆောင်ရမှု တာဝန်က တောင်သူ လယ်သမားရဲ့ ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးကို ထပ်မံ ကြီးလေးစေတဲ့ အတွက်ကြောင့်လဲ ဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့လဲ မတန်တဆ သီးစားခ ပေးရတာတို့၊ အတိုးနှုန်း တရားလွန်ကြီးတဲ့ အတွက် အကြွေးထပ်ထပ် တင်နေရတာတို့ဟာလဲ တောင်သူ လယ်သမားရဲ့ ကျောပေါ် ကျရောက်လာတဲ့ နောက်ထပ်တိုး ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးတွေ ဖြစ်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ မြို့မှာနေတဲ့ ငွေတိုးကြီးစားတွေ၊ ပွဲစားတွေ၊ ကုန်သည်တွေ၊ အရာရှိတွေရဲ့ လက်ထဲကို တောင်သူ လယ်သမားတွေရဲ့ မြေတွေ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိခဲ့ရတယ်။ ဒီအခါမှာ လယ်တောမှာ မနေတဲ့ မြေရှင်ဆိုတဲ့ လူတန်းစား တရပ် ပေါ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ တပြိုင်တည်းမှာလဲ

လယ်မပိုင်တဲ့ အရင်းမဲ့ လူတန်းစား တရပ် ပေါ်ထွက်ခဲ့တယ်။ ဗြိတိသျှ အုပ်စိုးမှုနဲ့ အတူ ပါလာခဲ့တဲ့ အရင်းရှင် ရောင်းဝယ် ဖောက်ကားမှုရဲ့ အကြင်နာ ကင်းတဲ့ လုပ်ရပ်ကြောင့် ဆင်းရဲ မွဲတေ သွားခဲ့ရတဲ့ ကျေးလက်ပိုင်း လက်မှု ပညာသည်တွေနဲ့ အတူ၊ လယ်မပိုင်တဲ့ အရင်းမဲ့ လူတန်းစားရဲ့ အစိတ်အပိုင်းဟာ မြို့ပေါ်ကို ရွှေ့ပြောင်း တက်ခဲ့ကြတယ်။ အောက်မြန်မာပြည်ကို ဆင်းလာ ခဲ့ကြတယ်။ ဦးရေ အနေနဲ့ အမြဲတမ်း တိုးနေတဲ့ စက်မှု လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အရင်းမဲ့၊ လယ်ယာ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ အရင်းမဲ့ရယ်လို့ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ စက်ရုံတွေ၊ အလုပ်ရုံတွေ၊ သတ္တုတွင်းတွေနဲ့ တခြား အရင်းရှင် လုပ်ငန်းတွေမှာ ဝင်ပြီး အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးနဲ့ ရင်ဆိုင်ကာ အလုပ်လုပ် ခဲ့ကြရတယ်။ မြေရှင်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ လယ်မြေတွေ ကောင်းမွန် တိုးတက်ရေးကို လုံးလုံးလျားလျား စိတ်ဝင်စားမှု မရှိကြဘူး။ သူတို့ စိတ်ဝင်စားတာကတော့ သူတို့ရဲ့ လယ်ထဲက သီးစား လယ်သမားတွေနဲ့ လယ်ယာ အလုပ်သမားတွေကို ဆုံးရှုံး နစ်နာစေတဲ့ သီးစားခကို ရရှိဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ တခါ တခါတော့ ဒီမြေရှင်တွေဟာ သူတို့ပိုင် မြေရှိရာကို အလည်ရောက် တတ်ကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ရောက်လာတာမျိုးဟာ လုပ်ငန်း သဘောနဲ့ လာတာထက်၊ အမဲလိုက်ဖို့ အားလပ်ရက် ခရီးထွက်ဖို့ ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ လာတာက ပိုကဲပါတယ်။ လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တဲ့ လုပ်ငန်းထက် ကျေးရွာ အမျိုးသမီးကလေးတွေနဲ့ စားကောင်း သောက်ဖွယ်ကို ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ခေတ်သစ်ပိုင်းမှာ တောင်သူ လယ်သမားထု တရပ်လုံး အနေနဲ့ နက်ရှိုင်းလာနေတဲ့ စီးပွားရေး သွေးစုပ် ချယ်လှယ် ခံနေရတာကို ကျုပ်တို့ မြင်လာရပါတယ်။ အမှန်အားဖြင့် ဆိုတော့ ဒေသဆိုင်ရာ အရာရှိများရဲ့ အာဏာကို တရား ဥပဒေအရ ကန့်သတ်ထားတဲ့ အတွက်၊ လူတိုင်း တယောက်ကို စိတ်ရှူးပေါက်တိုင်း သတ်မပစ်နိုင်တာကတော့ ရှိပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့လဲ ဒီဒေသ ဆိုင်ရာ အရာရှိတွေ၊ မြေရှင်တွေ၊ ပွဲစားတွေဟာ၊ တရားရုံးတွေနဲ့ ပုလိပ်ရဲ့ အကူအညီကို ရယူပြီး သူတို့ မလိုလားတဲ့ လူတယောက်ကို အခြေအနေအလိုက် တရားဝင်တဲ့ နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တရားမဝင်တဲ့ နည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လုပ်ကြံ သတ်နိုင်ကြပါတယ်။ ရှေးတုံးကတော့ အကြွင်းမဲ့ အာဏာက အကြင်နာ ကင်းစွာနဲ့ အုပ်စိုးခဲ့တယ်။ ခုချိန်မှာတော့ စီးပွားရေး အာဏာက အလားတူ အကြင်နာ ကင်းစွာနဲ့ပဲ အုပ်စိုးပါတယ်။ ရေကြီးခြင်း၊ ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးခြင်း၊ မိုးခေါင်ခြင်း၊ ဆိုင်ကလုန် မုန်တိုင်း ကျခြင်း စတဲ့ သဘာဝ အန္တရာယ်တွေ လယ်ယာထွက်ကုန် ပစ္စည်းရဲ့ ဈေးနှုန်းကို ကုန်သည်နဲ့ ဘဏ် အရင်းရှင်တွေက မတရားသဖြင့် စီမံ ခန့်ခွဲနေတာတွေ၊ ဒေသဆိုင်ရာ အရာရှိတွေရဲ့ မတရား တောင်းယူမှုနဲ့ နှိပ်စက်ကလူ ပြုမှုတွေ၊ သီးစားခ အဆမတန် တောင်းမှု၊ အတိုးကြီးစားမှုတွေ ဒီလို ကုန်းခံနေရခြင်းမှ လွတ်အောင် စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ပေးရမယ့် အစား၊ နယ်ချဲ့ ဗျူရိုကရေစီဟာ ဘဏ်တိုက်များ၊ စီးပွားရေး လုပ်ငန်းများ၊ ငွေအိတ်များနဲ့ ပခုံးချင်း ယှဉ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်များရဲ့ နောက်တွဲအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့တယ်။ ပုလိပ်၊ တရားရုံး၊ မြေယာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့

တရားဥပဒေ၊ ရာဇဝတ် ဥပဒေနှင့် အခွန်တော် ကောက်ခံရေးတွေဟာ တောင်သူ လယ်သမားတွေကို ခါးကျိုးအောင် စနစ်ကျကျနဲ့ အမှန်အား ဖြင့်တော့ 'တရားဝင်စွာ' နဲ့ လက်တွဲ ဆောင်ရွက် ခဲ့ကြတယ်။ ဓားပြ တိုက်မှုတွေ၊ သူပုန် ထမှုတွေ၊ အဓိကရုဏ်းတွေ ကျပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ မကြာမကြာ ပေါ်ပေါက်ရတာဟာ ဒါတွေကြောင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်ရဲ့ တိုက်ခိုက် ထိပါးမှုကို မြန်မာပြည်သူတွေက တုံ့ပြန်ရာမှာ အဲဒီ တုံ့ပြန်ချက်တွေဟာ ပြည်ပမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ကမ္ဘာ့ အရေးအခင်းများနဲ့ ဆက်စပ်မှု မရှိဘဲ နိုင်ငံခြား အုပ်စိုးမှုကိုသာ မျက်စေ့မှိတ်ပြီး ပကတိ စိတ်အတိုင်း အလိုအလျောက် ဆန့်ကျင် ပုန်ကန်ကြတယ် ဆိုတဲ့ သဏ္ဍာန်နဲ့ ပထမဦး ပေါ်ထွက်ခဲ့တယ်။ အများအားဖြင့်တော့ တောင်သူ လယ်သမား ပုန်ကန်မှုတို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ပထမ အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ စစ်ပွဲ ပြီးချိန်က စပြီး ဒီတိုင်းပြည်မှာ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ကို ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်တဲ့ ပုန်ကန်မှု ပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ပထမ အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ စစ်ပွဲ အပြီးမှာ ရခိုင်တိုင်းနှင့် တနင်္သာရီတိုင်းတို့ကို ဗြိတိသျှလက် ပေးအပ်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ ရခိုင်နဲ့ တနင်္သာရီမှာ ရှိကြတဲ့ တိုင်းရင်းသားတို့ဟာ ဗြိတိသျှ အုပ်စိုးမှုကို ကန့်ကွက် ဆန့်ကျင်ဖို့ ကြိုးစား ခဲ့ကြတယ်။ ဥပမာ တနင်္သာရီတိုင်းမှာ ပုန်ကန် ထကြွမှု တရပ် ပေါ်ခဲ့တယ်။ ဒုတိယ အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ စစ်ပွဲ အပြီးမှာလဲ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာ ရှိတဲ့ တိုင်းရင်းသား ၆,၀၀၀ လောက်က ဗြိတိသျှတွေကို ၂ နှစ်ကျော်ကျော် ဆန့်ကျင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တယ်။ တတိယ အင်္ဂလိပ် - မြန်မာ စစ်ပွဲ အပြီးမှာလဲပဲ အထူးထူးသော ဒေသန္တရ ခေါင်းဆောင်များရဲ့ ဦးဆောင်မှုနဲ့ တိုင်းပြည် အနှံ့အပြား ရှိတဲ့ ပြည်သူတွေဟာ ဗြိတိသျှတွေကို ၅ နှစ်ခန့် ခုခံ တိုက်ခိုက် ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး ပုန်ကန် ထကြွမှုများ ပြတ်တောင်း ပြတ်တောင်း ပေါ်ထွက် လာခဲ့တယ်။ အကျော်ကြားဆုံး ကတော့ ၁၉၃၀-၃၂ ခုနှစ်၊ သာယာဝတီ အရေးတော်ပုံပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးရဲ့ စစ်ပြီး အခြေအနေများထဲက ဖြစ်ပေါ် ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ပိုပြီး အသိစိတ်ရှိတဲ့ အမျိုးသား လှုပ်ရှားမှု တရပ်လဲ ရှိခဲ့တယ်။ တိုင်းရင်းသား ဓနရှင်နဲ့ ဓနရှင် ပေါက်စ လူတန်းစားတို့က ဦးဆောင်မှု ပြုခဲ့တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ အရင်းမဲ့ လူတန်းစားဟာလဲ လူတန်းစား တရပ် အနေနဲ့ ပေါ်ထွက် လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ အခါမှာပဲ မီးရထား အလုပ်သမား သပိတ်၊ ရေနံမြေ သပိတ်၊ ပြည်လုံးနဲ့ ကျောင်းသား သပိတ် အစ ရှိတာတွေကို ကျပ်တို့ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သိပ်ပြီး အင်အား မတောင့်သေးပေမဲ့ ပြည်လုံးအနှံ့ မဟုတ်သေးပေမဲ့ ဓနရှင် ပေါက်စ ပြုပြင်ရေး ဝါဒီတွေရဲ့ ဦးဆောင်မှု အောက်မှာ အလုပ်သမား သမဂ္ဂ လှုပ်ရှားမှုမျိုးတွေ ပေါ်ထွက် ကြီးထွား လာခဲ့တယ်။

ဗြိတိသျှ အုပ်စိုးမှု စနစ်ဟာ မြန်မာပြည်မှာ အကြမ်းအားဖြင့် အဆင့် သုံးဆင့် ထားပြီး ကျင့်သုံးခဲ့တယ်။ ပထမ အဆင့်ကတော့ ဗျူရိုကရေစီ အုပ်ချုပ်ရေး သက်သက်ပဲ။

နောက်တစ်ခါ ဒိုင်အာဒီလို့ ခေါ်တဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးကို ပြဋ္ဌာန်းခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက် ၁၉၃၇ ခုနှစ်က စပြီး နောက်ဆုံး အဆင့်ဖြစ်တဲ့ ဂုဏ်ပကာသနတွေနဲ့ သိဒ္ဓိတင်ထားတဲ့ ဒိုင်အာဒီ ပုံသဏ္ဍာန် အုပ်ချုပ်ရေးပါပဲ။ အဆင့် သုံးဆင့် စလုံးမှာပဲ ပါးလွှာတဲ့ ဒီမိုကရေစီ မျက်နှာစာရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ပိုမို လစ်ဘရယ်ကျပေမဲ့ ဗျူရိုကရေစီကတော့ ရှိမြဲ ရှိနေလျက်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်ဟာ တိုင်းပြည် ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်ရေး အတွက် လုပ်ဆောင်စ အပိုင်းမှာတော့ တစုံတရာသော တိုးတက်မှု အခန်းက ပါဝင် ခဲ့ပါတယ်။ မိမိရဲ့ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်မှုနဲ့ ချုပ်ကိုင်မှုကို လွယ်ကူစေဖို့ အတွက် ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်ဟာ မီးရထားလမ်းတွေ၊ လမ်းမကြီးတွေကို ဖွင့်လှစ် ပေးခဲ့တယ်။ ဒါဟာ တနည်းတဖုံ အားဖြင့်တော့ မြန်မာပြည်သူတွေကို ပြည်တွင်းမှာ ပိုမို လွတ်လပ်စွာနဲ့ မကြာခဏ ဆိုသလို သွားလာ လှုပ်ရှားနိုင်စွမ်း ရှိစေခဲ့တာပါပဲ။ ပြည်သူတွေ အနေနဲ့ တဦးနဲ့ တဦး သိရှိ နားလည်စေတဲ့ အကျိုးကျေးဇူး၊ တခုတည်းသော အမျိုးသားရေး တည်တန့် ခိုင်မြဲမှု အနှောင်အဖွဲ့ ကြီးပွား တိုးတက်စေတဲ့ အကျိုး ကျေးဇူးတွေကိုလဲ တနည်းတဖုံ အနေနဲ့ ရယူနိုင်စွမ်း ရှိစေခဲ့ပါတယ်။ တဖန် ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်ဟာ မိမိရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးကို အထောက်အကူ ရစေဖို့ အတွက် အရာရှိငယ်တွေ၊ စာရေး စာချီတွေ၊ ပွဲစား အစရှိသူတွေ အဖြစ် အမှုထမ်းဆောင် ကြရမယ့် တိုင်းရင်းသားတွေထဲမှ ပေါင်းကူး ဆက်သွယ်ရေး လူတန်းစား တရပ်ကို လိုအပ်ခဲ့တယ်။ ဒီလူတန်းစားနဲ့ ပဒေသရာဇ် များမတ်ဟောင်း အကြွင်းအကျန်များထဲက ထုတ်ယူခဲ့တယ်။ ဒီလူတန်းစားကို ခေတ်မှီ ပညာ အနည်အကျဉ်း သင်ပေးခဲ့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့စနစ် ကိုယ်တိုင်က မိမိရဲ့ နိုင်ငံရေး ပညာနဲ့ အထွေထွေ ပညာရပ်တွေရဲ့ အရင်းအမြစ်တွေကို ဒီလူတန်းစား အတွက် ထောက်ပံ့ ပေးခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ မြန်မာပြည်မှာ ခေတ်မှီ ပညာရေး စီမံချက် တရပ်ကို ပြဋ္ဌာန်း ပေးခဲ့တယ်။ ဒီအတိုင်းအတာ အထိ မြန်မာပြည်သူတွေကို အထူးသဖြင့် လူလတ်တန်းစားတွေကို ဒီပညာရေးကြောင့် အကျိုး ဖြစ်ထွန်းအောင် လုပ်ပေးနိုင်စွမ်း ရှိခဲ့တယ်။ ဒီလူလတ်တန်းစားရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းဟာ ချမ်းသာ ကြွယ်ဝလာခဲ့ပြီး အရာရှိ၊ ဆန်စက်ပိုင်ရှင်၊ ပွဲစား၊ ကုန်သည်၊ ငွေချေးစားသူ၊ မြေရှင် အစရှိသူတွေ အဖြစ် ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့သမားဘက်ကို ပါသွားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကာလကြာမြင့် လာတဲ့ အခါကျတော့ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်ဟာ တိုးပြီးရင်း တိုးလာတဲ့ များပြားတဲ့ လူလတ်တန်းစား တိုင်းရင်းသားတွေကို မိမိရဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး ဘောင်အတွင်းမှာ ဒါမှမဟုတ် မိမိရဲ့ အမ၊ အစ၊ အောက်မှာ လက်သင့် မခံနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်လာတော့ စစ်ထဲမှာ ပါဝင် တိုက်ခိုက်လာကြတဲ့ အတွက် ဆုလာဘ် အနေနဲ့ ဗြိတိသျှ အင်ပါယာ၏ အစိတ်အပိုင်း တရပ်အဖြစ် တာဝန်ရှိသော ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ရေးကို တိုးတက် အကောင်အထည် ဖော်ပေးမည်လို့ ဗြိတိန်နိုင်ငံက သူ့ကိုလိုနီ တိုင်းပြည်တွေကို ကတိပြု ခဲ့ရတယ်။ စစ်ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီ ကတိအတိုင်း မဆောင်ရွက်နိုင်ဘဲ

ဖြစ်ခဲ့တယ်။ စစ်ရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ စီးပွားရေး အရာ၊ လူမှုရေးအရာ အကျိုးသက်ရောက်မှုကလဲ ပြည်သူတွေကို အထူးသဖြင့် လူလတ်တန်းစားကို ထိခိုက်စေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူလတ်တန်းစားဟာ အဲဒီတုန်းက ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ ဗျူရိုကရေစီရဲ့ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ဆန့်ကျင်မှုနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတယ်။ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ ဗျူရိုကရေစီဟာ လူလတ်တန်းစား အထက်လွှာ တစ်ဝတ်တပိုင်းရဲ့ ထောက်ခံမှုကို ရရှိခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် လူလတ်တန်းစားဟာ တမျိုး တဖုံအားဖြင့် ကြောက်ရွံ့ ပေမဲ့လဲ လူထုများကို ချဉ်းကပ် လာခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ မြန်မာပြည်မှာ လူထုနဲ့ ချီးမြှင့် စည်းရုံးမှု ရှိတဲ့ အမျိုးသား လှုပ်ရှားမှုဟာ ပထမဆုံး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ အချိန်မှာ နိုင်ငံရေးဟာ နယ်ချဲ့သမားတွေနဲ့ တကွ ရှေးရိုး ဓလေ့ ထုံးစံတွေကို စွဲမြဲနေတဲ့ လူလတ်တန်းစား အထက်လွှာရဲ့ မျက်မှန်းကျိုးမှုကို ခံခဲ့ရတယ်။ ဒီအခါတုန်းက ဒီမိုကရေစီ လွတ်လပ်ခွင့် ဆိုတာဟာ အနိုင်နိုင်လောက်သာ ရှိတယ်လို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်။ လူတွေဟာ ဟောပြောရာမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ ရေးသားရာမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ လှုပ်ရှားရာမှာ ဖြစ်ဖြစ် အလွန် အလွန် သတိထားပြီး လုပ်ဆောင် ကြရတယ်။ ဒီအခါတုန်းက ဗြိတိသျှ နိုင်ငံသား တဦးနဲ့ ဘေးချင်းယှဉ် လမ်းလျှောက်ဝံ့တဲ့သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗြိတိသျှ နိုင်ငံသား တဦးကို စေ့စေ့ကြည့်ဝံ့သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကြမ်းတပြေးထဲ ထိုင်ဝံ့သူပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံသား တဦး ရှေ့ကို ဖိနပ်စီး သွားဝံ့သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူဟာ အင်မတန် ရဲစွမ်း သတ္တိ ရှိသူပဲလို့ အထင်ခံရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီခေတ်က တိုင်းပြည် ခေါင်းဆောင် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီး တပါးဖြစ်တဲ့ ဆရာတော် ဦးဥတ္တမက ထိုစဉ်က မြန်မာပြည် ဘုရင်ခံဖြစ်တဲ့ ဆာရယ်ဂျီနယ် ကရက်ဒေါက်ကို 'ကရက်ဒေါက် ပြန်သွား' လို့ မိုးချန်းသံလို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဟစ်အော်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ဆိုရင် ပြည်သူ အားလုံးဟာ မိမိတို့ရဲ့ ရဲရင့်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ရဲ့ သတ္တိပြောင်တဲ့ အသံကို ကြားလိုက်ရတဲ့ အတွက် ရိုးတွင်းခြင်ဆီ ခိုက်အောင် လှုပ်ရှား သွားခဲ့ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မြန်မာပြည်မှာ အမျိုးသား လှုပ်ရှားမှုဟာ အပြောင်းအလဲပေါင်း များစွာနဲ့ ကြုံရတဲ့ တိုင်အောင် ကြီးထွား လာခဲ့တယ်။ အမျိုးသား လှုပ်ရှားမှု မီးတောက် မီးလျှံကြီးဟာ အဲဒီအချိန်က စပြီး ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးနဲ့ အမြဲတမ်း တောက်လောင် ထိန်ညှိ နေခဲ့တယ်။ အမျိုးသား လှုပ်ရှားမှုရဲ့ အကြပ်ကိုင်မှုကို တုံ့ပြန်တဲ့ အနေနဲ့ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်ဟာ ဥပဒေဆိုင်ရာ ပြုပြင်မှုတွေနဲ့ ပြည်သူ လွတ်လပ်ခွင့်တွေကို ပို၍ ပို၍ ခွဲဝေ ပေးခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေဟာ နက်ရှိုင်းမှု မရှိဘဲ အပေါ်ယံလောက်ပဲ ဖြစ်နေခဲ့တယ်။ ပြည်သူတွေ နယ်လွန်လာပြီလို့ ထင်မိတာနဲ့ တပြိုင်နက် ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်ရဲ့ သူမူရင်း ဇာတိရုပ်ဟာ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း ပြန်ပေါ် လာခဲ့တာပါပဲ။ ဖိနှိပ်တဲ့ အကြင်နာကင်းတဲ့ အရေးယူမှုတွေနဲ့ ကိုင်လာတော့တာပဲ။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့တတွေဟာ စစ်ကြီး မဖြစ်ခင်မှာတောင် အာဏာရဲ့ စိုးမိုးမှု အောက်က ဖြတ်သန်း ခဲ့ရတယ်။ ဒီလိုနဲ့

ကျုပ်တို့ တတွေဟာ အစစ်အဆေး မရှိဘဲ ထောင်သွင်း အကျဉ်းချ ခံခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ဒါမျိုး ကြုံခဲ့ရတယ်။ ကျောင်းသားတွေရဲ့ ဆန္ဒပြပွဲ တခုဟာ ပုလိပ်တွေရဲ့ နံပတ်တုတ်နဲ့ ရိုက်နှက် ခံခဲ့ရတယ်။ ဒီအရေးအခင်းကြောင့် ၁၉၇၈ - ၇၉ ခုနှစ်မှာ ကျောင်းသားတွေ၊ အလုပ်သမားတွေ၊ တောင်သူ လယ်သမားတွေရဲ့ ကန့်ကွက် သပိတ်မှောက်တဲ့ အလိုအလျောက် လှုပ်ရှားမှု တရပ်ဟာ အကြီးအကျယ် ပေါ်ထွက် လာခဲ့ရတယ်။ (ဒီအရေးတော်ပုံ မတိုင်ခင် ၁၉၇၆ ခုနှစ်မှာလဲ ပြည်လုံးကျွတ် ကျောင်းသား သပိတ်နဲ့ မကြာခင်မှာပဲ ရေနံမြေ သပိတ်များ ပေါ်ထွက်ခဲ့တယ်) ဒီလှုပ်ရှားမှု အတွင်းမှာပဲ နောက်ထပ် ပေါ်လာတဲ့ မန္တလေး ဆန္ဒပြပွဲဟာ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်က ကျုပ်တို့တတွေ အပေါ် ဘယ်လို အုပ်ချုပ်ခဲ့တယ် ဆိုတာတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ စစ်ဖြစ်လာတော့ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်ဟာ သူ့အနေနဲ့ ဒီမိုကရေစီနည်းကျတဲ့ လွတ်လပ်ရေး အခြေခံမူတွေ အတွက် စစ်ပွဲ ဝင်နေရပါတယ်လို့ ကမ္ဘာသိ အထင်အရှား ပြောဆိုပေမယ့်၊ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်တွင်းမှာတော့ ဒီအခြေခံမူတွေကို ကျင့်သုံးဖို့ ပျက်ကွက်တဲ့ အတွက်ကြောင့် ကျုပ်တို့တတွေက နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး၊ စစ်ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲကို ဆင်နွဲ့လာတဲ့ အခါမှာ နယ်ချဲ့ ဖိနှိပ်မှု မျိုးစုံဟာ ကျုပ်တို့အပေါ် ချက်ခြင်း ကျရောက် လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဖွဲ့ဝင်ပေါင်း များစွာဟာ အချို့လဲ စစ်ဆေးခံရပြီး၊ တချို့ကျတော့လဲ အစစ်အဆေး မခံရဘဲ ထောင်သွင်း ခံခဲ့ကြရပါတယ်။ တကယ်ကတော့ ကျုပ်ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ ပါတီရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ ခေါင်းဆောင်မှန်သမျှနဲ့ မြန်မာပြည်ရှိ ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး စစ်စစ်ဖြစ်တဲ့ တခုတည်းသော လက်ဝဲ အင်အားစုကို ကျုပ်နဲ့ အတူ လက်တွဲ ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြတဲ့ ခေါင်းဆောင်မှန်သမျှ အရေးကြီးတဲ့ ဒီလို ခေါင်းဆောင်မှန်သမျှဟာ အဖမ်းခံ ခဲ့ကြရတယ်။ (စစ်မဖြစ်ခင် ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်တွင်းမှာ ကျုပ်တို့ တတ်နိုင်သမျှ ပြန့်နှံ့အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့ ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး လက်ဝဲဝါဒ ဖြန့်ဖြူးမှု မှန်သမျှကို ကျုပ်တို့က ဝန်ခံ လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ တရုတ်ပြည်နဲ့ စပိန်ပြည်မှာ လုပ်သလို ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး ဒီမိုကရေစီ တိုက်ပွဲမှာ မြန်မာပြည်သူတွေ စိတ်ဝင်စား လာအောင် ကြိုးစား လှုံ့ဆော်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအခါတုန်းက ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ တိတ်ပုန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြောင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖက်ဆစ် စနစ်ရဲ့ ဘက်မှာ ရှိနေခဲ့တယ်။) ကျုပ်ကိုလဲ ဖမ်းဖို့ လုပ်နေတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိကောင်း သိကြ ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ် မြေလျှိုး ခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ထွက်ရပ်ဂိုဏ်းမှာ ပါခဲ့ကြတဲ့ ဒေါက်တာ သိန်းမောင်နဲ့ ဒေါက်တာ ဗမော်တို့က ဆန္ဒရှိခဲ့ရင် ဂျပန်ရဲ့ အကူအညီ ရယူနိုင်တယ်လို့ ကျုပ်တို့ကို အကြောင်းအား လျော်စွာ တိုတို ပြောခဲ့ကြပါတယ်။ ဂျပန် အကူအညီ လက်ခံသင့် မသင့် ပြဿနာကို ဆွေးနွေး ခဲ့ကြတယ်။ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး အတွက် အနဲဆုံး အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ ဝါဒ ဖြန့်ဖြူးရေးဟာ လိုအပ်တယ်။ မည်သည့် အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ အကူအညီကို ဖြစ်ဖြစ် ထပ်ဆင့်ပြီး ရမယ်ဆိုရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်လို့ အဲဒီ

အခါတုန်းက အများကပဲ သဘောရ ခဲ့ကြတယ်။ ဒီလိုရဖို့ ကြိုးစား အားထုတ်တဲ့ နေရာမှာ ပြည်တွင်းကနေ လုပ်လို့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျုပ်တို့ အားလုံး သဘောတူ ခဲ့ကြတယ်။ ဒီကိစ္စ အတွက် ကျုပ်တို့ လူတချို့ အနေနဲ့ တရပ်ပြည်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ယိုးဒယားကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ဂျပန်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သွားရလိမ့်မယ်။ ပထမ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ တရုတ်ပြည်ကို ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဆက်အသွယ်တွေ အဲဒီမှာ ရှိထားလို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန် အစိုးရရဲ့ တောင်းဆိုချက်ကြောင့် တရုတ် မြန်မာ လမ်းမကြီးကို ၁၉၄၀ ခုနှစ်၊ ပြင်သစ်ပြည် ကျဆုံးပြီးတဲ့နောက် သုံးလတာ ပိတ်ထားရတော့မယ့် အချိန် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ ဝါဒ ဖြန့်ဖြူးရေးနဲ့ အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ အကူအညီဟာ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး အတွက် လိုအပ်တယ်လို့ သဘောရပေမယ့်၊ အဓိက လုပ်ငန်းကို မြန်မာပြည်တွင်းမှာပဲ လုပ်ရလိမ့်မယ်။ ဒီလုပ်ငန်းက ဘာလဲ ဆိုတော့ အမျိုးသား တိုက်ပွဲ အတွက် လူထုတွေကို သိမ်းသွင်းရမယ်လို့ ကျုပ် ထင်မြင်ခဲ့တယ်။ စီမံကိန်း အကြမ်း ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ရေးဆွဲထားတာ ရှိတယ်။ ဒါကတော့ အဆင့်ဆင့် တိုးတက်လာတဲ့ အတိုင်းအတာ အရ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ ပြည်လုံးကျွတ် လူထု တော်လှန်ရေး တိုက်ပွဲပါပဲ။ စကားအဖြစ် ပြောရမယ် ဆိုရင် အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်မှု ကြီးမား ကျယ်ပြန့်တဲ့ အတိုင်း ပြည်တွင်း ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်မှုကိုလဲ ကြီးမား ကျယ်ပြန့်အောင် လုပ်ရမယ်။ ဒီလို လုပ်ရာမှာ နောက်ဆုံး အနေနဲ့ အထွေထွေ သပိတ်အထိ ဖြစ်လာစေမယ်။ စက်မှုလုပ်ငန်း အလုပ်သမားများနဲ့ ကျေးလက်ပိုင်း အလုပ်သမားများရဲ့ ဒေသန္တရ သပိတ်တွေ သီးခြား သပိတ်တွေ တလုံးပြီး တလုံး ဆက်မှောက်တဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် ရှိစေရမယ်။ ပြည်သူတွေ အနေနဲ့ အစုလိုက် အပြုံလိုက် အာဏာဖီဆန်တဲ့ အထိ နောက်ဆုံးပိတ် ဖြစ်ပေါ်လာစေမယ်။ လူထု ဆန္ဒပြပွဲတွေ၊ ချီတက်ပွဲ အထိ ဖြစ်ပေါ် လာစေမယ်။ ဗြိတိသျှ ကုန်ချော ပစ္စည်းတွေကို သပိတ်မှောက်တဲ့ အနေနဲ့ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်ကို စီးပွားရေး အရလဲ တိုက်ပွဲ ဆင်ရမယ်။ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာနဲ့ နယ်ဘက်ဆိုင်ရာ ကင်းတပ်တွေ ပုလိပ်တွေနဲ့ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး လမ်းကြောင်းတွေကို ပြောက်ကျား စနစ်နဲ့ ဝင်တိုက်ပေးရင်း ပြောခဲ့တဲ့တိုက်ပွဲ ပုံသဏ္ဍာန်တွေကို အထောက်အကူဖြစ်စေပြီး နောက်ဆုံး အပြီးသတ် အနေနဲ့ မြန်မာပြည်ရှိ ဗြိတိသျှ အုပ်ချုပ်ရေးကို လုံးလုံးလျားလျား သွက်ချာပါဒ လိုက်သွားအောင် လုပ်ရမယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ကမ္ဘာ့ အခြေအနေနဲ့ အညီ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အာဏာသိမ်းယူဖို့ အတွက် နောက်ဆုံးအားထုတ် ဖန်တီးနိုင်စွမ်း ရှိကြလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ဗြိတိသျှအစိုးရရဲ့ လက်အောက်ခံစစ်တပ်တွေ၊ အထူးသဖြင့် ဗြိတိသျှ နိုင်ငံသား မဟုတ်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ဘက်ကို ပြောင်းဝင်လာစေဖို့အတွက်လဲ အဲဒီအချိန်တုန်းက ကျုပ် ထည့်တွက်ခဲ့တယ်။ ဒီစီမံကိန်းထဲမှ ဂျပန်တွေ မြန်မာပြည်ကို ဝင်ရောက်တိုက်နိုင်စရာ အကြောင်း

ရိုတယ်ဆိုတာကိုလဲ မြင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်အနေနဲ့ ရှင်းလင်းပြတ်သားတဲ့ အမြင်မရှိခဲ့ဘူး။ (ဖြစ်ပျက်ပြီးတဲ့နောက် သူတို့ကိုယ် သူတို့ တခြား လူတွေထက် ပိုပြီး တတ်သိ လိမ္မာတယ်လို့ အထင်ခံရအောင် ကြိုးစားနေသူ တချို့တလေ ရှိချင် ရှိပါလိမ့်မယ်) ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အချိန်မှာတော့ ကျုပ်တို့ အားလုံးဟာ နေရာတိုင်းမှာလိုလို ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေ ခဲ့ကြတယ်လို့ ဆိုနိုင်တဲ့ အချိန်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်မိကြ ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ကျုပ် ရှင်းရှင်းပြတ်ပြတ် မစဉ်းစားနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ စီမံကိန်းထဲမှာတော့ ခုန ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ကျုပ်ဟာ ဂျပန် ဝင်တိုက်မှုကို ကြိုတင်မြင်ဖို့ မြန်မာပြည်ထဲ ဂျပန် ရောက်မလာခင် ဂျပန်နှင့် စေ့စပ် အရေးဆိုဖို့ ကြိုးစားကြမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာပြည်ထဲ ဂျပန် ဝင်လာတာကို မတားနိုင်တဲ့ အခါကျမှပဲ ကျုပ်တို့ဟာ ဂျပန်ကို ခုခံ တိုက်ခိုက်ဖို့ ကျုပ်တို့ ပြင်ရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကတော့ ကျုပ်ရဲ့ မဟာ စီမံကိန်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစီမံကိန်းဟာ ကျုပ်တို့ ရဲဘော် အတော်များများရဲ့စိတ်နဲ့ မတွေ့ဘဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဓနရှင် ပေါက်စ လူတန်းစား ဇစ်မြစ်ဟာ ပြတ်ပြတ်သားသား ဆင်နွှဲရမယ့် တိုက်ပွဲတခု မတိုင်ခင်မှာ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ သတ္တိရှိရှိ စဉ်းစား၊ ရဲရဲဝန်ဝန် ပြောဆိုသင့်ကြတဲ့ တိုင်အောင်၊ ကျုပ်တို့ ခပ်များများကို တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်စေတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပါပဲ။ နောက်ပြီးတော့လဲ လူထုတွေကို နှိုးဆွပေးရတဲ့ လုပ်ငန်း အနေနဲ့ အချိန်ယူလုပ်ရတဲ့ ခက်ခဲတဲ့ လုပ်ငန်းလို ဖြစ်နေလေတော့ ဒီလုပ်ငန်းကို လုပ်ရာမှာ ဒီဇစ်မြစ်ဟာ ကျုပ်တို့ကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှိလာအောင် ဖန်တီး မပေးနိုင်တဲ့ အတွက်ကြောင့်လဲ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ အားလုံးလိုလိုဟာ လူထု လှုပ်ရှားမှုတို့၊ လူထုတိုက်ပွဲတို့ အကြောင်းကို ပြောဆို နေကြတဲ့ တိုင်အောင် ဒီလှုပ်ရှားမှု၊ ဒီတိုက်ပွဲတွေရဲ့ အာနိသင်ကို သိပ်ပြီး သဘောမပေါက်ကြပါဘူး။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့တတွေဟာ လူထုတွေရဲ့ တီထွင် ဖန်တီးရေး စွမ်းအားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အသိတရား မရှိသေးပါဘူး။ ယုံကြည်ချက်လဲ မရှိပါဘူး။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ လက်ထဲမှာ ဘာလက်နက်မှ မရှိဘဲနဲ့၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောက်ကျား တိုက်ပွဲ ဆင်နိုင်မှာလဲလို့ အမေးခံခဲ့ရပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ အဖြေကတော့ ဓားပြတွေကတောင် တနည်းတဖုံနဲ့ လက်နက်ရအောင် စီမံ ခန့်ခွဲနိုင်တယ် ဆိုရင်၊ (မြန်မာပြည်မှာ ဆိုရင် တခါတခါ ဓားပြဂိုဏ်းကြီး တခုဟာ လူတရာ ဖြစ်စေ၊ တရာကျော် ဖြစ်စေ ပါဝင်တဲ့၊ ပြောက်ကျားတပ် တတပ်နီးနီး ရှိတယ်) ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ကော ဘာကြောင့် မလုပ်နိုင်ရမှာလဲ ဆိုတဲ့ အဖြေပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီအဖြေကို ကျုပ်ရဲ့ ရဲဘော်တွေ သဘောပေါက်အောင် ကျုပ် မရှင်းနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စ အတွက် ကျုပ်တို့ထဲက တယောက်ယောက် နိုင်ငံခြား သွားရမယ်လို့ ကျုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ်။ မြေအောက် လုပ်ငန်းကို ဦးဆောင် နေတာဟာ ကျုပ်တို့ဦးသာ ရှိနေလေတော့ ဒီလုပ်ငန်း တာဝန်

အတွက် ကျုပ်ကိုပဲ ရွေးလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဒေါက်တာ ဗမော်တို့မှ တဆင့် ဂျပန်ရဲ့ ကမ်းလှမ်းမှု ရောက်လာခဲ့တယ်။ နဲနဲ ချီတုံချတုံ ဖြစ်ပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်တို့ လက်ခံ လိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်က တနည်းတဖုံ ကိစ္စကို ရွှေ့ဆိုင်းလိုက်တဲ့ အတွက်၊ ကျုပ်တို့ စိတ်ပျက် ခဲ့ရတယ်။ နောက်တော့ တခြား တနေရာမှာ ကြားသိရတဲ့ အတိုင်း ဆိုရင် ဂျပန်တွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ 'မဟာမိတ်' ဆိုတဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံဖို့ ကြောက်ရွံ့ နေခဲ့ကြတယ်။ သူတို့က ကျုပ်တို့ကို ဘော်လ်ရီဗစ်တွေလို ထင်တဲ့အတွက် ဒီလိုဟာမျိုးကို 'မဟာမိတ်' ဆိုတဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက်ခံဖို့ ကြောက်ရွံ့ နေခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့က ဂျပန်လက်ခံတဲ့ အထိ စောင့်မနေတော့ဘူး။ ကျုပ်ကို တရုတ်ပြည်သွားဖို့ လွှတ်လိုက်ကြတယ်။ တိုင်းပြည်အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်မယ် ဆိုတာကို လုပ်ဖို့ ကျုပ်ရဲ့ဘော်တွေက တာဝန် လွှဲအပ်လိုက်ကြတယ်။ တရုတ် မြန်မာ လမ်းမကြီး ပိတ်ထားတဲ့ အတွက် ရေကြောင်းကနေ တရုတ်ပြည်ကို သွားခဲ့ရတယ်။ ဒီလို သွားတာဟာ အဓိပ္ပာယ် မရှိပေမယ့်လို့ နောင်အခါမှာ ဂျပန်နဲ့ ပေါင်းဖက်မိဖို့ ဖြစ်လာစေခဲ့ရတယ်။ တရုတ်ပြည်ရဲ့ အတွင်းပိုင်းကို ပင်လယ်လမ်းကနေ သွားလို့ မရောက်နိုင်ပါဘူး။ အမှိုင်းမြို့ကိုသာ ရောက်နိုင်မယ်လို့ ကျုပ်ကို ပြောကြတယ်။ အဲဒီကနေပြီး တရုတ်ပြည် အတွင်းပိုင်းကို အရောက်သွားဖို့ ကိုယ်ပိုင် ကြံအား ဖန်အား အပေါ်မှာပဲ အားထားရမှာ ဖြစ်တယ်။ သွားဖို့ ကျုပ် ကြိုးစားခဲ့တယ်။ အမှိုင်းမြို့မှာ နေပြီး (ကုလန်စုကျွန်းလို့ ခေါ်တဲ့ အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ ဒေသမှာ ကျုပ် နေခဲ့ရတယ်) အဲဒီလို ကြိုးစားနေရင်း မြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေများဟာ ဂျပန်တွေနဲ့ ထပ်မံ ဆက်သွယ်မှု ရခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်နဲ့ ကျုပ် ရဲဘော်များဟာ နောက်ဆုံး တိုကျိုမြို့ကို ရောက်သွား ခဲ့ကြတယ်။

တိုကျိုမြို့မှာ ကျုပ်အနေနဲ့ အချည်းအနီး ပင်ပန်းရတဲ့ အရာကို အစွမ်းကုန် လုပ်ခဲ့ရတယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ထွက်ခွာ မသွားခင် ဂျပန်အကြောင်း ရေးထားတဲ့ စာအုပ် အနည်းအကျဉ်းကို ဖတ်ခဲ့တယ်။ တချို့ စာအုပ်တွေမှာ ပါတဲ့ ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး အရေးအသား အားလုံးလိုလိုဟာ တကယ့် အချက်များထက် ဝါဒဖြန့်တာက ပိုကဲနေပါလား ဆိုတဲ့ တွေးတောချက်နဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို နှစ်သိမ့်ပေမယ့်လို့လဲ နည်းနည်းတော့ ရွံ့မိခဲ့တာပဲ။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရဲ့ ပထမဆုံး အထင်အမြင်ကတော့ စိတ်လေးနေတာတွေ မပြောကဲသေးပေမယ့် သိပ်မဆိုလှပါဘူး။ ကျုပ်နဲ့ တွေ့ရတဲ့ ဂျပန်တွေဟာ ကျုပ်တို့ လူမျိုးလိုပဲ နှစ်သက်စရာ ကောင်းပါတယ်။ ယဉ်ကျေး ပါတယ်။ ပြေပြစ် ပါတယ်။ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတိုင်းဟာ အသစ်ကျပ်ချွပ်တွေပဲ ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ဟာ အင်မတန် ဝီရိယ ရှိကြတယ်။ မျိုးချစ်စိတ် ရှိကြတယ်။ ဒီကိစ္စတွေမှာ ဆိုရင် ဘာမှ ကန့်ကွက် ပြောဆိုစရာ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ တိုကျို မြို့ရောက်တဲ့ အခါမှာ (၁၉၄၀ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့လို့

ထင်ပါတယ်။ ဂျပန်ပြည်ဟာ ဂျပန် အင်ပါယာရဲ့ အနှစ် (၂၆၀၀) ပြည့်မြောက် အထိမ်းအမှတ်ပွဲကြီးကို ကျင်းပ နေခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ရောက်ပြီး နောက်တနေ့မှာ ကျုပ်တို့ကို ဘုရင်နန်းတော်ရှေ့ ခေါ်သွားပြီး များစွာသော ဂျပန် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးနဲ့ ကလေးတွေ လုပ်ကြတဲ့ အတိုင်း နန်းတော်ဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး ဦးညွတ်ခိုင်းပါတယ်။ ဒါကိုကျုပ်တို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လုပ်ပြီး မစဉ်းစားခဲ့ပါဘူး။ ဘုရင်ကို ဘုရားလို ကြည်ညိုဖွယ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဖြစ်တယ်လို့ ဂျပန်တွေ ယုံကြည်သလို ကျုပ်အနေနဲ့ မယုံကြည်ခဲ့ဘူး။ ဘယ်လို ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးနဲ့ပဲ ရှိရှိ ဘုရင် စနစ်ကို ကျုပ်မကြိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ဦးညွတ်ကြတာဟာ ဂျပန် လူမျိုးတွေ အနေနဲ့ ဘုရင့်အပေါ် ထားရှိတဲ့ ကိုင်းရှိုင်း ရိုသေမှုကို ဖော်ထုတ် ပြသခြင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ လောကဝတ် ပြုတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဘုရင်ရဲ့ ကျေးတော်မျိုး ကျွန်တော်မျိုး ဖြစ်လိုတဲ့ သဘောနဲ့ မဟုတ်ဘူး။

အခု အလုပ်ကိစ္စ စပါပြီ။ ကြုံကြိုက်ရတဲ့ အနေနဲ့ ကျုပ်ဟာ ဂျပန်တွေ အကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် ဂျပန် စစ်ဝါဒ အကြောင်းကို ပိုသိလာခဲ့တယ်။ ဂျပန်တွေ ကျုပ်တို့နဲ့ ဘယ်လို စခန်းသွားတယ် ဆိုတာကို ပြောမပြင် ဂျပန် ယဉ်ကျေးမှုကို ကျုပ် ပထမဆုံး ရှာဖွေ တွေ့ရှိရတာတွေကို ပြောပြပါမယ်။ တိုကျိုမြို့မှာ ၂ ရက် ၃ ရက်လောက် နေပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်တို့ကို ကျေးလက်ပိုင်း ဟောတယ် တခုသို့ ခေါ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်ရဲ့ 'အိမ်ရှင်' ဟာ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူဇူကီး ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောဖို့ မနေပါတယ်။ ဒီအချိန်တုန်းက သူဟာလျှို့ဝှက်ပြီးသွားလာ နေထိုင်တဲ့ အရပ်သားတဦးဖြစ်တယ်။ တိုကျို လေယာဉ်ပျံကွင်းမှာ ကျုပ်တို့ကို လာကြိုတုံးက သူ့ကိုယ်သူ ဂျပန် မြန်မာအသင်းရဲ့ အတွင်းရေးမှူးချုပ် မစ္စတာ မင်နာမိ ပါလို့ မိတ်ဆက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ ကျေးလက်ပိုင်း ဟော်တယ်မှာပဲ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူဇူကီးက မိန်းမယူချင်သလားလို့ မေးတယ်။ (အဲဒီ အချိန်အခါ အထိ ကျုပ်ဟာ ရာခိုင်နှုန်းပြည့် လူပျိုတဦး ဖြစ်ပါတယ်) ဒီစကားကို ကြားရတော့ ကျုပ်တို့ဟာ ရှက်ရှက်နဲ့ မျက်နှာပျက်သွားပြီး မလိုချင်ဘူးလို့ ပြန်ပြော လိုက်ကြတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူဇူကီးရဲ့ စကားလုံးတွေကို မှတ်မိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ရှက်စရာ မရှိပါဘူး။ မိန်းမယူတာဟာ ရေချိုးသလိုပါပဲ။ ဒီလိုမိန်းမတွေရဲ့ အတန်း တတန်း ရှိတယ်လို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့က သူ့ကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြပြီး ဒီနည်း ဒီပုံမျိုးနဲ့ ကျုပ်မပျော်ချင်ပါဘူးလို့ ငြင်းဆိုခဲ့တယ်။ "ပထမဆုံး ကျုပ်တို့ကို စိတ်ဓာတ် ပျက်စေလိုတဲ့ သဘော သူတို့မှာ ရှိသလား" လို့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်စဉ်းစားခဲ့တယ်။ တိုကျိုကို ကျုပ်တို့ တခါ ပြန်ရောက်တော့လဲ ကျုပ်တို့ကို ဒီလို အတန်းတွေရှိရာ ခေါ်သွားကြတယ်။ ကျုပ်တို့ ခရီးပန်း နေပါတယ်။ ဟော်တယ်ပြန်ပြီး အိပ်ချင်ပါတယ်လို့ ဗိုလ်မှူးကြီးဆူဇူကီးနဲ့ သူ့အဖော်တွေကိုပြောပြတော့မှ ကျုပ်တို့ တည်းခိုတဲ့ ဟော်တယ်ကို ပြန်ပို့ကြတယ်။ အဲဒီလို ဒုတိယအကြိမ် ငြင်းဆန်လိုက်ပြီး ချိန်မှ မြန်မာပြည်ကို တိတ်တိတ်

ပြန်ခဲ့တဲ့အထိ ကျုပ်တို့ကို အဲဒီမိန်းမတွေ ရှိရာ အတန်းကို ထပ်မခေါ်တော့ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ ကျေးလက်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ ဟော်တယ်ကို ပြန်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီမိန်းမတွေရဲ့ အတန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပထမဆုံး အကြိမ် ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူဇူကီး ပြောစဉ်တုံးက ဆိုရင် ဂျပန် အမျိုးသမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာအုပ်တွေမှာ ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်း တချို့တလေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သိရှိလာကြရတယ်။ ချက်ခြင်း ဆိုသလိုပဲ ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်း အချက်သစ် တခုကို ကျုပ်တွေ့ရတယ်။ ဒီမိန်းမတွေ အကြောင်းကို ဗိုလ်မှူးကြီး ပြောပြနေချိန်မှာ ၆ နှစ် အရွယ်လောက်သာ ရှိဦးမယ့် ဂျပန် စားပွဲထိုးမလေး တယောက်ဟာ ကျုပ်တို့ဆီကို လက်ဖက်ရည် လာပို့တယ်။ မိန်းကလေးဟာ ပရိယာယ် မာယာမရှိ တကယ် ရိုးသားတယ် ဆိုတာ သိသာလှပါတယ်။ ဒီလို မိန်းခလေး တယောက်ရှေ့မှာ တော်ရုံတန်ရုံ လူတဦးဟာ ဒီမိန်းမတွေ အကြောင်းကို ပြောဖို့ တွန့်သွားပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူဇူကီးကတော့ စကား ရပ်ပစ်လိုက်ရမယ့် အစား၊ မိန်းမတန်း ဘယ်မှာ ရှိသလဲလို့ မေးတောင် မေးလိုက်သေးတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ အနည်းအကျဉ်း တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဒါမျိုးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ဟာ ယဉ်ပါးသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ အိန္ဒြေ လုပ်လွန်းတယ်လို့လဲ ထင်ရမလားဘဲ။ ရက်အနည်းငယ် အကြာမှာ ကျုပ်တို့ဟာ နောက်တရွာမှာ ရှိတဲ့ ကျေးလက် ဟော်တယ် တခုကို ပြောင်းသွားကြပြန်တယ်။ အဲဒီမှာတော့ ဂျပန်ပြည်မှာ မိန်းမသားတို့ အပေါ် ဘယ်လို ဆက်ဆံတယ် ဆိုတာကို ပိုပြီး တွေ့ရပါတယ်။ ကဲ တိုတိုပြောရမယ် ဆိုရင် ဂျပန်တွေနဲ့ လုပ်ရတဲ့ အလုပ် ကိစ္စတွေကို ပြောမပြခင် ဂျပန်တွေရဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထားနဲ့ ပတ်သက်လို့ အဖြစ်အပျက်ကလေး နှစ်ခုလောက် ထပ်ပြောပြပါဦးမယ်။ တခါမှာ ကျုပ်တို့ဟာ ပျော်ပွဲစားရုံ တခုခု စားနေကြတယ်။ ကိုးရီးယား လူမျိုး တယောက်လဲ ရှိနေတယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ သူ့ကို ကိုးရီးယား လူမျိုးမှန်း မသိကြဘူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူဇူကီးကတော့ သူ့လက်ချောင်းကလေးတွေ ပြတယ်။ နောက်ပြီး အဓိပ္ပာယ် နားလည် မလည်မေးတယ်။ ကျုပ်တို့က မသိကြောင်း ပြောတော့ သူကပြောတယ် "ဒါဟာ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကိုးရီးယားတွေကို မထိမဲ့မြင်ပြုတဲ့ သဘော ပြတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ကိုးရီးယား တဦးကို မြင်ရင် ကျုပ်တို့ ဒီလိုပဲ ပြကြတယ်။ ကျုပ်အဖေ ဆိုရင် ကိုရီးယား တယောက်မြင်တဲ့ အခါတိုင်း မောင်းထုတ် ပစ်လိုက်တာပဲ။" ကိုရီးယားတွေဟာ ဘာကြောင့် လွတ်လပ်ရေး လိုချင်ပြီး ဂျပန်တွေဟာ သူတို့ကို ဘယ်လို ဆက်ဆံတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ကျုပ်တို့ ချက်ချင်းပဲ နားလည်လိုက်ကြတယ်။ နောက်အဖြစ်အပျက် တခုကတော့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူဇူကီးဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဗြိတိသျှ ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်ကို အသုံးပြုတဲ့ စကားမျိုး အကြိမ်ကြိမ် ပြောတယ်။ သူပြောတဲ့ အထဲမှာ ပါတာ တခုကတော့ သူငယ်ငယ်တုံးက ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ကာလမှာ သူဟာ ဗလာဒီဗော့စတော့မြို့မှာ အမှုထမ်းခဲ့တယ်။ အဲဒီတုံးက တဲတလုံးထဲမှာ ရှိတဲ့ ယောကျ်ားရော၊ မိန်းမရော၊ ကလေးတွေရော အပါအဝင် ရုရှား လူမျိုးတွေကို သူဘယ်လို

သတ်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ။ သူက ကျုပ်တို့ ဘက်ကို လှည့်ပြီး "ဒီအတိုင်းပဲ၊ မင်းတို့ ဗြိတိသျှ လူမျိုးမှန်သမျှကို မိန်းမတွေကိုရော၊ ကလေးတွေကိုပါ၊ သတ်ပစ်ရမယ်" လို့ ပြောတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ဟာ ဗြိတိသျှ ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် အလွန် ပြင်းထန်နေတဲ့ အချိန် ဖြစ်ပေမဲ့ ဒါလောက်တောင် ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်လိုတဲ့ စိတ်မရှိဘူး ဆိုတာကိုတော့ ဖြောင့်ချက် ပေးရလိမ့်မယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူဇူကီးရဲ့ အရည်အချင်းလို့ပဲ ဆိုရလိမ့်မယ် သူဟာ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ နူးညံ့တဲ့ စိတ်ကို သတိပြုမိခဲ့သူ ဖြစ်ပြီး နောင်အခါမှာ သိကြောင်း ဝန်ခံခဲ့သူ ဖြစ်ပါတယ်။

ကဲ - ကျုပ်တို့ရဲ့ လုပ်ငန်း အခု စပါပြီ။ ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူဇူကီးဟာ ပထမတော့ ကျုပ်ကို တခါခါ မြှောက်ပြောလိုက် တခါခါ ချောက်ပြောလိုက် လုပ်တယ်။ ရက်အတန်ကြာ အထိ ကျုပ်ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ကို နှိုက်ချွတ် စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ တလျှောက်လုံးမှာပဲ ဂျပန်တွေ သိချင် နေကြတာက ကျုပ် ဘာကြောင့် တရုတ်ပြည် လာခဲ့ရတယ် ဆိုတာရယ်၊ ကျုပ်ဟာ ကွန်မြူနစ် ဟုတ် မဟုတ် ဆိုတာရယ်၊ ဒါမှမဟုတ် 'တရုတ်ပြည် အရေးအခင်း'ကို ကျုပ်တို့ ဘယ်လို သဘောထားတယ် ဆိုတာရယ်တို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီးလဲ မဟုတ်၊ မုသားလဲ မပါစေဘဲ တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစား ဖြေခဲ့ရတယ်။ တရုတ်ပြည် ထွက်လာ ခဲ့ရတာကတော့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ အကူအညီ လိုချင်လို့ပဲလို့ မေးသူတိုင်းကို ပြောပြခဲ့တယ်။ ကျုပ် ကွန်မြူနစ် ဟုတ်သလား မဟုတ်ဘူးလား ဆိုတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ် အဖြေကတော့ တိုင်းပြည် တပြည်အပေါ် ဘယ်နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်ရဲ့ စနစ်နဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖြားယောင်းတာမျိုးကို ကျုပ် မယုံကြည်ဘူး၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ စနစ် အားလုံးကို လေ့လာရမယ် ထင်တယ်။ ဒီစနစ်တွေထဲက အကောင်းဆုံး စနစ်ကို ကျုပ်တို့ရဲ့ အခြေအနေတွေနဲ့ လိုက်လျော ညီထွေဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ နောက်ပြီး ကွန်မြူနစ် စနစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာကို ဆန့်ကျင်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီစနစ်ရဲ့ စီမံကိန်း စီးပွားရေးဟာ အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းပါတယ်၊ ဂျပန်ပြည် အပါအဝင် တခြား တိုင်းပြည်တွေကတောင် အတုခိုးကြရတယ်လို့ မေးတဲ့ လူတိုင်းကို ပြောပြခဲ့တယ်။ "တရုတ်ပြည် အရေးအခင်း" အပေါ် ကျုပ်တို့ရဲ့ သဘောထားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ မေးခွန်းကိုတော့ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အမျိုးသားရေး တိုက်ပွဲကိုပဲ ပိုပြီး အရေးထားတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရန်သူကို ဆန့်ကျင်သူ မှန်သမျှဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေပဲလို့ ညွှန်ပြ ပြောဆိုခဲ့တယ်။ ဒီနောက်ဆုံး အဖြေကလွဲလို့ ကျုပ်ရဲ့ ဖြေကြားချက်တွေကို ဂျပန်တွေ နီးနီးစပ်စပ်ကလေးတောင် ကျေနပ်ကြတယ်လို့ ကျုပ်မ ထင်ဘူး၊ အစကနေ အဆုံးအထိ သူတို့ဟာ ကျုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ဒွိဟ ဖြစ်နေခဲ့တာဟာ ထင်ရှားပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ကို ဖုံးကွယ် မထားချင်ဘူး ဆိုတာရယ်၊ သူတို့ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ကျုပ်ရဲ့တိုင်းပြည် အတွက် တနည်းတဖုံ

ကောင်းအောင် လုပ်ချင်လို့ သူတို့နဲ့ ကျုပ် ပေါင်းတယ် ဆိုတာရယ်၊ ကျုပ်အဖို့ ဖြစ်နိုင်မယ် ဆိုရင် သစ္စာတည်တဲ့ မဟာမိတ် တဦး ဖြစ်ချင်တယ် ဆိုတာရယ်၊ ဒါတွေကို ကျုပ်အနေနဲ့ အခွင့်ကြိုတိုင်း ဂျပန်တွေကို ပြောပြခဲ့တယ်၊ ဂျပန် ခပ်များများဟာ ကျုပ်ရဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ကို လေးစားကြတယ်။ ဂျပန်တွေရဲ့ အရည်အချင်းပဲလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ တစ်အချက်၊ ကျုပ်ဟာ ငွေမမက်ဘူး။ နှစ်အချက်၊ ကျုပ်ဟာ အာဏာ မမက်ဘူး။ သုံးအချက်က ကျုပ်ဟာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဘဝကို မခင်ဘူး။ ဒီသုံးချက် အရ မြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့ ဂျပန် တပ်မတော် တခုလုံးဟာ ကျုပ်ကို လေးစားကြတယ်လို့ မြန်မာပြည်မှာ ပထမဆုံး သေနာပတိ ဖြစ်တဲ့ လက်ဖတင်နှင့် ဂျင်နရယ် အီဒါက သူ့ကို ပြောပြတယ်လို့ ဒေါက်တာ ဘမော်က ဆိုတယ်။ ကျုပ်ရဲ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တချို့ကိုလဲ တခြား ဂျပန် တယောက်က "အောင်ဆန်းက ဖြောင့်တယ်၊ ဂျပန်တွေ သူ့လို မဖြောင့်ရင် သူဟာ အန္တရာယ် အရှိဆုံးလူ ဖြစ်ရမယ်၊ ဂျပန် ပေါ်လစီ သိပ်မဖြောင့်တာဟာ ကံဆိုးတဲ့ အချက်ပဲ" လို့ ပြောတဲ့ အကြောင်း ကျုပ် သိရတယ်၊ ဒါကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ၊ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ စောစောက ပြောနေတဲ့ အကြောင်း ပြန်ကောက်ရမယ် ဆိုရင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူဇူကီးက ပထမတော့ ကျုပ်ကို စီမံကိန်း တခု ပြောပြတယ်၊ ဒီနောက် ကျုပ်ကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးခိုင်းလိုတယ်၊ ကျုပ်ကလဲ နောင်အခါ ဒီစီမံကိန်းကို ဆွေးနွေးရမှာပဲလို့ ထင်ပြီး ရိုးရိုးသားသားနဲ့ပဲ ရေးချလိုက်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီစီမံကိန်းကို ဘယ်တော့မှ မဆွေးနွေးရတော့ဘူး၊ ဒီစီမံကိန်းမှာ မြန်မာပြည်ကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရာမှာ ရှမ်းပြည်နယ်ကိုသာ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ဖို့ ပိုင်းခြား ကန့်သတ်ထားတဲ့ အကြောင်းတွေ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ စစ်ရေး စီမံကိန်း သက်သက်သာ ဖြစ်တယ်လို့ သူ့လက်ထောက်ကို ဒီစီမံကိန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အနည်း အကျဉ်းလောက်တော့ အနည်းနည်းနဲ့ ကြိုးစားပြီး ပြောခဲ့တယ်၊ နောက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်တွေ အရ အကဲခတ်ကြည့်မယ် ဆိုရင် ဗိုလ်မှူးကြီး ဆူဇူကီးဟာ ဒီစီမံကိန်းကို တိုကျို စစ်ဦးစီး ဌာနချုပ် ယူသွားတယ်လို့ ထင်တယ်၊ နောက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ စီမံကိန်း အဖြစ်နဲ့ တင်ပြကောင်း တင်ပြမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစီမံကိန်းကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်မဲ့ အပိုင်း မထည့်ဘဲ ပြန်လည် ပြင်ဆင်ပြီး မြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ ရဲဘော်တွေနဲ့ ဆက်သွယ် ဆွေးနွေးဖို့ အတွက် ပိုမို ပြည့်စုံတဲ့ စီမံကိန်း အဖြစ် နောက်ဆုံး ကျုပ်ကို ပေးတယ်၊ အဲဒီ စီမံကိန်းကို ယူပြီး ဗမာပြည် တိတ်တိတ်ပြန်ခဲ့တယ်၊ ကျုပ် ရဲဘော်တွေနဲ့ တွေ့ပြီး ရှင်းပြတယ်၊ ဒီအချိန်မှာ ကျုပ်ရဲဘော်တွေဟာ မြန်မာပြည်ကို ဂျပန်တွေ ဘယ်တော့ ဝင်တိုက်မယ် ဆိုတာ သိပ်သိချင် နေခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ မြန်မာပြည်ကို ဂျပန် ဝင်တိုက်မယ် ဆိုတဲ့ စဉ်းစားပုံကို သိပ်မကြိုက်တဲ့ အတွက် နဲနဲ အံ့အား သင့်သွားတယ်။ မြန်မာပြည်ကို ဂျပန် ဝင်တိုက်ရင် ဗြိတိသျှတွေဟာ နယ်စပ်မှာ ဂျပန်တွေနဲ့ တိုက်ခိုက် နေရလိမ့်မယ် ဖြစ်တဲ့ အတွက် နယ်စပ်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေး အတွက် အောင်မြင်စွာ ထကြွ တိုက်ခိုက်ဖို့ ချက်ကောင်း ရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ရဲဘော်တွေက

တွေးကြတယ်။ ဒီတွေးပုံ တွေးနည်းကို ကျုပ်အနေနဲ့ တိတိကျကျ သဘောမပေါက်ပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ရဲဘော်တွေ မှန်ကောင်း မှန်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။ အားလုံး ဖြစ်ပျက်ပြီးနောက် ခုနေ့ အခါမှာတော့ ဒီတွေးပုံ တွေးနည်းဟာ ရယ်စရာပဲလို့ ပြောလို့ ဆိုတာ လွယ်နေတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဟိုအချိန်တုန်းက ဆိုရင် ကျုပ်တို့သာ မကဘူး၊ ဗြိတိသျှတွေကတောင် နောက်ပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ များပြားလှတဲ့ လူတွေလဲ ပါကောင်း ပါကြလိမ့်မယ်။ သူတို့တတွေဟာ ဂျပန်ကို အထင်သေးကြပြီး၊ အဲဒီတုန်းက ရှိနေတဲ့ ဗြိတိသျှရဲ့ အနေအထားကို အထင်ကြီးကြတယ်။ နောက်ပြီး ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ကျုပ်တို့ရဲ့ ခန့်ရှင်ပေါက်စ ဖစ်မြစ်က ကျုပ်တို့ရဲ့ အတွေးအခေါ်ကို မသိမသာ သြဇာ လွှမ်းမိုးတာဟာ အတော်ကလေး ကျယ်ပြန့်တယ်။ ကျုပ်တို့ကဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အခွင့်အလမ်းကို အင်မတန် သေချာအောင် လုပ်ချင်တယ်။ စွန့်စားရတာတွေ သိပ်များမှာကို အလိုမရှိဘူး။ ဒါဟာ မြန်မာပြည်ကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ဖို့ ဂျပန်ကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ကျုပ်တို့ ဖိတ်ခေါ်လာတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ။ ဖက်ဆစ်စနစ် ထောက်ခံရေးဘက် စိတ်ယိုင်လို့ မဟုတ်ဘဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရိုးရိုးအာ အမှားတွေနဲ့ ခန့်ရှင်ပေါက်စ ကြောက်ရွံ့ တွန့်ဆုန်မှုကြောင့်ပဲ။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ဆက်ပြောရမယ် ဆိုရင် ဂျပန်တွေဟာ ပထမ ကတည်းက ကျုပ်တို့နဲ့ ထားခဲ့တဲ့ ကတိအားလုံး ကျိုးပျက်ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ဟောပြောချက်ထဲမှာ ဒါတွေ ထည့်ပြောနေရင် သိပ်ရှည် သွားပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ရဲ့ သစ္စာ မတည်မှု၊ သူတို့ရဲ့ အယောင်ဆောင်မှုရယ်၊ သူတို့ရဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ အမြင်၊ ဖောက်ပြန်တဲ့ အကျင့်အကြံနဲ့ သူတို့ရဲ့ ငါတကော ကောမူတွေကို တိုးတိုးပြီး ကျုပ်တို့ လက်တွေ့အရ သိလာရတော့တယ်။ အဲဒါတွေကြောင့် ဟိုက ဂျပန် မဆန့်ကျင်တဲ့လူ ကျုပ်တို့ထဲမှာ ရှိနေရင်တောင် ကျုပ်တို့ အားလုံးဟာ ဂျပန်ပြည်မှာ စစ်သင်တန်း တက်နေတုန်းမှာပဲ ဂျပန် ဆန့်ကျင်သူတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့ စိတ်သဘောချင်း ပေါင်းစပ် မရဘဲ ဘီအိုင်အေ ဖွဲ့စည်းလိုက်တဲ့ အထိ ဘီအိုင်အေထဲ မပါဘဲ နေတဲ့ လူနှစ်ယောက်ကို ဖယ်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့အားလုံး ၂၇ ယောက် ရှိခဲ့တယ်။ ကျုပ် တို့ကျိုမြို့မှာ မရှိတုန်း အချိန်မှာ သူ့ကိုယ်ရေးကိုတာ အကြောင်း ယုတ္တိကြောင့် အဲဒီနှစ်ဦး အနက် တဦးက ဆွပေးတဲ့ အတွက် ကျန်တဲ့ ၂၆ ယောက်ဟာ ဂျပန်ပြည်မှာပဲ ဂျပန်ကို ဆန့်ကျင် ထကြွဖို့နီးနီး ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ ရနိုင်သမျှ လက်နက်နဲ့ ချဖို့ပဲ။ (အဲဒီတုန်းက သူတို့ဟာ ဖော်မိုဆာကျွန်း တောင်ပိုင်းမှာ ရှိနေခဲ့ကြတယ်)။ ကံကောင်းချင်တော့ ကျုပ်ဟာ တိုကျိုကနေ ဖော်မိုဆာကို ပြန်ရောက်လာပြီး အချိန်မီ တားနိုင်ခဲ့တယ်။

ကဲ ခပ်တိုတိုပဲ ဖြတ်ပြောကြပါစို့။ အဲဒီအချိန် မရောက်မီ ကျုပ်ယိုးဒယားမှာ ရှိချိန်က ပြင်ပအကူအညီအပေါ် အားမကိုးပါနဲ့လို့ မြန်မာပြည်မှာ ရဲဘော်တွေဆီ

စာရေးပို့ခဲ့တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ ဂျပန်တွေရဲ့ စိတ်မချရပုံကို အရိပ်အမြွက် အနေနဲ့ သိအောင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ယိုးဒယားပြည်မှာ ဘီအိုင်အေရဲ့ ပထမအမြဲတေကို ကျုပ်တို့ဖွဲ့စည်းကြတဲ့ အခါနဲ့ အဲဒီအခါမတိုင်မီ ကျုပ်ဟာကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်ရေးရဲဘော်နှစ်သုတ်ကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ ဂျပန်ကိုပါ ဆန့်ကျင်ရေးအတွက်ပြင် ထားဖို့ပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်ရဲ့စီမံကိန်းအရဆိုရင် ဂျပန်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ဖို့ဟာ မရှောင်မလွှဲသာဘဲ သေချာနေပြီဖြစ်လို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးဟာ ဂျပန်ကြောင့် ရတာမျိုးမဖြစ်အောင် လုပ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့အတွက် လွတ်လပ်တဲ့ မြန်မာပြည်အဖြစ် အောင်မြင် ထမြောက်ပြီဆိုတဲ့ အချက်ကိုပြုပြီး ရင်ဆိုင်နိုင်စေရန် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လုပ်နိုင်ရင် အရင်ပြီးအောင် လုပ်နဲ့ဖို့ပဲ။ အဲဒီအတိုင်းဖြစ်မလာရင် ကျုပ်ရဲ့ နောက်စီမံကိန်းက မြေအောက်လုပ်ငန်းပိုင်းကို ပြင်ဆင်ထားပြီး အစုလိုက်အပြုံလိုက် လှုပ်ရှားဖို့ပဲ။ ဒါဟာမြန်မာပြည်မှာ ဂျပန်ဖက်ဆစ်တွေကို ကောင်းကောင်းကြီး လက်တွန်းအောင် လုပ်ထားနိုင်လိမ့်မယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျုပ်တို့ပြည်သူတွေရဲ့ ဒုက္ခကိုသက်သာ လျော့ပါးစေဖို့ပဲ။ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်တွေ့ရတာကတော့ ဘီအိုင်အေရဲ့အခန်းပဲ။ ယုတ်စွအဆုံး ဂျပန်တွေအနေနဲ့ မဟုတ်မဟတ်တာတွေ၊ မကောင်းတာတွေ လုပ်လာတဲ့တိုင်အောင် ဂျပန်ကို ပြန်ချဖို့ တပ်မတော်ရှိတယ် ဆိုတဲ့အချက်နဲ့ပဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုရော၊ ကျုပ်ရဲ့သံသယ၊ ကျုပ်ရဲ့စိတ်လေးမှုကို ခွဲဝေခံစားနေကြရတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ရဲဘော်တွေကိုပါ နှစ်သိမ့်စေခဲ့ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည်တွင်း ရဲဘော်တွေအနေနဲ့ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးကို ဟုတ်ဟုတ် ငြားငြား မပြင်ဆင်နိုင်သေးတဲ့အတွက် တခါစိတ်ပျက်ရပြန်တယ်။ အဖြစ်အပျက်တွေ အင်မတန်လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားနေတယ်။ အရေးကြီးတဲ့ခေါင်းဆောင်တွေဟာ ထောင်ထဲမှာပဲ ရှိနေကြသေးတယ်။ ရဲဘော်များများဟာလဲ သူတို့ရဲ့ခနရှင်ပေါက်စ လက္ခဏာအတိုင်း တွေဝေနေကြဆဲပဲ။

ကျုပ်တို့ရန်ကုန်မြို့ကို သိမ်းမိပါပြီ။ တလျှောက်လုံးမှာ ပြည်သူတွေအပေါ် ထားရှိကျင့်ကြံတဲ့ ဂျပန်ရဲ့ အပြုအမူကြောင့် အင်မတန်ကို စိတ်ညစ်ခဲ့ရတယ်။ ကျုပ်တို့တတ်နိုင်စွမ်းရှိသလောက် ဂျပန်အာဏာပိုင်အချို့ကို တိုင်ကြားကန့်ကွက်ပေမဲ့ အချည်းနီးပါပဲ။ ကျုပ်တို့ တပ်မတော်သားနဲ့ ဂျပန်စစ်သားတွေရဲ့ တိုက်မှုခိုးယက်မှုတွေကလဲ ပိုများလာတယ်။ ရန်ကုန်ကို ရောက်တဲ့အထိ ကျုပ်ရဲ့ တပ်တွေကို ကျုပ်အုပ်ချုပ် ကွပ်ကဲခွင့် မရခဲ့ဘူး။ ကျုပ်ဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးဆူဇူကီးရဲ့ အထက်တန်း စစ်ဦးစီးအရာရှိ လောက်ပဲဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့အချင်းချင်း ဂျပန်ကို ဆန့်ကျင်တော်လှန်ဖို့ အမျိုးမျိုး အကြံအစည်တွေ လုပ်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရာခပ်သိမ်းဟာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲဘော်တွေဟာ တစုတဝေးတည်း မရှိကြဘူး။ ကျုပ်တို့မှာဘယ်လို ပြင်ဆင်ထားတာမျိုးမှလဲ မရှိဘူး။

ကျုပ်တို့မှာ ဘယ်လိုပြင်ဆင်ထားတာမျိုးမှလဲမရှိဘူး၊ နောက်တော့ ချက်ခြင်းပဲ ဗိုလ်မှူးကြီးဆူဇုကီးက ကျုပ်ကိုခေါ်ပြီး တပ်တွေကို ဦးစီးကွပ်ကဲပြီး ဧရာဝတီမြစ်ရဲ့ အနောက်ဘက်ကမ်းအတိုင်း အထက်မြန်မာပြည်ကို ချီတက်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ဒါကြောင့် ကျုပ်ဟာ တပ်တွေနဲ့အတူ အထက်မြန်မာပြည်ကို ချီတက်ခဲ့တယ်။ ဂျပန်တွေအပေါ် ကျုပ်တို့ ဘယ်လိုသဘောထားသင့်တယ် ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထောင်တွင်းမှာရှိခဲ့တဲ့ သခင်တွေထဲမှာ သဘောကွဲလွဲမှု ရှိတယ်လို့ အဲဒီရောက်တော့ ကြားရတယ်။ တချို့အချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့ ရဲဘော်တွေတောင် ဘယ်လိုသဘောထားရမယ် ဆိုတာလုံးလုံး မသိကြဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ အဖိုးတန်ရဲဘော်တွေဟာ ဂျပန်ဘက်ကို မြင်မြင်ထင်ထင် ရောက်နေကြလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အခြေအနေမှန်နဲ့ သဘောထားအမှန်ကို သူတို့အားလုံး သိနိုင်ခဲ့ကြမယ်ဆိုရင် ဒီလိုရှုတ်တွေးမှုမျိုး ဒီတုန်းကပေါ်ခဲ့မယ်လို့ ကျုပ်မထင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နေတာကတော့ မြန်မာပြည်တွင်းမှာရှိတဲ့ လက်ဝဲအင်အားစု အတွင်းမှာ ရှုတ်တွေးနေမှုလွှမ်းမိုးနေချက်ပဲ။ အဲဒီနောက် ရွှေဘိုမြို့ကို ရောက်ပြန်တော့ လက်ဝဲ အင်အားစုဝင် သုံးဦး (သခင်စိုး၊ သခင်မြသွင်နဲ့ အခု ကာလကတ္တားမှာ ရှိတဲ့ ကိုသိန်းဖေ) ဟာ တရုတ် စစ်တပ်တွေနဲ့ အတူ လိုက်သွားကြတယ်လို့ ပထမဆုံး အကြိမ် ကြားရတယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ အတွက် အားရှိစရာ သတင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ နောက်တော့ ဒီအစီအစဉ် ပျက်သွားတယ်လို့ ကြားရတဲ့ အခါမှာ စိတ်ပျက် သွားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအချိန်မှာ စစ်ဆင်ရေးတွေ ပြီးစီး ကုန်ပြီဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျုပ်ရဲ့ လက်ရှိ စစ်ဦးစီးမှူး ဗိုလ်မှူးကြီး ဇေယျကို ကွက်ကဲ အုပ်ချုပ်စေပြီး တပ်တွေကို ဗန်မော် ချီတက်ခိုင်းခဲ့တယ်။ ဒီနေရာမှာ ကြုံကြိုက်တုန်း ပြောရဦးမယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ တပ်တွေဟာ ကျုပ်မပါဘဲ ဗန်မော်မြို့ကိုခိုတက်သွားတုန်းမှာ ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျနှင့် ကျုပ်ရဲ့ စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်ဟာ ဂျပန်တပ်တွေနဲ့ တိုက်ကြခိုက်ကြတယ်။ ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျနဲ့ အခြားရဲဘော်တွေ အဖမ်းခံရပြီး အရိုက်အနက်ခံကြရတယ်။ ဂျပန် အရာရှိတယောက်ခါးခုတ်ခံရတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ။ ကံကောင်းချင်တော့ ကျုပ်တို့နဲ့ပါလာတဲ့ ဂျပန်ဆက်သွယ်ရေးအရာရှိက ဝင်ပြီး ဖြန်ဖြေတဲ့အတွက် ဗိုလ်မှူးကြီးဇေယျနဲ့ ရဲဘော်တွေကို ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ နို့ဖြစ်ရင် ကျုပ်တို့တပ်တွေဟာ အဲဒီကတည်းက ဂျပန်တွေကို တိုက်ကြဖို့ပဲ။ ကျုပ်ပြန်မဆင်းခင် ဗန်မော်ရောက်တဲ့အခါ တရုတ်တွေနဲ့ ပူးပေါင်းဖို့အတွက် တရုတ်ပြည်ထဲ ကူးဝင်နိုင်မဲ့ အခြေ ရှိ မရှိ ကျုပ်တို့ စဉ်းစားတဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအခါတုန်းက ကျုပ်ရဲ့စစ်ဦးစီးမှူးဖြစ်ပြီး အခုကျုပ်ရဲ့ လက်ထောက်ဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး လှဖေ (ဗိုလ်လက်ျာ) တာဝန်ခံ အုပ်ချုပ်နေရတဲ့ စစ်နောက်ပိုင်း အခြေအနေတွေကို သိရှိနိုင်ဖို့ ကျုပ် မန္တလေးကို ပြန်ဆင်းခဲ့တယ်။ အခု စစ်နောင်း စစ်မျက်နှာမှာ ရှိတဲ့ တပ်တွေကို

တာဝန်ခံ ကွပ်ကဲနေရတဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး နေဝင်းနဲ့ အတူ ဆင်းခဲ့တယ်။ မုံရွာဘက်ကို ကျပ်တက်သွားတဲ့ အခါ မုံရွာခရိုင် ယင်းမာပင်နားမှာပဲ။ အခု ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ် အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်နေတဲ့ သခင်သန်းထွန်းနဲ့ တွေ့တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ အလျင်လိုနေတာလဲ တကြောင်း၊ လူစိမ်းတွေလဲ ရှိနေတာလဲ တကြောင်းကြောင့် သခင်သန်းထွန်းကို မြန်မာပြည်ရဲ့ အခြေအနေတွေ အကုန်အစင် ပြောမပြနိုင်ဘဲ အရိပ်အမြွက်လောက်ပဲ ပြောခဲ့ရတယ်။ နောက်တော့ ဗိုလ်မှူးကြီး လက်ျာကို ပခုက္ကူမှာ ထားခဲ့ပြီး တိုင်းပြည်တွင်းဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေတွေကို စုဆောင်းနိုင်ရေးနဲ့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရေးအတွက် ကျုပ်တို့ရဲ့ဘော်တွေနဲ့ တွေ့ဖို့ မန္တလေးကို တက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကသာခရိုင် ဝန်းသိုနဲ့ ကောလင်းမြို့တို့က ဗိုလ်မှူးကြီး နေဝင်းနဲ့အတူ ပြန်ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ဖြစ်နေတယ်။ ဂျပန် စစ်ပုလိပ်တွေရဲ့ သောင်းကျန်းမှုဟာ တော်တော်ကို ကြီးစိုးနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကိုသိန်းဖေကို ဂျပန်ခေတ် အတွင်း ပထမဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ရွှေဘိုမှာ တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်တို့ သုံးယောက်နဲ့ အခြားမိတ်ဆွေ တယောက်ပါ မန္တလေးကို အတူ ဆင်းလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မန္တလေးမြို့ အနီးမှာ ရှိတဲ့ အမရပူရမြို့မှာပဲ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေ ကိုသိန်းဖေအား ဂျပန် စစ်ပုလိပ်တွေ အပြင်းအထန် လိုက်နေတာ ခံနေရတော့ မြေလျှို သွားရတယ်။ နာမည်တူဖြစ်တဲ့ အခြား ကျုပ်တို့ ရဲဘော်တယောက်ကို ဂျပန် စစ်ပုလိပ်က ဖမ်းလိုက်တယ်။ ရက်အတော်များများ အညှဉ်းဆဲခံရတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အတင်းအကြပ်ကို ဖိပြောမှုကြောင့် နောက်ဆုံး လွတ်လာရတယ်။ သူ့အလျင် ကျုပ်တို့ လှုပ်ရှားမှုထဲမှာ ပါတဲ့ ရဲဘော်နှစ်ဦးဟာ ဂျပန်တွေရဲ့ ညှဉ်းဆဲ နှိပ်စက်တဲ့ ဒဏ်နဲ့ပဲ ကွယ်လွန် ခဲ့ကြရတာတယ်။

ကဲ ထပ်ပြီး အတိုချုံး ပြောရရင် ဂျပန် စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အောက်မှာပဲ မြန်မာပြည် အရပ်သား အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းထူထောင်ခဲ့တယ်။ ဘီအိုင်အေ (ဗမာ့လွတ်လပ်ရေး တပ်မတော်)ကို ဘီဒီအေ (ဗမာ့ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်) အဖြစ်ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ ဘီဒီအေကို ဗိုလ်မှူးကြီးအဆင့်နဲ့ ဦးစီးကွပ်ကဲရတယ်။ အဲဒီနောက် အမှုတမူဖြစ်ခဲ့တယ်။ ကျောက်ဆည် ငြိမ်းချမ်းရေး ထိန်းသိမ်းမှု ကော်မီတီဝင် တဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဗြိတိသျှခေတ် တရားသူကြီးကို ဂျပန် စစ်ပုလိပ်တွေက ဖမ်းတယ်။ ဒီတရားသူကြီး အပေါ် မလိုမုန်းထားတဲ့ လူတယောက်ယောက်ရဲ့ သတင်းပေးချက် အရ ဂျပန် စစ်ပုလိပ်လက် အပ်ရမဲ့ တယ်လီဖုံး ကြေးနန်းကြိုးတွေကို တရားသူကြီး အိမ်မှာ တွေ့ရတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ။ တရားသူကြီး အဖမ်းခံရပြီး အဓမ္မ ဖြောင့်ချက် ပေးခိုင်းလို့ (အခုလို အစွပ်စွဲ ခံရတဲ့ အတိုင်း ဒီလို အလုပ်မျိုး လုပ်မယ့်လူ လုံးလုံးမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ဒီလူ ကိုယ်တိုင်ထံမှ မကြားမသိရခင်ကဘဲ ကျုပ်တို့ သိထားခဲ့ကြတယ်။) ဖြောင့်ချက် ပေးလိုက်ရတဲ့ အတိုင်း

ကျုပ်တို့တပ်တွေကို နေထိုင်စားသောက်ရေးစရိတ် ထောက်ပံ့နေတဲ့ 'စစ်ပြင်ဆင်မှုဗူရီ'လို့ ခေါ်တဲ့ ကာကွယ်ရေးဗူရီ တာဝန်ခံ ဒု-ဗိုလ်မှူးကြီး(ထိုစဉ်က ဗိုလ်) ဘတင်တို့ဟာ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ အဲဒီတရားသူကြီးနဲ့ ပူးပေါင်းကြံစည်ကြပါတယ်လို့ ကျုပ်ကိုအကြောင်းကြားပါတယ်။ ဒါဟာ အတော်ရယ်စရာကောင်းတဲ့ လုပ်ကြံစွပ်စွဲချက်ပဲ။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဂျပန်ဆန့်ကျင်တဲ့စိတ်သို့ထားပြီး ဂျပန်ကို တော်လှန်တိုက်ခိုက် လိုကြတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမှန်သည့်တိုင်အောင် ဒီအမှုကတော့ အကြွင်းမဲ့လိမ်တဲ့အမှု ဆင်တဲ့အမှုပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ကလည်း ရိုးရိုးသားသားနဲ့ပဲ ဒါဟာမမှန်ဘူး၊ မယုံကြည်ရင် ဗိုမှူးကြီးလက်ျာနဲ့ သူ့လက်ထောက်ကိုမေးနိုင်တယ်လို့ ဗိုလ်မှူးကြီး ဖူကိုကို ပြန်ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျပန်တွေက အလိမ်မာသုံးပြီး ဗိုလ်မှူးကြီးလက်ျာကိုချန်ပြီး ဘတင်ကိုခေါ်သွားတယ်။ ကျုပ်သိရတဲ့အတိုင်းကတော့ စစ်ဆေးမေးမြန်ဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရက်အတော်လွန်သွားတဲ့အထိ သူပြန်မလာဘူး။ ဗိုလ်မှူးကြီးဖူကိုကို သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ထပ်တလဲလဲ စုံစမ်းတယ် ဒီနောက် ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်ကို ကန့်ကွက်စာပို့တယ်။ ကျုပ်တို့ ရဲဘော်တချို့ကလဲ ဂျပန်စစ်ပုလိပ်တပ်မှူး ဆီသွားပြီး အတင်းအကြပ်ပြောတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ နှစ်လလောက် အကြာမှာ ဘတင်ကို လွှတ်လိုက်တယ်။ ရက်အတန်ကြာ ဂျပန်ညှင်းပန်းနှိပ်စက်တာကို ခံခဲ့ရတယ်။ ဘီဒီအေရဲဘော် ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် တကြောင်း၊ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့ ထပ်တလဲလဲ စုံစမ်းချက်ကြောင့်တကြောင်း၊ နောက်ပိုင်းမှာ အညှင်းဆဲမခံရတော့ဘဲ အသက်နဲ့ကိုယ် တည်မြဲနေရတာပဲ ဖြစ်တယ်။

၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ မတ်လမှာ ဒေါက်တာဗမော်နဲ့ အခြားပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦးနဲ့အတူ ကျုပ်ကိုတိုကျိုမြို့က ဖိတ်ကြားတဲ့ အကြောင်းပြုံးကနဲ ကြားရတယ်။ (အဲဒီတုန်းက ဂျင်နရယ်တိုကျို အနေနဲ့ မြန်မာနိုင်ငံတော်တရပ်မကြာခင် ထူထောင်ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီအဓိပ္ပာယ်မျိုးပေါက်တဲ့ စကားကိုပြောခဲ့တယ်။) ကျုပ်ကိုလဲ မေဂျာဂျင်နရယ်(ဗိုလ်ချုပ်အဆင့်) တိုးမြှင့်ပေးတယ်၊ ဂျပန်ဘုရင်ရဲ့ ရှေ့မှောက်ကိုလဲ ဝင်ရမယ်။ ဘွဲ့တံဆိပ်လဲ အပ်နှင်းခံရမယ်လို့ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ပဲ ကျုပ်ဟာအခြား ဧည့်သည်တော်ကြီး ၃-ဦးနှင့်အတူ နောက်လိုက်နောက်ပါများ ခြံရံပြီး တိုကျိုမြို့ကို သွားခဲ့ကြတယ်။ တိုကျိုရောက်တော့ ပြောထားတဲ့အတိုင်းပဲ ကျုပ်တို့ဟာ ဘုရင်ရှေ့မှောက်ရောက်ခဲ့ကြတယ်။ သင်လျော်ရာ ဘွဲ့တံဆိပ်တွေ နှင်းအပ်ခံခဲ့ကြရတယ်။ ဂျင်နရယ်တိုကျိုနဲ့ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်ဝန်ကြီးတွေ၊ ကြည်းတပ်ရေတပ်အရာရှိတွေနဲ့လဲ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ ထမင်းစားပွဲကြီးတိုင်းကိုလဲ တက်ခဲ့ရတယ်။ နောက်ပြီး မြန်မာပြည်ကို ၁၉၄၁ ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့မှာ လွတ်လပ်ရေး ပေးမယ်ဆိုတာရယ် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ စာချုပ်တွေ ဘာတွေ ချုပ်ဖို့ရှိတယ် ဆိုတာရယ်

ဒါတွေကို ဖော်ပြရေးသားတဲ့ ဂျင်နရယ် တိုဂျီရဲ့ပြန်တမ်းကို ယူပြီး မြန်မာပြည်ကို ပြန်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီခရီးမှာဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို မြန်မာပြည်မှာရှိတဲ့ ဂျပန်တပ်မတော် ဒု-စစ်ဦးစီးချုပ် မေဂျာဂျင်နရယ် အီဆိုမူရာ ဆိုသူက စောင့်ရှောက် လိုက်ပါခဲ့တယ်။ အီဆိုမူရာ လိုက်လာတာဟာ ကျုပ်တို့ကို တချိန်လုံး စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်စေတယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ သူ့ကလေးတွေလို ဖြစ်နေရတယ်။ တလမ်းလုံးမှာ ဟိုဟာတား ဒီဟာတားနဲ့ တားလိုက်တဲ့အသေးအဖွဲ့ ကိစ္စလေးတွေကလည်း အားကြီးပါပဲ။ အပြန်ကျတော့ ကျုပ်တို့ မနီလာမြို့မှာ တရက်ဝင်ခဲ့တယ်။ မနီလာဟော်တယ်မှာ တည်းခိုကြတယ်။ ဖိလစ်ပိုင်လူမျိုးတွေဟာ စိတ်မချရဘူး၊ ဘာဘူးညာဘူးဆိုပြီး ကျုပ်တို့ကို အပြင်မထွက်ဖို့ ပြောတယ်။ နောက်တနေ့ မနက်ကျတော့ ကျုပ်တို့ဆေးဂုံမြို့ကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ သွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆေးဂုံမြို့ရောက်မှပဲ ဂျင်နရယ် တိုဂျီရဲ့ ပြန်တမ်းဟာ မနီလာဟော်တယ်မှာ ကျန်ခဲ့မှန်း ဒေါက်တာဗမော်ကလဲ သတိရလေတော့တယ်။ ချက်ခြင်းပဲ အီဆိုမူရာကို အသိပေးတယ်။ အီဆိုမူရာဟာ သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေရတော့ မလောက်ပြောတော့တာဘဲ။ မနီလာမှာရှိတဲ့ ဂျပန်စစ်ဌာနချုပ်ကို သံကြိုးရိုက် အကြောင်းကြားဖို့ သူ့ကိုအကြံပေးတဲ့ အခါမှာ သူကဒါလောက်နဲ့ မဖြစ်ဘူး၊ သူနဲ့ဒေါက်တာဗမော်နဲ့ ပြန်သွားကြမယ်လို့ ဆိုတယ်။ တကယ်ကျတော့ အဲဒီတုန်းက ဒေါက်တာဘမော်ရဲ့ လက်ထောက်သခင်မြနဲ့ ဗိုလ်မှူးကြီး အူယေဒါတို့ အနေနဲ့ မနီလာပြန်ပြီး ပြန်တမ်းကို ရှာကြဖို့ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီညနေမှာပဲ ပြန်တမ်းကို ဟော်တယ်မှာ ရှာတွေ့တဲ့ အကြောင်း မနီလာမှ ဝင်ယာလက် သတင်းရောက်လာခဲ့တယ်။ ဒါတောင်မှာ သခင်မြနဲ့ အူယေဒါတို့ဟာ ပြန်တမ်းကို သွားယူကြရသေးတယ်။ နောက်တော့ ဒီကစွန့်ပတ်သက်ပြီး မြန်မာပြည်ရောက်တဲ့ အခါမှာ လေသံတောင်မဟာဖို့ ကျုပ်တို့ကိုပြောတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ လေယာဉ်ပျံ အင်ဂျင်စက် ဒုက္ခပေးနေလို့ ဆေးဂုံမှာ တရက်နားနေတဲ့အကြောင်း၊ အကြောင်းကြား ထားတဲ့အတွက်ကြောင့်ပဲ။ (ဘယ်ကိုအကြောင်း ကြားသလဲတော့ ကျုပ်မသိဘူး) ကျုပ်တို့အားလုံး အဖို့တော့ ဒီလိုပြာရာခေတ်တာ လိမ်ရညာရတာကို နားမလည်နိုင်ပဲရှိကြတယ်။ လယ်လိုဖြစ်ဖြစ် လွတ်လပ်ရေးကတော့ ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့မှာ အချိန်သင့်ရောက်ခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ ဒီလွတ်လပ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အမြင်လွဲမှားမှု မရှိခဲ့ကြပါဘူး။ လွတ်လပ်ရေး ပြင်ဆင်မှု ကော်မရှင်အဖွဲ့ဝင်တွေ အနေနဲ့လဲ ဒီလွတ်လပ်ရေးဆိုတာ ဘယ်လိုဟာနဲ့ တူလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ကြားသိထားပြီး ဖြစ်နေတော့ ထုတ်မပြောရဲရင်သာနေရမယ်။ လွတ်လပ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ လွဲမှားတဲ့အယူအဆ မရှိကြဘူး။ ကျုပ်တို့ကျိက ပြန်လာတဲ့အခါမှာ ဧည့်ခံတဲ့ ပွဲတခုလုပ်တယ်။ အဲဒီမှာ ကျုပ်ကရောက်လာမယ့် လွတ်လပ်ရေးဟာ အမည်ခံသာ ဖြစ်မယ်လို့ အတော်ကြီးကို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်

ဖော်ထုတ်ပြောဆိုခဲ့ထားပြီး ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ ရဲဘော်တွေကိုလဲ ပြောခဲ့တယ်။ ဒီလို အညာအလှိုင်းပွဲကြီးကို ဖွင့်ချဖော်ထုတ်ဖို့နဲ့ တချိန်တည်းမှာလဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး သဘောစစ်စစ်ကို သံသယလုံးဝ မဖြစ်အောင် ကမ္ဘာ့သိပ္ပံပညာ စဉ်းစားခဲ့ကြတယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့သခင်သန်းထွန်းရဲ့ အိမ်မှာထပ်တွေ့ကြပြီး ပြင်ဆင်သင့်တာတွေ ပြင်ဆင်ပြီးရင် တော်လှန်ကြမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြင်ဆင်မှုတွေဟာ ၁၉၄၃ ခုနှစ်အကုန်လောက်မှာ ပြီးစီးလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ထင်ခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်ကျတော့ လက်ရှိအဖြစ်အပျက်တွေက ဖော်ပြနေကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ အတော်ကို အချိန်ယူရတယ်ဆိုတာ အထင်အရှား သက်သေပြခဲ့တာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးမြေအောက် လုပ်ငန်းတွေဟာ တသီးတခြားစီ ဖြစ်ပြီး ညီညွတ်စည်းလုံးမှု မရှိကြသေးဘူး။ တရုတ်ပြည်နဲ့ အိန္ဒိယပြည်မှာ ရှိကြတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲဘော်တွေကလဲ အဆက်အသွယ်မရသေးဘူး။ ကြိုတင်ပြီး ပြင်ဆင်ထားရမယ်။ ရိက္ခာပြဿနာသယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးနှင့် လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး ပြဿနာတွေကို ကိုင်တွယ်ရဖို့လဲ ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်တို့ကို အဆင်သင့် အကူအညီပေးမယ်လို့ ကျုပ်တို့ သိထားတဲ့ ပြည်သူတွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့လဲ ရှိသေးတယ်။ တိကျတဲ့ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းစဉ် တရပ်ကို ဗဟိုပြုပြီး ပြည်သူတွေကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းဖို့ ရှိသေးတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ရိုးသားတဲ့ တိုင်းပြည်သူပြည်သား တွေအပေါ် ကျရောက်လာမယ့် ဂျပန်တွေရဲ့ ပြန်လည် တုံ့ပြန်မှု ပြုနိုင်စရာ အချက်တိုင်းကိုလဲ ကျုပ်တို့ကြိုမြင်ထားကြရမယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ တန်ပြန် အရေးယူရမယ့် ကိစ္စတွေကိုလဲ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ဖြစ်အောင် လုပ်ထားကြရမယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ပြင်စရာ ကိစ္စတွေ အများကြီးပါပဲ။ ဒီအချိန်မှာပဲ အိန္ဒိယပြည်ကို မလာနိုင်ဘူးလားလို့ သူက မှာလိုက်တယ်။ ဒါဟာ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းကို ပေါက်ပေါက် မြောက်မြောက် မလုပ်ရသေးဘူး။ နောက်ပြီးတော့လဲ ကျုပ်တို့ထဲက အရေးကြီးတဲ့ ခေါင်းဆောင်တယောက်ယောက် ပျောက်နေတယ်ဆိုရင် ဂျပန်ဟာ ကျုပ်တို့အားလုံးကို ဝိုင်းဖမ်းလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးလုပ်ငန်းတွေကို ကျုပ်တို့လက်တွေ့ အနေနဲ့လုပ်နိုင်စွမ်း မရှိအောင် ကျုပ်တို့ကို ဂျပန်စစ်ပုလိပ်က မျက်ခြေမပြတ် စောင့်ကြည့်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်တယ်။ အမှန်တော့လဲ ကျုပ်တို့ကိုစောင့် ကြည့်နေခဲ့တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သိပ်တော့ မတင်းကြပ်သေးဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ ကျုပ်တို့ရဲဘော်တဦးဖြစ်တဲ့ ညိုထွန်းကို လွှတ်လိုက်တယ်။ နောင်အခါမှာ သူဟာရခိုင်မှာ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲကို အောင်အောင်မြင်မြင် စည်းရုံး ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီနောက် လပေါင်းအတော်များများ အမြင်ချင်းဖလှယ် ကြပြီးတဲ့နောက် ကွန်မြူနစ်ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ဩဂုတ်လဆန်းပိုင်းမှာ ၄-ရက်က၊ ၇-ရက်နေ့လောက်အထိလို့ ထင်တယ်။ ပဲခူးမှာတွေ့ကြတယ်။ ဆွေးနွေးကြတယ်။

ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေးပြည်သူ့ လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ ထူထောင်ဖို့နဲ့ အဖွဲ့ရဲ့ ပထမကျေညာ
စာတမ်းမူကြမ်းကို ကျုပ်တင်ပြတဲ့အတိုင်း အတည်ပြုကြတယ်။
အတူလက်တွဲတိုက်ပွဲဝင်ဖို့နဲ့ စီမံကိန်းတရပ်လဲ ပေါ်ထွက်လာခဲ့တယ်။
အဲဒီနောက်အချိန်မှာ ရှိနေတဲ့အခြေအနေက ခွင့်ပေးသလောက် ဖဆပလကိုလဲ
ကျယ်ပြန့်အောင် လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ အိန္ဒိယပြည်က နောက်ထပ်စေတမန်
ရောက်လာပြန်တယ်။ ဒီတခါတော့ သူဟာမြန်မာပြည် မြောက်ပိုင်းမှာ ဝင်ဂိတ်ရဲ့
တပ်တွေနဲ့တွေ့ပြီး အဖမ်းခံသွားခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့တပ်က ရဲဘော်တယောက်ဖြစ်တယ်။
အဲဒီနောက်တော့ စေတမန်တွေ အတော်များများပဲ ရောက်ရောက်လာခဲ့တယ်။
ခပ်များများကတော့ ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပြည်သူ့လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့က စေလွှတ်ခဲ့တဲ့
ရဲဘော်တွေပဲ။ သူတို့အားလုံး လိုလိုဟာ ဂျပန်တွေကို သတ်ဖြတ်ပစ်ကြတဲ့အတွက်
ဂျပန်စစ်ပုလိပ်တွေ လိုက်ရှာခံနေရတဲ့ ဖဆပလ အဖွဲ့ဝင် အရပ်သားတွေ စစ်သားတွေပဲ
ဖြစ်တယ်။ ဒါနဲ့ပဲ မဟာမိတ်တပ်တွေ မန္တလေးမြို့နား အထိ ချီတက်လာတဲ့ထိ
ဆက်လုပ်နေခဲ့ရတယ်။ ဒီအရင်ကတော့ ဆရာတော် ဦးပညာသီဟနဲ့ ညိုထွန်းတို့ဟာ
ရခိုင်မှာ တော်လှန်ရေးအတွက် စည်းရုံးခဲ့ကြတယ်။ အလားတူပဲ မန္တလေးနားမှာရှိတဲ့
ကျုပ်တို့တပ်တွေကို ဒေသအလိုက် ဂျပန်တော်လှန်ရေး လုပ်ဖို့ ညွှန်ကြားခဲ့တယ်။
အဲဒီနောက်မတ်လ ၇-ရက်နေ့မှာ ကမ္ဘာ့လုံးသိခဲ့တဲ့အတိုင်း ဂျပန်တွေကို တပြည်လုံးမှာ
တော်လှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။

ဂျပန်တွေဟာ စကတည်းကိုက ကျုပ်တို့ကို အတော်သင်္ကာမကင်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။
မြန်မာပြည်ရဲ့ အမည်ခံ လွတ်လပ်တဲ့ အစိုးရ အဖွဲ့ထဲမှာ ကျုပ် စစ်ဝန်ကြီး ဖြစ်လာတဲ့
အခါ ကျုပ်တို့နဲ့ အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်လို့ မရနိုင်တဲ့ စစ်မျက်နှာတွေဆီ ကျုပ်တို့
တပ်အားလုံးကို ဂျပန်တွေက ပို့ပစ်တယ်။ သူတို့ဆီကို ကျုပ် ခရီးလှည့် သွားချင်တဲ့
အခါမှာလဲ ဂျပန်တွေက ကျုပ်ကို ဒီလို မလုပ်ဖို့ တနည်းမဟုတ် တနည်းနဲ့ ကန့်ကွက်ဖို့
ကြိုးစားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် စိတ်အနှောင့်အရှက် မဖြစ်ပါဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်
လုပ်ကိုင် သွားနိုင်တဲ့ အစီအစဉ်တွေ ကျုပ်မှာ ရှိတယ်။ ပထမတော့ ဂျပန်တွေက
သင့်လျော်တဲ့ စစ်လေ့ကျင့်မှုလဲ မရှိ၊ လက်နက် ပစ္စည်းစုံလဲ မရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့
များပြားလှတဲ့ တပ်တွေကို တပ်စု၊ တပ်စိပ်တွေ အဖြစ် ခွဲခြားပစ်ပြီး တပြည်လုံးမှာ အနှံ့
ဖြန့်ပစ်တယ်။ ကျုပ်က အသာကြည့် နေခဲ့တယ် ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်ရဲ့
သဘောထားကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြစမ်းပါလို့ သူတို့ရဲ့ လှည့်စားနေကျ အတိုင်း
တောင်းဆိုလာလို့ ကျုပ်ရဲ့ သဘောထားကို ပြောပြလိုက်ရင် ကျုပ်ပြောတာဟာ
ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း သူတို့ အမြဲတမ်း ဆန့်ကျင် ခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါကြောင့်
သူတို့ရဲ့ ဘာအကြံပေး တင်ပြချက်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်ရဲ့ သဘောထား ဘယ်လို
ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောစမ်းပါလို့ ဆိုရင် ကျုပ်ကတော့ အရံသင့်ပဲ သဘောတူလိုက်တယ်။

ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတို့ကို ဆန့်ကျင်တဲ့ ဘာအလုပ်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်စီစဉ်နိုင်နေပြီ ဖြစ်လို့ပဲ။ ဒါနဲ့ပဲ ဂျပန်တွေဟာ အကောင်းထင်လာကောင်း ထင်လာပုံရလာတယ်။ ဂျပန်တွေဟာ ကျုပ်တို့ တပ်တွေကို နေရာ အနည်းငယ်မှာပဲ တခါ ပြန်စုစည်းထားဖို့ ကြိုးစားကြတယ်။ ဒါကိုလဲ ကျုပ်က သဘောတူလိုက်တာပဲ။ တိုတို ပြောရမယ် ဆိုရင် ကျုပ်ဟာ သူတို့ရဲ့ အဆိုပြုချက်တွေ စီမံကိန်းတွေ အကုန်လုံးကို သဘောတူခဲ့တယ်။ ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့လဲ ဂျပန် ဆန့်ကျင်ရေး လုပ်ငန်းတွေကို စီစဉ်နိုင်ခဲ့တယ်။ တချို့ အစီအစဉ်လောက်သာ လိုတော့တယ်။ တိတိကျကျ ဆိုရရင် နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲအတွက် လူထုတွေကို ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားရမဲ့ ကိစ္စတချို့နဲ့ အပြစ်ကင်းမဲ့တဲ့ ပြည်သူတွေ အပေါ် ဂျပန်တွေ တုံ့ပြန်လာနိုင်စရာ ရှိတာကို တန်ပြန် အရေးယူ ဆောင်ရွက်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

ကျုပ်တို့ရဲ့ မျိုးချစ် ဗမာ့ တပ်မတော်နဲ့ ပြောက်ကျား တပ်တွေ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဘာတွေ အောင်မြင်ခဲ့တယ် ဆိုတာကိုတော့ အချိန်မရလို့ တသီးတခြား မပြောတော့ပါဘူး။ ဒီအကြောင်း ဒီကိစ္စတွေကို အသေးစိတ်ကျကျကလေး အစီအစဉ် အတိုင်း ထုတ်ပြန် သွားနိုင်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ မြှော်မှန်း ထားပါတယ်။ ကျုပ်တို့ တပ်တွေဟာ ရန်သူနဲ့ တိုက်ပွဲပေါင်း တထောင်ထက် မနည်း တိုက်ခိုက် ခဲ့ရပါလိမ့်မယ်။ အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့တပ်တွေဟာ ပြောက်ကျား တိုက်နည်းနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ဘယ်လို တပ်မျိုးနဲ့ မဆို ရင်ဆိုင်ခဲ့တယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်။ စကားအဖြစ် ပြောရရင် မြန်မာတွေဟာ အစဉ်အလာ အနေနဲ့ ပြောက်ကျား စိတ်ဓာတ် ရှိကြသူတွေ ဖြစ်တယ်။ ၁၃ ရာစုနှစ်မှာ ကူဘာလိုင်ခန့်နဲ့ သူ့တာတာ စစ်သားတွေဟာ ချိနဲ့ ပြိုပျက်လုမတတ် ဖြစ်နေတဲ့ ပုဂံမင်းဆက်ကို ရုတ်တရက် ဝင်တိုက်တဲ့ အခါတုန်းက နှေးကွေးလေးလံတဲ့ ဆင်တွေကို စီးပြီး ဓားရေး လှံရေးမှာ ကျွမ်းကျင် လိမ္မာကြတဲ့ ဗမာ့တပ်တွေဟာ ကူဘာလိုင်ခန့်ရဲ့ မြှားပစ်ကောင်းတဲ့ မြင်းတပ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် တောင်ဘက်ပိုင်းကို ဆုတ်ခွာရင်း ဗမာတွေဟာ မြေလှန်စနစ်ကို သုံးခဲ့ကြတယ်။ အရပ်သားတွေကို အစုလိုက် အပြုံလိုက် ရွှေ့ပြောင်း စေခဲ့တယ်။ ပြောက်ကျား တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်လဲပဲ ရိက္ခာမရ ဘာမရဖြစ်ပြီး နောက်ဆုံးမှာတော့ ကူဘာလိုင်ခန့်ဟာ မြန်မာပြည်ထဲက မတတ်သာဘဲ ပြန်ဆုတ် သွားခဲ့ရတယ်။ အလားတူပဲ ၁၇ ရာစုနှစ်မှာ မြန်မာပြည် တောင်ပိုင်းဆီမှ မွန် အမျိုးသားတွေရဲ့ ချီတက် တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် တတိုင်းပြည်လုံး ဖရိုဖရဲနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး မဲ့နေချိန်မှာ အလောင်းဘုရားဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ နိုင်ငံတော်ကို ပြန်လည် စုစည်းဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ပထမဆုံး ကတော့ သူဟာ ပြောက်ကျားဗိုလ် တယောက်ပါပဲ။ တိုင်းပြည်တွင်း ဒေသတိုင်းလိုမှာလဲ သူ့လို ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ သူတို့ အားလုံးဟာ တောင့်တင်းတဲ့ အမျိုးသား နိုင်ငံတနိုင်ငံ ဖွဲ့စည်းဖို့

ပေါင်းလိုက်ကြတာပါပဲ။ ဒီလိုနဲ့ လုံးဝ အမျိုးသား တည်တန့် ခိုင်မာမှု ဆိုတာကို အောင်မြင် ရရှိခဲ့ကြတာပဲ။ ကျုပ်အနေနဲ့ အတိတ် ကာလတုံးက ဖြစ်ခဲ့တဲ့ များစွာသော မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး ပြောက်ကျား တိုက်ပွဲတွေ အကြောင်းကို ရောက်တတ်ရာရာ လျှောက်ပြော ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အခု စစ်ကြီးလဲ ဖြစ်ပါပြီ။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့လဲ ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး အဖွဲ့ကြီးရဲ့ နောက်မှာ ပြည့်ဝတဲ့ အမျိုးသား တည်တန့် ခိုင်မာရေးကို စည်းရုံး သိမ်းသွင်းခဲ့ပါပြီ။ အခုဆိုရင် အားလုံး တညီတညွတ်တည်း ရှိနေကြပြီ။ ကျုပ်ရဲ့ တခုတည်းသော လွတ်လပ်ရေး ပန်းတိုင်ဆီကို လက်တွဲ ချီတက်ကြဖို့ ညီညွတ် စည်းလုံး နေကြတာ ဖြစ်တယ်။ နိဂုံးချုပ် အနေနဲ့ ဂျင်နရယ် ဆာမွန်တော့စတော့ဖို့ဒ် (၁၂ နံပတ် တပ်မတော် - သေနာပတိ) ထံမှ ဒီနေ့မှာပဲ ရရှိတဲ့ စာနဲ့ မဟာမိတ် တပ်များရဲ့ ထိပ်တန်း အရာရှိများ တက်ရောက်တဲ့ လွန်ခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က ကျင်းပတဲ့ နေ့လည်စာ စားပွဲမှာ ပြောကြားခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ မိန့်ခွန်းထဲက အပိုင်း တချို့ကိုလဲ ကျုပ် ဖတ်ကြား ပြလိုပါတယ်။

**၁၂ - နံပတ် တပ်မတော် ၂၈၁၇၃၀၊
သေနာပတိချုပ်ထံမှ
မျိုးချစ်ဗမာ့တပ်မတော်
သေနာပတိသို့
ဂျီအာရ် ၁၀၄ ဘီတီ၊**

၀၁၆၂၃။ ။ ယခုအခါ ဂျပန်တို့သည် မြန်မာပြည်ရှိ သူတို့၏ တပ်မတော်များ လက်နက်ချရေး အတွက် စည်းကမ်းချက်များကို လက်ခံ လိုက်ကြပါပြီ။ အသင်တို့ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေး၏ နောက်ဆုံး အဆင့်များတွင် မျိုးချစ် ဗမာ့ တပ်မတော် အနေဖြင့် ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အပိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အသင်နှင့် အသင်၏ တပ်မတော်သားတို့အား ကျုပ် ကျေးဇူးလည်းတင် ဝမ်းလည်းမြောက်ကြောင်း ဆန္ဒပြုပါသည်။ အမြဲတမ်း တပ်များနှင့် အသင်တို့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းသည် များမကြာမီကပင် ဂျပန်တို့၏ အပြင်းအထန် ထိခိုက် ကျဆုံးမှုကို ထိရောက်စွာ အထောက်အပံ့ ပြုခဲ့ပါသည်။ ဂျပန် ကျူးကျော်ရေးသမား တို့အား ဆန့်ကျင်ကာ မိမိတို့ တိုင်းပြည်အား ယိုင်းပင်း ကူညီရေး အတွက် တပ်မတော်သား အပေါင်းအား နှိုးဆော်ပေးခဲ့သော အသင်တို့၏ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ကို အနာဂတ် ကာလတွင်လည်း ဗမာ့ တပ်မတော်သားများ အဖြစ် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်လိုသော ဆန္ဒဖြင့် ထပ်မံ စံနမူနာ ပြုကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပါသည်။

ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်နဲ့ မဟာမိတ် နိုင်ငံတွေရဲ့ အရေးကိစ္စမှာ ကျုပ်
ဆောင်ရွက်ခဲ့တဲ့ တာဝန် ထမ်းဆောင်ချက်တွေကို အလေးထားပြီး ထုတ်ဖော်
ပြောဆိုခဲ့တဲ့ အတွက် မျိုးချစ် ဗမာ့တပ်မတော်နဲ့ ပြောက်ကျား တပ်သားများ ကိုယ်စား
အလွန်ပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါဟာ အသိအမှတ်ပြုချက် တရပ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို
အသိအမှတ် ပြုတာကို ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်ရဲ့ တပ်ဖွဲ့ဝင် အားလုံး အလွန်ပဲ ဂုဏ်ယူကြပြီး၊
ထိုက်သင့်တဲ့ အတိုင်း ပြုမှုတဲ့ အတွက်လဲ ဂုဏ်ယူ ဝင့်ကြွား မိကြတယ် ဆိုတာကို
ထုတ်ပြောစရာတောင် လိုမယ် မထင်ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊
ကျုပ်တို့တပ်တွေဟာ တောက်လျှောက် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တယ် ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်စရာ
မရှိနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ 'မျိုးချစ်စိတ် ရှိသော' ဆိုတဲ့ နာမဝိသေသနကို
ထိုက်ထိုက်တန်တန် ခံယူရရှိတာပဲလို့ ရဲရဲကြီးဆိုလိုက်ပါတယ်။ ပထမအနေနဲ့
ကျုပ်တို့ဟာ အမှားနဲ့ စချင်လဲ စခဲ့မိကြလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အတိတ်မှာတုန်းက
အမှားတချို့ကို ကျူးလွန်ချင်လဲ ကျူးလွန် ခဲ့မိလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ထဲက တဦး
တယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ မှားချင်လဲ မှားမိ ခဲ့ပေလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်
ပြောနိုင်ပါတယ်။ ရိုးရိုးဖြောင့်ဖြောင့် စေတနာ သန့်သန့်နဲ့ ပြောရမယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဟာ
ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ မျိုးချစ်စိတ်ရှိမှု ဆိုတဲ့ လမ်းကြောင်း ကနေပြီး တခါဘူးမှတောင် လွဲချော်
ထွက်မသွားခဲ့ကြောင်း ကျုပ် ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဂျပန်နဲ့ ကျုပ်တို့ ပေါင်းခဲ့ကြတဲ့
မှတ်တမ်းကို ကြည့်ရင်တောင် ကျုပ်နဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေဟာ ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိရှိနဲ့
ရပ်တည် ရဲခဲ့ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဂုဏ်မဲ့ စေတာ၊ တရားမမျှတ စေတာ၊
ဒါမှမဟုတ် မျိုးချစ်စိတ် ကင်းမဲ့ စေတာတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့တဲ့
အတွက်ကြောင့်ပဲ။ အစဦး ကတည်းက ကျုပ်တို့ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေ အပေါ်မှာ
ထားရှိတဲ့ ဂျပန်တွေရဲ့ စစ်ဝါဒနဲ့ ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်တဲ့ အပြုအမူတွေကို ကျုပ်တို့
မကြိုက်ပေမဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ သတိတရား လက်ကိုင်ထားပြီး သူတို့အပေါ် သည်းခံခဲ့တယ်။
စိတ်ရှည်ခဲ့တယ်။ သူတို့ဟာ ထားခဲ့တဲ့ ဂတိအတိုင်းကို ရှေ့တွင်ရော အနောက်ကွယ်ရာ
မှာရော၊ ချိုးဖျက် နေခဲ့တယ် ဆိုတာဟာ စကတည်းက ထင်ရှားခဲ့ပါတယ်။ ကျုပ်တို့နဲ့
ပတ်သက်လို့တော့ သတ်မှတ်ပြီးသား မဟာမိတ် အပေါ်မှာ သစ္စာတရား
လက်ကိုင်ထားလိုတဲ့ စိတ်နဲ့ လုပ်ဆောင်ဖို့ ကိုပဲ နားလည်း ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို
မဖြစ်အောင် တားဆီးခဲ့တာဟာ ဂျပန်တွေ ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့တတွေဟာ
ကျုပ်တို့ အပေါ်မှာ သစ္စာမဲ့ရုံ၊ ဟန်ဆောင် လှည့်ဖျားရုံ သာမက သူတို့နဲ့
သဘောတူပြီးသား လုပ်ငန်း ကိုင်ငန်းထဲက ပေါ်ထွက်လာတဲ့ တာဝန်တွေကို ကျုပ်တို့
မလုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေ ရောက်အောင်လဲ သူတို့ကပဲ ဖန်တီးခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ
ဆိုတော့ သူတို့ဟာ ကျုပ်တို့ကို အရိပ်အရောင်သာ ဖြစ်တဲ့ လှောင်ပြောင်စရာ ဖြစ်တဲ့
လွတ်လပ်ရေးကိုသာ ပေးခဲ့လို့ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ အခြေခံ
ဒီမိုကရေစီ အခွင့်အရေးနဲ့ အခြေခံ လွတ်လပ်ခွင့်တွေ မတည်ရှိနိုင်အောင်

ဖန်တီးခဲ့ကြလို့ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ တပ်တွေကို ဘာမှ ပြည့်စုံအောင် တပ်ဆင် မပေးဘဲ ဒါမှမဟုတ် ကျုပ်တို့ရဲ့ တပ်တွေကို သင့်လျော် လျောက်ပတ်စွာ စည်းရုံးဖို့၊ စစ်လေ့ကျင့်မှု ရှိဖို့၊ တပ်ဆင်မှုတွေ ရှိဖို့ ခွင့်မပြုဘဲ ထားတဲ့အပြင် တချိန်တည်းမှာလဲ သူတို့ ကိုယ်တိုင်အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ် ဆိုတာကိုလဲ မပြနိုင်ခဲ့ကြလို့ဘဲ။ ဒါဟာ သူတို့အနေနဲ့ ပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်မရခဲ့လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်သာ စိတ်ဆန္ဒ ရှိမယ်ဆိုရင် သုံးနှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်ဟာ တိုင်းပြည်တပြည်ရဲ့ ကာကွယ်ရေး အတွက် လုံလုံလောက်လောက် ပြင်ဆင်နိုင်တဲ့ ကာလပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ သုံးနှစ် အတွင်းမှာပဲ ဗြိတိန်နိုင်ငံဟာ ဒီစစ်ကြီး မစတင်မီက ရှိနေတဲ့ သူ့ကာကွယ်ရေး အနေအထားထက် အတိုင်းထက် အလွန် ပိုပြီး ခိုင်မာ တောင့်တင်းအောင် သူ့တပ်တွေကို ချဲ့နိုင် တပ်ဆင် နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီ သုံးနှစ် အတွင်းမှာပဲ ယူဂိုစလားဗီးယား တိုင်းပြည်ကလေးဟာ ဘာမှ မရှိတဲ့ အနေမျိုး ကနေပြီး သူ့ရဲ့ တိုက်ခိုက်ရေး အင်အားစုနဲ့ တိုက်ခိုက်ရေး အစွမ်းသတ္တိကို ဖော်ထုတ် ထူထောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ တကယ် ဆိုတော့ စစ်ပွဲတိုင်း၊ တော်လှန်ရေးတိုင်းမှာပဲ တိုင်းပြည်တပြည် အနေနဲ့ (ဂျပန်နဲ့ ပတ်သက်လို့တောင် ဖယ်မထားပါနဲ့) ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ ဘာအင်အားမှ မရှိသလောက် နီးနီးကနေပြီး အချိန်တို အတွင်းမှာ အောင်မြင် ထမြောက်တဲ့ အနေအထားမျိုးနဲ့တော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်ကာကွယ် နိုင်လောက်တဲ့ အထိ အားထုတ်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ဥပမာတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဂျပန်တွေကတော့ ဒီလို လုပ်မယ့်အစား သူတို့ရဲ့ တိမ်လှတဲ့ ဆင်ခြေ အမျိုးမျိုးနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ သူငယ်နှစ်စား ဘဝကိုပဲ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး သူတို့ အပြစ် သူတို့ ဖုံးခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ ဆင်ခြေကို လက်ကိုင်ထားပြီး ကျုပ်တို့ကို တောင့်တင်း ခိုင်မာအောင် ဝတ္တရား အတိုင်း ကူညီ ထောက်ပံ့ဖို့ မဆိုထားနဲ့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ခိုင်မာ တောင့်တင်းအောင် လုပ်ဖို့ကို တောင်မှ ခွင့်မပြုကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ စစ်ရေး အတွက် လိုအပ်တယ် ဆိုတဲ့ မလွဲနိုင်တဲ့ ပရိယာယ် သုံးပြီး ကျုပ်တို့ ပြည်သူတွေဆီက အကုန်လုံးလိုလိုကို ယူသွားခဲ့တယ်။ နောက်ပြီးတော့လဲ ချွေးတပ် အဆွဲခံရတာရယ်၊ သူတို့ရဲ့ ချေမှုန်းရေး စစ်ယန္တရားကို အားဖြည့်ပေးရ၊ လည်ပတ်အောင် လုပ်ပေးရတဲ့ အတွက် ဆင်းရဲ ကျပ်တည်းလာတာရယ် အဲဒီလို ဒုက္ခဖြစ်ရတဲ့ အခြေအနေ မျိုးစုံအောက်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြည်သူတွေဟာ ကျွန်လုပ် ခံခဲ့ကြရတယ်။

ဒီလို ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေမှာ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ မြေ၊ ကျုပ်တို့ ပြည်ကို တကယ်တမ်း ချစ်သူများ အဖြစ်၊ တရားမျှတမှုကို မြတ်နိုးသူများ အဖြစ် သူတို့ကို လက်နက်ကိုင် တိုက်ခိုက်ဖို့က လွဲလို့ တခြား ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတော့ပါဘူး။ အဲဒီ ဂျပန်တွေကို တော်လှန် တိုက်ခိုက်တဲ့ နေရာမှာလဲ မဟာမိတ်တပ်များ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ကို အချိန်မီ လာရောက် ကယ်ဆယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ကျုပ်တို့

ကောင်းကောင်းကြီး သိထားရင်း၊ ဒီလို တိုက်ခိုက်တဲ့ အလျောက် ခံရစရာ ရှိတာတွေကိုလဲ ရဲရဲကြီး ခံရမယ် ဆိုတာကိုလဲ သိထားရင်း၊ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ရဲ့တိုက်ပွဲမှာ ဘယ်လို ဈေးဆစ်မှုမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လို အချောင်လိုက်တာမျိုးပဲ ဖြစ်ဖြစ် မလုပ်ဘူး ဆိုတဲ့ စိတ်ကိုလဲ လက်ကိုင် ပြုထားရင်း သတိဝိရိယ ထားပြီး တိုက်ခိုက်ကြတာပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ မဟာမိတ်တပ်တွေ ဆီက ဘာကတိမှ မရခဲ့ဘူး။ ကျုပ်တို့ သူတို့ဘက်ကပဲ တိုက်ခဲ့ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတို့ တိုက်တာကို တခုလုံး အနေနဲ့ ခြုံကြည့်ရင် တရားမျှတတယ်လို့ ကျုပ်တို့ ယုံကြည်လို့ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတို့ တိုက်တာကို တခုလုံး ခြုံကြည့်ရင် လူသားတွေရဲ့ ကောင်းကျိုး အတွက် ထမ်းဆောင်တာပဲလို့ ယုံကြည်လို့ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည် အနေနဲ့ စိတ်ချ လက်ချ လွတ်လပ်ရေး ရနိုင်၊ ထိန်းသိမ်းထားနိုင်မယ် တခုတည်းသော ကမ္ဘာ့ လွတ်လပ်ရေးနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး သစ်ဆီကို သူတို့တတွေ ရှေ့ရှု ချီတက် နေတယ်လို့ ကျုပ်တို့ ယုံကြည်လို့ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အမှန်အားဖြင့်လဲ ဗြိတိသျှ ပြည်သူတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ ပြည်သူတွေ အပါအဝင် ကမ္ဘာ့ပြည်သူ အားလုံး အပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ ယုံကြည်လို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်လဲ ကျုပ်တို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ်။ တကမ္ဘာလုံးက မြင်ခဲ့ကြတဲ့ အတိုင်း သတ္တိပြောင်ပြောင်နဲ့ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ သုသယရီစရာ မလိုပါဘူး။ ခြုံလိုက်ရင် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဂျပန် စစ်သား နှစ်သောင်းထက် မနည်း သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်။ သုံးပန်း အတော်များများကိုလဲ ဖမ်းမိခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ တပ်တွေအနေနဲ့ အောင်မြင် ရရှိခဲ့တဲ့ ထူးခြားတဲ့ ဆောင်ရွက်ချက် များစွာထဲက အထူးခြားဆုံး ဆောင်ရွက်ချက်ကို ပြောပြရမယ် ဆိုရင် ဂျပန် လက်ဖတင် ဂျင်နရယ် (ဗိုလ်ချုပ်) တဦးနဲ့ မေဂျာ ဂျင်နရယ် (ဗိုလ်ချုပ်ကလေး) နှစ်ဦး အပါအဝင်၊ ဂျပန် (၅၄) နံပတ် ဒီပီဇံ တပ်မကြီးရဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အရာရှိ အားလုံးလိုလိုကို ချေမှုန်း ပစ်ခတ်ခွမ်းရိုတဲ့ အထိ ကျုပ်တို့ တပ်တွေဟာ အောင်မြင် ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ တိုက်ပွဲမှာ ကျုပ်တို့ တပ်တွေဟာ နောင်အခါမှာ မဟာမိတ် တပ်တွေ လက်ကို ပေးအပ်လိုက်တဲ့ အရေးကြီးတဲ့ စာရွက် စာတမ်းတွေကို အတော်များများ ရရှိခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ထူးခြားချက်ကလေးတွေကိုသာ ရွေးထုတ် ပြနေတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာပြည် အတွင်း စစ်ဆင်ရေးတွေရဲ့ အောင်ပွဲကို လွယ်ကူစေတဲ့ ကျုပ်တို့ တပ်တွေရဲ့ တိုက်ပွဲတွေထဲမှာ တခြား ဥပမာတွေကိုလဲ အများကြီး ပြစရာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်မရှိတဲ့ အတွက် ဒါတွေကို မပြောတော့ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်နဲ့ ကမ္ဘာကြီး အတွက် ကျုပ်တို့မှာ တာဝန်ရှိတဲ့ အပိုင်းကို ကျုပ်တို့ လုပ်ခဲ့ပါပြီ။ နောက်ပြီး မဟာမိတ် တပ်ဖွဲ့များနဲ့ ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ရဲဘော်ချင်း သဖွယ် လက်တွဲ ဆောင်ရွက် ခဲ့ပါပြီလို့ပဲ ပြောဆိုရင်း ကိုယ်ကိုယ်ကို ကျေနပ်လိုက် ရပါတော့မယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ တိုင်းပြည် လွတ်မြောက်ရေးမှာ အထောက်အပံ့ ပြုခဲ့ကြတဲ့

မြန်မာပြည်တွင်းရှိ မဟာမိတ်တပ် အားလုံးရဲ့ တန်ဖိုး မဖြတ်နိုင်တဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တွေကို ကျုပ် အနေနဲ့ရော၊ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ပါ သေးသိမ်အောင် လုပ်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ အားလုံးဟာ သူတို့ကို အသဲနှလုံးထဲကနေပြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မဟာမိတ် တပ်တွေထံမှ အထောက်အကူ ဒီထက်ပိုရရင် ကျုပ်တို့က အနေနဲ့ ဂျပန်ကို ပိုတိုက်နိုင်ပြီး မဟာမိတ်တပ်တွေနဲ့ ပိုထိရောက်စွာ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နိုင်မယ်လို့ အမှန်အားဖြင့် ကျုပ်တို့ ထင်မြင် ခဲ့ကြပေမယ့်လို့ ဂျပန်ကို ကျုပ်တို့ တိုက်ရာမှာ ပေးခဲ့တဲ့ အကူအညီတွေ အတွက် သက်ဆိုင်ရာ မဟာမိတ် အာဏာပိုင်တွေကိုလဲ ကျုပ်တို့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အမှန်တော့လဲ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ မျိုးချစ် လုပ်ငန်း တာဝန်တွေ ဆောင်ရွက်တဲ့ နေရာမှာ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှု ပြုကြတဲ့ ဝိုင်းဝန်း ကူညီကြတဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ အစိတ်အပိုင်း အားလုံးကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ရမယ် ဖြစ်ပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ လုပ်ဆောင်မှုတွေဟာ ဆိုရင် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ဂျပန်တွေရဲ့ တုံ့ပြန်မှုကို ကျုပ်တို့အတွက် ဝင်ပြီး အမြဲတမ်း ခံရလောက်အောင် အလွန်ပဲ အငြူစွန့်ခဲ့တဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လဲ တကယ်အားဖြင့် ကျုပ်တို့ အတော်ကလေး စောင့်ဆိုင်း နေခဲ့ရတယ်။ ဒါကိုသာ ထည့်မစဉ်းစားမိရင် ဂျပန်တွေရဲ့ လူသားတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ အမျိုးသားတွေ အပေါ် ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ ရွံရှာဖွယ်ရာ ရာဇဝတ်မှုတွေကြောင့် ဂျပန်တွေကို ကျုပ်တို့ ထတိုက်တာ ကြာလှရော့မယ် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ ဂျပန် တိုက်ခိုက်လိုက်ရင် ဖြစ်ပေါ် လာနိုင်စရာရှိတဲ့ ပြည်သူတွေရဲ့ အခြေအနေကို တော်တော်ပဲ စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်မိခဲ့တဲ့ အတွက်ကြောင့် ကျုပ်တို့ အလိုကျ ဂျပန်တွေကို တိုက်မယ်၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲကို ပြင်ဆင်တဲ့ နေရာမှာ ကျုပ်တို့ ပြည်သူတွေ အပေါ် ပြန်ကျရောက် လာစရာ ရှိတဲ့ ဂျပန်တွေရဲ့ လက်စားချေရေး လုပ်ငန်းတွေကို တန်ပြန် တိုက်ခိုက်ဖို့ အတွက် နည်းလမ်း အမျိုးမျိုး တိကျ ပြည့်စုံအောင် လုပ်ထားရ ပါလိမ့်မယ်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် စစ်ကြီးကတော့ ပြီးပါပြီ။ နိုင်လဲ နိုင်လိုက်ပါ ကျုပ်တို့ မြင်ကြတဲ့ အတိုင်း ကမ္ဘာ့ ပြည်သူတွေက နိုင်လိုက်ပါပြီ။ ၁၉၃၀ ခုနှစ်က စပြီး ကမ္ဘာကြီးနဲ့ အပိုင်း တပိုင်းမှာ ဖြစ်ဖြစ်၊ တခြား တပိုင်းမှာ ဖြစ်စေ၊ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ရတဲ့ ဆိုးဝါးတဲ့ တိုက်ပွဲတွေကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ တိုက်ပွဲတွေဟာ အရှေ့ပိုင်းမှာရော အနောက်ပိုင်းမှာရော ကမ္ဘာ့ မီးတောက် မီးလျှံကြီး တခု အဖြစ် ပေါင်းစပ်လာခဲ့တဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံး ကျတော့လဲ ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရပါပြီ။ ကမ္ဘာ့ ကုလသမဂ္ဂကြီးက တည်ဆောက်ရမယ့် ငြိမ်းချမ်းရေးဟာ လှုပ်ရှားနေတဲ့ တီထွင် ဖန်တီးမယ့် ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အစိတ်အပိုင်း အားလုံးမှာ လွတ်လပ်ရေး တိုးတက်ရေးနဲ့ သာယာဝပြောရေးကို တီထွင် ဖန်တီးမယ့် ငြိမ်းချမ်းရေး ဖြစ်ပါစေ။ သင်္ကြိုင်းလို ငြိမ်းချမ်းရေးမျိုး၊ ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် မဖြစ်လာပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

မြန်မာပြည်သူတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ကျုပ်တို့ ရှေ့မှောက်မှာ ရှိလောက်တဲ့ လောလောဆယ် ပြဿနာဟာ ဗမာ့ ကာကွယ်ရေး တပ်မတော်ရဲ့ ပြည့်စုံ လုံလောက်တဲ့ အမြဲတေကို ဖွဲ့စည်းဖို့ပဲ။ ဒါမှလဲ ဆိုပါတော့ လာမယ့် နှစ်နှစ်၊ သုံးနှစ်လောက်မှာ မြန်မာပြည်ဟာ ကျန်ခဲ့တဲ့ ဗြိတိသျှ ဓနသဟာယ နိုင်ငံတွေနဲ့ အဆင့်ချင်းတူတဲ့ ဒီမိုကရေစီ နိုင်ငံ တနိုင်ငံ ဖြစ်လာ ပါလိမ့်မယ်။ အနိမ့်ဆုံး အားဖြင့် ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို ကာကွယ်ဖို့ အတွက် ပြည့်စုံ လုံလောက်တဲ့ ကာကွယ်ရေး အဆောက်အအုံ တရပ် တည်ဆောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါလောက် အချိန်တိုကလေးမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ အတွက် တော်သင့်တဲ့ အနေအထားမျိုး ရရှိလာအောင် မြန်မာပြည် အနေနဲ့လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိဦးမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆင်ခြေလဲနိုင်၊ ချေပနိုင်ဖို့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ မြန်မာဘာသာနဲ့ ရှိတဲ့ 'လာချင် အနီးကလေး၊ မလာခင် ခရီးဝေး' ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားကို ဖြစ်ဖြစ်၊ 'လိုလျှင် ကြံဆ နည်းလမ်းရ' ဆိုတဲ့ အင်္ဂလိပ် စကားပုံကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်အဖို့ အမှတ်ရစေပါတယ်။ ဒီစစ်ကြီးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ကြီးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ကမ္ဘာ့သမိုင်းရဲ့ နမူနာ ပုံစံတွေထဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တိုင်းပြည်သစ်တိုင်း အနေနဲ့ တော်လှန်ရေး တရပ်ကို မွေးထုတ်ရတဲ့ ဝေဒနာ ခံစားချက်တွေ အတွင်းမှာပဲ အောင်မြင် ထမြောက်စွာ ဖွဲ့စည်း ထူထောင်ခဲ့ရတယ် ဆိုတဲ့ အချက်၊ ဒါမှမဟုတ် တည်ရှိနေတဲ့ နှစ်အနည်းငယ်မှာပဲ လွှားကနဲ ခုန်ကျော်ပြီး အောင်မြင်စွာ ဖွဲ့စည်း ထူထောင်ခဲ့ရတယ် ဆိုတဲ့ အချက်၊ ဒီလို အချက်ပေါင်း များများစားစားကို ကျုပ် ဆွဲထုတ် ပြနိုင်ပါတယ်။

ဗြိတိန်ပြည်မှာတောင်ပဲ အဘာကျယ်လှတယ် ဆိုတဲ့ ပါလီမန် လွှတ်တော်ဟာ လုပ်လိုတဲ့ ဆန္ဒသာ ရှိတယ် ဆိုရင် ဘယ်ဥပဒေကို မဆို တရက် အတွင်းမှာပဲ အတည်ပြု ပြဋ္ဌာန်းနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီမိုကရေစီ အဆင့်* မြန်မာပြည်ကို ရောက်မလာခင် ကြားဖြတ် ကာလမှာ မြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့ နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းတွေရဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ အနေနဲ့ တိုင်းပြည် ကာကွယ်ရေး အတွက် လုပ်ကိုင်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေမှာ တက်တက်ကြွကြွ ဝိုင်းဝန်း ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ကြလိမ့်မယ်လို့ မြှော်လင့်ပါတယ်။ နောက်ပြီး လောလောဆယ် အချိန် အဖို့ ဆိုရင် ဗမာ့ မျိုးချစ် တပ်မတော်နဲ့ ပြောက်ကျားတွေရဲ့ အမှန်အားဖြင့် ကျုပ်တို့ ပြည်သူတွေရဲ့ အနိမ့်ဆုံး ဆန္ဒရမက်ကို ကျုပ်တို့ အားလုံး မြင်ကြရ ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ အဲဒီ အနိမ့်ဆုံး အခြေအနေကိုပဲ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ တပ်တွေနဲ့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်တွင်းမှာ တည်ရှိနေတဲ့ လက်တွေ့ အခြေအနေများကို တကယ်တမ်း မှန်ကန်စွာနဲ့ ရင်ဆိုင် နေကြဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှသာ ဗမာ့ မျိုးချစ် တပ်မတော်နဲ့ ပြောက်ကျား ရဲဘော်များ၊ တိုင်းသူ ပြည်သားများ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့

တိုင်းပြည် ကာကွယ်ရေး အတွက် ထမ်းဆောင်နိုင်စရာ အကြောင်း ရှိလိမ့်မယ် ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်တို့ရဲ့ ဘယ်လို ဆောင်ရွက်ချက်မျိုးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်တို့ တပ်တွေနဲ့ ကျုပ်တို့ ပြည်သူတွေရဲ့ အခြေအနေ၊ စိတ်ဓာတ်နဲ့ ဆန္ဒရမက်တွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် နားလည်ထားခြင်း မရှိဘဲ လုပ်ဆောင်မိမယ်သာ ဆိုရင် အနည်းဆုံး အနေနဲ့ ဗြိတိန်ပြည်ရော မြန်မာပြည်ပါ လိုချင်တဲ့ အပြန်အလှန် ရည်မှန်းချက်ကိုတောင် ရကြမယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်။ ပေါ်လာမယ့် အကျိုးတရားကတော့ စစ်ကြီး မဖြစ်ခင်က ကျုပ်တို့ ပြည်သူတွေနဲ့ ဗြိတိန်ပြည်သူတွေ မွေးမြူခဲ့ကြတဲ့ ဆန္ဒရမက်နဲ့ မြှော်လင့်ချက်တွေ ပျက်စီး ကုန်ခဲ့ရတဲ့ အတိုင်းပဲ ရှေ့ဆက်ပြီးပဲ ပျက်စီး နေကြဦးမှာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ဒီလို အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ် မြှော်လင့်ပါတယ်။ အခုလေးတင် ပြီးဆုံးသွားခဲ့တဲ့ စစ်ကြီးကလဲပဲ ဒီဖျက်ဆီးတဲ့ ခေတ်ကို ပြည်ဖုံးကား ချလိုက်ပြီလို့ ယုံကြည် မြှော်လင့်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အရေးမှာရော၊ တကမ္ဘာလုံးရဲ့ အရေးမှာရော တိုးတက်တဲ့ ရှေ့ရွချက်ရှိလို့ လိုအင်ဆန္ဒ ရှိနေကြတဲ့ ကျုပ်တို့ အားလုံး အနေနဲ့ ဖက်ဆစ် လူရိုင်းတွေရဲ့ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်ထဲကနေပြီး နောက်ဆုံးအားဖြင့် အပြီးအပိုင် အခိုင်အမာ လုယူရရှိခဲ့တဲ့ ခဲခဲယဉ်းယဉ်း အောင်ပွဲရဲ့ အခြေခံ အုပ်မြစ်ပေါ်မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အကျိုး ဖြစ်ထွန်းစေမယ့် ငြိမ်းချမ်းရေး (ဝါ) ကျုပ်ပြောဆိုခဲ့တဲ့ အတိုင်း သင်ချိုင်းကုန်း ငြိမ်းချမ်းရေး မဟုတ်ဘဲ တကမ္ဘာလုံးရဲ့ လွတ်လပ်ရေး၊ တိုးတက်ရေးနဲ့ သာယာ ဝပြောရေး အတွက် တီထွင် ဖန်တီးမှု ပြုမယ့် ငြိမ်းချမ်းရေးကို တည်ဆောက်ဖို့ အတွက် ဗြိတိန် လူမျိုးတွေရော၊ ဗမာတွေရော၊ အလားတူ လူမျိုးတွေ အားလုံးရော ကျုပ်တို့ အားလုံး လက်ချင်း တွဲကြပါစို့။

ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ အောက်ခြေမှတ်ချက်။

* ဒိုမိနီယံ အဆင့် ဆိုသည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုကား ပြောဆိုရာ၌ ကြေညာထားပြီး ဖြစ်သော ဗြိတိသျှ ပေါ်လစီကို အခြေခံပြီး ကိုးကား ပြောဆိုခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဒိုမိနီယံ အဆင့်နဲ့ ပတ်သက်၍ ထောက်ခံတယ်၊ ကန့်ကွက်တယ် ဆိုသည် အထိ ငြင်းခုံ ဆွေးနွေးမှုမျိုး မပါသေးချေ။ အဖြစ်အပျက်များ အရ ယခုထပ်ပြီး ဖဆပလ၏ ပေါ်လစီကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်ပြီးသည့် နောက်မှာတော့ ဤကိုးကားချက် သက်သက် အဖြစ်သာ အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူသင့်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖဆပလကပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒိုမိနီယံ အဆင့်ကို လက်ခံသည် သဘော သက်ရောက်သော အဓိပ္ပာယ် မဟုတ်ပါ။

ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး ပြဿနာ

" . . . နိုင်ငံရေးသည် ယုတ်မာ ညစ်ထေးသည် မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးကို ယုတ်မာ ညစ်ထေးအောင် လုပ်သူတို့သာလျှင် ယုတ်မာခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။ . . . နိုင်ငံရေး ဆိုတာ ဘာလဲဟု မေးဖွယ် ရှိလာပါက ကျွန်ုပ်တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပေါ်ပေါက် ဖြစ်ပွားလျက် ရှိသော အခြေအနေ ပေါ်တွင် မြှော်ခေါ်၍ ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်သော အရေးကိစ္စ သာလျှင် ဖြစ်ပေ၏။ . . . " . . . [၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့ ဖဆပလ ညီလာခံကြီး၌ မိန့်ကြားသော ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ "ဗမာ့ လွတ်လပ်ရေး ပြဿနာ" မိန့်ခွန်းကို ဗိုလ်ချုပ် ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ရေးသားခဲ့တဲ့ 'Burma's Challenge' by Aung San ကို မောင်မြဦး မြန်မာပြန်ပြီး၊ ယမင်းစာပေက နိုင်ငံရေး စာပေ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၂၈၂) နဲ့ ပုံနှိပ် ဖြန့်ချိခဲ့တဲ့ 'မြန်မာ့ စိန်ခေါ်သံ' စာအုပ်ကနေ ပြန်လည် ကူးယူ လွှင့်တင် ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။]

အမျိုးသား ဝတ်စုံဖြစ်တဲ့ ပုဆိုး၊ တိုက်ပုံ အင်္ကျီတို့ဖြင့် အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး ဦးအောင်ဆန်းကို တွေ့မြင်ရပုံ။

(၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၂၀ ရက်နေ့ ဖဆပလ ညီလာခံ)

ရဲဘော်တို့ -

ရာဇဝင် စာတင်ရမည့် ဤပြည်သူ့ ညီလာခံ သဘင်ကြီးသို့ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြည်သူ့ ကိုယ်စားလှယ်များ အဖြစ် လာရောက်ခဲ့ပေသည်။ ဤသို့ စုဝေးရခြင်းမှာ ကမ္ဘာ့သူ ကမ္ဘာသားတို့ ရှေးရိုးစဉ်လာ ဉာဏ်မျက်စေ့ ကျယ်စွာဖြင့် ပြုလုပ် ဆောင်ရွက် ခဲ့ကြသော

နည်းနာ နိဿယျများ အတိုင်း ဖြစ်ရကား လျော်ကန် သင့်မြတ် ဖြောင့်မတ်သော စုဝေခြင်းပေတည်း။ ရှေးပဝေသဏီက စ၍ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့သည် ပြဿနာ တခုကို တွေ့ကြုံရလျှင် ဤကဲ့သို့ပင် စုဝေး ဆွေးနွေး ဖြေရှင်းခဲ့ကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စည်းဝေးရာ ဒေသသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ ရာဇဝင်တွင် ကျက်သရေရောင် တပြောင်ပြောင်ဖြင့် ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာ အပေါင်းနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မင်္ဂလာ သဘင်သည်လည်း ကျက်သရေ မင်္ဂလာ အဖြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံပါပေ၏။ ဤသိဂုံတ္တရ ကုန်းသည်ကား လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံ စေတီတော်မြတ်ကြီး တည်ရာ ဖြစ်၏။ စေတီတော်မြတ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုး၏ ဝေဖြာသော စေတနာကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ မွန်မြတ်ဆုံးသော ဆန္ဒကို ပေါ်လွင်စေခြင်းငှာ တည်ဆောက်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ရွှေရောင် တဖိတ်ဖိတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ မြှော်မှန်းရာ အထွတ်အထိပ် ဖြစ်သော နဗ္ဗာန်အသင်္ခတသို့ ညွှန်ပြတော်မူရာ ဖြစ်သည့် ဆီမီးတန်ဆောင်ကြီး ဖြစ်ပေတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ပြန်သော် လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးတို့၏ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးခဲ့ကြသော အရေးတော်ပုံများ ဖြစ်ပေါ်ရာ ဌာနဖြစ်ရကား ဤသဘောသို့ ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသား အတွက် အလွန်ထူးခြားစွာ လေးစားကြည်ညိုရာ ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးအတွက် အသက်ကို ပမာဏ မထားဘဲ စွန့်စားရန် လာရောက် ခဲ့ကြပေသည်။ အတိုချုပ်မှာ မြန်မာ အစ တကောင်းက ဆိုသကဲ့သို့ ဤနေရာ ဤဒေသသည်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုး၏ ရာဇဝင်တွင် အခါခါပင် စာတင်ခဲ့ရသော အရေးတော်ပုံများ စတည်ရာ ဒေသပင် ဖြစ်ပေ၏။ လေးဆူဓာတ်ပုံ ရွှေတိဂုံ စေတီတော်မြတ်ကြီးကို စတင် တည်ဆောက်ရာ အချိန်က စ၍ ယနေ့အထိ နှစ်ပေါင်း ၂၅,၀၀၀ ခန့်မျှ ရှိလေပြီ။ ဤမျှသော ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့၏ ရာဇဝင် အဖြစ်အပျက်၊ ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးအတွက် သတ္တိဗျတ္တိနှင့် အံ့ဖွယ်ဘနန်း သက်စွန့်ကြီးပမ်း အမှုထမ်းခဲ့ကြသည့် မရေမတွက်နိုင်သော သွားလေသူ မျိုးချစ် အပေါင်းတို့နှင့်အတူ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့ ပေးအပ်ခဲ့သည့် အမွေအနှစ်တည်း ဟူသော အာဇာနည်စိတ် စသည်တို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ယခု အချိန်အခါ၌ သတိရကြ ပေလိမ့်မည်။ သို့ သတိရကြသည့် အားလျော်စွာ ထိုထိုသော အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ် အပေါင်းတို့အား ကျွန်ုပ်တို့သည် တခဏတာမျှ အရိုအသေပြုလျှင် ထိုထိုသော အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အဆင့်အတန်းကို မှီအောင် အားထုတ် လုံးပမ်းကြမည်။ ထိုသို့သော အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ လုပ်ငန်းကို ဆုံးခန်းတိုင် ဆက်လက်၍ ဆောင်ရွက်မည် ဟူ၍ သစ္စာပြုကြပါစို့။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လူမျိုးသည် အမှန်စင်စစ် ကြီးပွားတိုးတက် တန်ခိုး ထွက်ပေတော့မည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤကဲ့သို့ ရာဇဝင် သဘော အခြေခံကို နားလည်ကာ စုဝေး မိကြလေပြီ။ သို့ရာတွင် ဤစုဝေးခြင်းသည် ပထမ အကြိမ် မဟုတ်ချေ။ ၁၉၂၀ ခုနှစ်က စ၍ ဤစိတ်ဆန္ဒမျိုးနှင့် စုဝေးခဲ့ကြသည်မှာ အကြိမ်ကြိမ် ရှိခဲ့လေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်

စုဝေးခဲ့ကြသတည်း။ ယခုလည်း အဘယ်ကြောင့် စုဝေးကြသနည်း။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လူမျိုးသည် ရာဇဝင်တလျှောက်တွင် နိုင်ငံခြားသားတို့ စိုးမိုးအုပ်ချုပ် ကျွန်သဘောက် လုပ်ခြင်းကို ပထမဆုံး ခံခဲ့ကြရကား ကျွန်ုပ်တို့မှာ အဖက်ဖက်တွင် နင်းပြား ဖြစ်ခဲ့ရကြသောကြောင့် လူချင်းမတူ သူချင်းမမျှ ကျွန်ုပ်တို့ ဆန္ဒအတိုင်း လူတန်းစေ့ ဘဝကို မနေနိုင်ခဲ့ကြချေ။ သို့အတွက် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးသည် ဤကာလအတောအတွင်း တဗိုလ်လဲက တဗိုလ်တက်၊ တတပ်ပျက်က တတပ်စု၊ လူထုနှင့် ချီ၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆန္ဒ ပြည့်ဝအောင် ကြိုးပမ်းစွန့်စားခဲ့ကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ လွတ်လပ်ရေး လုပ်ငန်းသည် အတက်အဆုတ် အဖျက်အရှုပ် မည်မျှလောက်ပင် များစေကာမူ တဖြည်းဖြည်း အင်အား တိုးတက် လာခဲ့လေသည်။ အဆင့်ဆင့် အုတ်မြစ်က စ၍ တည်ဆောက်ခဲ့ရာ ကျွန်တို့ ယခု အခြေအနေသို့ ရောက်ခဲ့လေသည်။ ရှေးယခင်က ဆောင်ရွက်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ နည်းနာနိဿယ လုံ့လဥဿဟကို ယခုအချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ အထင်သေး အမြင်သေး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် ကမ္ဘာ့ ရာဇဝင်ကို ကြည့်လျှင် လွတ်လပ်ရေး လုပ်ငန်းကြီး ကဲ့သို့သော တိုးတက်မှုသည် မျက်စေ့တမိုတ် လျှပ်တပျက် အတွင်းတွင် မဖြစ်နိုင်။ အဆင့်ဆင့် အခြေအနေကို ကြည့်ရှုပြီး လုံးပမ်းနိုင်မှ တိုးတက်အောင် မြင်မှုရှိနိုင်မည်ကို သတိပြုရကြ ပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်လပ်ရေး လုပ်ငန်းကို တခေတ်နှင့် တခေတ် အဖြစ်သနစ် အခြေမှန်ကို ဝေဖန်ပြီးမှသာလျှင် ဆောင်ရွက်ရမည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်းကြရပေမည်။ ဤကဲ့သို့အမြင်မှန်မှသာလျှင် လွတ်လပ်ရေး အောင်ပန်း ဆွတ်လှမ်းနိုင်သော အချိန် ကျရောက်သော အခါ ကျွန်ုပ်တို့သာမဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုး တမျိုးလုံး အစဉ်အဆက် သက်စွန့် ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည် ရယူနိုင်ကြပေသည် ဟူ၍ သိရှိ နားလည် နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ ယခု အခါ၌ လွတ်လပ်ရေး ပန်းတိုင်သို့ မရောက်သေးချေ။ ပန်းတိုင်သို့ အရောက် ကျွန်ုပ်တို့အားခဲ၍ သွားကြရ ပေလိမ့်ဦးမည်။ ရဲဘော်တို့သည် ကျွန်ုပ်အား ဤခက်ခဲသော လမ်းခရီးတွင် ရှေ့ဆောင်စေလိုကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကို ဤကဲ့သို့ ယုံကြည်အားထားမှုကြောင့် ကျွန်ုပ် ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း မကွယ်မထောင့် ဖြောင့်မတ်စွာ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ရှေ့ဆောင်မှုကြောင့် မြန်မြန်ထက်ထက် လွတ်လပ်ရေး ပန်းတိုင်သို့ နီးကပ်လိမ့်မည် ဟူ၍ ကတိပေးခြင်းကို မပြုလိုပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် လူတဦး တယောက်သည် မည်မျှလောက် စွမ်းပကား ရှိစေကာမူ လူထု၏ အားပေးရိုင်းပင်းမှု မရှိဘဲလျက် ရာဇဝင်တွင်လောက်သော လုပ်ငန်းမျိုးကို ဖြစ်မြောက်အောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ ကမ္ဘာ့ ရာဇဝင်တွင် အလွန်ထက်မြက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် အနည်းငယ်သော လူတစ်စုက ရာဇဝင်ကို မပြောင်းလဲ မပြုပြင်နိုင်ချေ။

အထက်၌ ရာဇဝင်၏ ပြောင်းလဲမှုသည် အဆင့်ဆင့် အခြေအနေကို ထောက်ချင့်လျက် တိုးတက်ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့ဖူးလေပြီ။ ရာဇဝင်တလျှောက် သတ္တိ ဗျတ္တိရှိသူကို ကြည်ညိုလေးစား အားထား ပြုတတ်သော လူများ၏ စိတ်စေတနာကို သိရှိနားလည်ပါ၏။ လူတစ်ဦးတယောက်သည် မိမိသတ္တိ ဗျတ္တိကို လည်းကောင်း၊ သူတပါး၏ သတ္တိဗျတ္တိကိုလည်းကောင်း၊ ယုံကြည် အားကိုးမှသာလျှင် ကြီးကျယ်ခမ်းနား အကျိုးများအောင် ပြုလုပ် ဆောင်ရွက်နိုင်မည်ကိုလည်း သိရှိ နားလည်ပါ၏။ သို့သော်လည်း သတ္တိဗျတ္တိ ရှိသူကို အရမ်းမဲ့ ဘုရားတဆူ ဂူတလုံးလုပ်ကာ အားထား လေးစား ကိုးကွယ် မြှောက်စားသည့် အဖြစ် ရောက်စေခဲ့လျှင် ဘုရား အတုများ ပေါ်ပေါက် စေတတ်လေသည်။ ဒုက္ခများမြှောင် ဤလူ့ဘောင်ကြီးတွင် ဤကဲ့သို့ ဘုရား အတုများကို ကျွန်ုပ်တို့ ထပ်မံ အလို မရှိကြတော့ချေ။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့အားနှင့် သက်ဆိုင်သော လွတ်လပ်ရေး လုပ်ငန်းအတွက် ခိုးတူဘောင်ဖက် လက်တွဲလျက် ဆောင်ရွက်ကြပါစို့။ ဤသို့ ဆောင်ရွက်ကြမှ သာလျှင် သတ္တိဗျတ္တိ ရှိသူများကို အမြင့်မြတ်ဆုံးသော နည်းဖြင့် လေးစားကြည်ညိုရာ ရောက်ပေမည်။ ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်မှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ငန်းကြီး ပြီးစီး အောင်မြင်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်လပ်မှုကို ရကြပေလိမ့်မည်။ သတ္တိဗျတ္တိ ရှိသူများကိုသာ အားမကိုးမှု၍ လူတိုင်း လူတိုင်းပင် မိမိကိုယ်တိုင် သတ္တိဗျတ္တိရှိသော သူရဲကောင်းများဖြစ်အောင် စွန့်စားရပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ လွတ်လပ်ရေး အစစ်ကို ခံစားခွင့် ရကြပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ လွတ်လပ်ရေး အစစ်ကို ခံစားနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်တို့သည် လွတ်လပ်ရေး ပန်းတိုင်သို့ ရှေ့ရှု၍ သွားကြပါစို့ သို့ဖြစ်ရကား။ ရှေ့ဆောင်ရှေ့သွား ပုဂ္ဂိုလ်များက ကျွန်ုပ်တို့အား အလွန်အရေးကြီးသော တာဝန်ကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရန် ပေးအပ်ထားခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ဤတာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းရွက်ရပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကဲ့သို့ ထမ်းရွက် ကြမည်နည်း ဟူ၍ ပြဿနာပေါ်လာ၏။ ဤပြဿနာကို မဖြေရှင်းမီ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရာ ဖြေရှင်းကြောင်း သဲလွန်စ အပေါင်းတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရှာဖွေသင့်သည် ဟူ၍ ယူဆရပေမည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ယခုခေတ် အခါ၌ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့ ရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံနေရသော ပြဿနာ အပေါင်းတို့သည် တခုနှင့်တခု ရောထွေး ယှက်တင် ခွဲခြားခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်သော အခြေအနေသို့ ရောက်လျက် ရှိနေပေသည်။ တနည်းအားဆိုသော် ကမ္ဘာကြီး တခုလုံးသည် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် နေရာမလပ်အောင် လှုပ်ရှားပြောင်းလဲလျက် ရှိနေပေသည်။ အမျိုးသားရေး၊ လူမျိုး တမျိုးနှင့် တမျိုး ဆက်သွယ်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ ယဉ်ကျေးရေး၊ ဘာသာရေး၊ အကျင့်ကောင်းရေး၊ စသော ထိုထိုသော အရေးတို့သည် စင်စစ်မှာ ဤရောထွေး ယှက်သန်းလျက် ရှိသော ကမ္ဘာ့ ပြဿနာကြီး၏ အစိတ်အပိုင်း များရှိသည့် အားလျော်စွာ ခေတ်ကာလနှင့် ကိုက်ညီ၍ အစဉ်တစိုက် သဘောသဏ္ဍာန် ပြောင်းလဲလျက်ရှိကြပေသည်။ သို့ပြောင်းလဲလျက်

ရှိသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤအရေး ဤကိစ္စများကို အသီးသီး အသက် အသက် တခုနှင့်တခု မဆိုင်သကဲ့သို့ မဆင်ခြင် မစဉ်းစားခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ဤကိစ္စ ဥသယံ အလုံးစုံကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားသော အခါ၌လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ခေတ်မမှီသော အတွေးခေါ်၊ နောက်ကျ ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဥပဒေတို့ကို လှေကမ်းထစ် လိုက်နာခြင်းငှာ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင် ခုအချိန်အခါ၌ ခေတ်ပြောင်း ခေတ်လွဲရှိကြောင်း အငြင်းမထွက်ဘဲလျက် သဲသဲမဲမဲ ရှေ့က အတွေးအဆ ရှိသူများ ရှိကြပေသေး၏။ အချို့သော သူများသည် ယခုထက်ထိပင် ယုတ်မာ ညစ်ထေးသည့် ရှေ့က နိုင်ငံရေးမျိုးကို သိလျက်နှင့် ဖြစ်စေ၊ မသိဘဲလျက် ဖြစ်စေ၊ လိုက်စားကြသေးသည်။ နိုင်ငံရေးသည် ယုတ်မာ ညစ်ထေးသည် မဟုတ်။ နိုင်ငံရေးကို ယုတ်မာ ညစ်ထေးအောင် လုပ်သူတို့သာလျှင် ယုတ်မာခြင်းသာ ဖြစ်ပေသည်။

နိုင်ငံရေး ဆိုတာ ဘာလဲဟု မေးဖွယ်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သာမန် ပုထုဇဉ်များ ဖြစ်ကြသောကြောင့် နိုင်ငံရေးကို မလုပ်သင့်။ နိုင်ငံရေးသည် အလွန် မြင်မြတ်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မတန်မရာ လေးမြတ်စွာ မြှော်ရှုရန်သာလျှင် ရှိသည်ဟူ၍ ဆိုရမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် နိုင်ငံရေးသည် အချို့သော လူလိမ် လူညာတို့က တောအုံကနား၊ တောကျေးသား၊ လူရိုး လူအတို့ကို အတိတ် တပေါင်စနည်း ဘဝေတို့ကို တွင်တွင်ကြီး ဟောပြော၍ ထိုသူတို့၏ မနော အကြိုက်ကို လိုက်၍ အငိုက်ကို ဖမ်းပြီးနောက် စားပေါက် ထွင်ကြသည့် ကိစ္စဟု ဆိုရမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ်။ နိုင်ငံရေးသည် ကန္တာရ ခရီးပမာ ကြောက်မက်ဖွယ်သော အန္တရာယ်များစွာ ရှိသော အရေးကိစ္စ ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မတတ်သာလျှင် ရှောင်ရှားသင့်သည်ဟု ဆိုရမည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် နိုင်ငံရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ပြောလေ့ပြောထ ရှိသည့်အတိုင်း၊ နိုင်ငံရေး သဘောအမှန်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ လူသားတို့နှင့် မတန်မရာ မြင့်မြတ်လွန်းသည်လည်း မဟုတ် နိမ့်ကျ လွန်းသည်လည်း မဟုတ်။ မျက်လှည့် ဗေဒင်လည်း မဟုတ်။ အတိုရတ်လည်း မဟုတ်။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ကန္တာရ ခရီးလည်း မဟုတ်။ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရော စိတ်ဇော်နှင့် လုပ်သော အရေးကိစ္စလည်း မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ပေါ်ပေါက် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသော အခြေအနေပေါ်တွင် မြှော်ခေါ်၍ ဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်သော အရေးကိစ္စသာလျှင် ဖြစ်ပေ၏။ အတိုချုပ်ဆိုရလျှင် နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ လူ့လောကတွင် တွေ့ကြုံနေကြရသော ကိစ္စပင် ဖြစ်လေသည်။ တနည်းအားဖြင့်ဆိုသော် နိုင်ငံရေး ဆိုသည်မှာ လူကိစ္စဟု ဆိုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နေမှု၊ ထိုင်မှု၊ စားမှု၊ သောက်မှု၊ အစုစုသည် နိုင်ငံရေးပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နိုင်ငံရေးကို မဆင်ခြင် မတွေးတော မိစေကာမူ နိုင်ငံရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် အမြဲတစေ ဆက်သွယ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အိမ်၊ ရုံး၊ အလုပ်ရုံ စသည်တို့၌ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိသည်။

ဤဌာနများ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ နိုင်ငံရေးကိုပင် လုပ်နေကြရသည်။ အလုပ်သမားများသည် အခကြေးငွေ အတွက် အလုပ် လုပ်ကြရသည်။ တောင်သူ လယ်သမားများသည်လည်း ဝမ်းစာအတွက် လယ်ယာလုပ်ကြရသည်။ စာရေးစာချီ အမှုထမ်းသည်လည်း လစာငွေ အတွက် အလုပ်လုပ်ရ၏။ ကုန်သည် ပွဲစား စသည်တို့သည်လည်း အသီးသီးပင် ဝင်ငွေရရန် အလုပ် လုပ်ကြရ၏။ အချုပ်မှာ စားသောက် နေထိုင်ရေး အတွက်ပင် ဖြစ်၏။ အလုပ်သမားသည် အခကြေးငွေကို တိုးတက်၍ ရပြီးလျှင် စားသာ သောက်သာသော ခြေအနေကို ရလိုသည်။ တောင်သူ လယ်သမားတို့သည် မိမိတို့၏ လယ်မြေတို့ကို တိုးတက် ကောင်းမွန်စေ၍ သက်သာ ချောင်ချိုလို၏။ စာရေး စာချီ အမှုထမ်း တို့သည်လည်း ရုံး၌လုပ်ရသော ဘဝထက် ချောင်ချောင်လည်လည်ရှိသော လွယ်လွယ်ကူကူ တိုးချဲ့၍ ကူးသန်း ရောင်းဝယ် လိုကြ၏။ ဤကဲ့သို့ လူတိုင်း လူတိုင်း မိမိတို့၏ အခွင့်အရေးကို ရယူလိုခြင်းသည် နိုင်ငံရေးပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် နေ့စဉ်အမျှ ကြုံတွေ့နေရသော နေထိုင် စားသောက်မှုသည် ပြောင်းလဲလျက် ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး သက်သက်သာသာ ချောင်ချောင်ချိုချို လူတန်းစေ့အောင် နေနိုင်ရေး အတွက် အခွင့်အရေး ပိုမို ရရှိနိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လွတ်လပ်ရေးကို တောင့်တကြပေသည်။ လွတ်လပ်ရေး ဆိုရာ၌ နေရေးထိုင်ရေး၊ လွတ်လပ်မှု၊ လူတိုင်းတယောက် အနေနှင့် လည်းကောင်း၊ တမျိုးလုံး အနေနှင့်လည်းကောင်း တိုးတက် ကြီးပွားအောင် ဆောင်ရွက် စီမံနိုင်အောင် လွတ်လပ်မှု ကျွန်ုပ်တို့၏ ကာယ၊ ဉာဏ၊ စာရိတ္တ အဆင့်အတန်း တိုးမြှင့်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အတွက် လွတ်လပ်မှု စသည်တို့ကို ဆိုလိုပေသည်။ ဤလွတ်လပ်မှု ရယူလိုမှုသည်ပင်လျှင် နိုင်ငံရေးဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရကား နိုင်ငံရေးသည် လူမှုရေးမျှသာ ဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေးကို ကျွန်ုပ်တို့ နားမလည်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိချေ။ သို့ပါလျက်နှင့် အချို့သော သူများသည် နိုင်ငံရေးသည် ယုတ်မာညစ်ထေးသည်ဟု ဆိုကြ၏။ အချို့ကလည်း နိုင်ငံရေးသည် ကိုးကွယ်ရေး ဘာသာတရပ် ဖြစ်သကဲ့သို့ ဆိုကြပြန်သည်။ ထိုသူတို့၏ အယူအဆတို့မှာ အကွဲကွဲ အပြားပြား ရှိကြပေ၏။ နိုင်ငံရေးကို ဘာသာတရား ဖြစ်သကဲ့သို့ ပြောဆိုကြသူများမှာ ယုတ်မာ ညစ်ထေးသော နိုင်ငံရေးသမားများပင် ဖြစ်ပေ၏။ ထိုသူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ဤကဲ့သို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် လည်ဆယ်၍ ပြောခြင်းအားဖြင့် ပြည်သူတို့၏ စိတ်ကို ရှုပ်ထွေးစေ၍ အကြောင်းအကျိုး အကောင်းအဆိုးကို ဝေဖန်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်အောင် လုပ်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေ အမှန်မှာ ထိုသူတို့၏ ပြုလုပ်သမျှသည် နိုင်ငံရေး မဟုတ်။ မိမိတို့၏ အကောက်ဉာဏ်ကို သုံး၍ မိမိတို့ ကြီးပွားရေး တနပ်စား နိုင်ငံရေးပင် ဖြစ်၏။

ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာရေးမှာ လူအသီးသီးတို့ သက်ဝင်ယုံကြည်မှု ဖြစ်၏။ နိုင်ငံရေးမှာကား လူအသီးသီးတို့၏ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှု သိပ္ပံ အတတ်သာ ဖြစ်၏။

သိပ္ပံ အတတ် အနေအထားဖြင့် နိုင်ငံရေးသည် လူ့အသီးသီးတို့၏ အခွင့်ရေးကို စောင့်ရှောက် ရပေလိမ့်မည်။ အခွင့်အရေးများတွင် လွတ်လပ်စွာ ဘာသာ ကိုးကွယ်နိုင်မှုသည်လည်း ပါဝင်လေ၏။ ဤအခွင့်ရေးများ ပေးရာ၌ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံရေးနှင့် ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာရေး နှစ်ဌာန စပ်ကြားတွင် စည်းတားရပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် နိုင်ငံရေးနှင့် ဘာသာရေးမှာ သဘောမတူ အမှုကွဲပြား တခြားစီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။ ဘာသာရေးနှင့် နိုင်ငံရေးကို ရောစပ်ပါမူ ဘာသာရေး၏ သဘောတရားကို ဆန့်ကျင်ရာ ရောက်ပေ၏။ အကြောင်းမူကား ဘာသာရေးသည် နောင်တမလွန် ဘဝများကို (ဝါ) လောကုတ္တရာကို ရှေးရှုသည် ဖြစ်သောကြောင့် လောကအရေးနှင့် များစွာ မသက်ဆိုင်ချေ။ နိုင်ငံရေးမှာမူကား လောကီရေးသာ ဖြစ်ပေ၏။ လုပ်ငန်းသဘောမှာ လူမှု တိုးတက်ရေးနှင့် ဘာသာရေးတို့သည် အခြေခံ သဘောအားဖြင့် ဆန့်ကျင်စရာ အကြောင်း မရှိဟု ယူဆမိပေသည်။ ဘာသာတရားက သစ္စာ၊ မေတ္တာနှင့် သမ္မာအာဇီဝ၊ သမ္မကမ္မန္တ စသည်တို့ကို လေးစားကြပေသည်။ သို့ပါလျက်လည်း ဘာသာတရား၏ နာမကို အလွဲသုံးစား ပြုကြပြီးလျှင် လူတစ်ဦးသည် တသီး၏ ဆင်ခြင်တုံတရား ကင်းမဲ့ခြင်းကို အကြောင်းပြု၍ မတရားသော အမှုတို့ကို ပြုသည်ရှိသော် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူစုသည် ထိုမတရားမှုကို လျစ်လျူရှုခြင်း ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ပြုမည် မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ ဘာသာကို အမှီပြု၍ အသက်မွေးသူတို့သည် ဘာသာ၏ အမည်ဟု သုံးလျက် တရားမမ္မ ဖြစ်လေဟန် ဟောပြောချက် တခုကို ပြုလျှင် လူအများကို နစ်နာစေမည် ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် လူချမ်းသာမှုကို လိုလားသည့် အားလျော်စွာ တားမြစ်ရ ပေလိမ့်မည်။ ဤဥပဒေသည် ကျွန်ုပ်တို့ ထွင်လိုက်သော ဥပဒေ မဟုတ်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ ရာဇဝင်တွင် အလွန် ထင်ရှား ကျော်ဇောသော အနော်ရထာ ဘုရင်မင်းမြတ်သည် ဤဥပဒေကို ထိထိရောက်ရောက် လိုက်လံ ဆောင်ရွက်ခဲ့ ဖူးပေသည်။ ရာဇဝင်ကို ကြည့်မူ ဘာသာတရားကို မှီ၍ အသက်မွေး ကြကုန်သော သူတို့သာလျှင် ရှုပ်ထွေးစေကြ၏။ ဘာသာတရားကို ကြည့်ပြန်မူ ဤကဲ့သို့သော လူမျိုးကို အားပေးခြင်းကို တွေ့မြင်ကြ ပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း အသီးသီးသော ဘာသာတရားကို မှီ၍ အသက်မွေးကြ ကုန်သော သူများ ရှိခဲ့ဖူးလေပြီ။ ဥရောပတိုင်း၌ ရဟန်းမင်းကြီးများနှင့် ဇကရာဇ်မင်းတို့ အချင်းဖြစ်ပွားခဲ့ပုံ၊ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ၌ အရည်းကြီးများနှင့် အနော်ရထာမင်းမြတ် အရေးတွေ့ပုံ၊ အနောက်နိုင်ငံကြီးတို့ နယ်ချဲ့ရာတွင် သမ္မာ ကျမ်းစာကိုင်သူတို့က ရှေးသွားလုပ်၍ အလံကိုင်သူနှင့် ကုန်သည်တို့က နောက်မှ လိုက်ရပုံ အကြောင်းစုံတို့ကို ထောက်ထားလျက် မည်သည်ဒေသ ကာလ၍ မဆို ဘာသာတရားကို မှီ၍ အသက်မွေးသူများ ရှိခဲ့ဖူးကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ သတိရကြ ပေလိမ့်မည်။ ယခု ဘာသာတရားကို မှီ၍ အသက်မွေးသူများဟု ဆိုရာ၌ ရှင်းလင်းရန် လိုပေသေးသည်။ ဘုန်းကြီးပင် ခေါ်ခေါ်

ရဟန်းပင် ခေါ်ခေါ် နှစ်မျိုး နှစ်စား ရှိ၏။ တမျိုးမှာ ဘာသာတရားကို မှီ၍ အသက်မွေးသူများသာ ဖြစ်၍၊ ဘာသာတရား ပြန့်ပွား တိုးတက်ရေးကို သတိပြုခြင်း၊ အားထုတ်ခြင်း မရှိချေ။ ဘာသာတရားနှင့် ဆန့်ကျင်သော အမှုမျိုးကိုပင် ပြုကြ၏။ တမျိုးမှာကား ဘာသာတရား တိုးတက် ပြန့်ပွားမှုကို လေးစား၍ လောကီသားတို့၏ အမှုကို ရှေ့ရှုခြင်း မရှိချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်တွင် သံဃာတော် အရှင် သူမြတ်များသည် ရာဇဝင်တလျှောက်လုံး ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုး၏ ရှေ့က မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက် မြင့်မြတ်သော အမှုမျိုးတို့သာ ပြုခဲ့ကြပေသည်။ ရှေးခေတ်များ၌ သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့ တမျိုးလုံးကို ပညာသင်ပေးရန် တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြပေသည်။ ယခုခေတ်တွင်ပင် တောရွာများတွင် သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်များ ပညာသင်ပေးလျက် ရှိသောကြောင့် မြောက်မြားစွာသော အမျိုးသားတို့သည် စာပေ တတ်မြောက်ကြပေသည်။ အချုပ်မှာ သံဃာတော် အရှင် သူမြတ်များ၏ စေတနာ လုံ့လကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်ဓာတ် မြင့်မြတ်မှု၊ အသွင်အပြင် ယဉ်ကျေးမှုတို့သည် အထူးသဖြင့် တိုးတက် ခဲ့ဖူးလေသည်။ ထိုအကြောင်းများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်များသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ထူးကဲသော ကျေးဇူး ဥပကာယများကို ခံတော်မူ ထိုက်ကြပါပေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံတွင် များသောအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဘာသာကို သက်ဝင်ယုံကြည် ကိုးကွယ်ကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် အခြားဘာသာတရားများကို မထိခိုက်စေဘဲ ပြောလိုသည်မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင့်ငါးရာ အတွင်း လိမ်းကပ်၍ လာခဲ့သော ချေးညောင်တို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပွတ်တိုက်နိုင်ခဲ့ပါလျှင် ဗုဒ္ဓသာသနာရောင်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အထွန်းပြောင်ဆုံး ဖြစ်လာလိမ့်မည် ဟူ၍ ယူဆရပေမည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ယခု သံဃာတော် အရှင်သူမြတ်များအား လျှောက်ထားလိုပါသည် ဘုရား။

အရှင်သူမြတ်များ ဘုရား

အရှင်ဘုရားတို့သည် အလွန်ထူးကဲသော ဗုဒ္ဓသာသနာတော်ထမ်း၊ ရဟန်းမြတ်များ ဖြစ်တော်မူကြပါသည်။ အရှင်ဘုရားတို့က သာသနာတော်ရောင် ထွန်းပြောင်အောင် အားထုတ်တော်မူကြပါ။ ကမ္ဘာ့လောကကြီးကို သာသနာရောင် အလင်းပေးတော်မူကြပါ။ သို့မှာသာလျှင် ကမ္ဘာ့သူ ကမ္ဘာ့သားတို့သည် မေတ္တာတရား ပွားများ၍ သမစ်တ္တနှင့် ညီရင်းအကို မောင်ရင်း နှမကဲ့သို့ နေနိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ အရှင်သူမြတ်များကို တပည့်တော်တို့ နိုင်ငံတွင် သာမက တကမ္ဘာလုံးမှာပင် မေတ္တာတရား၊ သမစ်တ္တ သဘောထားတို့ကို ပြုပြင်နိုင်သော စွမ်းပကား အရှင်ဘုရားတို့မှာ ရှိပါသည်။ ဤစွမ်းပကားကို သုံးရာ၌ အောင်မြင်တော်မူပါလျှင် မနုဿ လူတမျိုးလုံး အစဉ်အဆက် နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ရှည်လျားစွာ ရှိခိုး ပူဇော် ကြပါလိမ့်မည်။

ဤကဲ့သို့ ဆောင်ရွက်မှုသည် သာသနာဘက်က ကြည်၍ မြင့်မြတ်သည်သာ မဟုတ်ပါ။ တပည့်တော်တို့၏ နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးအတွက် အမြင့်မြတ်ဆုံးသော နိုင်ငံရေးကို ဆောင်ရွက်ရာလည်း ရောက်ပါသည် ဘုရား။ တပည့်တော်တို့ နိုင်ငံတွင် အရပ်ရပ်ကို ကြွရောက်တော်မူပြီးလျှင် မေတ္တာတရား ညီညွတ်ရေးတရားတို့ကို ဟောကြားတော်မူကြပါ။ မြင့်မြတ်သော လွတ်လပ်ရေးတရားကိုလည်း ဟောတော်မူကြပါ။ မြင့်မြတ်သောလွတ်လပ်ရေး ဆိုရာ၌ လွတ်လပ်စွာ သဘောတရား ကိုးကွယ်နိုင်မှု၊ လွတ်လပ်စွာ ကာလဒေသမရွေး ဟောပြောနိုင်မှု ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်းမှ ကင်းလွတ်မှု၊ လူ့အလူန ဘဝမှ လွတ်မြောက်မှု၊ စသည်တို့ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်သူမြတ်တို့သည် သုံးလူထွဋ်ထား မြတ်ဘုရား သြဝါဒ ပေးတော်မူခဲ့သည့်အတိုင်း အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေဝ၊ မမေ့မလျော့ဘဲ အစဉ်ထာဝရ အားထုတ်ကြဖို့ တပည့်တော်တို့ ဗမာလူမျိုး တမျိုးလုံးကို ဆုံးမတော်မူကြပါဘုရား။ ဤသို့သော မိမိကိုယ်ကို မိမိသာလျှင် အားကိုးမှုဖြင့် တပည့်တော်တို့ လူမျိုးသည် လောကုတ်လောကီ နှစ်လီအကျိုးအထူးများကို ခံစားနိုင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ အရှင်မြတ်များ၌ ဤကဲ့သို့သော မွန်မြတ်သည့် တာဝန်ဝတ္တရားများ ရှိပါသည်။ ဤမွန်မြတ်သော တာဝန်ဝတ္တရားများကို ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်တော်မူကြပါ ဘုရား။ တပည့်တော်တို့မှာ အရှင်သူမြတ်များကို ရိုသေ လေးမြတ်စွာ တိုက်တွန်းစကား လျှောက်ထားခြင်းကိုသာ ပြုနိုင်ပါသည်။ ဆောင်ရွက်၍ တာဝန် ကျေပွန်မည် မကျေပွန်မည် ဟူသော ပြဿနာကို အရှင်သူမြတ်များသာ ဖြေရှင်းနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။

အရှင်သူမြတ်များကို လျှောက်ထားပြီး၍ ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံရေးကို ဆက်ပြောရဦးမည်။ နိုင်ငံရေးကို ပြော၍ မဆုံးသေးချေ။ စင်စစ်မှာ နိုင်ငံရေးမည်သည် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ ရောက်ပြီဟူ၍ မရှိနိုင်ချေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်ုပ်တို့ သံသရာ၌ လည်နေ၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားတော်မြတ် အတိုင်း အကြောင်းနှင့် အကျိုး အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်၊ ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်၊ ဆက်စပ်၍ မရပ်မနား ရှည်လျားလှသော ခရီးကို တသွားတည်း သွားနေရပေမည်။ ဤကဲ့သို့ အကြောင်းတရား၊ အကျိုးတရား၊ အမျိုးအစားကို လိုက်၍ ဖြစ်ပျက် နေခြင်းသည်ပင်လျှင် နိုင်ငံရေး ဖြစ်၏။ ဥပမာအားဖြင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် စစ်ဖြစ်ပွားသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်း များလေပြီ။ စစ်သည် ဘာကြောင့် ဖြစ်ရသည်။ စစ်ဖြစ်သော အကြောင်းကြောင့် ဘယ်ကဲ့သို့သော အကျိုးတရား ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ဝေဖန်ကြပါစို့။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မကြာမီက ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးမှ လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံတွင် ကြီးကျယ်စွာ သတ္တန္တရကပ် ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပေပြီ။ အကြောင်းတရားကား အဘယ်နည်း။ ဖက်ဆစ် ဝါဒသည် အကြောင်းတရား ဖြစ်၏။ ဖက်ဆစ်ဝါဒ ဆိုတာ ဘာလဲဟု မေးစရာရှိ၏။ ဖက်ဆစ်ဝါဒသည် လွန်ခဲ့သော ၂၅ နှစ်လောက်က အီတလီနိုင်ငံတွင် စတင်

မွေးဖွားပြီးနောက် ဂျာမနီနိုင်ငံတွင် ကြီးပြင်း၍ လာခဲ့ပေသည်။ ဤဝါဒသည် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ် ပြန့်နှံ့၍ ဂျပန်ပြည်၌လည်း အစေ့အညောက်မှ အပင်ကြီး ပေါက်လေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံသို့ပင် ဆက်လက်၍ ရောက်ခဲ့ပြန်လေသည်။ ဤဖက်ဆစ် ဝါဒ ဆိုသည်မှာ အရင်းရှင် ဝါဒ၏ အဆိုးသွမ်းဆုံးသော ဘဝသို့ ရောက်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အရင်းရှင်ဝါဒ ဆိုသည်မှာ ငွေပင်ငွေရင်း အမြောက်အမြား စိုက်ထုတ်နိုင်သော သူတို့သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ကြီးနိုင်ငယ် ညှင်းဆဲလိုသည့် ယုတ်မာညစ်ဆိုး အသားစားဘီလူး သဘောမျိုးနွယ် နယ်ချဲ့၍ နှိပ်စက်ကလူ ရန်မူသော တကိုယ်ကောင်း တယူဝါဒ ဖြစ်ပေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဤကဲ့သို့ ယုတ်မာညစ် ဆိုးဝါဒမျိုးသည် ကျွန်ုပ်တို့ လူ့လောကကတွင် ပေါ်ပေါက်လာရပါသနည်းဟု မေးဖွယ်ရာရှိ၏။ အဖြေမှာကား အရင်းရှင်တို့၏ ဝိသမလောဘ လှုံ့ဆော်မှုကြောင့် စီမံ ဖန်တီးသော အဓမ္မ တရားများကြောင့်ဟု ဆိုလိုပေသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဤကမ္ဘာ့လောကတွင် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတို့ သက်သာချောင်ချိ လွတ်လပ်စွာ နေထိုင် စားသောက်နိုင်အောင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရတနာ အမျိုးမျိုး ရှိပါလျက်နှင့် ဝေနေယျတို့၏ ချမ်းသာသုခကို မထောက်မထား စီးပွား လာဘ်လာဘတို့ကို မိမိတို့ချည်းသား အဓမ္မ ကြီးယူလိုသောကြောင့် ဆူကြွနှိမ်မြင့် အတန်အသင့်မဟုတ်ဘဲ မိုးနှင့်မြေထဲ ခြားနားကွဲချက်ရှိပေသည်။ နောက်ဆုံး၌ မှောက်ပြန် ဂျွန်ထိုး အမျိုးမျိုးသော ပြဿနာများ ပေါ်ပေါက်လာပြီးလျှင် မရှူနိုင် မရှိုက်နိုင် ဟိုက်ယိုင်၍ ပြိုလဲ လေတော့၏။ ဤအဓမ္မ ဝါဒကြောင့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူတဦးနှင့် တဦး လူမျိုး တစုနှင့် တစု နိုင်ငံတခုနှင့် တခု မေတ္တာဓာတ် မကူးနိုင်ဘဲ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ၊ ဟေတုတရားတို့ကိုသာ ပွားများ၍ လာခဲ့ကြလေသည်။ ဤဝါဒဆိုးကြောင့် တဖက်ကကြည်ပြန်လျှင် လောကဓာတ် ပညာ တိုးတက်လာခဲ့၏။ လောကဓာတ်ပညာ တိုးတက်လေလေ ဤယုတ်မာသော ဝါဒကို လက်ကိုင်ထားသူတို့ အလွဲသုံးစားပြု၍ ယုတ်မာလေလေဖြစ်သည်ကို တွေ့မြင်ရပေ၏။ အရင်းရှင် ဝါဒသမားတို့သည် တဦးနှင့် တဦး တစုနှင့်တစု တမျိုးနှင့်တမျိုး၊ တနိုင်ငံနှင့် တနိုင်ငံ၊ တပု ယှဉ်ပြိုင်သောကြောင့် တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိ၊ ပပစ္ဆတရား သုံးပါး တွင်တွင်ကြီး နယ်ချဲ့လေတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ အရင်းရှင်နှင့် အလုပ်သမား၊ နယ်ချဲ့ နိုင်ငံများနှင့် လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများ၊ အရင်းရှင် အချင်းချင်း၊ နယ်ချဲ့သမား အချင်းချင်း၊ ရန်သူခပ်း တိုးပွား၌ ကမ္ဘာတခုလုံး ကိုးယိုးကားယား ကမောက်ကမ ဖြစ်လာလေတော့၏။ ဤသို့သော အကြောင်းတရားများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဤခေတ်ဆိုးကြီး၌ မကြာခဏ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား၊ စစ်မက်များ ပွားများလျက် ရှိနေရပေ၏။ ဤအရင်းရှင်ဝါဒ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပျံ့နှံ့နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး တနည်းအားဖြင့် ဆိုသော် ဤအရင်းရှင် ဝါဒ မပျောက်ပြီးလျှင်၊ ဗြဟ္မစိုရ်တရားတို့ အခြေပြုသော ဆိုရှယ်လစ်ဇင် ခေါ် လူအများ ကောင်းစားရေး ဝါဒ၊ လူထု ကောင်းစားရေး ဝါဒ၊ မပြန်ပွား မစည်ကားသရွေ့ ကာလပတ်လုံး ကျွန်ုပ်တို့ ကမ္ဘာမြေတွင် အထွေထွေသော ကပ်ကြီးများ

ဆိုက်ရောက်လျက်ပင် ရှိကြပေလိမ့်မည်။ အရင်းရှင် ဝါဒတို့သည် မိမိတို့ တကုန်တည်းကောင်းအတွက် တိုးတက်၍ အမြတ်များများကို နည်းအမျိုးမျိုး၊ ပရိယာယ် အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် ရယူဖို့ကိုသာ ရှေးရှု လုံးပမ်းနေကာ အများ ကောင်းစားရေး၊ ကမ္ဘာ ကောင်းစားရေးကို မလိုလားနိုင်ကြချေ။ ထို့အတွက် မိမိတို့ဝါဒ အဆောက်အဦ စပိုင်လဲ ပြုပျက်လျက် ရှိသည်ကို ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တို့ဖြင့် ကျားကန်လျက် ရှိနေကြပေပြီ။ ဤသို့ စိုင်းပြင်းမှုကို ကျွန်ုပ်တို့က နယ်ချဲ့ဝါဒ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဖက်ဆစ် ဝါဒ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အမည် နှစ်မျိုးဖြင့် ခေါ်ရိုး ရှိကြပေသည်။

သို့စဉ်လျက် ဤဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးတွင် အဘယ့်ကြောင့် နယ်ချဲ့ ဝါဒီတို့နှင့် ဖက်ဆစ်တို့သည် ရင်ဆိုင်၍ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ကြပါသနည်းဟု မေးဖွယ်ရာရှိ၏။ ဤသို့အချင်းချင်း စစ်မက်ဖြစ်ပွားခြင်းပင်လျှင် အရင်းရှင်ဝါဒ သဘောအတိုင်းပင်ဖြစ်ပေ၏။ လွန်ခဲ့သော နှစ်အနည်းငယ်အတွင်းက အဖြစ်အပျက်ကို စစ်တွက်ရမည်ဆိုသော်၊ ပထမကမ္ဘာစစ် ပြီးသည်နောက် အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ စပိန် နယ်ချဲ့နိုင်ငံတို့သည် ဖက်ဆစ်ဝါဒတို့ကို မြှောက်ကောင် ပင့်ထိုးအမျိုးမျိုး အားပေးခဲ့ကြပေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အီတလီနိုင်ငံသည် အဘီဆီးနီးယား တိုင်းပြည်ကို သွားရောက် ကျူးကျော် သိမ်းပိုင်နိုင်ခဲ့၏။ ဂျပန်ပြည်သည် တရုတ်ပြည်၌ မတ်ချူးရီးယားနယ်ကို နှိပ်စက်ကာလ တိုက်ခိုက်သိမ်းယူနိုင်ခဲ့၏။ ထို့ပြင် ဖက်ဆစ်ဝါဒသည် ဂျပန်ပြည်အစရှိသော ဥရောပနိုင်ငံများတွင် ပေါ်ပေါက်ပြန်ပြီးလျှင် ကမ္ဘာတစ်လုံးကို ပျံ့နှံ့လေတော့၏။ နောက်ဆုံး၌ ကိုယ်မွေးသည့်မျောက် ကိုယ့်ပြန်ချောက်၊ သရဲမွေးသည့် အောက်လမ်းဆရာ၊ သရဲအစာ ဖြစ်ပြန်သကဲ့သို့ နယ်ချဲ့နိုင်ငံများသည် ဖက်ဆစ်နိုင်ငံများ၏ အံတုခြင်းကို ရန်ပြုရလေတော့၏။ ဤသို့မလွဲသာ၍ ရန်ပြုရသော်လည်း ဆိုဗီယက်၊ ရုရှား တရုတ်ပြည် အစရှိသော အများကောင်းစားရေး ဒီမိုကရက် လုပ်ငန်းကြီးများ တိုးတက်လျက် ရှိသော နိုင်ငံများ၏ အကူအညီကို မယူဝံ့ဘဲ တိုက်ခိုက်ကြရာ သရဲနှင့် လူ အားချင်းမတူသကဲ့သို့ အရှုံးရှုံး အကွဲကွဲ တာဘုံးဘုံး တလဲလဲ ရှိကြသောကြောင့် ဥရောပတိုက်၊ အာရှတိုက် တလွှားတွင် ဖက်ဆစ်ဝါဒီများ သာလျှင် အနိုင်ရကြ လေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံအတွက် ဆိုရမူ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့သမားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုး၏ဆန္ဒကို မထောက်မထား ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံကိုလည်း ကာကွယ်နိုင်အားမရှိဘဲလျက် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးနှင့် ပူးပေါင်း၍ ကာကွယ်နိုင်အောင်လည်း မဆောင်ရွက် ပါဘဲလျက် ဖက်ဆစ် ဂျပန်ကို ရန်ပြုလေတော့၏။ စစ်ကြေညာစဉ် အခါက ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ ဝါဒသမားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးကို မိမိတို့နှင့် ပူးပေါင်း တိုက်ခိုက်လိုသော ဆန္ဒ ရှိလာအောင်လည်း မပြုလုပ်ခဲ့ကြချေ။ ထိုစဉ်အခါ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ ဝါဒသမားတို့က အတ္တလန်တိတ် ချာတာ စာချုပ်တွင်ပါရှိသော စစ်ရည်ရွယ်ချက်များ၊ ငြိမ်းချမ်းရေး ရည်ရွယ်ချက်များသည်

ဗြိတိသျှ လက်အောက်ခံနိုင်ငံ အိန္ဒိယပြည်၊ ဗမာပြည်တို့နှင့် မသက်ဆိုင်ချေ ဟူ၍ အတိအလင်း ငြင်းဆိုခဲ့ကြပေသည်။ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့သမားတို့သည် စစ်တိုက်ရာတွင် လုံးဝ ဆုံးရှုံးခြင်းတမျှသော ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ကြရပေသည်။ သို့သော်လည်း နောက်ဆုံး၌ မိမိတို့ စေတနာကို ဆန့်ကျင်၍ ဆိုဗီယက် ရုရှနှင့် မဟာမိတ် ပြုရလေတော့၏။ ဂျပန် ဖက်ဆစ်တို့ကို အနှစ်နှစ် အလလက ဦးတည် ဆန့်ကျင် ခုခံတိုက်ခိုက်လျက် ရှိသော တရုတ်ပြည်နှင့်လည်း ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက် ရပေတော့၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဖက်ဆစ်ဝါဒီတို့၏ လွှမ်းမိုးခြင်း ခြိမ်းချောက်ခြင်းကို ခံကြရကုန်သောနိုင်ငံ အသီးသီးရှိ လူထုကြီး၏ အင်အားကိုလည်း စုရုံး ကြရလေသည်။ ဤသို့အားဖြင့်နယ်ချဲ့ ဝါဒီ နိုင်ငံကြီးများသည် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဒီမိုကရက် လူထု အင်အားကို ကြည့်ညှိမှု မရှိဘဲလျက် အားကိုး အားထား မဟာမိတ် ပြုကြရလေတော့သည်။ ဤသို့ လူထု၏ အကူအညီကို ယူကြရာတွင် ကျေးဇူးတင်သော အနေအားဖြင့် အခွင့်အရေး တန်ခိုး အာဏာများပိုမို ပေးကြပြန်၏။ ဤနေရာ၌ အခွင့်အရေးပေးကြသည်ကို ဗရာဏသီချဲ့၍ ပြောရန် မလိုချေ။ မှတ်သားရမည့် အချက်မှာ နယ်ချဲ့ စစ်ဝါဒသည် ဖက်ဆစ်ဝါဒကို လူထု အင်အားနှင့် ဖြိုဖျက်ခဲ့၏။ ထိုဖြိုဖျက်ရာတွင် မိမိလည်း ယိမ်းယိုင်တော့၏။ လူထု၏ ဒီမိုကရက် အင်အားမှာကား ကမ္ဘာပေါ်တွင် တနေ့တခြား ဒီရေအလား တိုးတက် ကြီးမား လာပေတော့၏။ လူတို့သည် စစ်ကိုသာနိုင်အောင် တိုက်ခိုက်မည် မဟုတ် ငြိမ်းချမ်းရေး အကျိုး ကျေးဇူးများကိုလည်း ခံစားရန် လုံးပမ်းလျက် ရှိကြပေသည်။ ဤသည်ကား ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသော အချိန်တွင် တွေ့မြင်ရသော အခြေအနေပေတည်း။ ဖက်ဆစ်ဝါဒသည် အမြစ်တွယ်လျက်ပင် ရှိသောကြောင့် အသက်ရှင်လျက်ပင် ရှိသေး၏ အခြားအခြားသော နိုင်ငံများတွင်လည်း ဖက်ဆစ်ဝါဒ၏ အရိပ်နိမိတ်များသည် ပေါ်ထွက်လျက်ပင် ရှိသေး၏ ဒီမိုကရေစီ စတင်ပေါ်ထွန်းရာ ဗြိတိသျှ နိုင်ငံ၌ပင် ဆာအောင်စဝပ်မိုဆလီ ခေါင်းဆောင်လျက် ရှိသော ဖက်ဆစ် ဝါဒသမားများ ရှိသေး၏ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည် စီးပွားရေး လက်ဝါးကြီးအုပ်သော သူများအဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မြောက်မြားစွာသော အသားညှို့ အသားမဲ လူမျိုးတို့ကို ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်သူများ အဖြစ်ဖြင့် လည်းကောင်း တွေ့ရပြန်လေသည်။ စင်စစ်မှာ ဖက်ဆစ်ဝါဒ၏ ရေသောက်မြစ်များကို လုံးဝ မသုတ်သင် နိုင်သေးသရွေ့ ကာလပတ်လုံး (ဝါ) ကမ္ဘာပေါ်တွင် အားလုံးသော လူမျိုးတို့သည် လွတ်လပ်စွာ နေထိုင် ပူးပေါင်း ဆက်ဆံခြင်း မပြုနိုင်သရွေ့ ကာလပတ်လုံး ငြိမ်းချမ်းရေးကို တည်မြဲအောင် လုပ်နိုင်ခြင်းငှာ စွမ်းဆောင်နိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

ယခုအခါ၌ နိုင်ငံပေါင်းစုံ ကုလသမဂ္ဂကို တည်ထောင်ပြီးသည်မှာ မကြာလှသေးချေ။ ယခုအခါ၌နိုင်ငံပေါင်းစုံ ကုလသမဂ္ဂကို တည်ထောင်ပြီးသည်မှာ မှန်၏။ ၎င်းကုလသမဂ္ဂ၏ ရည်ရွယ်ချက်များနှင့် လုပ်ငန်းများမှာလည်း မွန်မြတ်၍

ထောပနာ သြဘာ ပေးထိုက်ပါပေ၏။ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးသည့်နောက် တည်ထောင်ခဲ့သော နိုင်ငံပေါင်းစုံအသင်းကြီးက ဆောင်ရွက်နိုင်သည်ထက် ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ဆောင်ရွက်နိုင်အောင် အလွန် အားကိုးအားထား ပြုနိုင်သော လုပ်ငန်း အဖွဲ့များကို ဖွဲ့စည်းထားလေပြီ။ ရှေးအခါကနှင့် မတူ၊ ယခု ဖွဲ့စည်းပြီး နိုင်ငံ ပေါင်းစုံ ကုလသမဂ္ဂတွင် အလွန်အထူး တန်ခိုး အင်အားရှိသော ဆိုဗီယက် ရုရှားနှင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု နိုင်ငံများလည်း ဝင်ရောက်ဆောင်ရွက်လျက် ရှိ၏။ စီးပွားရေး၊ ဘဏ္ဍာရေး၊ ပြန်လည် ထူထောင်ရေး အတွက် ဘရက်ကင်ဂု(ဒ်) ခေါ် ကွန်ဖရင့် အစည်းအဝေးကြီးက ထူးကဲစွာ စီမံပြီး ဖြစ်လေသည်။ ခုအခါ၌ ဤမျှသာလျှင် ပြုလုပ်ဆောင်ရွက် နိုင်ပေသည်ဟု ကုလသမဂ္ဂ လိုလားသူတို့က ပြောကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မှတ်သားသင့်သည်မှာ ဤနိုင်ငံပေါင်းစုံ ကုလသမဂ္ဂသည် စစ်အောင်မြင်သော နိုင်ငံကြီးများ၏ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများရှိ လက်အောက်ခံ လူမျိုးများ အတွက် မည်သို့မျှ အစီအမံ မဆောင်ရွက်သေးသောကြောင့် ထိုထိုသော နိုင်ငံများရှိ လူမျိုးများ၏ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး မြှော်လင့်ချက်သည် ရှေးကကဲ့သို့ မသေမချာ မရေမရာပင် ရှိပေသေး၏။ ဤကဲ့သို့ ဝေဖန်ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ယုံကြည်မှု နည်းသည်ဟူ၍ မယူဆစေလိုပါ။ ယခင် ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးစက ငြိမ်းချမ်းရေး လုပ်ငန်းများနှင့် ပတ်သက်၍ ဗြိတိသျှ ရာဇဝင် ဆရာတဦးက ဤသို့ ထင်မြင်ချက် ပေးဖူး၏။ နိုင်ငံ အသီးသီးတို့၏ ခေါင်းဆောင်တို့သည် အဖြစ်အပျက် ကြီးကျယ်သလောက် အလှမ်းကျယ်အောင် မလိုက်နိုင်ကြချေ။ ထိုသူတို့သည် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ထူထောင်ကြ၏။ ငြိမ်းချမ်းရေးမှာကား ငြိမ်းချမ်းရေး အစစ် မဟုတ်ချေ။ အမေရိကန် စေတနာရှင်တို့ပင်လျှင် အပြောအားဖြင့် လူမျိုး အသီးသီးတို့သည် မိမိတို့၏ ကံကြမ္မာကို မိမိတို့ ဖန်တီးနိုင်ကြသည်ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း လုပ်ငန်းမှာမူ ရက်ဒ်အင်ဒီးယန်း လူမျိုးများ၊ အာဖရိက လူမျိုးများနှင့် ပတ်သက်သော အခါ ဤဝါဒကို ကျူးကျော်သော သူတို့က လျစ်လျူရှုခဲ့၏။ အိန္ဒိယနှင့် အီဂျစ်ပြည်တို့တွင် အင်္ဂလိပ်တို့ လွှမ်းမိုးကြီးစိုးလျက် ရှိကြသည်ကို ကြောင်တောင်ကြည့်နေကြ၏။ လူတို့၏ မူလဓလေ့သည် မရွေ့ မပြောင်းသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဥရောပတိုက်မှာပင် ဒီမိုကရေစီဝါဒအတွက် စိုးရိမ်စရာမရှိဟု မဆိုနိုင်သေးချေ။ စစ်အောင်မှုသည် ပပျောက်၍ စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ၊ မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာသော အကြောင်းများသည် ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိနေပေပြီ ဟူ၍ ထင်မြင်ချက် ပေးခဲ့ဖူးလေသည်။ သို့ဖြစ်ရကား ယခုအခါ၌ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ကြီးလေးသော တာဝန် ဝတ္တရားသည် ဆိုဗီယက် ရုရှား၊ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် တရုတ်ပြည်ကြီးပေါ်တွင် ကျရောက်လျက် ရှိနေပေသည်။ ၎င်းနိုင်ငံကြီးများသည် နိုင်ငံပေါင်းစုံ ကုလသမဂ္ဂကို တည်တည် မတ်မတ် ခေါင်းဆောင်လျက် ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတို့ ယုံကြည်သက်ဝင် အားကိုးအားထား ရာဖြစ်သော ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဖန်တီးရပေလိမ့်မည်။ ဆိုဗီယက် ရုရှားတွင် လူမျိုး အသီးသီးတို့သည် အာဇာနည် စိတ်ဓာတ်နှင့် မသွေမဖွယ် ရဲရင့်စွာ

မိမိတို့ နိုင်ငံတွင်းတွင် လူထုကောင်းစားရေး ဆိုရှယ်လစ်ဇင် ခေါ် ဝါဒ အတိုင်း မဆုတ်မနစ်သော လုံ့လဥဿဟနှင့် လုံးပမ်းကြသည် သာမက ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းတွင် ဖက်ဆစ် ရန်သူတို့ကို ညီညာဖျေဖျ ဝိုင်းဝန်း၍ ခုခံ ဖျက်ဆီးကြသည်များကို စဉ်းစားမိသော အခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် အားမတက်ဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ ဆိုဗီယက် ရုရှားကို ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြည်ညိုမိ၏။ အားထားမိ၏။ မြှောက်ကိုးမိ၏။ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများ၏ လွတ်လပ်ရေး အတွက် အရပ်ရပ်၌ အထူးသဖြင့် ဆန်ဖရန်ဆစ္စကို ကွန်ဖရင့်၌ ဆောင်ရွက်မှုများ အတွက် ဆိုဗီယက်ရုရှားကို ကိုးစားရာဟု ထင်မှတ်မိ၏။ ဆိုဗီယက်ရုရှား အတွင်း လူ၏ ချမ်းသာသုခကို မည်ကဲ့သို့ စီမံဖန်တီးချက် ရှိကြောင်း လူ၏ လွတ်လပ်မှု အတွက် ရှေ့တန်းက မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက် ပြောဆို ဆောင်ရွက်နေသော အမေရိကန် တိုင်းပြည်၏ စေတနာကြောင့် အားတက်မိ၏။ သမ္မတ ရုစဘဲ၏ အတ္တလန်တိတ် ချာတာ ဝေဖန်မှု၊ သမ္မတ သရူးမင်း၏ နိုင်ငံရေး ဝါဒ ၁၂ ချက်တို့ကို ဆင်ခြင်မိ၍ မြှောက်ကိုးစရာဟု ထင်မိ၏ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးကို ပြောဆို ပြုလုပ်ချက်များကို ထောက်သော် ကမ္ဘာ့ လွတ်လပ်မှု အတွက်ခေါင်းဆောင် ဒီမိုကရက်နိုင်ငံကြီးဟူ၍ ယူဆမိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံတွင် ဒီမိုကရေစီ ဆိုသည်မှာ ပြည်သူတို့ကိုယ်တိုင် ပြည်သူတို့အကျိုးအတွက် အုပ်ချုပ်သော အစိုးရဟု သမ္မတ လင်ကွန်း ပြောဆိုချက်ကို မကြာခဏ ပြောဆိုခဲ့ကြဖူး၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်နီးပါးချင်း တရုတ်ပြည်ကြီး၏၊ ကြီးမားသော တန်ခိုးအင်အားကို ကြည့်ပြီးလျှင် ဂုဏ်ယူမိ၏။ မိမိရန်သူကို မဆုတ်မနစ်သော စိတ်ဓာတ်ဖြင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ တဦးတည်းနှိမ်နင်း၍ အောင်မြင်မှုကို ရယူသည့်အတွက် တရုတ်ပြည်ကြီးကို ကျွန်ုပ်တို့ ချီးမွမ်းထောပနာ ဩဘာပေးရပေမည်။ ဥပမာမှာ တရုတ်ပြည်ကြီး၏ အောင်မြင်မှုသည် အာရှတိုက်၏ လွတ်လပ်မှုသာမက ကမ္ဘာ၏ လွတ်လပ်မှုအတွက် တိုက်ခိုက် အောင်မြင်မှုဟူ၍ ယူဆရပေမည်။ တရုတ်ပြည်ကြီးသည် ယခုအခါ၌ ညီညွတ်ရေးလမ်းတွင် ဖြောင့်တန်း တည့်မတ်စွာ သွားနေကြပြီ ဟူသော သတင်းကို ကြားသိရ၍ ကျွန်ုပ်တို့ အလွန်ဝမ်းမြောက် ရပေမည်။ သို့အတွက် ဤမည်သော နိုင်ငံကြီး သုံးနိုင်ငံသည် တဦးနှင့် တဦး ငြူစုခြင်း မရှိဘဲ အတူတူ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ၍ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မတရားမှုတို့ကို ပပျောက်စေပြီးလျှင် အလင်းရောင် ပေး၍ လွတ်လပ်မှု ခံစားနိုင်သော ခေတ်သစ်ကြီး ထူထောင်နိုင်ကြပါစေဟူ၍ မြှော်လင့်အားထားရပေသည်။ ဤနိုင်ငံကြီး သုံးနိုင်ငံသည် နိုင်ငံပေါင်းစုံ ကုလသမဂ္ဂကို ကမ္ဘာ၏ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ ကမ္ဘာ၏ လွတ်လပ်မှု ပေါ်ပေါက် တည်မြဲစေအောင် ခေါင်းဆောင်၍ ဤကုလသမဂ္ဂသို့ နိုင်ငံအသီးသီး၊ လူမျိုးအသီးတို့၏ ခေါင်းဆောင် အစစ်များကို ဖိတ်ကြား သင့်ကြပေသည်။ စကား အလျဉ်းသင့်၍ ပြောလိုသည်မှာ အရှေ့ဖျား ကော်မရှင် အဖွဲ့၌ အိန္ဒိယနိုင်ငံ မြန်မာနိုင်ငံ ကိုယ်စားလှယ်များကို ပြိတိသျှအစိုးရက ရွေးချယ် ခန့်ထားခြင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ ကန့်ကွက်ရပေမည်။ နိုင်ငံပေါင်းစုံ ကုလသမဂ္ဂသို့ ကျွန်ုပ်တို့၏ နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်

ကိုယ်စားလှယ်များ အဖြစ်ဖြင့် တက်ရောက်သင့်ကြပေသည်။ နိုင်ငံပေါင်းစုံ ကုလသမဂ္ဂသည် ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ကမ္ဘာ့လုံခြုံရေးအတွက် ထိထိရောက်ရောက် ဆောင်ရွက်နိုင်သော အဖွဲ့ကြီး ဖြစ်လိုခဲ့ပါလျှင် နိုင်ငံကြီး နိုင်ငံငယ် စက်ဆုပ်ဖွယ်ကောင်းသော အတန်းအစား ခွဲခြားမှုတို့ကို ပပျောက်အောင် ပြုသင့်ကြပေပြီ။ နိုင်ငံကြီးနိုင်ငံငယ်ဆိုရာ၌ ဘယ်အကြောင်းကို ထောက်၍ ဆုံးဖြတ်မည်နည်း။ အကျယ်အဝန်းကို လိုက်၍ ဆုံးဖြတ်မည်လော။ အကျယ်အဝန်းကို လိုက်၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါမူ အိန္ဒိယပြည်ကို အမြဲတစေ နိုင်ငံကြီး ဟူ၍ ယူဆရပေမည်။ သို့ရာတွင် အိန္ဒိယကို နိုင်ငံကြီး ဟူ၍ မယူဆဘဲ အိန္ဒိယထက် သေးငယ်သော ဂျပန်နိုင်ငံကို နိုင်ငံကြီး ဟူ၍ အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြပေသည်။ လူဦးရေကို လိုက်၍ နိုင်ငံကြီးဟု ဆိုရမည်လော။ သို့ဆိုရမည် ဆိုလျှင် အိန္ဒိယပြည်သည် နိုင်ငံကြီး တခုပင်တည်း။ လူဦးရေ နည်းသော အီတလီနိုင်ငံကို အဘယ်ကြောင့် နိုင်ငံကြီး ဟူ၍ ယူဆခဲ့ကြပေသနည်း။ စင်စစ်မှာ နိုင်ငံကြီး ဆိုသည်မှာ ခေတ်မှီအောင် ကြီးပွား တိုးတက်သော နိုင်ငံကို ဆိုလိုပေသည်။ ရုရှားနိုင်ငံသည် အနှစ် ၃၀၀ ခန့်မျှ တာတာလူမျိုးတို့၏ လွှမ်းမိုးခြင်းကို ခံရ၍ အောက်ကျ နောက်ကျ ဖြစ်ခဲ့ရပေသည်။ သို့သော်လည်း ယခုအခါတွင် နိုင်ငံရေး အနေနှင့်သာ ကြီးကျယ်သည် မဟုတ်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒ အတိုင်း စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး၊ တိုးတက် ပြန့်ပွားရာ ဖြစ်သည့် တဦးတည်းသော နိုင်ငံ ဖြစ်ပေ၏။

ယခုအခါ၌ ဂရိတ် ဗြိတိန် ခေါ် အင်္ဂလိပ်နိုင်ငံသည် ဘယ်ကဲ့သို့သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိခဲ့သနည်း ဟူ၍ မေးဖွယ်ရာ ရှိ၏။ ရှင်းရှင်းပြောလျှင် ဗြိတိသျှနိုင်ငံသည် နိုင်ငံကြီး မဟုတ်တော့ပေ။ ဗြိတိသျှ အင်ပါယာတွင် နေဝင်သည် မရှိ ဟူ၍ ဆိုရိုးရှိ၏။ ယခုအခါ၌ စုပ်စုပ် နေမဝင်သော်လည်း နေဝင်စ ပြုလေပြီ။ ယခင် အခါက ဗြိတိသျှ အင်ပါယာသည် နိုင်ငံရေး မျက်စေ့၊ စစ်ရေး မျက်စေ့ အမြင်နှင့်သာ ကြီးကျယ်သည် မဟုတ်။ စီးပွားရေး၊ ဘဏ္ဍာရေးတွင်လည်း အင်ပါယာတွင် သာမက အင်ပါယာ ပြင်ပမှာပင် အမျိုးမျိုး ကြီးကိုင်လျက် ရှိပေသည်။ ယခုအခါ၌ ဤသို့ မဟုတ်တော့ဘဲ မိမိ၏ လက်အောက်ခံ အိန္ဒိယ၊ အီဂျစ် စသော နိုင်ငံများ၏ ကြွေးမြီများ ရှိသောကြောင့် ဗြိတိသျှနိုင်ငံသည် ငွေကြေး အထောက်အပံ့ ရရန်အတွက် အမေရိကန် သမ္မတ နိုင်ငံသို့ မကြာခဏ ချောမော့၍ နေရပေသည်။ ယခင်က ဗြိတိသျှနိုင်ငံနှင့် အမေရိကန် နိုင်ငံတို့သည် စီးပွားရေး၊ ဘဏ္ဍာရေးတို့တွင် ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင် ပြုသော်လည်း ယခုအခါ၌ ဗြိတိသျှနိုင်ငံသည် အမေရိကန်နိုင်ငံအား လိမ္မာရေးခြား မျက်နှာချိုသွေး၍ ကြွေးငွေများ ချေးငှားပါမည့်အကြောင်း တောင်းပန်ခယလျက်ရှိပေ၏။ အမြင်အားဖြင့် ဗြိတိသျှ အင်ပါယာသည် တည်ရှိလျက်ပင်။ သို့သော်ငြားလည်း အင်ပါယာ အတွင်းရှိ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများသည် အားဖြစ်ရာသော အကြောင်းမဟုတ်။ အားယုတ်ရာသော အကြောင်းများ ဖြစ်ချေသည်။ ဗြိတိသျှနိုင်ငံသည် ဤလက်အောက်ခံ နိုင်ငံများကို ပိုနေမြဲ

ကျားနေမြဲအတိုင်း တည်တန်အောင် ထားခြင်းငှာ စွမ်းအားမရှိချေ။ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ ဝါဒီသမားတို့သည် ရာဇဝင် သဘောကို နားလည်ပြီးလျှင် ခေတ်မှီသော အတွေးအခေါ်နှင့် ဤလက်အောက်ခံ နိုင်ငံများကို လွတ်လပ်ရေး အစစ်ပေးကာ မိမိပါ တဦးနှင့် တဦး အားလုံး စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပူးပေါင်း၍ အတ္တဟိတ၊ ပရဟိတ အကျိုး နှစ်မျိုး အတွက် ဆောင်ရွက်မည်လော။ သို့တည်းမဟုတ် ရှေးရှေးသော အင်ပါယာတို့၏ သွားရာလမ်းသို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပြီး ယိုယွင်းပျက်စီးသော ဘဝသို့ ရောက်မည်လော ဟူသော ပြဿနာကို ဗြိတိသျှနိုင်ငံက ပင်လျှင် စောလျင်စွာ ဆုံးဖြတ် ဖြေရှင်း ရပေလိမ့်မည်။ ဤဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ ထူးခြားသော အချက်မှာ နယ်ချဲ့ဝါဒ အသက်ဝင်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် နယ်ချဲ့ဝါဒသည် အာရှတိုက်တွင် အသက်ထွက်လု နီးပေပြီ။ အာရှတိုက်သည် ယခင်ခေတ်ကနှင့် မတူ တမူကွဲပြား အင်အား တိုးတက်၍ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး နယ်တွင်းသို့ ထယ်ထယ်ဝါဝါ ချည်းနင်း ဝင်ရောက်လျက်ပင် ရှိပေမည်။ နိုင်ငံပေါင်းစုံ အဖွဲ့ကြီးများ၌ အာရှတိုက် နိုင်ငံများကို လစ်လျူရှု၍ မထည့်ဘဲ မနေနိုင်တော့ချေ။ အာရှ အသံသည် တဖြည်းဖြည်း ကျယ်လာခဲ့ပေသည်။ အင်ဒိုချိုင်းနားတွင် လည်းကောင်း၊ အင်ဒိုနေးရှားတွင် လည်းကောင်း၊ မြန်မာပြည်တွင် လည်းကောင်း၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် လည်းကောင်း၊ အာရှ အသံကို သွင်းလျက် ရှိကြပေပြီ။ အထူးသဖြင့်၊ တရုတ်ပြည်တွင် အာရှ အင်အားသည် တိုးတက်လျက် ရှိကြပေပြီ။ အာရှ ညီညွတ်ရေးနှင့် အာရှ အင်အားကို ကမ္ဘာက အသိအမှတ် ပြုရပေမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အာရှတိုက်သားများကို အစဉ်ထာဝရ နှိမ်နင်း၍ သွေးခွဲခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် စုပေါင်း၍ အာရှခေတ်သစ်ကို ထူထောင်ကြရမည်။ ဤအာရှ ခေတ်သစ်မှာ ဂျပန်၏ အရှေ့အာရှ သာတူညီမျှသော စီးပွားရေး စနစ်နှင့် ထူထောင်သည့် အမည်မျှသာ ဖြစ်သော ခေတ်သစ် မဟုတ်ချေ။ နိုင်ငံ တဦးက နိုင်ငံတဦး အပေါ်တွင် လိုက်နာမည် ဟူသော စနစ်နှင့် ခေတ်သစ် ထူထောင်ခြင်း မဟုတ်ချေ။ အာရှတိုက်သူ တိုက်သားတို့၏ ညီညွတ်စွာ ပူးပေါင်း၍ အာရှ လူမျိုးများ၏ လွတ်လပ်မှု၊ လုံခြုံမှု၊ တိုးတက်မှု၊ စီမံ ဖန်တီးနိုင်အောင် ထူထောင်သော ခေတ်သစ်ကြီးပင် ဖြစ်၏။ ဤသို့ ခေတ်သစ် ထူထောင်ရာ၌ ပထမဦးဆုံး အာရှတိုက် နိုင်ငံ အသီးသီး တို့သည် မိမိတို့၏ လက်ငင်း ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းနိုင်အောင် လုံးပမ်း၍ တဖြေးဖြေး တစစနှင့် အာရှတိုက် ပြောင်းလဲ တိုးတက်မှု၊ ကမ္ဘာတလုံး၏ ပြောင်းလဲ တိုးတက်မှု အတွက် ဆောင်ရွက်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကား ကျွန်ုပ်တို့ အာရှတိုက်တွင် သာမက အာရှတိုက် အပြင်ပ၌ မှီတင်း နေထိုင်ကြသော ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်ခြင်း ခံနေရသည့် လက်အောက်ခံ လူမျိုးများသည် လွတ်လပ်သော နိုင်ငံများရှိ စေတနာကောင်းရှိ လူများနှင့် အတူပူးပေါင်း ဆက်ဆံပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ငင်း ပြဿနာများကို ဖြေရှင်းရ ပေလိမ့်မည်။ ထိုရောက်စွာ ပူးပေါင်း ဆက်ဆံခြင်း မပြုနိုင်လျှင် တဦးနှင့် တဦး ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံ၍ အကြံဉာဏ် တောင်းယူ သင့်ရပေတော့သည်။

ဤထင်မြင်ချက်များကို အာရှတိုက်ရှိ လူမျိုးပေါင်းစုံတို့ သိစိမ့်သောငှာ ခေါ်ပြုကြရပေမည်။ အင်ဒိုနေးရှားနှင့် အင်ဒိုချိုင်းနား မျိုးချစ် တိုင်းရင်းသားတို့သည် အမျိုးမျိုးသော အခက်အခဲများကို ကျော်နင်း၍ မိမိတို့ လွတ်လပ်ခြင်း အတွက် အားထုတ် လုံးပမ်းမှုကို ပြုလျက် ရှိကြသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုး ကိုယ်စား ကောင်းချီးဩဘာ ပြုလိုက်ပါသည်။ တောတောင် ရေမြေ ခြားနေသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ထိုအာဇာနည် လူမျိုးများ၏ လွတ်လပ်မှု လုပ်ငန်းကို ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်လပ်မှု လုပ်ငန်းတည်း ဟူ၍ သဘောထားပါသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း တို့လူမျိုးများကဲ့သို့ပင် လွတ်လပ်ရေး အတွက် ကြိုးပမ်းလျက် ရှိကြ ရပေသောကြောင့်သည်။ ထိုလူမျိုးများသည် မိမိတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည်ရယူရန် အဓိဋ္ဌာန် ပြုထားသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့သည်လည်း မသွေမစောင်း အဓိဋ္ဌာန်လမ်းဟောင်းအတိုင်း သောင်းသောင်းဖျေဖျ သွားကြမည်ဖြစ်သည်။ အင်ဒိုနေးရှားနှင့် အင်ဒိုချိုင်းနားရှိ အာဇာနည် လူမျိုးများတို့ ကျွန်ုပ်တို့ အသီးသီး လွတ်လပ်မှု အတွက် ယခုအခါ၌ ရင်ဘောင်တန်း အားမထုတ်နိုင်သော်လည်း မကြာမီ ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်တို့နှင့် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မည်။ သင်တို့၏ ကြိုးပမ်းမှုကို ဆက်လက် ဆောင်ရွက်ကြလော့။ သင်တို့သည် အောင်ခြင်း မင်္ဂလာ အဖြာဖြာနှင့် ပြည်စုံပါစေဟု ဆုတောင်းလိုက်ပါ၏။ မကြာမြင့်မီ သင်တို့၏ လိုအင်ဆန္ဒနှင့် တလုံးတဝတည်း ပြည်စုံပါစေ ဟူ၍ ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။ တရုတ်ပြည်ကြီး၏ အကျိုးအတွက် လည်းကောင်း၊ အာရှ၏ အကျိုးအတွက် လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ၏ အကျိုးအတွက် လည်းကောင်း၊ မြဲမြံစွာ ညီညွတ်ကြပါ ဟူ၍ တရုတ်ပြည်ကြီးရှိ ပေါက်ဖော်များ ဖြစ်သော မာရယ် ချန်ကေရိုတ်၊ မော်စီတုန်း၊ ဂျင်နရယ် ချူတေးနှင့် အခြား အခြားသော ခေါင်းဆောင်ကြီးများအား ကျွန်ုပ်တို့ကံတွန်း လိုပါသည်။ တရုတ်ပြည်ကြီး၏ ရာဇဝင်အရ ဆက်ဆံခဲ့ကြသော ကြီးလေးသော တာဝန်ဝတ္တရားများကို သတိရကြပြီးလျှင် တရုတ်ပြည်ကြီး အတွက် လည်းကောင်း၊ အာရှတိုက် အတွက် လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာအတွက် လည်းကောင်း၊ ကျေပြန်စွာ ဆောင်ရွက် နိုင်ကြပါစေသတည်းဟု နှိုးဆော်လိုပါသည်။ ဤသို့နှိုးဆော် တိုက်တွန်း ရသည်မှာ အိမ်နီးချင်း ငြိမ်းချမ်းမှု၊ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ အာရှ ငြိမ်းချမ်းမှု၊ ကမ္ဘာ ငြိမ်းချမ်းမှုကို လိုလားသောကြောင့် ကောင်းမြတ်သော စေတနာ ရှေ့ထား၍ မင်္ဂလာစကား ပြောကြားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနည်းတူစွာ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသားများနှင့် တကွ မိမိတို့ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ ဖြစ်ကြကုန်သော မဟတ္တမဂန္ဒီ၊ မစ္စတာ ဂျင်းနား၊ ပန်ဒစ်ဂျပါလာလာနေရူး၊ မစ္စတာ အိုက်ဇတ် စသည်တို့ကို ညီညွတ်စွာဖြင့် မိမိတို့၏ မြှော်မှန်းရာ ပန်းတိုင်သို့ တက်လှမ်းနိုင်ကြပါစေဟု တိုက်တွန်းရပေမည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ လာရောက်နေထိုင်ကြကုန်သော အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသား၊ ပေါက်ဖော်တရုတ်များနှင့် ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်ပြောလိုပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည်

ထိုလူမျိုးအပေါ်၍ လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခြားခြားသော လူမျိုးတို့အပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ ဣဿာ၊ မစ္စရိယဗျပါဒ၊ အာဃာတတရား၊ သဘောထားများ မရှိပေ။ နိုင်ငံခြားသားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းရင်းရင်းသားများတို့နှင့် ဆိုးတူကောင်းဘက် အေးအတူပူအမျှ နေထိုင်ကြလိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ညီရင်းအကိုကဲ့သို့ သဘောထား၍ ကြည်ဖြူစွာ လက်ခံမည်။ နိုင်ငံခြားသားများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို မိတ်ဆွေအိမ်နီးချင်း သဘောထားနှင့် ကူညီရိုင်းပင်းရန် ဆန္ဒရှိပါက ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ကတညုတ ကတဝေဒီတရားကို ရိုသေစွာ စောင့်ရှောက်မည်။ ကုလား၊ တရုတ်စသော နိုင်ငံခြားသားများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်း ရင်းသားများကို ကတုံးကတိုက် လုပ်ကောင်းလုပ်ပေလိမ့်မည်။ ကုလား၊ တရုတ်နိုင်ငံခြားသားများကို ၎င်းတို့သည် မမှန်သောကတိ၊ မမှန်သော ကမ်းလှမ်းခြင်းအမှုများကို ပြုပေလိမ့်မည်။ သို့အတွက် ၎င်းတို့၏ အလှည့်အပတ်ကို မခံရအောင် သတိထားသင့်ကြပေသည်။ ရှင်းရှင်းပြောရမည်ဆိုလျှင် ကုလားတရုတ်စသော နိုင်ငံခြားသားတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းရင်းသားများ၏ မိတ်ဆွေများအဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်ကြမည်လော၊ သို့တည်းမဟုတ်ရန်သူများ အဖြစ်ဖြင့် နေထိုင်ကြမည်လောဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ရန်လိုပေသည်။ တချိန်တည်းတွင် မိတ်ဆွေနှင့် ရန်သူဟူ၍မဖြစ်နိုင်။ ဥရောပတိုက်သားများအားပြောလိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် ယခုထက်ပင်မိတ်ဆွေအနေနှင့် လက်လှမ်းလျက်ရှိကြသည် သို့ရာတွင် ရှေ့ကကဲ့သို့ပင် သခင်နှင့်ကျွန် သဘောမဟုတ်ဘဲ တန်းတူသဘောနှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံသော ၎င်းတို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ ယခုကျွန်ုပ်တို့၏ နိုင်ငံတွင်းရေးကို စိစစ်ကြပါစို့၊ နိုင်ငံတွင်းရေးကို မစိစစ်မီ ကမ္ဘာတစ်လုံးကို ခြုံ၍ဝေဖန်ရသည့် အကြောင်းမှာ ကမ္ဘာ့အရေးနှင့် မြန်မာ့အရေး မည်မျှလောက်ဆက်စပ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ လွန်ခဲ့သော သုံးလေးနှစ်အတွင်း တွေ့ကြုံခဲ့ကြသည့်အတိုင်း ကမ္ဘာ့အရေးကို ပထမ ရှင်းလင်း၍ ပြခဲ့ရပေမည်။ ဤအချိန် ဤအခါ၌ ကမ္ဘာပေါ်တွင် လုံးဝလွတ်လပ်သော အချုပ်အချာအာဏာ ပိုင်သဘောရှိသော နိုင်ငံဟူ၍ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်တွင် မရှိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့ကဲ့သို့ နယ်ချဲ့ဝါဒီ နိုင်ငံကြီးတို့လက်အောက် တွင်ရောက်နေသော ကျွန်ုပ်သဘောကံနိုင်ငံ ကလေးကို မဆိုထားဘိ၊ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံကြီးငယ် အသွယ်သွယ်တို့သည် လည်း အထီးတည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုံလုံခြုံခြုံ နေခြင်းငှာ မစွမ်းတော့ချေ။ ၁၉၄၀-ပြည့်နှစ်တွင် ပြင်သစ်ပြည်ကြီး ပျက်စီးရပုံကို ထောက်ရှုသော် နိုင်ငံကြီးများသည် နိုင်ငံငယ်ကလေးများနှင့် မခြား ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခြင်းဘေးမှ မကင်းနိုင်တော့ချေ။ သို့ဖြစ်ရကား ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၏ လုံခြုံရေးကို ရိုးမယ်ဖွဲ့၍ လွတ်လပ်ရေးမပေးလို မယူလိုကြသော အကြောင်းပြချက်သည် အနည်းငယ်မျှ လုံခြုံသည်မဆိုနိုင်ချေ။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ လွတ်လပ်ခဲ့ပါမူ ကျွန်ုပ်တို့မှာလည်း မဟာမိတ်များရှိပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့ မဟာမိတ်များနှင့် ပူးပေါင်း ဆက်ဆံ၍ ကျွန်းကိုကိုင်မိ
ကိုင်ကိုကျွန်းမို့ ဆိုသကဲ့သို့ အသီးသီးတို့၏ လုံခြုံမှု၊ စီးပွားရေး၊
ကြီးပွားရေးစသည်တို့အတွက် လွတ်လပ်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်စေသောငှာ ကျွန်ုပ်တို့သည်
လွတ်လပ်ရေးကို တောင့်တကြ၏၊ ရယူလိုကြ၏။ သိမ်းပိုက်ထားလိုကြ၏။ ကမ္ဘာပေါ်တွင်
နိုင်ငံကြီးငယ်တို့ ဆက်သွယ်မိမိ အားထားရမည်ဆိုသော အချက်နှင့် မြန်မာပြည်
လုံးလွတ်လပ်ရေးဆိုသော အချက်နှစ်ခုကို အဘယ်ကဲ့သို့စပ်ဟပ်မည်နည်းဟု
မေးဖွယ်ရာရှိပေသည်။ ထီးထီးကျန်ကျန်ရှိသော နိုင်ငံတိုင်းအနေနှင့် နေရခြင်းထက်
ပြည်ထောင်စုတခုတွင် ပါဝင်ပူးပေါင်းနေရသော နိုင်ငံအဖြစ်က သာ၍ပင်
မကောင်းဘူးလားဟု လည်းမေးနိုင်သည်။ ဤစကားသည် မှန်၏ဟု ဖြေရပေမည်။
သို့သော်လည်း ပြည်ထောင်စု တခု ဖွဲ့ရာတွင် တဦးသော နိုင်ငံက တဦးသော နိုင်ငံကို
ပါဝင် ပူးပေါင်းခြင်း ပြုရမည်ဟု အတင်း မပြုလုပ်ဘဲလျက် နိုင်ငံ အသီးသီးတို့သည်
မိမိသဘာဝ အလျောက် လွတ်လပ်စွာ ပါဝင် ပူးပေါင်းခြင်းသာ ဖြစ်စေရမည်။
ဥပမာအားဖြင့် ယခင်အခါက ဆိုဗီယက်ရုရှား၏ အင်အားကို ကြောက်ရွံ့မှုကြောင့်
ဗြိတိသျှနန်းရင်းဝန်ဟောင်း မစ္စတာချာချီ အကြံပေးသော ဥရောပတိုက်
ပြည်ထောင်စုမျိုးသည် လွတ်လပ်စွာ ပါဝင်ပူးပေါင်းလိုက်သော ပြည်ထောင်စု မဟုတ်ချေ။
ပြင်သစ်-အင်ဒိုနီးရှား ပြည်နယ်များနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မြန်မာ ပြည်နယ်တို့ကို
မကြာမြင့်မီပူးပေါင်း၍ အင်ဒိုချိုင်းနားပြည်ထောင်စု ဟူသော အမည်နာမဖြင့်
ပြည်ထောင်စုတခု တည်ထောင်ရန် လိုကောင်းလိုပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ပြောဆိုရာ၌
လေထဲ တိုက်အိမ်ဆောက်ခြင်း သဘောမျိုးနှင့် ပြောသည်မဟုတ်။ ဘာသာရေး၊
လူမျိုးရေး၊ လုံခြုံရေး၊ စီးပွားရေး၊ ကြီးပွားရေး အဖက်ဖက်တွင် ရာဇဝင်သဘောအရ
အလွန်နီးစပ် ဆင်တူသော တိုင်းပြည်နိုင်ငံများ ဖြစ်ကြရာ၊ ၎င်းတို့သည်
ပြည်ထောင်စုတခု ဖြစ်လာနိုင်ခဲ့ပေသည်။ သို့အတွက် မိမိ၏အမျိုးသား ကိစ္စကိုသာမက
လူမျိုးတမျိုးနှင့် တမျိုး၊ တနိုင်ငံနှင့်တနိုင်ငံ နည်းလမ်းတကျ ပူးပေါင်းဆက်ဆံ
ဆောင်ရွက်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အသီးသီးတို့၏ အကျိုးယုတ်ဖိုဝေးစွာ အမျိုးမျိုးသော
အကျိုးထူးများ ခံစားရန်ပင်ရှိသည် ဆိုလိုပေသည်။ ဤကဲ့သို့ဆောင်ရွက်နိုင်ပါလျှင်
အလွန်မြင့်မြတ်သော စံသာနုရက္ခိတ မိမိ၏အမျိုးကို မိမိစောင့်သည့် တရားနှင့်
ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတို့နှင့် အကျိုးရှိအောင် နည်းလမ်းတကျ
ဆက်သွယ်ပေါင်းသင်းရာလည်း ရောက်ပေသည်။ သို့မှသာလျှင် ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံးတွင်
ငြိမ်းချမ်းမှု၊ လွတ်လပ်မှု၊ ကြီးပွားမှု ရှိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ ယခုလောကဓာတ်
ဆရာကြီးတို့တွေ့ရှိပြီးဖြစ်သော အနုမြူဓာတ်အားကို ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတို့
ချမ်းသာသူခကို ဖြစ်ထွန်းအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန်အခါသို့
ရောက်လျှင် လူ့စည်းစိမ်လူ့ချမ်းသာကို ပျော်ပိုက်ချမ်းမြေ့စွာ ခံစားနိုင်ကြပေလိမ့်မည်။
ကမ္ဘာ အရပ်ရပ်သည်လည်း တရပ်နှင့် တရပ်အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင်

ချစ်ခင်စွာပူးပေါင်းဆက်ဆံနိုင်သော အိမ်နီးချင်းများ ဖြစ်လာကြပေလိမ့်မည်။ ထိုအချိန် ထိုအခါ၌ ကမ္ဘာသူကမ္ဘာသားတို့သည် ကမ္ဘာဦးကကဲ့သို့ ကမ္ဘာအိမ်ထောင်စု တခုတည်း အနေနှင့် အေးချမ်းလွတ်လပ်စွာ နေထိုင်နိုင်ကြပေလိမ့်မည်။ ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်အလာ တိုးတက်မှု အဖျာဖျာကို ကြည့်ရှုလျှင် တဖြည်းဖြည်း ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုကိုသာ အားပေးနေသည်ကို သတိပြုမိပါလျှင် ပြဿနာမည်မျှလောက်ပင် ရှိစေကာမူ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့အဖြစ်သို့ မရောက်နိုင်ဟူ၍ မဆိုနိုင်ချေ။ ယခုအချိန်အခါ၌ တကမ္ဘာလုံး ဤအခြေအနေသို့ မရောက်နိုင်သေးသည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင်နီးစပ်နီးစပ်ရာနိုင်ငံများ၊ လူမျိုးများ ပူးပေါင်းနေကြသော ရည်ရွယ်ချက်၊ စီမံချက်များကို ကျွန်ုပ်တို့ အမြဲတစေကြား သိနေရချေပြီ။ ဤသို့ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်နိုင်အောင် လောကဓာတ်ပညာအဖြာဖြာတို့က အားပေးလျက်ရှိလေသည်။ သို့ရာတွင် လူတို့၏ စိတ်နေစိတ်ထားသည် လောကဓာတ်ပညာ တိုးတက်သလောက် မမြင့်မြတ်သေးသောကြောင့် အဆင်ပြေအောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ကြသေးရကား။ အထင်မှားအမြင်မှားပင် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသေး၏။ တနေ့သောအခါ အဇ္ဈတ္တသဏ္ဌာန် မြင့်မြတ်မှုနှင့် ဗဟိုဒွသဏ္ဌာန်တိုးတက်မှုတို့ ကိုက်ညီသော အခါ ကျွန်ုပ်တို့မြှော်မှန်းရာဖြစ်သော ကမ္ဘာအိမ်ထောင်စုဖြစ်လာမည်မှာ မလွဲဇကန်ဟု ဆိုရပေမည်။ သို့ဖြစ်ငြားသော်လည်း ဤမြှော်မှန်းရာသို့ မရောက်နိုင်မီ တနိုင်ငံနှင့်တနိုင်ငံ၊ တမျိုးနှင့်တမျိုး သင့်တင့်နီးစပ်ရာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရပေလိမ့်မည်။ ဘယ်သူသေသေ ငတေမာပြီးရေးဆိုသော စကားမျိုးနှင့် ပြုလုပ်နိုင်သော အမျိုးသားတို့ကိစ္စဟူ၍ မရှိနိုင်တော့ချေ။ ရာဇဝင် အကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ ကြည့်မှ အမျိုး၊ ဘာသာ၊ သာသနာတို့သည် ရပ်တန့်၍ မနေ၊ ရောနှော ပြန့်နှံ့လျက်ရှိ၏။ ဘယ်နိုင်ငံတွင်မှာ လူမျိုးတမျိုးတည်း မရှိချေ။ လူမျိုးတမျိုးတွင်လည်း အမျိုးမျိုးသော ဘာသာတရားတို့ကို အားထားယုံကြည်မှု ရှိကြပြန်လေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အမေရိကန်နှင့် ဗြိတိသျှတို့သည် ဘာသာစကားတူ၏။ လူမျိုးတမျိုးတည်း မဟုတ်ချေ။ ဆိုဗီယက်ရုရှားမှာမူကား လူမျိုးချင်းတူ၏။ ဘာသာစကားချင်း မတူကြချေ။ သို့ဖြစ်ရာကား လူမျိုးဆိုသည်မှာ သုခဒုက္ခအတူခံစားကြ၍ နီးနီးစပ်စပ် အကျိုးချင်းထပ်ပြီးလျှင် နှစ်ပရိစ္ဆေရည်လျားစွာ တမျိုးတစားတည်းပင်ဟု စိတ်ထားရှိသူတို့ကို တခုတည်းပေါင်း၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသာဖြစ်ပေသည်။ အမျိုးအနွယ်ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာတရား၊ ပြောဆိုသည့် ဘာသာစကားတို့ကို အရေးထားရမည်ဖြစ်သော်လည်း စင်စစ်မှာ အေးအတူပူအမျှ ကောင်းတူဆိုးဘက် ပေါင်းဖော်လျက် နေလိုသောအစဉ်အလာ ဆန္ဒအပေါ်တွင် ဝံသာနုရက္ခိတတရားသည် တည်နေပေ၏။ ယခုခေတ်တွင် လူတမျိုးနှင့်တမျိုး ရင်းနှီးစွာ ဆက်သွယ်မှုကြောင့် အတိုင်းတိုင်းအပြည်ပြည်တွင် နိုင်ငံခြားသားတို့သည် မိမိတို့ရောက်ရှိနေထိုင်သော နိုင်ငံများစွာတွင် အမျိုးသားလုပ်လိုသော ဆန္ဒရှိပါက လုပ်နိုင်သော အခွင့်အရေးကို ပေးထားပေသည်။ ရှေးအခါက လူမျိုးရေးတရားကြောင့်

တမျိုးနှင့်တမျိုး ကွဲပြားခြားနားခဲ့ကြလေသည်။ ယခုအခါ လူမျိုးရေးတရားသစ်ကြောင့် တမျိုးနှင့်တမျိုး ရင်းနှီးစုစီးကြ ပြန်ပေသည်။ ဤသည်ကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် အမျိုးသားအရေး ကိစ္စ၏ အဓိပ္ပာယ်သည် ခေတ်အားလျော်စွာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲလျက် ရှိနေသည်ကို သိရှိသင့်ကြပေသည်။ တနည်းအားဖြင့် ကြည့်ပြန်မှ မိမိအမျိုးကိုသာ တဖက်သတ်စိတ်ထားနှင့် ကြီးပွားစေသော ဆန္ဒရှိ၍ ဖက်ဆစ်ဝါဒကြောင့် ဂျာမနီလူမျိုးတို့ ပျက်စီးရပုံကို မြင်ကြ ရပြန်၏။ ဂျာမနီပြည်တွင် ဂျာမနီလူမျိုးတို့၏ ပြင်းပြသော မျိုးချစ်စိတ်ကို လမ်းကောင်းသို့ မပို့ဘဲ လမ်းမှားသို့ပို့သော ဖက်ဆစ်ဝါဒီလူစုကြောင့် အတိဒုက္ခ ရောက်ကြရပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝံသာနုစိတ်ကို အလွဲသုံးစားမပြုဘဲ (ဝါ) မျိုးချစ်စိတ်ကို အတိဒုက္ခရောက်အောင် အသုံးမပြုဘဲလျက် အမြင်ကျယ်ကျယ်နှင့် သဘောကြီးစွာ ဆောင်ရွက်သင့်ကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမျိုးသားအရေးကို ကမ္ဘာ့အမြင်အာရုံအမြင်နှင့် ကြည့်ရှုပြီးခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမျိုးသားလုပ်ငန်းများမှာ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည်ရယူမှုအတွက် လုံးပမ်းရန် ဖြစ်ပေသည်။ မည်ကဲ့သို့ လုံးပမ်းကြမည်နည်း။

ယခုအချိန်အခါ၌ အသီးသီးသော နယ်ချဲ့နိုင်ငံကြီးများသည် အထူးသဖြင့် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့နိုင်ငံသည် အင်အား ဆုတ်ယုတ်ခဲ့လေပြီ။ အာရှတိုက်မှာကား အင်အားပြည့်ဖြိုးလာလေပြီ။ ဗြိတိသျှနိုင်ငံသည် နိုင်ငံခြားရေးရာ ကိစ္စအဖြာဖြာတွင် အမေရိကန်၏ အကူအညီကို တောင်းယူလျက်ရှိနေပေသည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသည် ဗြိတိသျှနိုင်ငံကို ကူညီပံ့ပိုးပေးခဲ့သော်လည်း စင်စစ်မှာ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်တွင် တန်ခိုးလုရန် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံ ဤနိုင်ငံ ၂-ခုသည် စီမံဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့သမားတို့သည် မိမိတို့အကျိုးကို ကြည့်၍ စီးပွားရေး ဘဏ္ဍာရေးနယ်များတွင် ရှေ့သွား လုပ်နိုင်ရန် စိုင်းပြင်းလျက် ရှိကြလေသည်။ ဤသို့ စိုင်းပြင်းမှုကို အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုက ငွေချေးခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဗြိတိသျှ ပါလီမန်တွင် ဆွေးနွေးစဉ်က တကြိမ်၊ ဘရက်တင်ဝုဒ် ငွေချေးစာချုပ် - ချုပ်ဆိုစဉ်ကတကြိမ် တွေ့မြင်ရပေသည်။ ဗြိတိသျှ နိုင်ငံသည် မိမိတို့၏ စီးပွားရေး ဘဏ္ဍာရေး ခိုင်လုံရန်အတွက် လုံးပမ်းကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ အပြစ်ဆိုစရာမရှိချေ။ ကျွန်ုပ်တို့အပြစ်ဆိုရန် အချက်မှာ နိုင်ငံချင်းတခုနှင့် တခုပေါင်း၍ အသီးသီး ဘဏ္ဍာရေး ချောင်လည် စီးပွားရေးနယ်ချဲ့လိုသော စိတ်ဖြင့် ပြုလိုသော ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့ဝါဒသမားတို့၏ အပြုအမူများကိုသာ ရှုတ်ချလိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဗြိတိသျှ နိုင်ငံတွင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒီအမည်ခံသော အချို့သော လူတို့ပင်လျှင် ခေတ်မှီအောင် မတွေးမမြင်နိုင်ဘဲ သမားရိုးကျ ကျဉ်းမြောင်းသော စိတ်ဆန္ဒဟောင်း၊ စိတ်ဆန္ဒဆွေးများဖြင့် ဆောင်ရွက်လျက်ပင် ရှိကြသေး၏။ အတိုချုပ်မှာ နယ်ချဲ့ဝါဒ၊ အရင်းရှင်ဝါဒတို့ကို လိုက်နေသရွေ့ ကာလပတ်လုံး အလုပ်လက်မဲ့ ပြဿနာ၊

နေထိုင်စားသောက်မှု ချောင်ချိရေးပြဿနာ စသော စီးပွားရေး ကြီးပွားရေးပြဿနာတို့ကို ဖြေရှင်းနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့အတွက် စီးပွားရေး၊ ဘဏ္ဍာရေး၊ နယ်ပယ်တွင် နိုင်ငံ အသီးသီး ကောင်းကျိုးအတွက် လွတ်လပ်စွာ ပူးပေါင်း ဆက်ဆံမှုကို ကျွန်ုပ်တို့ အားပေးရ ပေလိမ့်မည်။ ၎င်းနှင့် ဆန့်ကျင်လျှင် ရှုပ်ချရ ပေလိမ့်မည်။ ဗြိတိသျှနိုင်ငံသည် မိမိတို့ ပြည်ထောင်စု အပါအဝင် နိုင်ငံများနှင့် သာတူညီမျှ စီးပွားရေး ကြီးပွားရေး တိုးတက်ကြံ့ဖို့ ဆောင်ရွက်မည် ဆိုလျှင် မိမိ၏ အကျိုးကျေးဇူး ပြည်ထောင်စု အပါအဝင် ဖြစ်သော နိုင်ငံ ပြည်နယ် အသီးသီးတို့၏ အကျိုးကျေးဇူးကို ဖြစ်ထွန်းအောင် လုပ်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ ဗြိတိသျှ လူမျိုးများက အလုပ်သမား အစိုးရကို လွန်ခဲ့သော ရွေးကောက်ပွဲတွင် မြောက်များစွာသော မဲဆန္ဒကို ပေး၍ တင်မြောက်ကြသော အခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤကဲ့သို့ စီမံ ဖန်တီးလိမ့်မည်ဟု မြှော်လင့်ခဲ့၏။ အလုပ်သမား အစိုးရသည် ဗြိတိသျှနိုင်ငံတွင် သာမက အပြည်အပြည် အနယ်နယ်တွင်ပင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို ထူထောင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ခဲ့၏။

ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒ ဆိုရာ၌ ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒ တခုလုံးကို ဆိုလို၏။ ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒ အတိုင်း ကျပ်ပြည့်တင်းပြည့် ဆောင်ရွက်နိုင်အောင် ဗြိတိသျှ အလုပ်သမား အစိုးရသည် ရဲရင့်ပြောင်မြောက် ဖြောင့်မတ် တည်ကြည်စွာ စီမံသင့်လေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အပြင်ဘမ်းမှ နေ၍ မြင်ရသည်မှာ အလုပ်သမား အစိုးရသည် စိတ်မပါတပါ ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဆောင်ရွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရပေသည်။ အချို့ ကိစ္စများ၌ ဗြိတိသျှ အစိုးရသည် ကွန်ဆာဗေးတစ် အစိုးရထက်ပင် ခေတ်နောက်ကျ ပေးသေး၏။ ဘရက်တင်ဂု(ဒ်) ငွေချေး စာချုပ်နှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ အမေရိကန်က ငွေချေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လည်းကောင်း၊ ဆိုရှယ်လစ်အစိုးရသည် ကွန်ဆာဗေးတစ် ဂိုဏ်းသားတို့နှင့် ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ဝါဒီ အရင်းရှင် ဝါဒီသမားတို့၏ အလိုကို လိုက်လျော၍ လုပ်ခဲ့ကြသည်ကို ဆင်ခြင်မိသော အခါ အလွန်ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းလှပေသည်။ ဤကဲ့သို့ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ ဆုတ်ဆုတ်ကန်ကန် လုပ်နေကြလျှင် မိမိတို့ နိုင်ငံအတွက် လည်းကောင်း၊ အခြားနိုင်ငံအတွက် လည်းကောင်း၊ မိမိတို့ တသက်တာတွင် ရယူပြီးသော အခွင့်ကောင်းကြီးကို ဆိုရှယ်လစ်တို့သည် ဆုံးရှုံးကြ ပေလိမ့်မည်ဟု ဆိုရပေမည်။ မိမိတို့ အလုပ်သမား ပါတီ ပြိုပျက်မည်သာမက ဗြိတိသျှတို့၏ ဂုဏ်နှင့် အကျိုးကို ထိခိုက်ပေလိမ့်မည်။ မိမိတို့ ထိထိရောက်ရောက် မလုပ်နိုင်လျှင် မိမိတို့နိုင်ငံတွင် ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိသော ပြဿနာကြီးသည် အထူး ရှုပ်ထွေး၍ လာပေလိမ့်မည်။ ထိုသို့ ရှုပ်ထွေးလာသော အခါ ဗြိတိသျှနိုင်ငံတွင် ပြည်တွင်းရေး အရေးတော်ပုံ ပေါ်ပေါက်ကောင်း ပေါ်ပေါက်လာပေလိမ့်မည်။ ထိုမျှလောက် အခြေအနေ ဆိုးဝါး လာလျှင် လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများသည် မိမိတို့၏ လွတ်လပ်ရေးကို လက်ဝယ်သို့ သိမ်းယူကြရ ပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်

ရာဇဝင်တွင် မကြုံစဖူး အင်အား အထူးရှိသော အခြေအနေသို့ ရောက်နေကြသည် သာမက ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူကြီးများ၏ စိတ်ကောင်း စေတနာနှင့် အားပေး အားမြှောက်ပြုခြင်းကိုလည်း ရယူနေကြသောကြောင့် ဖြစ်ပေတည်း။ အထူးသဖြင့် အာရှတိုက်တွင် ဗြိတိသျှ အစိုးရနှင့် ဗြိတိသျှ လူမျိုးတို့ တွေ့ကြုံရမည် ဖြစ်သော အရေးကိစ္စကြီးပေတည်း။

သို့စဉ်လျက် ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် စီးပွားရေး ခေါင်းပုံဖြတ် အလုပ်၊ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများတွင် စီးပွားရေး ဓားပြတိုက်မှုကို ပြုဆဲပင်ရှိသည်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဤသို့ ပြုခြင်းအားဖြင့် ဗြိတိသျှနယ်ချဲ့စနစ်သည် မိမိ၏သင်းချိုင်းကို မိမိတို့ကိုယ်တိုင် တူးခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပေမည်။ ဤနည်းအားဖြင့် ဗြိတိသျှနိုင်ငံသည် ပြန်လည်တိုးတက်မှု မပြုနိုင်ချေ။ မိမိ၏ မူလအခြေအနေ သို့ရောက်ရန် လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများ၏ အကျိုးကို ပိုမိုထိခိုက် နစ်နာစေသော အမှုမျိုးကို ဗရမ်းဗတာပြုလျက်ရှိနေပေသည်။ ဤသို့ပြုလုပ်သည်ကို အထက်၌ ဖော်ပြပြီးသော ဘရက်တင်ဂု(ဒ်)ငွေချေး စာချုပ်နှင့် အမေရိကန်ထံမှ ငွေချေးရာတွင် တွေ့မြင်ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး အမည်ဖြင့် ဆင်းမလားမြို့မှ လုပ်လာသော စီမံချက်များအတိုင်း အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့ဝါဒီ အစိုးရသည် စီးပွားရေးမြေတိုက်မှုကို မသိမသာ ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် လုပ်လျက်ရှိလေသည်။ ဤစီမံချက်များကို အသေးစိတ် ကျွန်ုပ်မရှင်းလို။ အကြမ်းအားဖြင့် အနည်းငယ် ထင်မြင်ချက် ပေးရပေလိမ့်မည်။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကယ်ဆယ်ထောက်ပံ့ရေး၊ ပြန်လည်ထူထောင်ရေး၊ ပြုပြင်ထူထောင်ရေး၊ ဟူ၍ ပြဿနာကြီးများကို ဖြေရှင်းရန် ဗြိတိသျှအစိုးရသည် မည်ကဲ့သို့ စီမံသနည်း။ မိမိတို့ စီမံချက်များ အတွက် အတိုး မရှိ ဘိလပ် အစိုးရထံမှ ဘုရင်ခံက ရွှေဒင်္ဂါး ၈၇ သန်း ချေးယူပြီး ဖြစ်သည်ဟု ကြားသိရ၏။ အတိုးမရှိ ဟူသော အချက်ကို သတိချပ်စေလိုသည်။ ဗြိတိသျှ အစိုးရသည် အမေရိကန်နိုင်ငံမှ ၂ ကျပ်အတိုးနှင့် ချေးယူနေရသည့် အခါတွင် ဗြိတိသျှ အစိုးရက မြန်မာပြည် အစိုးရကို အတိုးမယူဘဲ သဒ္ဒါဗလဝနှင့် မည်ကဲ့သို့ ချေးနိုင်ကြသနည်း။ ရှင်းရှင်း ပြောရလျှင် ဤမြောက်မြားစွာသော ရွှေဒင်္ဂါး ၈၇ သန်းသည် ချေးငွေလည်း မဟုတ်၊ အတိုး မရှိသည်လည်း မဟုတ် ဗြိတိသျှ အစိုးရက ငွေချေးသည် ဆိုရာ၌ မြန်မာနိုင်ငံက ချေးငွေကို ရသည်မဟုတ်၊ ကုန်ပစ္စည်းကိုသာလျှင် မြန်မာနိုင်ငံက ရသည်။ ထို ကုန်ပစ္စည်း တန်ဖိုး အပေါ်တွင် အတိုး အမြတ်ငွေကို ထည့်ပြီးသည်မှာ ထင်ရှားပေသည်။ သို့အတွက် အတိုးမရှိဘဲ ချေးငှားသည် ဟူသော ပြောဆိုချက်ကို အရသာ တွေ့အောင် ဆားကလေးမျက်မျက်ခပ်ပြီးမှ မျှီရပေလိမ့်မည်။ ဗြိတိသျှ ပါလီမန်၌ ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့က အမေရိကန်ထံမှ ငွေချေးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ စဉ်းစား ဆွေးနွေးကြသော အခါ များစွာ စိုးရိမ်မကင်း ရှိသည့် လူများကို ဗြိတိသျှအစိုးရက

ချေးငွေကြောင့် အမေရိကန်တို့က ဗြိတိသျှတို့ကို ကြိုးကိုင်နိုင်ခွင့် မရှိပါဟု ထင်တလဲလဲ ယုံကြည်အောင် ရှင်းလင်း ပြောပြရပေပြီ။ ဗြိတိသျှ နိုင်ငံတွင် အချို့က အမေရိကန်အစိုးရကို စိုးရိမ်လွန်းသည်။ စနစ်ကျလွန်းသည်ဟူ၍ အမျိုးမျိုး အပြစ်တင်ကြလေသည်။ ဗြိတိသျှ အစိုးရက မြန်မာနိုင်ငံကို ငွေချေးသောအခါ၌ မူကား ငွေချေးခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ လိုက်နာရမည့် အကြောင်းအချက် တို့ကိုပင် မသိမသာ ပြုလုပ်ထားလေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သတိပြုသင့်သည်ကား ပထမ အချက်၌ ရွှေဒင်္ဂါး ၈၇ သန်းကို ဗြိတိသျှ နိုင်ငံ၌ပင် အသုံးပြု၍ ဒုတိယ အချက်မှာကား မြန်မာလူမျိုးတို့ အတွက် မြန်မာနိုင်ငံကို ပြုပြင်ထူထောင်ရန် မဟုတ်မူ၍ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ဝါဒီ အရင်းရှင်ဝါဒီတို့ အကျိုးစီးပွားကို ပြန်လည် ထူထောင်ရန် သုံးမည် ဖြစ်သော ငွေပင်ငွေရင်း ဖြစ်ပေသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ လက်ရှိ အစိုးရ စီမံချက်များမှာ ဆိုရှယ်လစ် ဝါဒ စကားလုံးတို့ကို သုံးပြီးလျှင် အရင်းရှင် ဝါဒက ရှေးထုံး ရှေးနည်းအတိုင်း ကွေ့လည် ကြောင်ပတ်နှင့် အမြတ်အစွန်း ရဖို့ မြန်မာ့ စီးပွားရေးကို လက်ဝါးကြီး အုပ်ဖို့ပင် ဖြစ်ပေ၏။ ဗြိတိသျှ အရင်းရှင်တို့ကို လျော်ကြေး ပေးဖို့ကား၊ စီမံပြီးလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံ၌ တိုင်းသူ ပြည်သားတို့ အမျိုးမျိုး နစ်နာ ဆုံးရှုံးရသည့် အတွက် လျော်ကြေး ပေးမည်။ အထောက်အပံ့ ပေးမည်ဖြစ်သော စီမံချက်များကို မကြားရသေးချေ။ သတိပေးလိုက်သော အချက်တခုမှာ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်၌ ပြာပုံတမျှ ပျက်စီးရသော အကြောင်းမှာ ဗြိတိသျှတို့ ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် ထွက်ပြေးခါနီး၌ မြေလှန် စံနစ်ဖြင့် ဖျက်ဆီး ခဲ့ကြသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဗုံးကြဲ ဖျက်ဆီးခဲ့ခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်ပေသည်။ များသော အားဖြင့် ဤအကြောင်း နှစ်ကြောင်းကြောင့် ပျက်စီးကြ ရလေသည်။ ထို့အပြင် ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံနှင့် ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုး နစ်နာ ဆုံးရှုံးရသည်မှာ ဗြိတိသျှ အစိုးရသည် ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို မကာကွယ်နိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ကို စွန့်ထားပြီးလျှင် တွက်ပြေး သွားကြသောကြောင့်ဟု ဆိုရပေမည်။ ဤအချက်တို့ ဗြိတိသျှ ပါလီမန်၌ပင် ဝန်ခံပြီး ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်မှတ်မိသရွေ့ ပြောရလျှင် မြန်မာပြည် ကာကွယ်မှုသည် ဗြိတိသျှ အစိုးရက မြန်မာနိုင်ငံကို ၁၉၄၁ ခု၊ အခြေအနေသို့ ရောက်အောင် ပြန်လည် ထူထောင်ရန် အတွက် ကုန်ကျမည်ဖြစ်သော ငွေကြေးများကို ပေးလိုက်ပေသည်။ အရပ်စကားနှင့် ပြောရလျှင် အလကားပေးသည့် အနေနှင့် ချေးငှားလေသည်။ ချေးငှားသည် ဆိုရာ၌ နောက်ဆုံးတွင် မြန်မာနိုင်ငံသူ မြန်မာနိုင်ငံသားတို့ ထမ်းဆောင်ရမည် ဖြစ်သော အခွန်ထဲမှ ပေးဆပ်ရမည်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့လူထုထံမှ အခွန်တော် ကောက်ခံခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ လူထု၏အကျိုးရှိလျှင် တော်ပါသေး၏။ ယခုမှာမူကား လူထု၏အကျိုးအတွက်မဟုတ်၊ ဗြိတိသျှ အရင်းရှင်တို့၏ အကျိုးအတွက် သက်သက်လောက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။ သို့အတွက် တိုက်ရိုက်ပြောရလျှင် ဤရွှေဒင်္ဂါး ၈၇ သန်းသည် ချေးငွေမဟုတ်။ မြန်မာနိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား (ဝါ) ဗမာလူထုထံမှ

အတင်းတောင်းယူသော စစ်လျော်ကြေးငွေသာလျှင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်သူပြည်သားတို့သည် မိမိတို့နှစ်နာဆုံးရှုံးမှုအတွက် အကြေးငွေ ရဖို့ဝေးစွာ တန်ဆာဆင်ထားသော စစ်လျော်ကြေး ငွေကိုပင် ပေးရတော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ပြည်သူပြည်သားများအတွက် လျော်ကြေးငွေပေးရန် အဘယ့်ကြောင့် မစီစဉ်ပါသေး သနည်းဟု အစိုးရကိုမေးရာ အစိုးရက လွန်ခဲ့သည့် ၃ နှစ်အတွင်း မိမိတို့သည် တနိုင်ငံ မြိုင်ယံခြားတွင် ရှိနေသောကြောင့် လိုအပ်သော အချက်ကို မစုဆောင်းရသေးပါ။ စုဆောင်းရသော်လည်း ထိုစဉ်အခါက မြန်မာနိုင်ငံကို လာရောက်၍ လေထီးနှင့် ဆင်းပြီး ပြည်သူတို့နှင့် တွေ့ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဟု အကြောင်းကြောင်းပင် ပြန်၍ ဖြေလိုက်သေး၏။ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည် ပြန်လည် ထူထောင်ရန် ငွေပင်ငွေရင်း လိုသည်မှာ မှန်၏။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် တန်ဆာဆင်ထားသော စစ်လျော်ကြေး အဖြစ်ဖြင့် ပေးရမည် ဖြစ်သော ငွေများ၊ စီးပွားရေး လက်ဝါးကြီး အုပ်မှုများနှင့် တဖက်သတ် အကျိုးရှိမည် ဖြစ်သော ငွေပင်ငွေရင်း စိုက်ထုတ်မှုများကို အလိုမရှိချေ။

လယ်ယာ စိုက်ပျိုးရေး စီမံချက်၊ သစ်စီမံချက်၊ ဝယ်ယူ ဖြန့်ဖြူးရေး စီမံချက် စသည်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ပြောလိုသည်မှာ အစိုးရက မက်လောက်သော အဖိုးများကို ပေး၍ အားလုံးသော ပိုလျှံမည့် ကောက်ပဲသီးနှံတို့ကို ဝယ်ယူမည်ဟု ဆိုထားပြန်၏။ မက်လောက်သော တန်ဖိုးများကို တောင်သူ လယ်သမားများအား ပေးမည်လော။ အစိုးရအတွက် အဝယ်တော်လုပ်မည့် နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီကြီးများအား ပေးမည်လောဟု မေးရပေလိမ့်မည်။ အစိုးရက ဈေးနှုန်း ကန့်သတ်မည်ဟု ဆိုပြန်၏။ ဈေးနှုန်း ကန့်သတ်ခြင်း စံနှစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြိုက်နှစ်သက်၏။ သို့ရာတွင် ဈေးနှုန်း မကန့်သတ်မီ ပလွန်တန်ဖိုး ယုတ်လျော့လျက် ရှိသော ငွေကြေး ပြဿနာကို မဖြေရှင်းရမီ ဈေးနှုန်း ကန့်သတ်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ တောင်သူ လယ်သမားများ၏ ဇီဝိကို ညစ်သည်နှင့် အတူတူပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ တောင်သူ လယ်သမားများ ကြပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းသော ဘဝသို့ ရောက်လျှင် နိုင်ငံတွင် ခိုးမှု၊ တိုက်မှု၊ ရာဇဝတ်မှုများ များပြား လာပေလိမ့်မည်။ လက်ရှိ အခြေအနေပင် မည်မျှလောက် ဆိုးဝါးနေသည်ကို ဖော်ပြရန် မလိုချေ။ အစိုးရစီမံကိန်းအရ ထွက်ကုန်ဝင်ကုန်ကို အစိုးရက အုပ်ချုပ်မည်ဟု ဆိုပြန်၏။ ဤသို့ အုပ်ချုပ်ရာတွင် ဆိုဗီယက်ရုရှားတွင် အစိုးရက အုပ်ချုပ်နည်းမျိုးမဟုတ်၊ အစိုးရကိုယ်စားလှယ် အဝယ်တော်များကို အသုံးပြုပြီးလျှင် အုပ်ချုပ်ရန် ဖြစ်လေသည်။ ဤအဝယ်တော်များမှာ နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီကြီးများ ဖြစ်၏။ မြန်မာလူမျိုးတို့သည် ထွက်ကုန်ဝင်ကုန်ကိစ္စတွင် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာခြင်း မရှိဟုဆိုထား၏။ အကြံဉာဏ်ပေးလျှင် မြန်မာလူမျိုးတို့ မလုပ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပေ။ အစိုးရကပြန်လည်စီမံ သင့်ပေသည်။ ဤမျှသာမကသေး ဂျပန် ငွေစက္ကူကို တန်ဖိုးမရှိဟု ကြေညာခဲ့သောကြောင့်

တနိုင်ငံလုံးတွင် အတိဒုက္ခရောက်ကြရပေသည်။ အာရှတိုက် အရှေ့တောင်ဘက်ရှိ မဟာမိတ်များ သိမ်းပိုက်ထားသော နယ်များတွင် တန်ဖိုး သင့်သလောက်ထားပါလျက်နှင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် အဘယ့်ကြောင့် တန်ဖိုးလုံးလုံး မရှိဟု ကြေညာခဲ့ပါသလဲ၊ ဗြိတိသျှက ထိုနယ်ကို အဘယ့်ကြောင့် မျက်နှာ လိုက်ပါသလဲ ဂျပန် ငွေစက္ကူ ထပ်ပြီး တိုးစရာ အကြောင်းမရှိသည် ဖြစ်၍ ထိုနိုင်ငံများမှာကဲ့သို့ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း တန်ဖိုး ပေးသင့်သည်။ မြန်မာပြည်သူ ပြည်သားတို့၏ ကိုယ်စားလှယ်များ နိုင်ငံပေါင်းစုံ အဖွဲ့ဝင်များတွင် ပါဝင်၍ ဂျပန်ပြည်မှ ဂျပန် ငွေစက္ကူများ အတွက် ရထိုက်စရာ ရှိသော တန်ဖိုးကို ရနိုင်အောင် ဗြိတိသျှ အစိုးရက စီစဉ်ပေးသင့်သည်။ ဤနှစ်ချက်ကို ဗြိတိသျှ အစိုးရက စီစဉ်ပေးသင့်သည်။ ဤနှစ်ချက်ကို ဗြိတိသျှ အစိုးရ အဘယ်ကြောင့် စီစဉ် မပေးနိုင်သနည်းဟု မေးလိုသည်။

ဤသို့ ပရိယာယ် အမျိုးမျိုးဖြင့် ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့သမားတို့သည် စီးပွားရေး ဖက်ဆစ်ဝါဒကို မြန်မာပြည်တွင် စိုက်ထူရန် စီစဉ်ချက် ရှိနေကြသည်။ ငွေကြေးတန်ဖိုး ဆုတ်ယုတ်မှု ပြဿနာကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်တွင် အလုပ်မရှိသူ အမြောက်အမြား ငွေသား ငွေစက္ကူ မကိုင်နိုင်သူ အမြောက်အမြား ရှိ၏။ သို့စဉ်လျက် ပြည်သူတို့ ချောင်ချီအောင် ဗြိတိသျှ အစိုးရသည် လွတ်လပ်စွာ ကုန်ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးကို အားမပေးဘဲ အခြားနိုင်ငံများကို ချုပ်ချယ်ထားလေသည်။ မိမိတို့ နိုင်ငံကလည်း အချိန်မီ လုံလောက်အောင် ကုန်စည်ဝတ္ထု ပစ္စည်း မပေးနိုင်ဘဲလျက် တကိုယ်ကောင်း ကြံလိုသော စိတ်နှင့် အခြားနိုင်ငံများက ကုန်စည် ဝတ္ထုများ ပို့ခြင်းကို ပိတ်ပင်ထားလေသည်။ အန်နရာ ခေါ် ကုလသမဂ္ဂ ကယ်ဆယ်ရေးနှင့် ပြန်လည် ထူထောင်ရေး အဖွဲ့ကိုပင် တားမြစ် ထားလေသည်။ ဤသို့သော စီမံချက်ဖြင့် ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ ဝါဒီတို့သည် မိမိတို့ အကျိုးကို ဖြစ်ထွန်းစေနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မှတ်ကာ ပြုလုပ်၏။ နောက်ဆုံး၌ မိမိတို့ပင် အကျိုးယုတ်မည်မှာ သိသာနိုင်ပေ၏။ ဥပဒေနှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ်ပြောလိုသည်။ ဘုရင်ခံ၏ ကိုယ်စား တရားဝန်ကြီး တယောက်သည် ဥပဒေသစ် အချို့ကို ပြုထား၏။ ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ အထူးတရားသူကြီး အက်ဥပဒေ ၅ အရ အထူးတရားသူကြီးတဦးသည် သက်သေထွက်ချက်တို့ကို အတိုချုပ်မှတ်သားရန်သာ လိုသည်။ တရားခံသည်လည်း ခေါ်လိုသော အရေးကြီးသည့် သက်သေများကို ခေါ်ပိုင်ခွင့်မရှိ။ တရားသူကြီးကသာ လျှင် ခေါ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်ဟု ဖော်ပြထား၏။ အချုပ်မှာ တရားသူကြီး တယောက်သည် သေးငယ်သော ပြစ်မှုများတွင် တချက်လွတ် အမိန့်ချသကဲ့သို့ လူသတ်မှုစသော အမှုများတွင် တချက်လွတ်အမိန့် ချနိုင်သည်ဟု ဆိုရာရောက်ပေသည်။ နောက်တချက်မှာ တရားသူကြီး၏ အပြစ်ပေးချက်ကို ခံယူပြီးသည့်နောက် အယူခံနိုင်ခွင့်မရှိချေ။ အဆိုပါ အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၆ (၁) အရ တရားလွတ်တော်ကပင်လျှင် ပြန်လည် စစ်ဆေးခွင့် မရှိချေ။ ပုဒ်မ ၆ (၁) အရ သေဒဏ်

ပေးသော အမှု တမူတွင် တရားဝန်ကြီး တဦးသာ ပြစ်မှုကို စစ်ဆေးနိုင်သည်။ တနည်းအားဖြင့် ဆိုသော် သေဒဏ်ပြစ်မှုက လွဲ၍ အခြားသော ပြစ်မှုများ စသော တရားခံတို့မှာ အယူခံပိုင်ခွင့် မရှိသော ဘဝသို့ ရောက်ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

၁၉၄၃ ခု၊ တရားရုံးတော်များ အရေးပေါ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄ -အရ တရားခံတဦးသည် ပထမတန်း၊ ဒုတိယတန်း၊ တတိယတန်း အာဏာရှိသော တရားသူကြီးများက အပြစ်ပေးသောအခါ အယူခံနိုင်ခွင့်မရှိချေ။ တရားခံတဦးသည် အထူးအာဏာရ တရားသူကြီးက ပြစ်မှုပေးသော အခါ ထောင်ဒဏ် ငါးနှစ်က မကျော်လွန်လျှင် အယူခံနိုင်ခွင့် မရှိချေ။ တရားခံတဦးသည် စက်ရှင်တရားသူကြီး၊ သို့မဟုတ် ရာဘက် စက်ရှင် တရားသူကြီးက ပြစ်မှုပေးသော အခါ သေဒဏ် မဟုတ်လျှင် အယူခံပိုင်ခွင့် မရှိချေ။ အထူး အာဏာရ တရားသူကြီးရုံးမှ ငါးနှစ်ထက် ကျော်သော ထောက်ဒဏ် ပေးလျှင် တရားလွှတ်တော်သို့ မဟုတ်ဘဲ စက်ရှင်တရားသူကြီး ရုံးသို့သာ အယူခံနိုင်သည်။ ယခုအခါ၌ စက်ရှင် တရားသူကြီးသည် အထူးတရားသူကြီး ဖြစ်နေပြန်သောကြောင့် အလွန် အလုပ်များရာ အယူခံမှုများကို သေချာစွာ စစ်ဆေးနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

အထက်ပါ ဥပဒေ ပုဒ်မ - ၁၄ အရ ပုလိပ်ကို ဖြောင့်ချက်ပေးခြင်းကို သက်သေထွက်ချက်ယူ၍ တရားသူကြီးများက လက်ခံနိုင်သည်။ ထို့ပြင် အမှု စုံစမ်းရေး ပုလိပ် အရာရှိ၏ ထွက်ဆိုချက်သည်လည်း တရားဝင်ပြန်လေ၏။ သို့အတွက် အမှုစုံစမ်းရေး ပုလိပ်အရာရှိသည် လူတယောက်ကို မပမ်းမီ မိမိတို့ အလိုရှိသော ထွက်ဆိုချက်အောင် ပရိယာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် မေးတတ်လေသည်။ တရားခံတဦးသည် ပုလိပ်အရာရှိ၏ ချိန်းခြောက်မှုစသည်တို့ကို ပေါ်အောင်လုပ်နိုင်ရန် အလွန်ခဲယဉ်သည်ဖြစ်ရာ ပုလိပ်လက်ထဲ၌ ဤတိုးချဲ့အာဏာ ပေးထားခြင်းသည် အန္တရာယ်များစွာ ပေါ်ပေါက် စေလိမ့်မည်။ တရားခံနှင့်ပုလိပ် နှစ်ဦးစကားကို တရားသူကြီးက ဆုံးဖြတ်ဖို့သာရှိပေသည်။ မကြာမီက ကျွန်ုပ်သည် ဗြိတိသျှ တရားစစ်ဆေးရေးစနစ်သည် ဂျပန်ကင်ပေတိုင်စနစ်နှင့် တူနေသည်ဟု ပြောခဲ့ဖူးပေပြီ။ ယနေ့သည်အတိုင်းပင် ထပ်၍ပြောလိုသည်။ အချုပ်မှာ ဤဥပဒေသစ်များကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်သူ့ ပြည်သားများကို ယုတ်မာသော ပုလိပ်မျိုးနှင့် လက်စားချေလိုသော တရားသူကြီး လက်ထဲတွင် ဝကွက်၍ အပ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။ ထိုမျှမကသေး၊ တရား စစ်ဆေးရာတွင် မြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိများက ဝင်ရောက် စွက်ဖက်သည်များကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိကြ၏။ ဤဥပဒေသစ်များကို အရေးကြုံ၍ ယာယီသဘော လုပ်ရပါသည်ဟု ဆိုပြန်၏။ မြန်မာနိုင်ငံ၌ လွတ်လပ်မှုများကို ပြန်လည် ရရှိပါလျက် အဘယ့်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့က နိုင်ငံတွင် မရနိုင်ပါသလဲ။ ဗြိတိသျှတို့သည်

စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းဖြင့် မြန်မာများကို ဂျပန်လက်မှ ကယ်ဖို့လာရောက် ပါသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဥပဒေသစ်များနှင့် စီးပွားရေး စီမံချက်များသည် ဗြိတိသျှတို့၏ မွန်မြတ်သော စေတနာ၏ ရှေးပြေး နိမိတ်များ ဖြစ်သလောဟု မေးလိုပါသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံရှိ လူ ၁၇ သန်းတွင် ၁၇ ယောက်မျှသာ ဥပဒေ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်း နားလည်ကြသည်ဟု ပြောဆိုခြင်းသည် ဆင်သေကို ဆိတ်သားရေဖြင့် ဖုံးမရသကဲ့သို့ ရှိချေသည်။ ဤကဲ့သို့ ပြောဆိုမှုမျိုး ပြခဲ့သော် လေထီးနှင့် ဆင်းပြီး မေးရမည်လော ဟူ၍ မလောက်လေး မလောက်စား ပြောဆိုမှုမျိုးတို့သည် အရာမရောက်။ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်တွင် ဗြိတိသျှတို့ကို မုန်းတီးသော စိတ်ဖြစ်ပေါ်စေရန် မြှောက်ပင့်ခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု အာဏာပိုင်တို့အား ကျွန်ုပ်က သတိပေးလိုသည်။

အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံတွင် စီးပွားရေး စိုက်ထူနိုင်လိမ့်မည် မြော်လင့်ကြ၏။ ဥပဒေအရ ဆိုနိုင်ရန် ဥပဒေကိုပင် မိမိတို့ အလိုကျ ပြင်လိုက်သေး၏။ ဤမျှမကသေး၊ ဘုရင်ခံကို လုံးဝ အာဏာပေး၍ အုပ်ချုပ်စေ၏။ ဥပဒေအရ ဆိုလျှင် ဘုရင်ခံသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ အာဏာရှင် ဖြစ်၏။ ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့် ဘုရင်ခံနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ယခုအခါ၌ သဘောကွဲလွဲ နေကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့သည် မဖြစ်နိုင်သည်ကို မတောင်းဆိုခဲ့ကြချေ။ ဘုရင်ခံသည် မိမိ၏ မိန့်ခွန်းများတွင် အားလုံး နိုင်ငံရေး ပါတီကြီးများ၏ ကိုယ်စားလှယ်များဖြင့် မိမိ၏ အမှုဆောင် ကောင်စီကို ဖွဲ့လိုသည်ဟု အတန်တန် ဖော်ပြသည့် အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤကဲ့သို့သော ကောင်စီကို ဖွဲ့ရန်သာ တောင်းဆိုခဲ့၏။ ဥပဒေအရ အမှုဆောင် ကောင်စီဝင် လူကြီးများသည် ဘုရင်ခံကိုသာ လုံးဝ တာဝန် ရှိသော်လည်း ဒီမိုကရေစီ ဝါဒ အတိုင်း ကောင်စီ ဖွဲ့သူများသည် တစုတည်း တပေါင်းတည်း တိုင်းသူပြည်သား (ဝါ) လူထုကိုသာ တာဝန် ရှိစေသင့်သည်ဟု တောင်းဆိုခဲ့၏။ စင်စစ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့သည် မူလ ရည်ရွယ်ချက်ထက်ပင် တထစ်လျော့၍ တောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ မူလက ကျွန်ုပ်တို့သည် အားလုံးသော အာဏာများကို ပေးအပ်ခြင်းခံရသည့် ဗမာလူမျိုးများ ပါဝင်သော ယာယီအမျိုးသား အစိုးရကို တောင်းဆိုခဲ့ပေသည်။ သို့ရာတွင် အပေးအယူ သဘောမျိုးနှင့် ကာကွယ်ရေး၊ နိုင်ငံရေးရာ၊ တောင်ရိုးနယ်များ ကိစ္စတို့ကို ဘုရင်ခံ လက်ထဲ၌ ထားခြင်းကို သဘောတူသည်သာမက ကောင်စီတွင် အချို့ အင်္ဂလိပ်တို့ကို ထည့်ခြင်းကိုပင် လက်ခံ သဘောတူ ခဲ့လေသည်။ ဘုရင်ခံ ခန့်အပ်သော အမှုဆောင် ဝန်ကြီးတဦး၏ လက်ထဲတွင် ဘဏ္ဍာရေးကို ထားခြင်းကို ပင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်လျောခဲ့၏။ အချုပ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ တောင်းဆိုခြင်းသည် တခုပင် ဖြစ်သည်။ ဘုရင်ခံသည် ဥပဒေအရ တိုင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ရန် တာဝန် ရှိသော်လည်း ဒီမိုကရေစီဝါဒ အတိုင်း အုပ်ချုပ်ရန် တောင်းဆိုခြင်းမျှသာ ဖြစ်ချေသည်။ ဤသို့

တောင်းဆိုရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြည်ထဲရေး ဌာနကို ကျွန်ုပ်တို့ အုပ်ချုပ်လိုပါသည်ဟု ထည့်၍ ပြောခဲ့၏။ ဤသို့ ပြည်ထဲရေး ဌာနကို တောင်းခြင်းသည် မကောင်းသော အကြံနှင့် တောင်းခြင်း မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရင်ခံ၏ စေတနာကို ယုံကြည်မိသည် တကြောင်း၊ တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေ အစဉ်အလာကို ထောက်ရှု၍ လည်းကောင်း၊ တောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ရဲဘော်တို့ နားလည်သည့် အတိုင်း ဤတောင်းဆိုချက်သည် မဖြစ်နိုင်သော တောင်းဆိုချက် မဟုတ်။ အသင့်အတင့်မျှ တောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော်လည်း ဘုရင်ခံသည် မိမိသာလျှင် သိသော အကြောင်းများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ တောင်းဆိုချက်ကို လက်မခံနိုင်ဘဲ ငြင်းဆိုခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်တို့က အပေးအယူ သဘောမျိုးဖြင့် လျှော့ပေါ့၍ တောင်းဆိုခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ဓာတ် ညံ့ဖြင်း၍ မဟုတ်။ ယခုလို အခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့၏ နိုင်ငံနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လူမျိုး အကျိုးကို မြန်မြန်ထက်ထက် သည့်ပိုးချင်သော ဆန္ဒအတွက် ဖြစ်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အရေးကြီးသော ဌာနတို့ကို ဘုရင်ခံ လက်ထဲ၌သော် လည်းကောင်း၊ ဘုရင်ခံ ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခန့်ထားသော လူကြီးများ၏ လက်ထဲ၌သော် လည်းကောင်း၊ ထားခြားအားဖြင့် တန်ခိုး အာဏာများစွာ မရှိသည်ကို သိလျက်နှင့်ပင် တိုင်းပြည် ပြန်လည် ထူထောင်ရေး အတွက် အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ် မဖြစ်စေရန် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက် လိုသော ဆန္ဒနှင့် စကား ကမ်းလှမ်းခဲ့လေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ အလိုဆန္ဒ အတိုင်း မဖြစ်ခဲ့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့နိုင်ငံတွင် အာဏာပိုင်များသည် အလွန်သာယာ နာပျော်ဖွယ် ကောင်းသော စကားလုံးများကိုသာ သုံးပြီးလျှင် စီးပွားရေး ဖက်ဆစ်ဝါဒကို ထူထောင်ရန် ကြိုးစားနေကြပေပြီ။ ထိုအတွက်ကြောင့်လည်း အာဏာပိုင်တို့လည်း ယခုအခါ၌ တိုင်းပြည်၏ အခြေအနေ အဖြစ်သနစ် အကျိုး အကြောင်း အမှန်တို့ကို သိလျက်နှင့်ပင် မျက်စေ့စုံလုံး မှိတ်၍ ပြည်သူတို့၏ (ဝါ) လူထုဆန္ဒကို ပြောင်ပြောင်ကြီး ဆန့်ကျင်ကာ ဗြိတိသျှ အစိုးရနှင့် ဗြိတိသျှ လူမျိုးတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်လပ်မှု အတွက် သွားရောက် ရှင်းလင်း ပြောဆိုဖို့ အခွင့်အရေးတို့ကိုပင် မပေးနေသည် သာမက ကျွန်ုပ်တို့၏ ဂုဏ်သရေကို ပျက်စေသောငှာ (ဝါ) ကျွန်ုပ်တို့၏ အင်အားကို ဆုတ်စေသောငှာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် အမျိုးမျိုးနှင့် ပြောဆို ပြုလုပ်လျက် ရှိကြပေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုလည်း မခံချင်အောင် အမျိုးမျိုး ဆွဲကြလေသည်။ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆွဲရမည် မဟုတ်ပေ။ နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်တို့ အနိုင်ရမည်မှာ သေချာသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အင်အားကို ကျွန်ုပ်တို့ သိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ခြေလှမ်းမှားအောင် ဆွဲ၍ မဖြစ်နိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အချိန်ကို ရွေး၍ ကျွန်ုပ်တို့ လူထုကြီး မကြီးပမ်းသင့်သော နေရာတွင် မကြီးပမ်းစေဘဲ မြောင့်မြောင့်တန်းတန်း လွတ်လပ်ရေး ပန်းတိုင်လမ်းသို့ ဆက်လက် ချီတက်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်လပ်ရေး ရစေရန် ကြိုးစားရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့ သတိပြုရမည်မှာ လွတ်လပ်ရေးသည် အကျိုးတရား မဟုတ်။ လွတ်လပ်ရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ကံကြမ္မာကို ဖန်တီးတိုင်သော

အကြောင်းတရားများသာ ဖြစ်ချေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လွတ်လပ်ရေးကို ဟန်ပြ အနေနှင့် အလိုမရှိ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်ပိုင် တန်ခိုးအာဏာ အခွင့်အရေး မရှိသော (ဝါ) အနှစ်မရှိ အကာအတိ ဖြစ်သော လွတ်လပ်ရေးကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ကြံတွေ့ဖူးသည် ဖြစ်၍ ၎င်းလွတ်လပ်ရေး အတုမျိုးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ထပ်မံ ကြိုးပမ်းလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ရဲဘော်တို့ လွတ်လပ်ရေး ဆိုသည့် ဝေါဟာရကိုသာ မကြည့်ရှုပါနှင့် ဤလွတ်လပ်ရေးကို အကြောင်းပြု၍ လွတ်လပ်မှု အကျိုးတရားများကို ခံစားနိုင်အောင် ယခုကပင် ဤလွတ်လပ်ရေးကို ပရိယာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် မသိမသာ ချုပ်ချယ်မှုတို့ကို ကြီးစွာသော သတိနှင့် ကန့်ကွက်ရ ပေလိမ့်မည်။ ဤပြဿနာများကို ကျွန်ုပ်တို့ ယခုအခါ၌ တိုင်ပင်ဆွေးနွေး စဉ်းစားလျက် ရှိကြလေသည်။ သို့အတွက် ဘုရင်ခံသည် အဖြစ်သနစ်ကို ရှောင်ရှား၍ ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ချုပ်ကို နိုင်ငံရေး တိုက်ပွဲ နည်းစနစ်ဖြင့် စစ်ခင်းလိုပါက ခင်းပါစေ၊ စီးပွားရေး ဖက်ဆစ်ဝါဒ တိုက်နည်းကို သုံးလိုက သုံးနိုင်ပါစေ၊ သို့သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ မတုန်မလှုပ် စိတ်ဓာတ် ခိုင်မြဲစွာနှင့် လွတ်လပ်ရေး ပန်းတိုင်သို့သာလျှင် ရှေ့ရှုပြီး ချီတက်လျက် ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရင်ခံ၏ ပြောက်ကျား တိုက်ပွဲများ ရှုံးရမည်ကို သေသေချာချာ သိပြီးဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ပြောက်ကျား တိုက်ပွဲ နည်းစနစ်ကို လူထုက သောင်းသောင်းဖြဖြ အားမပေးဘဲ အောင်မြင်စွာ အသုံးမပြုနိုင်ချေ။ ဘုရင်ခံနောက်၌ လူထုက မရှိ၊ ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ချုပ် နောက်၌သာ လူထု ရှိသည်ကို သတိပြုကြလော့။ ဤသို့သော အကြောင်းများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ မည်ကဲ့သို့ စီစဉ် ဆောင်ရွက်ကြမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘယ်ကဲ့သို့ ခြေလှမ်း လှမ်းကြမည်နည်း။

ရဲဘော်တို့

ကျွန်ုပ်တို့၏ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားတို့၏ ကံကြမ္မာကို ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင် ဖန်တီးနိုင်သော အခွင့်အရေးကို ရယူရန်ဖြစ်ပေသည်။ ဤအခွင့်အရေးကို ရယူရန် ဗြိတိသျှ အစိုးရအား ကျွန်ုပ်တို့ အရေးဆိုထားသည်မှာ အရွယ်ရောက်သူတိုင်း မဲပေးနိုင်ခွင့် ရှိသော ရွေးကောက်ပွဲများကို ချက်ခြင်း ကျင်းပပြီးလျှင် တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ကို အမြန်ဆုံး ခေါ်ပေးရန် ဖြစ်သည်။ ဤတိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော် မခေါ်နိုင်မီ အတွင်း ဗြိတိသျှအစိုးရနှင့် ဆက်သွယ်ဆွေးနွေးနိုင်သော အမျိုးသား အစိုးရအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းပေးရန်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အဆိုပြုခဲ့ပေသည်။ သို့မှသာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြည်သူ့ လက်ထဲသို့ လွတ်လပ်ရေးရချိန်တွင် လုံးဝတန်ခိုး အာဏာ ပြေးလဲ ပေးအပ်ရန် အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ လိုသမျှသော အစီအစဉ်များကို ကျနစွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ဗြိတိသျှ အစိုးရသည် ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသား ဒီမိုကရေစီ အဆင့်အတန်းကို ပေးပါမည် ဟူ၍

မရေမရာသော ကတိပြုပြီးလျှင် စက္ခုဖြူ စာတမ်း အဆင့်အတန်းကိုပင် ဘယ်အချိန်အခါ ပေးမည် ဟူ၍ တိတိကျကျ ဖော်ပြထားခြင်း မရှိ၊ ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားတို့၏ လိုအင်ဆန္ဒကို ဗြိတိသျှ အစိုးရတို့က မဖြည့်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမည်နည်း။ ရွေးကောက်ပွဲကို စောစော မပြုလုပ်လျှင် ဘယ်လိုစခန်း သွားကြမည်လဲဟု မေးဖွယ်ရရှိ၏ စင်စစ်မှာ ဗြိတိသျှ အစိုးရသည် ရွေးကောက်ပွဲများကို စောစော ကျင်းပလိုပါက ခဲယဉ်စရာ အကြောင်း မရှိချေ။ ခြောက်လအတွင်း စီစဉ်၍ ပြုလုပ်နိုင်၏ ခြောက်လ အတွင်း မပြီးစီးနိုင်ဟု ဆိုလျှင် ဗြိတိသျှ အစိုးရ၌ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် မရှိဟု ဆိုရာရောက်ပေသည်။ ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပရန် ဘာများ အထူးအထွေ လုပ်စရာ ရှိပါသလဲ၊ မဲပေးနိုင်ခွင့် ကိစ္စကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ရန် မဲစာရင်းများ လုပ်ရန်သာ ရှိပါသည်။ အသွားအလာ လမ်းပန်းခရီးကို ယိုးမယ်ဖွဲ့စရာ မရှိပါ။ ယခင်အခါက လမ်းပန်းခရီး မကောင်းသည့် အထဲမှာပင် ရွေးကောက်ပွဲများ ပြုလုပ်လာကြပါသည်။ မဲပေးနိုင်ခွင့် ကိစ္စကို လွယ်ကူစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ ထင်မြင်ချက်များကို ပေးပြီး ဖြစ်ပါသည်။ သည့်အပြင် ဘာအကြောင်း ရှိသေးသလဲ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ် မဲပေးနိုင်ဖို့ အခြေအနေ ရှိရမည်လို့ ဆိုပြန်သည်။ ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပသည့် အချိန်မှာ တိုင်းပြည်တွင် ငြိမ်းချမ်းရေး ရှိရပေလိမ့်မည်။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်နှင့် ဗြိတိသျှနိုင်ငံတွင် ဖြစ်ပွားလျက် ရှိသကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံမှာလည်း ခိုးသား ဓားပြမှုများ ဖြစ်ပွားလျက် ရှိသည်မှာ မှန်၏။ သို့ရာတွင် အရှေ့တလွှားတွင် ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံသည် အငြိမ်းချမ်းဆုံးသော တိုင်းပြည်ဟူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဆိုလိုသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အကြောင်းပြချက်များကို ထောက်ထား၍ ရွေးကောက်ပွဲများကို စောစော ကျင်းပနိုင်ကြောင်း ထင်ရှား၏။ သို့သော်လည်း ရွေးကောက်ပွဲများကို ကျင်းပချင်မှ ကျင်းပ ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမည်လဲ။ ကျွန်ုပ် ပြောချင်တာက ရာဇဝင် သဘော အရ ခေတ်သဘော အရ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ကမ္ဘာ့ ခြေလှမ်းတို့သည် တလှမ်းတည်း လှမ်းပြီး သွားနေမှာဘဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ လူထု အားပေး ကူညီ ရိုင်းပင်းမှုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ ပြုပြင် ထူထောင်ကြမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လွတ်လပ်ရေး ပန်းတိုင်သို့ အဘယ်ကဲ့သို့ ချီတက်ကြမည်နည်း။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ငန်း အစီအစဉ်ကို ဤညီလာခံသဘင်၌ တင်ပြမည် ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ အကျဉ်းအားဖြင့် ပြောလိုသည်မှာ ဤလုပ်ငန်း အစီအစဉ်သည် အတော်အတန် ပြည့်စုံသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် အလှမ်းမကျယ်ဘဲ အလယ်အလတ် အရေးကြီးသော လက်ငင်း ပြဿနာ ဖြေရှင်းနိုင်အောင် ပထမဆုံး စတင် ဆောင်ရွက်ရပေလိမ့်မည်။ အရေးကြီးဆုံးသော ကိစ္စများမှာ ကယ်ဆယ် ထောက်ပံ့ရေး၊ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး၊ ပညာရေး၊ အိမ်ဆောက်ရေး၊ ကျန်းမာရေး စသည်တို့ ဖြစ်ပေသည်။ ဤအရေး ဤကိစ္စများကို အောင်မြင်စွာ ပြီးစီးနိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်သည့် သဘောနှင့် ဆောင်ရွက်ကြရ ပေလိမ့်မည်။

ရွေးကောက်ပွဲများ ကျင်းပစေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့အလိုရှိသော တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ကို ခေါ်ပေးချင်မှ ခေါ်ပေးပေလိမ့်မည်။ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ကို ခေါ်ပေးမှ ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ငန်းသဘောအရ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော် ဖြစ်ပေါ် လာလိမ့်မည်ဟု နားလည် သင့်ကြပေသည်။ ရွေးကောက်ပွဲများ ကျင်းပခဲ့ပါလျှင် လူထု၏ အားပေးမှုဖြင့် (ဝါ) လူထု၏ မဲဆန္ဒကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွေးကောက်ပွဲများတွင် အနိုင်ရမည်မှာ မလွဲပေ။ ထိုအခါ ကျရောက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဗြိတိသျှ အစိုးရကို တိတိလင်းလင်း ကျွန်ုပ်တို့ လိုအင်ဆန္ဒကို မရရအောင် တောင်းဆိုရမည်။ ဤကဲ့သို့ ငြိမ်းချမ်းသော နည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုး၏ ကံကြမ္မာကို မဖန်တီးနိုင်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နည်းလမ်းသစ် ထွင်၍ ကျွန်ုပ်တို့၏ တန်ခိုး အာဏာဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်လပ်ရေးကို ရယူရန် စိုင်းပြင်းမည်။ နည်းသစ် ဆိုရာ၍ စစ်ပြိုင် အစိုးရ တည်ထောင်ခြင်းကို ဆိုလိုသည် မဟုတ်။ ၎င်းစစ်ပြိုင် အစိုးရ တည်ထောင်ခြင်းထက် လည်းကောင်း၊ အနုမြူပုံးထက် လည်းကောင်း၊ အင်အားရှိသော ကျွန်ုပ်တို့ လူထုအားကို မည်သည့်အားမျှ ဆန့်ကျင်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

လူထုကို အဘယ်ကဲ့သို့ ကျနစွာ စည်းရုံးမည်နည်း။ အဘယ်ကဲ့သို့ ကျနစွာ အသုံးပြုမည်နည်း ပထမဆုံး အမျိုးသားညီညွတ်မှု ရှေ့ဆောင် ရှေ့သွားများ အဖြစ်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ ဖက်ဆစ် တိုက်ဖျက်ရေး ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်နှင့် နယ်အဖွဲ့များကို ဖွဲ့စည်းလေပြီ။ အဖွဲ့ချုပ်နှင့် နယ်အဖွဲ့များကို ခိုင်ခန့်သည်ထက် ခိုင်ခန့်အောင် စနစ်ကျသည်ထက် စနစ်ကျနအောင် ပြုလုပ်ရပေလိမ့်မည်။ အဖွဲ့ချုပ်၏ စီးမျဉ်းများကို ပြုပြင်နိုင်အောင် ဤညီလာခံကို တင်ပြပြီးဖြစ်ပါသည်။ အမျိုးသား ညီညွတ်ရေး ဆိုသည်မှာ ခေါင်းဆောင်များသာ ညီညွတ်ခြင်းကို မဆိုလို။ လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ဂိုဏ်ဂဏ မရွေးတနိုင်ငံလုံး ပြည်သူလူထု တရပ်လုံး အပြောသာမဟုတ် အလုပ်နှင့်တကွ အမျိုးသားတို့၏ အလိုဆန္ဒများကို ပြည့်ဝနိုင်ရန် အမျိုးသားတို့၏ လုပ်ငန်းများတွင် သောင်းသောင်းဖြဖြ စိတ်ရေကိုယ်ပို ညီညွတ်ကြသည်ကို ဆိုလိုသည်။ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များက ဤအမျိုးသား ညီညွတ်ရေးမျိုး ဖြစ်ထွန်းလာအောင် အားလုံးသော အဖွဲ့ဝင်များသည် အသီးသီး အသက မိမိတို့ အဖွဲ့များကို အမျိုးသား အစည်းအရုံးနှင့် အတူ တလုံး တဝတည်း ပေါင်းပစ်သင့်သည်ဟု ထင်မြင်ချက် ပေးကြသည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ်များက ဤသို့ ထင်မြင်ချက် ပေးခြင်းမှာ အမျိုးသား လုပ်ငန်းကြီး လုပ်ရာတွင် အဖွဲ့များ အသီးသီး ရှိခြင်းသည် အင်အားကို ယုတ်လျော့စေသည် ဟူ၍ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်းနှင့် စိုးရိမ် ပူပန်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း အဖွဲ့များကို ဖျက်ပစ်စေကာမူ ပြဿနာ အမျိုးမျိုးပေါ်တွင် ရည်ရွယ်ချက်အားဖြင့် တူသော သူများသည် အသီးသီး ရှိကြပေလိမ့်မည်။ သို့အတွက် အဖွဲ့များ သီးခြားရှိသည် မရှိသည်မှာ ပဓာန မဟုတ်။ ၎င်းအဖွဲ့တို့သည် ဂုဏ်တု ဂုဏ်ပြိုင်၊ ပါတီစိတ်၊ ပါတီ

သဘောများနှင့် အလုပ် မလုပ်ကြခြင်းသာ အရေးကြီးဆုံး အချက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုရပေမည်။ အမျိုးသား ပြဿနာ အားလုံးကို ဖြေရှင်းရာ စိုင်းပြင်းရာတွင် ပါတီစိတ် ပါတီ သဘောကို စွန့်၍ စည်းစည်းလုံးလုံး စိုင်းပြင်း သင့်ကြပေသည်။ မိမိတို့၏ ထင်မြင်ချက် ယူဆချက်များ (ဝါ) မိမိတို့၏ ဝါဒများကို အမျိုးသား အစည်းအရုံးဝင်များအား သာယာ ညှင်းပောင်း ကောင်းသော နည်းလမ်းဖြင့်သာ နားလည် လက်ခံအောင် ရှင်းလင်း ပြောပြခြင်း အမှုကိုသာ ပါတီဝင်များ အနေဖြင့် ပြုသင့်ပေသည်။ အတိုချုပ်မှာ ပါတီဝင်များ၏ လုပ်ငန်းသည် ပါတီ သဘောနှင့် ပါတီ ကိစ္စတွင် လုပ်ရန်မဟုတ်။ ဝါဒ ပြန့်ပွားမှုကိုသာ ပြုသင့်ပေ၏။ ဤအတိုင်း ဆိုလျှင် ပါတီများ ရှိမှုက ကျွန်ုပ်တို့၏ အမျိုးသား အစည်းအရုံး၏ အင်အားကို ယုတ်လျော့စေမည် မဟုတ်ချေ။ ဤသဘော သဏ္ဍာန်ကို အမှန်စင်စစ် နားလည်ပြီးလျှင် ရိုးသား ဖြောင့်မတ်စွာ အားထုတ်ကြပါမူ ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသား ညီညွတ်မှုသည် တဆင့်ထက်တဆင့် တိုးမြှင့်ခိုင်ခံ့၍ မကြာမီ မထိမ်းမယိုင် ကျောက်စာတိုင်ကဲ့သို့ တည်တန့် ပေလိမ့်မည်။ ဤကား ကျွန်ုပ်တို့၏ ပထမ လုပ်ငန်းတည်း။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဒုတိယ လုပ်ငန်းမှာ ဝါဒဖြန့်ဖြူးရေး ကိစ္စ၊ အဖွဲ့ချုပ် အဖွဲ့ခွဲများ စည်းရုံးရေးကိစ္စနှင့် ပြုပြင် ထူထောင်ရေး ကိစ္စများ ဖြစ်လေသည်။ ဤကိစ္စများကို ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ စေတနာ့ ဝန်ထမ်းများ အလိုရှိပေသည်။ စေတနာ တခုနှင့် မပြီးသေး။ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ကိစ္စများကို စီမံ ဖန်တီးသင်ကြား ပြနိုင်သော အရည်အချင်းများလည်း ရှိရပေလိမ့်မည်။ တနည်းဖြင့်ဆိုသော် အဖွဲ့ချုပ်၏ ဗဟိုဌာနတွင် ကျကျနန ဖွဲ့စည်းထားသော ရုံးကြီးတခု ရှိရပေလိမ့်မည်။ ဤဗဟိုရုံးက နိုင်ငံရေး၊ စည်းရုံးရေး လုပ်ငန်းများကို စီမံညွှန်ပြ ဆောင်ရွက် ရပေလိမ့်မည်။ သို့အတွက် အမျိုးသား ဝန်ထမ်း အနေနှင့် အရည်အချင်း ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်များစွာ အလိုရှိပါသည်။ ဤလုပ်ငန်းများ အတွက် မိမိတို့ အရည်အချင်းကို ချင့်၍ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ကူညီ ရိုင်းပင်း ဆောင်ရွက်ရန် အဆင်သင့် ရှိပါလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ချုပ် ဗဟိုရုံးသို့ အမြန်လာရောက်၍ စာရင်းသွင်းပြီးလျှင် အမြန်ဆုံး စတင် ဆောင်ရွက်ကြပါရန် ကျွန်ုပ် လေးနက်စွာ တိုက်တွန်း လိုက်ပါသည်။ ထိုထိုသော စေတနာ့ ဝန်ထမ်း ပုဂ္ဂိုလ်များကို အဖွဲ့ချုပ်နှင့်တကွ တနိုင်ငံလုံးက ကျေးဇူး တင်စွာနှင့် ဘယ်အခါမှ မေ့လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ဤမျှနှင့် မပြီးသေး။ အဖွဲ့ချုပ်ရုံးတွင် ခေတ်မှီစွာ ဝါဒဖြန့်ချိဖို့ စက်ကရိယာ တန်ဆာပလာများ ရှိရပေလိမ့်မည်။ အခြား အခြားသော လိုအပ်သည့် ဝတ္ထု ပစ္စည်းများလည်း ရှိရပေလိမ့်မည်။ ဤကဲ့သို့ အလိုရှိအပ်သည်များကို ဖော်ပြပြီးနောက် ဆက်လက်၍ ပြောလိုသည်မှာ လိုအပ်သည်များကို ရနိုင်ရန် ရန်ပုံငွေ လိုကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရန်ပုံငွေ မရှိလျှင် မဖြစ်နိုင်ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နောက်နောင်ကို ငွေဝင်လမ်း

မှန်မှန်ရှိအောင် (ဝါ) အဝင်နှင့် အကုန်အကျ မျှတအောင် စီမံမည်။ သို့သော်လည်း လူထု၏ အစည်းအရုံး ဖြစ်သော ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကို လူထုကပင် ထောက်ပံ့ရမည့် တာဝန် ရှိပါသည်။ အထက်၌ ဖော်ပြပြီးသော လုပ်ငန်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့ အမျိုးသားတို့၏ လုပ်ငန်းများ ဖြစ်ချေသည်။ ရဲဘော်တို့ အမျိုးသားတို့ကို စည်းရုံးပြီး စိုင်းပြင်းကြပါစို့။ ကျွန်ုပ်တို့ ကံကြမ္မာကို ကျွန်ုပ်တို့ ဖန်တီးဖို့ အရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်တွင်းမှာပင် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အင်အားကို ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်လျှင် ကောင်းကင်တမတ် ကြယ်ပင် ဆွတ်နိုင်ကြပေမည်။ ကြယ်ကိုပင် ဆွတ်နိုင်ကြလျှင် ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာ အဘယ့်ကြောင့် လွတ်လပ်ရေး အောင်ပန်းကို မဆွတ်နိုင်ဘဲ ရှိအံ့နည်း။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညီညွတ်စွာ ကျွန်ုပ်တို့၏ ကာယဗလ၊ ဉာဏဗလ၊ သတ္တိ ဗျတ္တိနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရာဇဝင်တွင် ကယ်တင်နိုင်မည့် လွတ်လပ်ရေး အောင်မြင်မှု အတွက် ဆက်လက် ကြိုးပမ်းကြမည်။

ရဲဘော်တို့

ခြေလှမ်းမှန်မှန်နှင့် သွားနိုင်ရန် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ကြလော့၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ လွတ်လပ်ရေးကို ကျွန်ုပ်တို့ မကြာမြင့်မီ ရရှိလိမ့်မည်ဟု တထစ်ချ ယုံကြည်ကြလော့။

အပ္ပမာဒေန သမ္မောဒေဝ။

■ - ✕ - ■

ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့စနစ်ကို ဝေဖန်ခြင်း

". . . ကျုပ်တို့ ကျေညာထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ ရည်မှန်းချက်တွေကို လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ ကျုပ်တို့ အတွက် တရားဝင် အခွင့်အရေးတွေ လမ်းဖွင့်ပေးမယ် ဆိုရင် အဲဒီ အခွင့်အရေးတွေကို ပထမဆုံး ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အခြား ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာတွေကို ဆောင်ရွက်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး . . . " . . . [၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၆ ရက်နေ့ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်၏ ဒုတိယမြောက် ဗဟိုဦးစီး အဖွဲ့ အစည်းအဝေးတွင် ပြောကြားသော ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ "ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့စနစ်ကို ဝေဖန်ခြင်း" မိန့်ခွန်းကို ဗိုလ်ချုပ် ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ရေးသားခဲ့တဲ့ 'Burma's Challenge' by Aung San ကို မောင်မြဦး မြန်မာပြန်ပြီး၊ ယမင်းစာပေက နိုင်ငံရေး စာပေ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၂၈၂) နဲ့ ပုံနှိပ် ဖြန့်ချိခဲ့တဲ့ 'မြန်မာ့ စိန်ခေါ်သံ' စာအုပ်ကနေ ပြန်လည် ကူးယူ လွှင့်တင် ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။]

၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၆ ရက်နေ့ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်၏ ဒုတိယမြောက် ဗဟိုဦးစီး အဖွဲ့ အစည်းအဝေးမှာ ဖဆပလ ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းက ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့စနစ်ကို ဝေဖန်တဲ့ မိန့်ခွန်း ပြောကြားခဲ့သည်။

(၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ မေလ ၁၆ ရက်နေ့ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်၏ ဒုတိယမြောက် ဗဟိုဦးစီး အဖွဲ့ အစည်းအဝေးတွင် ပြောကြားသော မိန့်ခွန်း)

ဦးစီး အဖွဲ့ဝင်များ ခင်ဗျား

ပထမမြောက် ဖဆပလ ညီလာခံကြီး ပြီးဆုံးခဲ့တာဟာ သုံးလ ကျော်သွားပါပြီ။ ဒီကာလ အတောအတွင်း ပြည်တွင်းမှာရော ပြည်ပမှာရော အဖြစ်အပျက်တွေ တော်တော်များများ

ဖြစ်ပွားခဲ့တယ် ပြည်ပရေးမှာ ဆိုရင် ကမ္ဘာ့ ငြိမ်းချမ်းရေးရဲ့ အလားအလာတွေဟာ သိပ်ကောင်းမလာသေးဘူး။ ကုလသမဂ္ဂ အဖွဲ့ချုပ် အတွင်း အပြင်မှာ ခေတ်ကုန်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ အာဏာ နိုင်ငံရေး နည်းပရိယာယ်တွေဟာ အသွင်သစ်နဲ့ ထင်ထင်ရှားရှား ပြန်ပေါ်လာခဲ့တယ်။ အင်အားချင်း အချိန်အဆ ညီရေးဆိုတဲ့ ခေတ်မမှီတော့တဲ့ အယူအဆတို့၊ သြဇာနယ်ပယ် ပြန်လည် ခွဲဝေဖို့ အချည်းအနီး ကြိုးစား နေကြတာတို့၊ ငြိမ်းချမ်းရေး ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေသစ်များမှာ ရပ်တည်နိုင်စွမ်း မရှိတော့တဲ့ ဟောင်းနွမ်း ဆွေးမြေ့တဲ့ လောကကို ထူထောင်နိုင်ဖို့ အချည်းနီး ကြိုးစား နေကြတာတို့၊ အဲဒီလိုဟာတွေဟာ ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံရေး လောကမှာ တခါပြန်ပြီး ပေါ်လွင် ထင်ရှား လာပြန်တယ်။ ဆိုဗီယက် ယူနီယံနဲ့ သူ့ကို ထောက်ခံသူတွေက တဖက်၊ အင်္ဂလိပ် အမေရိကန် အစုက တဖက်၊ ဒီနှစ်ဦး နှစ်ဖက်ဟာ ပြင်းထန်တဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး တိုက်ပွဲတွေကို ဆင်နွှဲ နေကြတယ်။ အဲဒီ ငြိမ်းချမ်းရေး တိုက်ပွဲတွေကို စစ်ကြီး ဖြစ်လာစေမယ့် တိုက်ပွဲတွေ အဖြစ် တခြား ဘာမှ မတတ်နိုင်အောင် ရှိနေကြရတယ်။ ဖက်ဆစ် ဝါဒီ ရန်ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ စပိန်ပြည် အပေါ် သဘောထား၊ ဂရိစ်၊ တရုတ်၊ အင်ဒိုနီးရှား စတဲ့ နိုင်ငံတွေရဲ့ အခြေအနေ၊ ဒါတွေကလဲ သတ်သတ်မှတ်မှတ် မရှိသေးဘဲ မှုဝါးဝါးပဲ ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဒီလထဲမှာ ကျင်းပဖို့ စီစဉ် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဖရင့်ကိုလဲ ကျင်းပဖို့ လုပ်နေတုန်းပဲ။ အဲဒီ ကွန်ဖရင့်က ငြိမ်းချမ်းရေး ပြဿနာတွေကို ထိထိရောက်ရောက် ဖြေရှင်းနိုင်ကြောင်း ထင်ရှားအောင် ပြဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးတွေရဲ့ ကွန်ဖရင့်မှာ သဘောကွဲချက်တွေဟာ ကြီးထွားလာတယ်။ တိုးပွားလာတယ်။ လျော့ပါးသွားမယ့် လက္ခဏာ မပြဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ နောက်ထပ် ဖြစ်လာမယ့် စစ်ရဲ့ ထစ်ချွန်းသံတွေကို သဲ့သဲ့ကလေးတော့ ကြားရသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီစစ်ဟာ ဆိုရင် ရေတပ်သား နိုင်ငံ ရှေ့ဆောင်ကြီး တဦးဖြစ်တဲ့ လော့ဒ်လူစီ မောင့်ဘက်တန်ရဲ့ စကားအရ 'အကြီးအကျယ် ဖျက်ဆီးမယ့် အကြီးအကျယ် ရက်စက်မယ့် စစ်' ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ဆိုတယ်။ တကမ္ဘာလုံးမှာ လက်နက်ချင်း ထိသံတိုက်သံ ကြွက်ကြွက်ညံ့အောင် ပြင်းထန်တဲ့ အသံတွေထဲက သိပ်မကြာသေးခင်က ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မြည်ထွက်လာတဲ့ 'လွတ်လပ်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေး' ဆိုတဲ့ စကားသံတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း ပျောက်သလို ဖြစ်ပြီး သဲ့သဲ့လောက်ပဲ ကြားနေရသလို ဖြစ်နေတယ်။

ကျုပ်ဟာ အပြစ်တင်တတ်တဲ့၊ အဆိုးဘက်ကိုချည်း ကြည့်တတ်တဲ့ လူတယောက် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ဖောက်ပြန်ရေးသမားတွေဟာ ပြန်ခေါင်းထောင်ဖို့ အပြင်းအထန် ကြိုးစားနေတယ် ဆိုတာကိုတော့ ခင်ဗျားတို့ကို ကျုပ် သတိပေး ရလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ဒါဟာ လက်ရှိ အချိန်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ယေဘူယျ အခြေအနေပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြည်တွင်း အခြေအနေကကော

ဘယ်လိုလဲ။ ဆိုးလို့ ကောင်းတုန်းပဲ ဆိုတာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထပ်ပြောရဦးမှာပဲ။ အဖြစ်အပျက်တွေရဲ့ ရိုက်ပုတ်မှုဒဏ်ကို ခံနေရတဲ့ ပြည်သူတွေဟာ တခါမှ မကြုံဘူးအောင် ဂယိမ်းဂယိုင် ဖြစ်နေကြတယ်။ ဒုက္ခ ဝေဒနာ ခံစား နေကြရတယ်။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ အခြေအနေကို ခပ်ရှည်ရှည်ကလေး သုံးသပ်ပြဖို့ကတော့ အခု ပြောနေတဲ့ မိန့်ခွန်းရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါပဲ။ မပြောခင်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူ့အဖိုးတန် ရဲဘော် တဦးဖြစ်တဲ့ ဦးချစ်မောင် ကွယ်လွန်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ အားလုံး ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းကြောင်း တစုတဝေးတည်း ပြောဖို့ ပြောဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ဦးချစ်မောင်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ တလခွဲလောက် အထိ ကျုပ်တို့ အမျိုးသား အဖွဲ့အစည်းကြီးရဲ့ အလုပ်အမှုဆောင် ကော်မီတီနဲ့ ဗဟိုဦးစီး အဖွဲ့ထဲမှာ ကျုပ်တို့ကို တက်တက်ကြွကြွ ကူညီခဲ့တယ်။ အခု ကျုပ်တို့ ကျင်းပတဲ့ အစည်းအဝေးမှာတော့ ကျုပ်တို့ဟာ သူ့ကို မတွေ့ကြရတော့ဘူး။ လွဲကြရပြီ။ ပူဆွေးသောက ဖြစ်ကြရတဲ့ သူ့အိမ်သူ အိမ်သားတွေကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကြင်နာ ဂရုဏာတရား ထားကြောင်း စာလွှာ ပါးရပါလိမ့်မယ်။

၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၂၅ ရက်နေ့ သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲမှာတုန်းက ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြည်တွင်း အခြေအနေ ပုံကြမ်းကို ကျုပ်အနေနဲ့ အတိုချုပ် သုံးသပ်ပြခဲ့တယ်။ အဲဒီတုန်းက ပိုက်ဆံရှားတဲ့ အကြောင်း၊ ယှဉ်ကြည့်ရင် စားသုံးကုန် ပစ္စည်း ဈေးက မြင့်ပြီး စပါးနဲ့ ဆန်ဈေးက သိပ်ကျနေတဲ့ အကြောင်း၊ လယ်ယာ လုပ်ငန်းဟာ ပုံပျက် ပန်းပျက် ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း၊ သီးနှံထွက်လဲ မကောင်းတဲ့ အကြောင်း၊ မြန်မာပြည်တွင်း အစားအစာ (ဆန်) အခြေအနေဟာ ဆက်တိုက် ဆုတ်ယုတ် ပျက်ပြား နေတဲ့အကြောင်း တင်ပြခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး ပညာရေး အနေနဲ့ ချိနဲ့ နေရကြောင်း၊ နေရာတကာမှာ လစာ ထောက်ပံ့ကြေးနဲ့ လုပ်ခများ အလွန်အမင်း နိမ့်ကျနေတဲ့ အကြောင်း၊ အစိုးရရဲ့ အမှုထမ်းများ၊ လုပ်သားများနဲ့ အစိုးရရဲ့ငွေကြေး အထောက်အမရတဲ့ ကုမ္ပဏီများ၊ ကော်ပိုရေးရှင်းများရဲ့ အမှုထမ်းများ လုပ်သားများ အကြား ခွဲခြမ်း ခွဲခြမ်း လုပ်တဲ့ အပြုအမူတွေ များပြားနေတဲ့ အကြောင်း၊ ဥပဒေတို့ စည်းကမ်းတို့ ဆိုတာလဲ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေတဲ့ အကြောင်း၊ နိုင်ငံရေး ညှဉ်းပန်းမှုတွေဟာ အလှမ်း ကျယ်လာတဲ့ အကြောင်း ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေဟာ အကြီးအကျယ် နယ်ကျဉ်း နေသေးတဲ့ အကြောင်း၊ အရေးပေါ် ဥပဒေတို့၊ ကာကွယ်ရေး ဥပဒေတို့ဟာ ဆင်လက် တည်ရှိနေတဲ့ အကြောင်း၊ တောင်သူ လယ်သမားတွေနဲ့ အလုပ်သမားတွေထဲမှာ မကြေနပ်တဲ့ သဘောတွေ ပွားများ လာနေတဲ့ အကြောင်း၊ ကျောင်းစရာတွေရဲ့ လခဟာ တလျှောက်လုံးပဲ နည်းပါး နေရပြီး အခုဆိုရင် ပိုဆိုးနေတဲ့ အကြောင်း၊ ဆရာတိုင်း လခ မရသေးတဲ့ အကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် တိုင်းရင်းသား ဘာသာသင် ကျောင်းဆရာများ အနေနဲ့ အဆိုးဝါးဆုံး ခံစားနေရတဲ့ အကြောင်း၊ ခရိုင်ပေါင်း များစွာမှာ ရှိကြတဲ့ တောင်သူ လယ်သမားတွေရဲ့

အခြေအနေဟာ အညံ့ကနေ အညံ့ဆုံး အခြေအနေ ရောက်လာတဲ့ အကြောင်း၊ သူတို့မှာ ဝမ်းစာ မလုံမလောက် ဖြစ်နေပြီး အစိုးရ ချေးငွေ ပြန်ဆပ်ဖို့ အခွန်ပေးဖို့နဲ့ မသုံးမဖြစ်တဲ့ စားသုံးကုန် ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ဖို့အတွက် ဝမ်းစာ အကုန်လုံးကို ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အချို့ကို ပဲဖြစ်ဖြစ် ချရောင်း နေရတဲ့ အကြောင်း၊ နေရာ အတော်များများမှာ ကောက်ပဲသီးနှံ စိုက်ပျိုးသူတွေဟာ သူတို့ရဲ့ လယ်ယာမြေမှ နှင်ထုတ် ခံနေရတဲ့ အကြောင်း၊ ဒါပေမဲ့ အစိုးရကတော့ အခုထက်ထိ မျော့ချင်ရာမျော့ ဆိုတဲ့ ပေါ်လစီနောက်ကို လိုက်နေတဲ့ အကြောင်း၊ ဒါကြောင့် အခြေအနေဟာ ရွှင်လန်း ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ အခြေအနေက လွဲရင် ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို တင်ပြခဲ့တယ်။

အထက်ပါ ကျုပ်ရဲ့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည် အခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကြမ်းပြင်း လေ့လာ တင်ပြချက်ကို အစိုးရရဲ့ တရားဝင် စာစောင်ဖြစ်တဲ့ 'နယူတိုင်းအော့ ဘားမား' က နှစ်ရက် အကြာမှာ အယ်ဒီတာ့ အာဘော် အခန်းက နေပြီး ပြန်ချေပတာကို တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ အခြေအနေဟာ ရွှင်လန်း ချမ်းမြေ့ဖွယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ တင်ပြချက်ကို သဘောတူတယ်လို့ ဖော်ပြတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်လာရတဲ့ အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ စူးစမ်းရှာဖွေ တင်ပြချက်ကိုတော့ သဘောမတူဘူးလို့ ဖော်ပြထားတယ်။ ပိုက်ဆံရှားတယ်ဆိုတဲ့ ကျုပ်ရဲ့အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ချက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျွန်ုပ်တို့၏ လေ့လာ သုံးသပ်ချက် (လေ့လာ သုံးသပ်ချက် ဟူသော စကားလုံးကို အထူးပြုသည့် အနေဖြင့် ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်းက စာလုံးနှက်ဖြင့် ဖော်ပြထားသည်။) အရကား ယခင် အခါများကထက်ပင် ပိုက်ဆံ ပိုပေါနေသည်ကို တွေ့ရပေသည်။ မည်မျှအထိ ပေါပါသနည်း ဆိုသော် ဈေးနှုန်းများ အနေဖြင့် စစ်ကြီး မတိုင်မီက ရှိသော တန်ဖိုးနီးနီး ရှိလာသည့် အထိ ပိုက်ဆံ အတော်များများကို သိမ်းဆည်း စုဆောင်းပစ်ခြင်းဖြင့် ပိုက်ဆံ လည်ပတ်နေမှုထဲမှ ဖယ်ထုတ် ပစ်သင့်သည်ဟု အမြော်အမြင် ရှိသည့် စီးပွားရေး ပါရဂူ တဦးက တိုက်တွန်း လာရသည့် အထိပင် ဖြစ်ချေသည်လို့ ရေးသား ဖော်ပြထားတယ်။ ဒီနေရာမှာ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီး ဆန့်ကျင်နေတဲ့ လေ့လာ သုံးသပ်ချက် နှစ်ခုကို တွေ့ရတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ပိုက်ဆံ ရှားတယ်လို့ လေ့လာ သုံးသပ်တယ်။ နယူတိုင်းအော့ ဘားမား ကတော့ ပိုက်ဆံ မရှားဘူးလို့ လေ့လာ သုံးသပ်တယ် ဒါကြောင့်မို့ လည်ပတ်နေတဲ့ အထဲက ပိုက်ဆံ အတော်များများကို ထုတ်ပစ် သင့်တယ်လို့ အမြော်အမြင် ရှိတဲ့ စီးပွားရေး ပါရဂူ တဦးကတောင် တိုက်တွန်းတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းကို ဖော်ပြထားတယ်။ နှစ်ဖက်စလုံးရဲ့ တင်ပြချက်တွေဟာ လေ့လာ သုံးသပ်ချက်တွေသာ ဖြစ်တယ် ဆိုတာကို သိထားဖို့ လိုတယ်။ ကဲ - ကျုပ်အနေနဲ့ 'နယူတိုင်းအော့ ဘားမား' ကိုတခုပဲ မေးချင်တယ်။ သူတို့ရဲ့ လေ့လာ သုံးသပ်ချက်တွေဟာ

ဘယ်အကြောင်းအချက်တွေ ပေါ်မှာ အခြေခံ ပါသလဲလို့ မေးချင်တယ်။ ရန်ကုန်မြို့မှာ ရှိတဲ့ သိပ်မများလှတဲ့ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ပြဇာတ်တွေ ကြည့်ကြတဲ့ ပရိသတ်ကို တွက်ချက်ပြီး လေ့လာ သုံးသပ်လိုက်တာလား။ မြို့ထဲက ဈေးတစ်ရပ်၊ သွားပြီး တောင်မေး မြောက်မေး မေးပြီး ပိုက်ဆံ လည်ပတ်မှုကို အကဲခတ်တာလား။ ရုပ်ရှင်တွေ ပြဇာတ်တွေဟာ ပြည်သူ့ စီးပွားရေး အခြေအနေတွေကို ယုတ်စွာအဆုံး မြန်မာပြည်မှာ ရုပ်ရှင်တွေ ပြဇာတ်တွေဟာ ပြည်သူ့ စီးပွားရေး အခြေအနေမှန်ကို ညွှန်ပြတဲ့ အရာတွေ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ မသိကြလို့ဘဲလား။ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ အသက်ရှင် နေထိုင်ဖို့ အတွက် ရုန်းကန် လှုပ်ရှား နေတဲ့ အတွက် ဒီလို နေရာတွေကို သွားဖို့ စိတ်မကူးနိုင်တဲ့ လူတွေ ဒီတိုင်းပြည်မှာ အများကြီး ရှိတယ် ဆိုတာကို သူတို့ သိကြရဲ့လား။ အခုလို အချိန်မှာ ရန်ကုန်နဲ့ မြို့ကြီး တချို့မှာ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ပြဇာတ်တွေ ကြည့်နေကြတဲ့ ဒါမှမဟုတ် ခဏ ခဏ ကြည့်နေကြတဲ့ လူတွေဟာ ယေဘုယျ အနေနဲ့ အလတ်တန်းစားနဲ့ အထက်တန်းစားများတွေ ဖြစ်တယ်။ ဆင်းရဲသား များစွာ အနက်က တကယ့် လူနည်းစုကလေးသာ ဒီနေရာတွေကို သွားနိုင်ကြတာ ဖြစ်ပြီး အဲဒီလို သွားကြတာဟာလဲ နက်ဖန်ကျတော့ ရောက်ရာပဲ ဆိုပြီး သူတို့ရဲ့ ယိမ်းယိုင်ချိန်နဲ့ နေတဲ့ အခြေအနေကို ခဏပန်း မေ့လျော့ သွားအောင် ကြံဖန် စိတ်ဖြေတဲ့ သဘောနဲ့ သွားကြတယ် ဆိုတာတွေကို သူတို့ သိကြရဲ့လား။ ကျုပ်အနေနဲ့ တပြည်လုံး အနှံ့အပြား ရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒေသပေါင်း တော်တော်များများမှာ ရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ တကယ့် အခြေအနေကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သိထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ တိုင်းပြည် တပြည်လုံးကို ပြန်မသိမ်းပိုက်ရ သေးခင်မှာပဲ (ဗြိတိသျှ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးက ဂျပန် ငွေစက္ကူတွေကို တရားဝင်ငွေ အဖြစ်မှ ပျက်ပျယ် ကြေညာ လိုက်တဲ့ အခါမှာ ကျေးလက် ဒေသပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ လူတွေအနေနဲ့ ဒီကိစ္စကို မသိရသေးခင် မြို့တွေမှာ ရှိတဲ့ ကိုယ်ကျိုးအတွက် ရဲရဲဝန်ဝန် စီးပွားရှာတဲ့ လူတွေဟာ တောဆင်းပြီး သူတို့ရဲ့ငွေ စက္ကူတွေနဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ လှိုမ့်ဝယ်ခဲ့တဲ့ အတွက် အခြေအနေဟာ အတိုင်းမသိ ဆိုးဝါးလာတယ် ဆိုတာကိုလဲ ကျုပ်သိပါတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ် ပထမမြောက် ညီလာခံမှာ ပြောခဲ့တဲ့ ကျုပ်မိန့်ခွန်းထဲမှာ ခပ်တိုတိုကလေးတော့ ထည့်သွင်း ပြောခဲ့တယ်။ 'နယူးတိုင်းအော့ ဘားမား' က ဘယ်လိုပဲ ချေပချေပ ပြည်သူတွေ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံ မရှိတာကတော့ အမှန်ပဲ။ အဆုံးမှာတော့ စစ်မဖြစ်ခင် ကတည်းကပဲ ပြည်သူ အများစု အနေနဲ့ အလွန်ဆင်းရဲ ကြပ်တည်းနေတဲ့ အချိန်မှာ ဥရောပ တိုက်သားနဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေ လိုလိုဖြစ်တဲ့ အနည်းစုကလေးဟာ ချမ်းသာခဲ့ကြပြီး ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ဓနဥစ္စာ အများစုကြီးဟာ သူတို့ လက်ထဲမှာ စုပုံနေခဲ့တယ် ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ကောင်းကောင်းကြီး သိကြတာပဲ။ အခု အခါမှာ ဒီအနေအထားဟာ အကြီးအကျယ် ပိုပြီး သိသာလာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၂ ရက်လောက်မှ ထုတ်ဝေတဲ့ ဘားမားဂေဇက် အရ လူနေမှုစရိတ်ဟာ စစ်မတိုင်ခင်က အဆင့်ထက် လေးဆ ပိုမြင့်လာတယ်လို့ ဖော်ပြထားတာကြောင့်ပဲ။

သူတို့ပြုတဲ့ ကိန်းဂဏန်းတွေ မှန်တယ်လို့ ကျုပ်တို့ သဘောတူတဲ့ တိုင်အောင် နောက်ပြီး အရေးကြီးတဲ့ လူသုံးကုန် ပစ္စည်းတွေရဲ့ ဈေးဟာ ယေဘုယျ အနေနဲ့ ကျဆင်းလာတယ်။ (ဒါပေမဲ့ အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ကျုပ် သံသယ ရှိတယ်) လို့ ကျုပ်တို့ လက်ခံတဲ့ တိုင်အောင် လူနေမှု စရိတ်ဟာ ကြီးမြင့် နေသေးတာပါပဲ။ အဲဒီ အချက်နဲ့အတူ ကုန်ထုတ်လုပ်ရေး ကျဆင်းတာတွေ၊ ပြည်ပ ထုတ်ကုန်များ အရောင်း မသွက်တာတွေ၊ ကျွဲနွား အသတ်အဖြတ် များတာတွေ၊ အိုးအိမ်များ၊ ပစ္စည်းပစ္စယများ၊ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းများ ပျက်စီး ကုန်တာတွေ စတဲ့ စစ်ကြောင့် ပျက်စီးရတဲ့ အပျက်အစီးတွေ၊ ပိုပြီး အကျင့်ပျက်လာတာတွေ၊ အလွဲသုံးစား လုပ်တာတွေ၊ ကုန်ပစ္စည်း ဖြန့်ဖြူးရာမှာ စနစ် မကျတာတွေ၊ ဓားပြ တိုက်မှု တိုးလာတာတွေ အစတဲ့ စစ်ဒဏ် ခံရချက်တွေ၊ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ အဓိက ကောက်ပဲသီးနှံ (ဆန်နှင့် စပါး) ဈေးနှုန်း နိမ့်ကျတာ၊ လုပ်ခနည်းတာ၊ အစ ရှိတာတွေကို ယှဉ်တွဲပြီး ကြည့်လိုက်မယ် ဆိုရင် အမှန်တရားကို မျက်မှောက်ပြုဖို့ အသင့်ရှိတဲ့ ဘယ်လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မဆို ပိုက်ဆံရှားတယ် ဆိုတာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေ လက်ထဲမှာ ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို ပိုက်ဆံ မရှိဘူး ဆိုတာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လက်ခံ သဘောတူကြမှာပဲ။ လည်ပတ်နေတဲ့ ပိုက်ဆံ ပမာဏ ဘယ်လောက် ရှိတယ် ဆိုတာကို သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင်များထံက ကျုပ်တို့ တိတိကျကျ အင်မတန် သိချင်ပါတယ်။ ဒါမှ စစ်မတိုင်ခင်က အခြေအနေနဲ့ ကျုပ်တို့ ယှဉ်ကြည့်နိုင်မယ်၊ စစ်မတိုင်ခင်က ငွေစက္ကူတွေကို ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်တွင်းမှာ ပြည့်လျှံ နေခဲ့တဲ့ ဂျပန် ငွေစက္ကူတွေနဲ့ အစားထိုး ခဲ့ရတဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့တဲ့ ဂျပန်တွေရဲ့ သိမ်းပိုက် အုပ်စိုးမှုကြောင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ ဘဏ္ဍာရေးဟာ အကြီးအကျယ် အခြေပျက် ရတာကိုရော၊ ဘာကိုမှ အစားပြန် မပေးဘဲနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ၊ ရွှေတွေ ငွေတွေကို ဂျပန် စစ်ယန္တရားက အကြီးအကျယ် စားသုံး ပစ်တာ၊ သိမ်းယူ သွားတာကိုပါ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ မေ့ပစ်လို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အရင်ကထက် နောင် ပိုက်ဆံပေါ့ပါ သေးတယ်လို့ ဆိုတာဟာ စစ်မတိုင်မီ ခေတ်ကထက် ပိုများနေတဲ့ တိုင်အောင် ပိုက်ဆံ အတော်များများကို လည်ပတ်နေတဲ့ အထဲက ရုပ်သိမ်းပစ်ဖို့ ကြံစည်ရလောက်သည့် အထိ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်တွင်းမှာ ပိုက်ဆံတွေ သိပ်များ နေတယ်လို့ အဓိပ္ပာယ် မကောက်နိုင်ပါဘူး။ လည်ပတ်နေတဲ့ ပိုက်ဆံရဲ့ ပမာဏကို ယေဘုယျ အားဖြင့် ရှိနေတဲ့ တကယ့် လူနေမှု စရိတ်နဲ့ ဆက်စပ်ပြီး အကဲခပ်ရ ပါလိမ့်မယ်။ ဥပမာ အနေနဲ့ လက်ရှိ လူနေမှု စရိတ်ဟာ စစ်မဖြစ်ခင်ကထက် နှစ်ဆနီးနီး ပိုများနေတယ် ဆိုရင်၊ ခါတိုင်းထက် ပိုက်ဆံ ပိုများနေတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်စောစောက ညွှန်ပြခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ ဘဏ္ဍာရေးတွေရဲ့ မျှတ တည်ငြိမ်မှုကို တိမ်းစောင်းအောင် လုပ်လိုက်တဲ့၊ နောက်ပြီး လက်ရှိ အခြေအနေကို ပိုပြီး ရှုပ်ထွေးအောင် လုပ်လိုက်တဲ့၊ ဂျပန် သိမ်းပိုက် အုပ်စိုးမှု ဆိုတဲ့၊ ကျူးကျော် စွက်ဖက်မှု အကြောင်းအချက်ကို ကျုပ်တို့ မေ့ပစ်လို့ မရပါဘူး။

ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ငွေကြေး ဖောင်းပွမှု အခြေအနေကို ကိုင်တွယ်တဲ့ နေရာမှာ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမှားပြင် လွန်မသွားဘို့ လိုအပ်ပါတယ်။ တဖက်စွန်းကနေ တခြား တဖက်စွန်းကို ရောက်မသွားဘို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီကိစ္စမှာ ငွေကြေး ကျုံ့ဝင်မှု ဖြစ်လာနိုင်လို့ပဲ။ ကျုပ်တို့ နားလည်ထားတဲ့ ဖြစ်နေကျ ကျုံ့ဝင်မှုထက် ပိုဆိုးတဲ့ ကျုံ့ဝင်မှု ဖြစ်လာနိုင်လို့ပဲ အဲဒီလို ဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ ဆိုရင် ဈေးနှုန်းတွေဟာ မညီမညာ ဖြစ်နေ၊ မြင်နေဦးမှာပဲ။ နောက်ပြီး ယေဘူယျ ပြည်သူတွေရဲ့ ဝင်ငွေဟာ သိပ်ပြီး နိမ့်လိမ့်မယ်။ ကျုပ်ရဲ့ လေ့လာ သုံးသပ်ချက် အရဆိုရင် အမှန်အားဖြင့် စစ်မတိုင်ခင် အဆင့်ထက်တောင် ပိုပြီး နိမ့်လိမ့်ဦးမယ်။

အစိုးရကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်တို့ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မှန်ကန်တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြည်တွင်း စီးပွားရေးရာ အနေအထားနဲ့ ဘဏ္ဍာရေးရာ အနေအထားကို တကယ် သိလိုတဲ့ ဆန္ဒရှိတယ် ဆိုရင် ပြဇာတ် တချို့တလေ၊ ရုပ်ရှင် တချို့တလေရဲ့ ပရိသတ်၊ ဒါမှမဟုတ်၊ စားနပ်ရိက္ခာ အတွက် ရရင်တော်ပြီ ဆိုပြီး အမျိုးအစားကိုရော၊ အရေအတွက်ကိုပါ အလျှော့ကြီး လျှော့ပစ်ပြီး နေ့စဉ် လိုအပ်တာလောက်ကိုပဲ ဝယ်နိုင်အောင် အားထုတ် နေကြရတဲ့ ဈေ့ထဲက လူအုပ် တအုပ်၊ အဲဒါတွေကို ကြည့်ပြီး သုံးသပ်တဲ့ အပေါ်ယံ လေ့လာ သုံးသပ်မှုမျိုးနဲ့တော့ မဖြစ်ဘူး။ မှန်ကန်တဲ့ ပုံကားချက်ကို ဖော်ထုတ် ပေးနိုင်တဲ့ ပိုမိုနက်ရှိုင်းပြီး ပိုမို ချက်ကျတဲ့ လေ့လာ စူးစမ်းမှုမျိုးနဲ့မှ ဖြစ်မယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ လည်ပတ်နေတဲ့ အထဲက ပိုက်ဆံ အတော်များများကို ဆွဲဆုတ် ပစ်ရမယ် ဆိုရင် အလတ်တန်းစားနဲ့ ဆင်းရဲတဲ့ လူတန်းစားရဲ့ လုပ်ခတွေ၊ လခတွေနဲ့ ထောက်ပံ့ကြေးတွေကို (အခုထိ အစိုးရ ချမှတ်ထားသလောက်) ဖြတ်ချတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အမြတ်ကြီးစားတွေ၊ ကုန်လှောင်တဲ့ သူတွေ၊ ပြည်ပကို ငွေထုတ်နေတဲ့ လူတွေ အစရှိတဲ့ လူတွေရဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ချုပ်ချယ် တားဆီးပစ်မှပဲ ဖြစ်မယ်။ ယေဘူယျ အားဖြင့် ပြည်သူတွေ အတွင်းမှာ ပိုက်ဆံ လည်ပတ်ဖို့ အတွက် လူနည်းစု ဖြစ်တဲ့ သူဌေးတွေ သိုမှီးထားတဲ့ အထဲက ပိုက်ဆံတွေကို ထုတ်ပစ်တဲ့ အစီအမံတွေကို ချမှတ် ဆောင်ရွက်တဲ့ နည်းအရလဲပဲ ပြည်သူတွေရဲ့ လက်ရှိ စီးပွားရေး အခြေအနေကို ကျုပ်တို့ ပြင်ဆင်ခြင်း ပြုသင့်တယ်။

ကဲ - အခု ကုန်ပစ္စည်းတွေ ကိစ္စကို ပြောပါမယ်။ စပါးဈေးနဲ့ ဆန်ဈေးတွေဟာ သိပ်ကျနေပြီး တခြား စားသုံးကုန် ပစ္စည်းတွေကတော့ နှိုင်းယှဉ်ချက် အရ မြင့်နေတယ်လို့ ကျုပ် ပြောခဲ့တယ်။ မြန်မာပြည် အနေနဲ့ တကမ္ဘာလုံးမှာ ဖြစ်လာမယ့် သဘောလမ်းကြောင်းမှ လွတ်ကင်းအောင် ရှောင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ကျုပ်ရော တခြား လူတွေရော သိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ဆိုချင်တာကတော့ အရေးကြီးတဲ့

ကုန်ပစ္စည်းတွေရဲ့ ဈေးနှုန်းတွေကို ထုတ်လုပ်သူတွေ အတွက်ရော စားသုံးသူတွေ အတွက်ရော နှစ်ဖက်စလုံး အတွက် မျှတမှု ရှိအောင် သတ်မှတ် ပေးရမယ်။ နောက်ပြီး စားသုံးကုန် ပစ္စည်းတွေရဲ့ ဈေးနှုန်းနဲ့ မြန်မာပြည်ရဲ့ အထွက် အများဆုံး ဖြစ်ပြီး ကျပ်တို့ ပြည်သူ အများစုကြီး သာယာဝပြောဖို့ အတွက် အားထားနေရတဲ့ ထုတ်ကုန် ပစ္စည်းရဲ့ ဈေးနှုန်းတို့ရဲ့ လက်ရှိ ကွာဟချက်ဟာ ဘယ်စီးပွားရေး ရှုထောင့်ကပဲ ကြည့်ကြည့် အမှန်တကယ် ဆိုတော့ မလိုလားအပ်တဲ့ အချက်ပဲ ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ။ ကျပ်ဆိုခဲ့တဲ့ အတိုင်း စားသုံးကုန် ပစ္စည်းတွေရဲ့ ပမာဏကို တိုးမြှင့်တဲ့ နည်းရော တခြားနည်းတွေ အရပါ။ ဈေးနှုန်းတွေကို ချပစ်ရမယ်။ တချိန်တည်းမှာလဲ ယေဘုယျ အားဖြင့် ပြည်သူတွေ အတွင်းမှာ ပိုက်ဆံ လည်ပတ် နေစေဖို့ အတွက် လိုအပ်တဲ့ အရေးယူ ဆောင်ရွက်မှုတွေကို ပြုရမယ်။ စားသုံးသူ ကုန်ပစ္စည်း ဈေးတွေဟာ စစ်မတိုင်ခင် အဆင့်ထက် ပျမ်းမျှခြင်း အနေနဲ့ ၅ ဆ၊ ၆ ဆ မြင်နေပေမဲ့ စပါးဈေး ဆန်ဈေးကိုတော့ စစ်မဖြစ်ခင် ခေတ်က ဈေးနဲ့ အတူတူလောက်ပဲ ဖြစ်နေတယ်။ အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်တွေဟာ စပါးကို ၁၀၀ ဈေးနဲ့ ဆန်ကို ၅၄၀ ဈေးပေးပြီး ဝယ်နေကြတော့ စပါးကို ၂၃၀ ဆန်ကို ၆၀၀ ဈေးပေးပြီး ဝယ်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂလိက ကုန်သည် တချို့ရဲ့ ဈေးထက်တောင် သိပ်ပြီး နိမ့်နေတယ်။ ဒီကိန်းဂဏန်းတွေ အတိုင်း ဈေးသတ်မှတ်ထားလိုတဲ့ သဘော မရှိပါဘူးလို့ အစိုးရက ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစိုးရဟာ အကြီးဆုံး အဝယ်တော်ကြီး ဖြစ်နေတော့ အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်တွေ ပေးတဲ့ ဈေးဟာ အနည်းနဲ့ အများ ဆိုသလို စံအဖြစ် သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဈေး ဖြစ်လာရတာပေါ့။ အထွက်လျော့တဲ့ ဒေသတွေမှာ စပါးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆန်ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အစိုးရက အဝယ် ရပ်ထားသင့်တယ်လို့ ကြံတုန်း ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ အထွက်လျော့တဲ့ ဒေသတွေလို့ ဆိုလိုက်တဲ့ နေရာမှာ ဆန်လုံလုံလောက်လောက် ထုတ်နေကျ အတိုင်း မထုတ်နိုင်တဲ့ ဒေသတွေကိုသာ ကွက်ပြီး ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သာမန် အခြေအနေမျိုးမှာ ဆိုရင် ပဲခူးခရိုင်ဟာ ဆန် အကြီးအကျယ်ဆုံး ထုတ်လုပ်တဲ့ ဒေသ တခုပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုဆိုရင် အဲဒီမှာ ဆန်အတော်ပဲ လျော့နေတယ်။ အထက် မြန်မာပြည် ဒေသပေါင်း အတော်များများ ဆိုရင် ဆန် လိုအပ်နေတယ်။ လိုအပ်တဲ့ ဆန်ကို ပိုလျှံတဲ့ ဒေသတွေက ပို့ပေးရမယ်။ အစိုးရ အနေနဲ့ တဦးကောင်းဖို့ အတွက် ကျန်တဦးကို နှစ်နာစေတဲ့ ပေါ်လစီမျိုး မချမှတ်သင့်ဘူး။

ဇန်နဝါရီလတုန်းက ကျင်းပခဲ့တဲ့ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ညီလာခံမှာ လက်ရှိမြေယာ ပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် တရပ်ကိုလဲ အောက်ပါအတိုင်း ထည့်သွင်းဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

(က) အရေးကြီးသော ကုန်ပစ္စည်းများ၏ ဈေးနှုန်း အဆင့်ကို မှီလာစေရန် စပါးဈေးကို ကျပ်ငွေ ၁၀၀ ထက် မနည်း သတ်မှတ်ပေးရမည်။

(ခ) စံကိုက် တင်းတောင်း ဥပဒေကို စနစ်တကျ ကျင့်သုံး ဆောင်ရွက်ရန်။

(ဂ) အစိုးရ အနေဖြင့် ပိုလျှံသော စပါးကိုသာ ပြည်ပသို့ ထုတ်ရန်။

(ဃ) အစိုးရ အနေဖြင့် တောင်သူ လယ်သမားတို့ထံမှ စပါး တိုက်ရိုက် ဝယ်ယူရန်။

(င) အောက်ပါ အချက်များကို သေချာစေရန် အရေးယူ ဆောင်ရွက်သည့် အနေဖြင့် တောင်သူ လယ်သမား ကိုယ်စားလှယ်များ အပါအဝင် ဆန်နှင့် စပါး ဝယ်ယူရေး ဘုတ်အဖွဲ့ တခု ဖွဲ့စည်းထားရမည်။

၁။ ပိုလျှံသော စပါးကိုသာ နိုင်ငံခြားသို့ ထုတ်ရေး။

၂။ အစိုးရ ဆန်ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းမှ ရရှိသော အမြတ်ကို ကြေညာရေး။

၃။ ရရှိသော အမြတ်များကို တိုက်ရိုက်အားဖြင့် တောင်သူ လယ်သမားတို့ အကျိုးရှိစေမည့် ဌာနများ၌ သာလျှင် သုံးစွဲရေး။

၄။ စပါး ဝယ်ယူရာတွင် အတင်းအကြပ် ဝယ်သည့် နည်းကို အသုံး မပြုရေး။

မြေယာ ပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ အတည်ပြုခဲ့တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ထဲမှာ အထက်ပါ ကောက်နှုတ်ချက်ဟာ သူ့ဟာနဲ့ သူ ရှင်းလင်း ဖော်ပြ ထားသလောက် နည်းနည်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ရှင်းလင်းပြဖို့ နည်းနည်းပဲ ကျန်လိမ့်မယ်။ အစိုးရက ဝယ်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပုဂ္ဂလိက ကုန်သည်က ဝယ်တာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ စိုက်ရ ပျိုးရတဲ့ လူတွေအနေနဲ့ လက်ရှိ စပါးဈေးနဲ့ ဆန်ဈေးရဲ့ အကျိုး အမြတ်ကို အပြည့်အဝ မခံစားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုရင် တင်းတောင်းတွေဟာ စံအဖြစ် သတ်မှန် မထားတော့ ဒေသတခုနဲ့ ဒေသတခု အရွယ်အစားချင်း မတူဘဲ ဖြစ်နေကြလို့ပဲ။ အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်တွေနဲ့ ကြားလူတွေကသာ ဝယ်ယူ နေကြတဲ့ ကောက်ပဲ သီးနှံတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ စိုက်ပျိုးသူတွေ အနေနဲ့ ကျပ်ငွေ ငါးဆယ် အထက်ထိ ကွာခြားမှု ရှိတဲ့ ဈေးနှုန်း အမျိုးမျိုးကို ရနေကြရတယ်။ တကယ်မှာတော့ စိုက်ပျိုးသူ တောင်သူ လယ်သမား နည်းနည်းလောက်သာ အစိုးရ ဈေးနှုန်း အပြည့်အဝကို ဒါမှမဟုတ် ပေါက်ဈေးကို ရကြတယ်။ စပါးဝယ်တဲ့ နေရာမှာ အကြပ်ကိုင်တဲ့ နည်း

သုံးတယ် ဆိုတာတွေကိုလဲ ကျုပ်တို့ သိရတယ်။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ အခုထိ တရားဝင် အရေးယူတာ မရှိသေးပေမဲ့ အစိုးရ အနေနဲ့ လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိရင် ဒီလို အတင်း အကြပ်ကိုင်တာမျိုးကို တရားဝင် အရေးယူ ဆောင်ရွက်နိုင်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျုပ်တို့ သိထားရပါလိမ့်မယ်။ စပါးဈေး ၅၀၀ိ လောက်အထိ တိုးမြှင့်ပေးလို့ ဆိုတာဟာ မလိုလားအပ်တဲ့ ကိစ္စလို့ အစိုးရက ထင်တယ်ဆိုရင်လည်း အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော် ညီညွတ်ပြီး တရားမျှတတဲ့ တခုတည်းသော အစားထိုး ဆောင်ရွက်စရာ ရှိတာကတော့ စီးပွားရေးနဲ့ အုပ်ချုပ်ရေး ဆိုင်ရာ အရေးယူ ဆောင်ရွက်စရာတွေကို တရားဝင် ကျင့်သုံး ဆောင်ရွက်တဲ့ နည်းအရ တခြား အရေးကြီးတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေရဲ့ ဈေးနှုန်း အဆင့်ကို ချပေးဖို့ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တခု ဖြစ်နေတာကတော့ အစိုးရ အနေနဲ့ စပါးဈေးကို ကျအောင် ကြံစည် အားထုတ်နေချိန်မှာ အခြား အရေးကြီးတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကိုတော့ တက်ခွင့် ပြုထားတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်။ ဥပမာ ပဲဆီရဲ့ ပေါက်ဈေးဟာ စစ်မဖြစ်မီ ခေတ်က ဈေးထက် ရှစ်ဆနီးပါး ရှိနေတယ်။ ဒီလို အဖြစ် သဘောမျိုးဟာ ဒုက္ခခံခဲ့ရတဲ့ ဂျပန်ခေတ်ကို အမှတ်ရ စေတာကလွဲလို့ တခြား မရှိပါဘူး။ မြန်မာပြည်ကို ဂျပန်တွေ သိမ်းပိုက် ထားတုန်းကလဲ အနဲ့နဲ့ အများ အလားတူ အနေအထားမျိုးပဲ ရှိခဲ့တာပဲ လူနေမှု စရိတ် အစရှိတာတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာရင်းဇယားတွေ ကိန်းဂဏန်းတွေ 'နယူးတိုင်းအော့ ဘားမား' က ဖော်ပြလိုက်တာကိုတော့ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ အမေး လက္ခဏာပြုပြီး လက်ခံတာမျိုးပဲ ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ စာရင်း ဇယားတွေ၊ ကိန်းဂဏန်းတွေကို တဦးတယောက်ရဲ့ ဆင်ခြေနဲ့ ကိုက်ညီအောင် စီစဉ်ပြီး ပြမယ်ဆိုရင် ပြနိုင်တာပါပဲ။ ဆင်ခြေတွေ ယုတ္တိပေဒတွေဟာ အကြောင်းအကျိုး ဆင်ခြင်မှု ပကတိ မှန်ကန်မှုတွေနဲ့ မတူဘူးလို့ အတွေးအခေါ် ပညာရှင် တဦးက တခါတုန်းက မှတ်ချက် ချခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အားလုံး ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံ အရ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလ၊ လေးလလောက်တုန်းကပဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ လူနေမှု စရိတ်ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ စစ်မဖြစ်ခင်က အဆင့်အတန်းထက် ဆယ်ဆနီးပါး ပိုမြင်ခဲ့တယ် ဆိုတာ သိကြရတယ်။ တချို့ အနေနဲ့ ပြန်ကျလာတယ် ဆိုပေမဲ့လဲ 'နယူးတိုင်းအော့ ဘားမား' က ရေးခြယ် ပြသလိုတော့ အကျမြန်တာမျိုး၊ နက်ရှိုင်းတာမျိုး မရှိပါဘူး။ အဝတ်အစားနဲ့ အထည်အလိပ် သွင်းမှု အနေနဲ့ မှန်မှန် တိုးတက် လာနေတာကို ကျုပ်တို့ ချီးမွမ်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သဘောတူ ပိုဆိုက်လာပြီး စားသုံးကုန်တွေ ပိုများလာတဲ့ အခါမှာ လူနေမှု စရိတ် လျော့ကျ လာပါလိမ့်မယ်လို့ တွေးတတ်တာက လွဲပြီး 'နယူးတိုင်းအော့ ဘားမား' မှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေတွေဟာ လူနေမှု စရိတ် လျော့ပါအောင် လုပ်တဲ့ တခြားနည်းကို မတွေးနိုင်ကြပါဘူး။ မှောင်ခိုဈေးနဲ့ အမြတ်ကြီးစား လုပ်တာတွေ ငွေရော ကုန်ပစ္စည်းရော လှောင်ထားတာတွေရဲ့ အကျိုး သက်ရောက်ချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ ဘယ်လို ပြောကြမလဲ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက် ကတည်းက ရှိနေခဲ့တဲ့ မလိုလားအပ်တဲ့ လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး အနေအထား အရေးကြီးတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ဖြန့်ဝေ

ရောင်းချရာမှာ မညီမမျှ ဖြစ်နေမှု၊ ရာဇဝတ်မှု၊ အစ ရှိတာတွေ ထူပြောနေမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ ဘယ်လို ပြောရမလဲ။ ကုန်ပစ္စည်း ဈေးနှုန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ကော ကျုပ်တို့ ဘယ်လို ပြောကြမလဲ။ ဒါတွေ အပြင် နိုင်ငံခြားက သွင်းတဲ့ အဝတ်အစား၊ အထည်အလိပ်တွေ အနေနဲ့ အကုန်အစင် တိုင်းပြည်တွင်း နေရာ အနှံ့အပြား မရောက်ဘူး ဆိုတာကိုရော အစိုးရ သိပါရဲ့လား။

ကဲ၊ လယ်ယာ လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကြည့်ကြဦးစို့။ ပုံပျက် ပန်းပျက် ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျုပ်တို့ ပြောခဲ့တာကို 'နယူတိုင်းအော့ ဘားမား' အနေနဲ့ အဓိပ္ပာယ် မပေါက်ဘဲ အခက်အခဲ ရှိနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဇန်နဝါရီလတုန်းက ကျင်းပခဲ့တဲ့ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ် ညီလာခံမှာ တခြား ကိစ္စတွေ အပြင် ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာကတော့ အောက်ပါ အတိုင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ လယ်ယာ စိုက်ပျိုးသူတွေရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေကို သက်သာစေဖို့ အတွက် ဆုံးဖြတ်တာပဲ ဖြစ်တယ်။

မြေယာကိစ္စ

မြန်မာပြည်၏ စီးပွားရေးသည် အဓိက အားဖြင့် တောင်သူ လယ်သမား စီးပွားရေး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အဓိက လုပ်ငန်း တာဝန်သည် ဂျပန်တို့ သိမ်းပိုက်ထားချိန် အတွင်း အခြေ အမြစ်မှ စ၍ ပျက်စီး သွားခဲ့ရသော တောင်သူ လယ်သမား စီးပွားရေးကို လောလောဆယ် အားဖြင့် ပြန်လည် ထူထောင်ရန် ဖြစ်သည် ကျွဲ၊ နွား တိရစ္ဆာန်များ၊ လယ်လုပ် ကရိယာများနှင့် အဝတ်အစားများ ရှားပါးခြင်းကြောင့် လည်းကောင်း၊ အရေးကြီးသော ကုန်ပစ္စည်းများ ဈေးနှုန်း မြင့်မားမှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုး စရိတ်သည် ဆယ်ဆအထိ တက်လျက် ရှိသည်။ သို့တစေလည်း စပါး တင်းတရာလျှင် တန်ဖိုး အနေဖြင့် ကျပ် ၁၂၀ ဟူ၍ ဈေးသတ်မှတ် ထားလေသည်။ ထို့ကြောင့် တောင်သူ လယ်သမားတို့သည် ကြွေးတင် ကျွန်ဖြစ် အခြေသို့ ဆိုက်ရစေတော့မည့် ကြီးလေးသော ကြွေးမြီးများ၏ ဝန်ထုပ် ဝန်ပိုးအောက်တွင် မိမိတို့အား ပိနေစေရန် ဖန်တည်းလျက် ရှိသော လယ်ယာ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းကို စွန့်ပစ်လိုလျက် ရှိကြပေသည်။

တောင်သူ လယ်သမားတို့၏ သာယာ ဝပြောရေးကို တိုးတက် လာစေပြီး လုပ်ငန်းခွင်တွင် စိတ်ပါ ဝင်စားနိုင်စွမ်း ရှိစေရန် ဟူသော

အမြင်ဖြင့် လယ်ယာ လုပ်ငန်း ပြန်လည် ထူထောင်ရေး အတွက် အခြေခံ အဖြစ် အောက်ပါ အချက်များကို ဤညီလာခံက တင်ပြ တောင်းဆို လိုက်သည်။

(၁) သီးစားကိစ္စ

(က) ငွေစက္ကူ အပြောင်းအလဲကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကျွဲနွားနှင့် လယ်လုပ် ကရိယာများ လျော့ပါး နေမှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးစရိတ် မြင့်တက် နေမှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ အရေးကြီးသော ကုန်ပစ္စည်း ဈေးများ မြင့်တက်နေပြီး သီးနှံများ မအောင်မြင်မှုကြောင့် လည်းကောင်း၊ တောင်သူ လယ်သမားတို့ အနေဖြင့်၊ ၁၉၄၅ - ၄၆ ခုနှစ် အတွက် သီးစားခများ ပေးနိုင်စွမ်းရှိသော အနေအထားတွင် မရှိကြပေ။

၁။ သီးစား လယ်သမားတို့အား သီးစားခ ပေးခြင်းမှ ကင်းလွတ်စေမည့် ဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းရန်။

၂။ ၁၉၄၅ - ၄၆ ခုနှစ် အတွက် လယ်ခွန်တော် လုံးဝ လွတ်ငြိမ်းခွင့် အမိန့်ကို ထုတ်ပေးရန်။

(ခ) လောလောဆယ် လိုအပ်ချက်များကို ဝယ်ယူနိုင်ရန် အတွက် ထွန်ယက် စိုက်ပျိုးသူတို့ ငွေချေးယူနိုင်ရန် ရွာကြီးများတွင် လယ်ယာ လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ ငွေချေး သမဝါယမ အဖွဲ့များ ထူထောင်ပေးရန်။

(၄) တောင်သူ လယ်သမားကြွေး

ကျန်ရှိနေသော တောင်သူ လယ်သမားတို့၏ ကြွေးမြီးများကို လုံးဝ လျော်ပစ်ရန်နှင့် ငွေချေးစားခြင်းကို ကြီးကြပ်၍ စနစ်တကျ ဖြစ်စေမည့် ဥပဒေ တရပ်ကို ပြဋ္ဌာန်းပေးရန်။

(၅) ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်

(က) လက်ရှိ အချိန်တွင် ကျွဲနွားများ လျော့နည်း နေသောကြောင့် ကျွဲ နွားသတ် လိုင်စင်များ ထုတ်ပေးခြင်းကို အပြီးအပိုင်

ရပ်ပစ်၊ သို့မဟုတ်၊ နှစ်ပေါင်းများစွာ ပိုင်းခြား သတ်မှတ်၍ လိုင်စင် ထုတ်ပေးခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းထားရန်။

(ခ) ပြည်ပမှ ကျွဲနွားများကို သွင်းယူ၍ သင့်တော်သော နှုန်းထားဖြင့် တောင်သူ လယ်သမားတို့အား ရောင်းချရန်။

(ဂ) ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန် မွေးမြူရေး ဌာနများ ဖွင့်လှစ်ပေးရန်။

(ဃ) ကျွဲနွား ဝယ်ယူနိုင်ရန် အတွက် နှစ်ရှည် ချေးငွေများကို ထုတ်ပေး၍ အရစ်ကျ ပြန်ဆပ်ခွင့် ပြုရန်။

(၆) ပြန်လည် ထူထောင်ရေး

(က) အနီးဆုံး သစ်တောမှ ထင်းနှင့် ဝါးများကို တောင်သူ လယ်သမားတို့အား အခမဲ့ ခုတ်ယူခွင့် ပြုရန်။

(ခ) တောင်သူ လယ်သမားတို့အား မိမိတို့ နေထိုင်ရာ တဲအိမ်များကို ပြန်ဆောက်ရေး အတွက် လုံလောက်သော သစ်များ ခုတ်ယူခွင့် ပြုရန်၊ သစ်တောနှင့် အလွန်ဝေးသည့် နေရာ၌ နေထိုင်ကြသူတို့နှင့် ပတ်သက်၍ အစိုးရက အကူအညီ ပေးရန်။

(ဂ) ပြန်လည် ထူထောင်ရေး လုပ်ငန်းများ အတွက် အစိုးရက ငွေထုတ်ချေးရန်။

အထက်ပါ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေ ထဲမှာ မြေရာ ဆိုင်ရာ လူဦးရေ (တောင်သူ လယ်သမားတွေ) ရဲ့ နှစ်ရှည် လိုအပ်ချက်တွေ မပါပါဘူး။ တောင်သူ လယ်သမားတွေရဲ့ လောလောဆယ် လိုအပ်ချက်တွေကိုသာ အထူး ဖော်ပြထားတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေတွေ (နယူးတိုင်းအော့ ဘားမား) အနေနဲ့ တောင်သူ လယ်သမားတွေရဲ့ ဒီလောလောဆယ် လိုအပ်ချက်တွေကို ကြည့်ပြီးတဲ့နောက် တောင်သူ လယ်သမားတွေ အတွက် အစိုးရဟာ လယ်လောက်အထိ ဘယ်လောက်များများ ဆောင်ရွက် ပေးပြီးပြီလဲ ဆိုတာကို သူတို့ မြင်ကြမယ် ဆိုရင်တော့ လက်ရှိ လယ်ယာ လုပ်ငန်းရဲ့ အနေအထားနဲ့ ပတ်သက်လို့ "ပုံပျက်ပန်းပျက်" ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျုပ် ဖော်ပြရာမှာ ဘာဆိုလိုတယ် ဆိုတာကို နည်းနည်းပါးပါးတော့ သဘောပေါက် သွားကြပါလိမ့်မယ်။ အထက်က ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြည့်ရင် ၁၉၄၅ - ၄၆ ခုနှစ် အတွက် သီးစားခ ပေးရေး၊ မြေခွန် မြေခ ပေးရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပေါ်လစီဟာ လုံးလုံးလျားလျား ရှင်းလင်း ထင်ရှား နေပါတယ်။ "သီးစားခ မပေးရေး" "မြေခွန် မြေခ မပေးရေး" တိုက်ပွဲတွေ ဆင်နေတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ဒီတိုက်ပွဲတွေဟာ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်နဲ့ ယေဘူယျ အားဖြင့် ပတ်သက် နေပုံရတယ်လို့ ပြောခြင်းဟာ ယုတ်စွအဆုံး ပြောရမယ် ဆိုရင် အကြီးအကျယ်

ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်အောင် လုပ်တာပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ညီလာခံမှာ ကျုပ်တို့ အကြံပေး တင်ပြတာတွေကို အစိုးရက အလျင်အမြန် အရေးယူ ဆောင်ရွက်မှု မပြုဘူး ဆိုရင် အခု ဖြစ်ပျက်နေတာတွေဟာ မရှောင်မလွှဲသာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်က မြင်သာအောင် ပြထားပါပြီ။ တကယ် ဆိုတော့ လက်ရှိ အခြေအနေဟာ ပိုဆိုး မလာတဲ့ အတွက် ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ကို ကျေးဇူး တင်သင့်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ယခု အချိန်အထိ ကျုပ်တို့တတွေဟာ ကျုပ်တို့ အတွက် အခွင့်ကောင်း ယူပြီး အခြေအနေကို အသုံးပြုတာမျိုး မလုပ်မိအောင် အားထုတ်ခဲ့လို့ပဲ။ ဒါမှမဟုတ် ခေတ်ပျက် သူဌေးလုပ်ဖို့ မကြံစည်ခဲ့လို့ပဲ။ ကျုပ်တို့တတွေ စားနိုင်ဖို့ သာမက ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ငတ်မွတ်နေတဲ့ သန်းပေါင်း များစွာသော လူတွေပါ စားနိုင်ဖို့ အတွက် တိုးချဲ့ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းကို တတ်နိုင်သမျှ အဖက်ဖက်က လုပ်ကိုင်သွားဖို့ တောင်သူ လယ်သမားတွေမှာ တကယ်တမ်း ဆန္ဒရှိကြသလို ကျုပ်တို့လဲပဲ ထက်ထက်သန်သန် ဆန္ဒ ရှိကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အထက်က ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ကျုပ်တို့ ညွှန်ပြထားတဲ့ အတိုင်း တိုးချဲ့ စိုက်ပျိုးနိုင်စေမယ့် ကြိုတင် လိုအပ်ချက်တွေ မရှိဘူး ဆိုရင် ဆန်တွေ ထွက်အောင် ထုတ်လုပ်ကြပါ။ ဆန်တွေ ပိုထွက်အောင် ထုတ်လုပ်ကြပါလို့ ကျုပ်တို့ တောင်သူ လယ်သမားတွေကို ပြောဖို့ ဆိုတာဟာ ရေမရှိတဲ့ချောင်း ငါးဖမ်းခိုင်းတာမျိုး ဖြစ်မှာ သေချာတယ်။ ကဲ - တောင်သူ လယ်သမားတွေရဲ့ ဒီလောလောဆယ် လိုအပ်ချက်တွေကို ဖြည့်စွမ်း ပေးနိုင်ဖို့ အစိုးရက ဘာတွေ လုပ်ပေးပြီးပြီလဲ။ အစိုးရ အနေနဲ့ စိုက်ပျိုးစရိတ် ချေးငွေ ၃ ကုဋေ ထုတ်ချေးဖို့နဲ့ ဖုံးဆိုးမြေကို စိုက်ပျိုးမြေ ပြန်ဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့ မြေတဖက် အတွက် ၁၂ ကျပ်နှုန်းနဲ့ အမတော်ကြေး ထုတ်ချေးဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ငွေချေးလို့ ရနေကျ နေရာတွေ အခုအချိန်မှာ လုံးဝ မရှိဘဲ ဖြစ်နေတာက တကြောင်း၊ ကျွဲနွား၊ ထွန်တုံး ထွန်တံနဲ့ အိုးခြေ အိမ်ခြေ အစရှိတာတွေ အကြီးအကျယ် ပျက်စီး ကုန်ရတာက တကြောင်း၊ ကျုပ်တို့ မြေပေါ်မှာ နှစ်ကြိမ်တိုင် စစ်ဖြစ်ခဲ့ရလို့ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ တကြောင်း ကိစ္စတွေကလဲ တပုံတခေါင်း ရှိနေတာကြောင့်လဲ တကြောင်း၊ အဲဒီလို အကြောင်းတွေကြောင့် အစိုးရဆီက မြန်မြန်ဆန်ဆန် အကူအညီ ပေးတာကို ပိုရဖို့နဲ့ တိုက်ရိုက်ရဖို့ အတွက် အခြေအနေက နှိုးဆော် ပေးနေတဲ့ အထိ တောင်သူ လယ်သမားတွေရဲ့ စီးပွားရေး ဘဝဟာ မထမ်းနိုင် မသိမ်းနိုင်တဲ့ အခြေခံကို နေရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ စိုက်ချိန်ပျိုးချိန် ရောက်နေပြီ ဖြစ်လို့ပဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ လယ်သမား ဘုရင်ခံကြီး အနေနဲ့ စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်း တကယ် မစတင်ခင် ပြင်ဆင်ဖို့ အများကြီး လိုအပ်တယ် ဆိုတာကိုလဲ ကောင်းကောင်းကြီး သိမှာ သေချာလှပါတယ်။ မှန်ပါတယ်။ အမတော်ကြေး တဖက် ၁၂ ကျပ် ဆိုတာဟာ စက္ကူပေါ်မှာတော့ အင်မတန် မက်မောစရာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မနှစ်က လယ်လုပ်လုပ် မလုပ်လုပ်၊ ဒီနှစ် ဖုံးဆိုးမြေကို စိုက်ပျိုးမြေ ဖြစ်အောင် ပြန်လုပ်တဲ့ တောင်သူ လယ်သမား အကုန်လုံးရဲ့ လက်ထဲကို

အဲဒီ အမတော်ကြေးတွေ တကယ်တမ်း ရောက်မသွားဘူး ဆိုရင်တော့ ရာခိုင်နှုန်း အနည်းအကျဉ်းသာ အကျိုး ရှိပါလိမ့်မယ်။ ခုချိန်အထိ သီးစား ပြဿနာ အစရှိတဲ့ ကျန်ရှိတဲ့ ပြဿနာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြင်ဆင် စီစဉ်တာ မရှိသေးပါဘူး။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အစိုးရ အနေနဲ့ ဘာကြောင့် ဒါလောက်တောင် နှောင့်နှေး နေရတယ် ဆိုတာကို သိချင်ပါတယ်။ ဒီမိန့်ခွန်းကို ကျုပ်ရေးနေတုန်းမှာပဲ မေလ ၄ ရက် ဘားမားဂေဇက်မှာ ထုတ်ပြန်လိုက်တဲ့ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ မြေယာ ပဋိပက္ခ (အကျဉ်းနည်း စီရင်ပိုင်ခွင့်) အက်ဥပဒေနဲ့ ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ပြင်ဆင်ချက် အက်ဥပဒေကို ကျုပ်ရတယ်။ ဒီလို ဥပဒေတွေ ထုတ်ပြန်ရာမှာ အစိုးရ အနေနဲ့ ဘာကြောင့် ဒါလောက် ကြန့်ကြာ နေရတယ် ဆိုတာ ကျုပ် မသိနိုင်အောင်ကို ဖြစ်နေရပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ကော ဒီဥပဒေတွေ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ မွဲပြာကျနေတဲ့ တောင်သူ လယ်သမားတွေကို ဘယ်လောက် အထိ ကူညီနိုင်မယ် ဆိုတာကိုလဲ ကြည့်ရပါဦးမယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ 'သီးစားခ မပေးရေး' မြေခွန် မပေးရေး တိုက်ပွဲတွေ ရှိနေတာဟာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ဘဲ ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီနေရာမှာ ဒေသဆိုင်ရာ ဖဆပလ အဖွဲ့တွေရဲ့ တီထွင် လုပ်ဆောင်ပုံတွေကို ဖော်ပြရပါလိမ့်မယ်။ အစိုးရရဲ့ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ချက်တွေ ဥပဒေတွေကို စောင့်ဆိုင်းနေမဲ့ အစား ဒေသဆိုင်ရာ ဖဆပလ အဖွဲ့တွေ အနေနဲ့ တီထွင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတဲ့ အတွက် ဒေသ အတော်များများမှာ မြေရှင်တွေနဲ့ သီးစား လယ်သမားတွေကို တဖက်နဲ့ တဖက် ပြေလည်အောင် လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို တီထွင် လုပ်ဆောင်ချက်သာ မရှိဘူး ဆိုရင် တောင်သူ လယ်သမားတွေ အတွင်းမှာ ဆိုးရွားလာနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ တကယ်ကတော့ ကျုပ်တို့ တောင်သူ လယ်သမားတွေရဲ့ တကယ့် အခြေအနေတွေကို တကယ်လဲ မသိဘဲ စာနာတဲ့ စိတ်နဲ့ သဘောပေါက်အောင်လဲ မကြည့်ဘဲ အတင်းအကြပ်နီးနီး မြေခွန်တွေ လိုက်ကောက်ပြီး အခြေအနေ ပိုဆိုးအောင် လုပ်နေတာဟာ အစိုးရပဲ ဖြစ်တယ်။ ဧပြီလ သတင်းစာ ကွန်ဖရင့်မှာ တောင်သူ လယ်သမားတွေဟာ သီးစားခပေးဖို့ အခွန်ဆောင်ဖို့၊ ချေးငွေ ပြန်ဆပ်ဖို့ အတွက် သူတို့ရဲ့ ဝမ်းစာကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အကုန်လုံးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ရောင်းကြရတယ်လို့ ကျုပ်ပြောခဲ့တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး 'နယူးတိုင်းအော့ ဘားမား' မှာ ရှိတဲ့ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေတွေဟာ အလိမ်မာနဲ့ ငြိမ်နေပြီး ဘာမျှ မပြော မဆိုကြဘူး။ ဒါပေမဲ့လဲ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေတွေက မြေခွန် မရရင် တိုင်းပြည် ကိစ္စ အဝဝကို ဆောင်ရွက်နိုင်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူးလို့ ဆိုပါတယ်။ သူတို့ ပြောပုံက ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်က မြေခွန် တခုတည်းပဲ အခွန်အဖြစ် ရစရာ ရှိသလိုလို ဖြစ်နေတယ်။ အစိုးရ အနေနဲ့ လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်သွားဖို့ အခွန်အတုတ် ရှိရမယ်ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ ကျုပ်တို့ မိတ်ဆွေတွေရဲ့ အမှုသယ်ဖြစ်တဲ့ အစိုးရဟာ တောင်သူ လယ်သမားတွေ ဆီက အခွန်ကောက်ရမယ် ဆိုတဲ့ ပေါ်လစီ တခုခုကို မစဉ်းစား နိုင်တော့ဘူးလား။ အမြတ်ကြီးစားတွေ၊ သိုလှောင်သူတွေ၊ မှောင်ခို ဈေးသည်တွေ၊ နိုင်ငံခြားသို့ ကုန်တင်ဖို့ ရောင်းချတဲ့ သူတွေ စတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆီက

အခွန်ကောက်ဖို့ အစိုးရအနေနဲ့ ဘယ်လို ထက်မြက်တဲ့ ခြေလှမ်းမျိုးများ လှမ်းခဲ့ပါပြီလဲ။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ် အတော်များများဟာ ခြေရာကောက်လို့ မရဘဲ လုံးလုံးကြီး လွတ်နေကြတယ် မဟုတ်လား။ ခြေရာ ခံမိသူတွေသာ အစိုးရကို ပေးကြရပြီး ပေးတော့လဲ သူတို့ ပေးစရာ ရှိတာထက် အင်မတန်ကို လျော့ပြီး ပေးကြတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ အစိုးရကတော့ ဒီလို အဖြေရှာရမယ့် အစား ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ရှိတဲ့ အလူးအလဲ ခံနေတဲ့ ပြည်သူတွေကိုပဲ ထပ်တလဲ ဖိထောင်း နေတယ်။ သူ့ အစိုးရ လုပ်နေတာတွေနဲ့ ကျေနပ်အားရမှု မရှိသေးဘဲ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်လာပြီး သူ့ ကိုယ်သူ ဆိုရှယ်လစ် တဦးပါလို့ ဆိုနေတဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ တိုရီပါတီဝင် ဘုရင်ခံဟာ ရိုးရိုးမြေယာ ကိစ္စထဲကို နိုင်ငံရေးတွေ ရောထည့်ပြီးတဲ့နောက်၊ မကြာခင်က ကျင်းပသွားတဲ့ သတင်းစာ ကွန်ဖရင့်မှာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူမယ်လို့ ခြိမ်းချောက်ရက်တာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ကတော့ မြေခွန်တွေကို ဘယ်လို အတင်းအကြပ် ကောက်တယ်တာတွေ၊ တချို့ ကိစ္စတွေမှာ အပြစ်မရှိတဲ့ လူတွေကို ပုလိပ်တွေက ဘယ်လို ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းဆဲ နှိပ်စက်တယ် ဆိုတာတွေကို အကြောင်းစုံ သိထားပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ 'နယူးတိုင်းအော့ ဘားမား' က ဓားပြမှုဟာ လယ်ယာ လုပ်ငန်း အခြေအနေကို ဒုက္ခ ပေးနေတဲ့ အကြီးဆုံး အရင်းမြစ် ဖြစ်ဖို့ လက္ခဏာ ရှိတယ်လို့ လေ့လာ သုံးသပ်တယ်။ နောက်ပြီး ဓားပြမှုတွေကို ချေမှုန်းပစ်ဖို့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူရမယ်။ အရေးယူဖို့လဲ ပြင်ဆင်နေပြီ။ မကြာခင် ဆင်းတိုက်တော့မယ်လို့လဲ ဆက်ပြီး ရေးလိုက်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာ ကျုပ်ပြောချင်တာက အဲဒီလို ပြင်းပြင်းထန်ထန် အရေးယူတာတွေဟာ အောင်မြင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အချို့ ဒေသတွေမှာ ဒေသဆိုင်ရာ ပုလိပ် အဖွဲ့ဝင် တချို့အနေနဲ့ ဓားပြတွေနဲ့ ပေါင်းနေတယ် ဆိုတာဟာ လူတိုင်းသိတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ဖြစ်နေလို့ပဲ။ နောက်ပြီးတော့လဲ လခ နည်းနည်းသာရတဲ့ ပုလိပ်တွေနဲ့ မြန်နိုင်သလောက် မြန်မြန်ကြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်ပြန်ချင်ကြတဲ့ စစ်သားတွေဟာ ဓားပြတွေကို လိုက်ရှာ၊ လိုက်တိုက် နေလိုတဲ့စိတ် မရှိတာလဲ လူတိုင်း သိနေကြလို့ပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ လယ်ယာ လုပ်ငန်းဟာ ပုံပျက် ပန်းပျက်ပဲ ဖြစ်နေရတာပေါ့။

နိုင်ငံရေး ညှဉ်းပန်းမှုတွေဟာ ခြေလှမ်း ကျယ်နေတယ်။ ပြည်သူ့ လွတ်လပ်ခွင့်တွေဟာ လျော့ပါးလျက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ အရေးပေါ် ဥပဒေတွေနဲ့ ကာကွယ်ရေး ဥပဒေဟာ ဆက်ရှိနေတယ် ဆိုတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ တင်ပြချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး 'နယူးတိုင်းအော့ ဘားမား' အနေနဲ့ အရံသင့် ထားခဲ့ပြီး ကျော်သွားတာကို သိရတာဟာ စိတ်ဝင်စားစရာပါပဲ။ ဒီတင်ပြချက်တွေကို မျက်စေ့ရှိသူ မှန်သမျှ၊ နားရှိသူ မှန်သမျှ မြင်နေ ကြားနေရတဲ့ အတွက် လူတိုင်း သိနေတာမို့ အံ့ဩစရာ မရှိပါဘူး။ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ် ညီလာခံမှာ ပြောခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ မိန့်ခွန်းထဲမှာ တည်ရှိနေဆဲ အရေးပေါ်

ဥပဒေတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်ထည့်သွင်း ဝေဖန်ခဲ့တယ်။ အခု ဦးစီး အဖွဲ့ဝင်တွေရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာတော့ ကျုပ်တို့ ပြည်တွင်းမှာ ရှိကြတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားနဲ့ ဥပဒေကို လိုက်နာ စောင့်ထိန်းတဲ့ နိုင်ငံရေးသမားနဲ့ ဥပဒေကို လိုက်နာ စောင့်ထိန်းတဲ့ နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသား အတော်များများဟာ နိုင်ငံရေး အရရော၊ ရာဇဝတ်ကြောင်း အရရော အမျိုးမျိုး အစွပ်စွဲ ခံရပြီး ကာကွယ်ရေး ဥပဒေအရ အဖမ်းခံနေရ၊ အနှိပ်စက် အညှဉ်းပန်း ခံနေရတယ် ဆိုတာကို ထုတ်ဖော် ပြောချင်တယ်။ တချို့တလေကိုတော့ သေဒဏ်ပေးပြီး ခပ်များများကို နှစ်နှစ်ကနေ တသက်တကျွန်း အထိ ထောင်ဒဏ် အပြစ် ပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ အားလုံးကုန် အကျိုးဝင်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ အကူအညီကို ခံယူခဲ့တဲ့ နိုင်ငံရေးသမား၊ ဒါမှမဟုတ် နိုင်ငံသူ နိုင်ငံသားတွေရဲ့ အရေအတွက်ကိုသာ ထုတ်ပြောတာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။ ကျုပ် ဒီမိန့်ခွန်း အတွက် ပြင်ဆင်နေတဲ့ အချိန်မှာပဲ အစိုးရဟာ ကာကွယ်ရေး ဥပဒေအရ အဖမ်းအဆီးတွေ သောက်သောက်လဲ လုပ်စ ပြုနေပါပြီ။ ဒါမှမဟုတ် ဖမ်းဆီးဖို့ အမိန့်တွေ တွင်တွင် ထုတ်နေပါပြီ။ ကာကွယ်ရေး ဥပဒေကို အလွဲသုံးစား ပြုတဲ့နေရာမှာ ရှုတ်ချစရာ ကောင်းတဲ့ အချက်အလက်တွေကိုလဲ ထုတ်ဖော် ပြရပါလိမ့်မယ်။ ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တယ်လို့ စွပ်စွဲခံရသူပေါင်း များစွာကို ပထမ အနေနဲ့ ကာကွယ်ရေး ဥပဒေအရ ဖမ်းပြီး ၆ လ ချုပ်နှောင် ထားပြီးတဲ့နောက် ပြန်လွှတ်ရမယ့် အစား ဆက်ချုပ်ထားပြီး ကြံဖန် အမှုရှာတယ်။ အဲဒီလို လုပ်တာတောင်မှပဲ ဒီလို အမှုတွေထဲမှာ ချက်ခြင်း ရုံးတင် စစ်ဆေးနိုင်တာ နောက်ပြီးတော့လဲ အမှု စစ်ဆေးရာမှာ ထုံးနည်းနဲ့ မညီတာတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် ဒါထက် ပိုဆိုးတဲ့ အနေနဲ့ တရား ဥပဒေကို အလွဲလွဲ အချော်ချော် ဖြစ်အောင် လုပ်တာတွေ၊ ဒါမျိုးတွေကို ကျုပ်တို့ မကြာမကြာ တွေ့ရတယ်။

အခု လဆန်းပိုင်းမှာ အစိုးရက ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ရဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေ စစ်ရေးပြတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမိန့်တွေ ထုတ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီအဖွဲ့ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌလဲ ဖြစ်တယ်။ တပ်ဖွဲ့တွေရဲ့ သေနာပတိလဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ခရိုင် အသီးသီးရဲ့ အခြေအနေတွေကို စုံစမ်းဖို့ ကျုပ်တို့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ (လိုအပ်ရင် အစိုးရ အာဏာပိုင်တွေနဲ့ အတူ) စေလွှတ်ဖို့ လုပ်နေတုန်းမှာပဲ ဖဆပလ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ အနေနဲ့လဲ တိုင်းပြည်တွင်းမှာ အရေးတကြီး ဖြစ်နေတဲ့ ကိစ္စ အသီးသီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘုရင်ခံနဲ့ တွေ့ဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်းမှာပဲ ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ကို ညစ်ညမ်းအောင် လုပ်တဲ့ အစိုးရ ပြန်တမ်းတခု ပေါ်ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်အနေနဲ့ မတတ်သာတော့ဘဲ တုံ့ပြန်ပြီး ကြေညာချက် တစောင် ထုတ်တယ်။ သတင်းစာတိုက်တွေကို ပို့တယ်။ ဦးစီး အဖွဲ့ဝင်တွေ သိရအောင် ကျုပ်ရဲ့ တုံ့ပြန် ကြေညာချက်ထဲက လိုအပ်တဲ့ အပိုင်းတွေကို အောက်ပါ အတိုင်း ထပ်မံ တင်ပြပါတယ်။

"စစ်ရေးပြသည့် ရည်ရွယ်ချက်မှာ မည်သို့ ဖြစ်ပါသနည်းဟု ပြန်တမ်းက မေးခွန်း ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် အကယ်၍ မြန်မာ လူငယ်များကို မိမိတို့ တိုင်းပြည်အား ကာကွယ်ရေး အတွက် အသင့် ပြင်ဆင်ထားရန် လိုသည် ဆိုပါက မြန်မာပြည် ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ရေး ရသည့်အခါ မြန်မာ အစိုးရ၏ လုံးဝ ကြီးကြပ် ကြီးကိုင်မှုအောက်သို့ ထင်ထင်ရှားရှား ရောက်ရှိလာမည့် ဗမာ့ တပ်မတော် တွင်းသို့ ဝင်ခြင်းအားဖြင့် အသင့်တော်ဆုံး ပြင်ဆင်ခြင်းကို ရရှိနိုင်မည်မှာ သေချာပါသည်ဟု ပြန်တမ်းက ပြန်လည် ဖြေကြား ထားပေသည်။ ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ စည်းမျဉ်း ဥပဒေ အခန်း ၁၊ အပိုဒ် ၂ တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ဖော်ပြ ထားလေသည်။"

"ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့၏ ရည်မှန်းချက်များကား

(က) အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် ဗမာ့ တပ်မတော်တွင် ဆက်လက် တာဝန် ထမ်းနိုင်စွမ်း မရှိကြသော မျိုးချစ် ဗမာ့ တပ်မတော်သားဟောင်းတို့အား စုစည်းရန်နှင့် ဆက်သွယ်ရန်၊ မြန်မာပြည် လုံးဝ လွတ်လပ်ရေးကို တရားဝင် နည်းလမ်းဖြင့် အရယူရေး ဟူသော မူလ အခြေခံ ရည်မှန်းချက်ကို မျက်ခြေ မပြတ်စေရေး အတွက် အာရုံစိုက်ရန်။

(ခ) မျိုးချစ် ဗမာ့ တပ်မတော်သားဟောင်းများ တတ်သိထားပြီး ဖြစ်သော အခြေခံ စစ်လေ့ကျင့်ခန်းကို လျစ်လျူရှု မထားစေရေး အတွက် အာရုံစိုက်ရန်၊ စစ်လေ့ကျင့်ခန်းကို သင်ယူ လေ့ကျင့်ရန် ဆန္ဒလည်း ရှိ၊ စိတ်လည်း ဝင်စားသော တိုင်းရင်းသားတို့အား သင်ယူ လေ့ကျင့်နိုင်စွမ်း ရှိစေရန်။

(ဂ) ယေဘုယျ အားဖြင့် ပြည်တွင်း၌ ရာဇဝတ်မှု နှိပ်ကွပ်ရေးနှင့် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး၊ ထိန်းသိမ်းရေးတွင် အစိုးရ အာဏာပိုင်များ၊ အခြား အဖွဲ့အစည်းများ၊ ပြည်သူများနှင့် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရန်၊ ကူညီရန်။

(ဃ) ယေဘုယျ အားဖြင့် ပြည်သူ့ အကျိုး စီးပွား အတွက် လူမှုဝန်ထမ်း လုပ်ငန်းများကို တဆင့်ပြီး တဆင့် ဆောင်ရွက်ရန်။

(င) မြန်မာပြည် လွတ်လပ်သည့် တိုင်းပြည် အဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ အခြေခံ စစ်မှုကိစ္စတွင် ကျင့်သားရရှိသော စစ်သားများကို ရရှိစေရန်၊ ဖွဲ့စည်းပြီးသော ဗမာ့ တပ်မတော်ကို တဖြည်းဖြည်း တိုးချဲ့သည့် အခါ ဖြစ်စေ၊ နယ်မြေဒေသ လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းသည့် အခါ ဖြစ်စေ ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့မှ လိုအပ်သော စစ်သားသစ်များ ဖြည့်တင်းပေးရန်။

(စ) အနာဂတ် မြန်မာပြည် ကာကွယ်ရေး အတွက် အမြဲတမ်း တပ်မတော် တခုတည်းနှင့် လုံလောက်မည် မဟုတ်ပေ။ ပြည်သူတို့၏ လူတန်းစား ပေါင်းစုံ ပါဝင်သည့် တပ်မတော် တရပ်ကို လိုအပ် ပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ယခု အချိန်မှ စ၍ လူမျိုးမရွေး၊ လူတန်းစား သို့မဟုတ်၊ ဘာသာမရွေး ပါဝင်သည့် ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ကို စည်းရုံး ဖွဲ့စည်းရန်။

(ဆ) ဗမာ့ တပ်မတော်သစ် အတွက် စစ်သား စုဆောင်းရာတွင် မပါဝင်သော မျိုးချစ် ဗမာ့ တပ်မတော်သားဟောင်းတို့ကို စုစည်းရန်၊ စည်းရုံးရန်နှင့် လိုအပ်သော အကူအညီ ပေးရန်။

(ဇ) ခရိုင် အသီးသီးရှိ ဆင်းရဲ ကြပ်တည်း နေသော၊ ဒုက္ခ ရောက်နေသော စိတ်ပင်ပန်း နေသော၊ မျိုးချစ် ဗမာ့ တပ်မတော်သားဟောင်းများကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရန်။

(ဈ) တိုက်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားသော၊ သို့မဟုတ်၊ တိုက်ပွဲ၌ ဒဏ်ရာရပြီး မသန်းမစွမ်း ဖြစ်ဖြစ်နေရသော မျိုးချစ် ဗမာ့ တပ်မတော်သားတို့၏ အိမ်ထောင်စုများနှင့် မှီခိုသူများကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက် အကူအညီ ပေးရန် သူတို့ ရထိုက်သည့် အခွင့်အရေး အလုံးစုံ ရရှိရေး အတွက် ကူညီရန်။

ပြည်သူ့ ရဲဘော်တပ်ဖွဲ့၏ ရည်မှန်းချက်များသည် ရှင်းလင်း ထင်ရှားသည်။ ဗမာ့ တပ်မတော်ထဲ ဝင်ရေးကို ဆန့်ကျင်ခြင်း မရှိပေ။ သို့သော်လည်း ဗမာ့ တပ်မတော်ထဲ ဝင်ရန် အစီအစဉ်တွေ ဘယ်မှာ ရှိပါသနည်း။ ဤနေရာတွင် ဗမာ့ တပ်မတော်တွင်းသို့ သွင်းရန် ကတိပေးခံရပြီး ဆေးစစ်၍လည်း အောင်ပြီးသော မျိုးချစ် ဗမာ့ တပ်မတော်သားများ အရေအတွက်သည် ပင်လျှင် လိုအပ်သော အစီအစဉ်၊ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး၊ ကူးသန်း သွားလာရေး စသည်တို့ မရှိသောကြောင့် ဗမာ့ တပ်မတော်တွင်းသို့ မရောက်ကြသေးပေ။ မျိုးချစ် ဗမာ့ တပ်မတော်၏ တာဝန် ရှိသော အာဏာပိုင်တို့ အနေဖြင့် မိမိတို့ ဘက်မှ ဆောင်ရွက်စရာ ရှိသည့် [ကနိစ္စချုပ်ပါ](#) လိုအပ်ချက်တိုင်းကို ဖြည့်စွက်ပြီးပြီ ဖြစ်သော်လည်း အခြား တဘက်ကမူ စည်းကမ်းချက် အတော်များများ ဖြည့်စွမ်းရန် ကျန်ရှိ နေသေးသည်။ ဗမာ့ တပ်မတော်၏ အမြင့်ဆုံး အပိုင်းကို ပြည့်ဝအောင် လုပ်ပြီးသည့် တိုင်အောင် ဆေးစစ်ရာ၌ မအောင်သူများ၏ ပြဿနာ တည်ရှိ နေပေသေးသည်။ အစိုး အနေဖြင့် တာဝန် တရပ်လုံးကို မယူနိုင်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အနေဖြင့် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ သက်သာ ချောင်ချိရေးကို ဂရုတစိုက် ပြုရန် ရှိနေသည်။ ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့သည် ကူညီသင့်သော အာဏာပိုင်များအား တိုင်းပြည် ငြိမ်ဝပ် ပိပြားရေးတွင် ကူညီရန် ကောင်းစွာ

ပြင်ဆင်ထားသည်။ သို့သော်လည်း ဤသို့သော အကူအညီကို အလိုမရှိဟု ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိရပေသည်။

အစိုးရ ပြန်တမ်းသည် အခြားသော အကြောင်းပြချက်များကိုလည်း ဆွေးနွေး ဖော်ထားသည်။ ယင်းသို့သော စစ်ရေးပြမှုများ အခြား ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်း ရှိသော အကြောင်းပြချက် နှစ်ရပ်ကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ပြန်တမ်းက ဆိုသည်။ ပထမ အချက်မှာ တရားဝင် အစိုးရအား တော်လှန် တိုက်ခိုက်ရန် စည်းရုံးခြင်း ဖြစ်၍၊ ဒုတိယ အချက်မှာ ခြိမ်းချောက်ရန် အတွက် ဖြစ်စေ တကယ် လုပ်ဆောင်ရန် အတွက် ဖြစ်စေ နိုင်ငံရေး ပါတီ တရပ် အနေဖြင့် အသုံးပြုခြင်း ပြုနိုင်သော ကိုယ်ပိုင် တပ်မတော် တခုကို စည်းရုံးခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သည့် ကိစ္စ၌ပင် ဖြစ်စေ တည်ဆဲ အာဏာအဖို့ အန္တရာယ် ဖြစ်စေသည်။ အစိုးရသည် ငြိမ်းချမ်းသည့် အခြေအနေများကို တည်ဆောက်မိအောင် ဂရုပြု၍ ခိုင်မြဲသော ခြေလှမ်းများကို လှမ်းရမည်။ သို့မှသာ ဤရာသီတွင် ဆန်စပါးကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ စိုက်နိုင်မည်။ တရာမျှတ လွတ်လပ်သော ရွေးကောက်ပွဲကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်စွာ ကျင်းပနိုင်မည်ဟု အစိုးရ ပြန်တမ်းက ဆိုလေသည်။ ဤနေရာတွင် ကျုပ် အနေဖြင့် ပြောလိုသည့် အချက်မှာ စစ်မဖြစ်ခင်က ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်တွင် အပျော်တမ်း တပ်များ တည်ရှိခဲ့၍ ထိုသို့ တည်ရှိခွင့် ပြုခြင်းဖြင့် တည်ဆဲ အစိုးရကိုသော် လည်းကောင်း၊ ငြိမ်ဝပ် ပိပြားရေးကိုသော် လည်းကောင်း၊ အန္တရာယ် မဖြစ်စေခဲ့ပါ ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ အစိုးရ အနေဖြင့် ယင်းသို့သော ကောက်ချက်များကို ချနိုင်ခြင်းသည် မည်သို့သော လုံလောက်သည့် သက်သေ အထောက်အထားများ ရှိ၍ ဖြစ်ပါသနည်း။ ရှိနေပါက ဖော်ထုတ်၍ ထုံးတမ်းစဉ်လာ ဥပဒေ အတွင်း ပြည်သူ့ ရဲ့ဘော် တပ်ဖွဲ့ကို အရေးယူလော့ဟု ကျွန်ုပ် စိန်ခေါ်လိုက်သည်။ သို့သော် ယခု အချိန် အထိပင် အရပ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏ လှုပ်ရှား ဆောင်ရွက်မှုများနှင့် မိန့်ခွန်း ပြောကြားမှုများ မှန်ကန်စွာ အစီရင်ခံနိုင်ခြင်း မရှိသေးသော စိတ်ကူးပေါက်ရာ ရေးတတ်သည့် စုံထောက်များ၏ လုပ်ကြံ သတင်းများကို စဉ်းစားတတ်သူ မည်သူမဆို လက်ခံလိမ့်မည်။ လက်ခံနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ တော်လှန်ရေးနေ့တွင် ကျွန်ုပ် ပြောကြားခဲ့သည့် မိန့်ခွန်းကို မီးဟုန်းဟုန်း တောက်စေသည့် မိန့်ခွန်း ဖြစ်သည်ဟု အစိုးရ သတင်းစာ ဖြစ်သော 'နယူးတိုင်းအော့ ဘားမား' က ဖော်ပြခဲ့သည့် အခါက ဆိုလျှင် ထိုနေ့က တက်ရောက် ခဲ့ကြသည့် ထောင်ပေါင်း များစွာသော ပရိသတ်တို့ အနေဖြင့် ထိုသတင်း ရေးသူဖြစ်စေ၊ ကြားသူကို ဖြစ်စေ၊ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ဖြစ်ရပါလေသနည်း ဟူ၍ အံ့ဩ မိကြမည်မှာ သေချာပေသည်။ ပြည်သူ့ ရဲ့ဘော် တပ်ဖွဲ့နှင့် ပတ်သက်သူတို့သည် ခြိမ်းချောက်မှုကို ကျူးလွန်ခြင်းလည်း မရှိ၊ တကယ် လုပ်ဆောင်ခြင်းများလည်း မရှိကြောင်း၊ တခြား တဖက်တွင်မူ အမှားမှာ အမှန် ဖြစ်နေကြောင်း ကျွန်ုပ် ထပ်မံ ညွှန်ပြ လိုပေသည်။ ဤတိုင်းပြည်တွင် တရားမျှတ

လွတ်လပ်သော ရွေးကောက်ပွဲကို မည်သည့် ပုဂ္ဂိုလ် မည်သည့် အဖွဲ့အစည်းက ခြိမ်းချောက်ခြင်း ပြုနိုင်ပါသနည်း ဟူသော ပြဿနာကို ထောက်လှမ်း စုံစမ်းရန် နှစ်ဦး နှစ်ဖက် အပြန်အလှန် သဘောတူညီသော အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ ကော်မရှင် တခု တည်ထောင် ဖွဲ့စည်းကြရအောင်ဟု မြန်မာပြည်ရှိ ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်တို့ကိုသော် လည်းကောင်း၊ ဗြိတိန်ပြည်ရှိ ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်တို့ကိုသော် လည်းကောင်း ကျွန်ုပ် စိန်ခေါ်လိုက်သည်။

ယခုနှစ် ရာသီ၌ ဆန်စပါး ပြည့်ပြည့်ဝဝ စိုက်ပျိုးရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ မတ်လ ၄ ရက်နေ့တွင် ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ ဌာနချုပ်က ထုတ်ပြန်သော အောက်ပါ ညွှန်ကြားချက်များသည် ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့၏ သဘောထားကို ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စပါးဈေး အလွန်အမင်း နိမ့်ကျမှု၊ သို့မဟုတ် ဓားပြများ၏ ငြိမ်ဝပ် ပိပြားရေး နှောင့်ရှက်မှုတို့ကြောင့် ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် စိုက်ပျိုးရေး လျော့ကျခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးမှု ဘေးအန္တရာယ် အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ခြိမ်းချောက်လိမ့်မည်မှာ သံသယ ရှိစရာ မလိုပေ။ ထို့ကြောင့် ခရိုင်များရှိ ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ အားလုံးသည် -

၁။ ဓားပြမှု၊ လုယက်မှု တားဆီးရေး အတွက် အပျော်တမ်း တပ်များ ဖွဲ့ကြရမည်။

၂။ လိုအပ်သော လယ်လုပ် ကိရိယာများ ရှာဖွေ ရရှိရေး အတွက် တောင်သူ လယ်သမားတို့ကို ကူညီရမည်။

၃။ အစိုးရထံမှ တရားဝင် အကူအညီ တောင်းဆိုရေး အတွက် အခြား လူထု အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ကြရမည်။

၄။ အစိုးရ ထောက်ပံ့သည့် ကုန်ပစ္စည်း အားလုံး တကယ် လိုအပ်သူတို့ လက်သို့ ရောက်ရှိအောင် ကြိုးစားကြရမည်။

၅။ ကျွဲနွား လုယက် ခိုးယူခြင်းကို ဖြစ်စေ၊ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ဖြစ်စေ၊ တားဆီးကြရမည်။

၆။ ကူးစက်တတ်သော ရောဂါများကို တားဆီး ကာကွယ်ရန် အရေးယူ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် လက်တွေ့ အကူအညီ ပေးကြရမည်။

၇။ ထွန်ယက်ချိန်တွင် ကိုယ်တိုင် ကွင်းဆင်း ထွန်ယက်ကြရမည့် ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ဝင်များ အနေဖြင့် ကောင်းသော နမူနာကို ပြုကြရမည်။

၈။ တောင်သူ လယ်သမားတို့ လယ်ကွင်းများကို စွန့်ခွာပြီး ထွန်ယက်ခြင်းကို မပြုတော့ကြပါက မြန်မာပြည် အနေဖြင့်

ကြီးကျယ်သော အန္တရာယ်နှင့် ရင်ဆိုင် ခြိမ်းချောက် ခံရလိမ့်မည် ဆိုသည်ကို ညွှန်ပြခြင်း အားဖြင့် လယ်ယာ လုပ်ငန်းတွင် ပိုမို စိတ်ဝင်စားမှု ရှိလာအောင် ပညာ ပေးကြရမည်။

"အစိုးရ ပြန်တမ်းက နိဂုံးချုပ် အားဖြင့် ရေးသား ဖော်ပြပုံမှာ ခရိုင်ပေါင်း များစွာတွင် ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့မှ တပ်ဖွဲ့များ အနေဖြင့် ရိုင်ဖယ် အတုများ၊ ဘရင်းဂန်း အတုများဖြင့် စစ်ရေးပြ နေကြသည်ကို ညွှန်ပြရ ပေလိမ့်မည်။ အင်းစိန် ခရိုင်တွင် လက်ပစ်ဗုံး အစစ်များ ကိုင်၍ပင် အလားတူ စစ်ရေးပြမှုများ ပြုလုပ် နေကြသည်။ ယင်းသို့သော ဖြစ်ပေါ်နေသော အနေအထားမျိုးကို ဥပဒေ စောင့်ထိန်းသူ၊ အမြင်ကျယ်သူ နိုင်ငံသားတို့ အနေဖြင့် အဘယ် အကြောင်းကြောင့် ဆက်လက် လိုလားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုလျှင် ထိုအကြောင်းပြချက်သည် မှန်ကန်သော အကြောင်းပြချက် မဟုတ်ချေ" ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။

ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့များ အနေဖြင့် မည်သည့် ဒေသတွင် မဆို လက်ပစ်ဗုံး အစစ်များ ကိုင်၍ စစ်ရေးပြခြင်းမျိုးကို ကျွန်ုပ်တို့ မကြားဘူးချေ။ အကယ်၍ မှန်သည် ဆိုလျှင်လည်း ယင်းသက်ဆိုင်သူတွေကို ဖမ်းပါ။ ရုံးတင် စစ်ဆေးခြင်း မပြုဘဲ အချိန် အကန့်အသတ် မရှိ ချုပ်နှောင်ထားမည့် အစား ချက်ခြင်း ရုံးတင် စစ်ဆေးပါဟု အာဏာပိုင်တို့အား အကြံ ပေးရလိမ့်မည်။

အထက်ပါ လုပ်ပုံ လုပ်နည်းတွေကို ကြည့်မယ် ဆိုရင် အစိုးရဟာ ထင်သလို ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်ထားတဲ့ ခေတ်တခေတ်ကို ထူထောင်ဖို့ အတွက် ကာကွယ်ရေး အက်ဥပဒေနဲ့ အရေးပေါ် ဥပဒေတွေကို ချက်ကောင်းယူ အသုံးချဖို့ ရည်ရွယ်နေတယ် ဆိုတာ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတို့ အနေနဲ့ အုပ်ချုပ်နိုင်စွမ်း မရှိဘူး ဆိုတာကို ဖုံးကွယ်ပစ်ဖို့ အတွက် ဒီနည်း တနည်းတည်း ရှိလို့ပဲ။ ဒီနည်းနဲ့မှပဲ သူတို့ရဲ့ ဥရောပတိုက်သားနှင့် တိုင်းရင်းသား အရင်းရှင်တွေ အတွက် အခွင့်သာစေတဲ့ တရားမျှတ လွတ်လပ်တဲ့ ရွေးကောက်ပွဲကို ကျင်းပနိုင်မှာ ဖြစ်တယ်။ ဒီနေရာမှာ ကျုပ် ပြောချင်တာကတော့ အပ်ချ မတ်ချ မစွပ်စွဲနိုင်တဲ့ မှန်ဝါးဝါး အမှုမျိုးတွေ ရှိနေပေမဲ့ အစိုးရဟာ သူဖော်ပြတဲ့ အကြောင်းအချက် နှစ်ချက်အရ ယေဘုယျ အနေနဲ့ ပြည်သူ့ ရဲဘော် တပ်ဖွဲ့ကို အရေးမယူနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ စစ်မဖြစ်ခင်က အစိုးရရဲ့ လျစ်လျူရှုချက် အရ နိုင်ငံရေး ပါတီ တခုဟာ သူရဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေကို ဝါးရင်းတုတ်နဲ့ ရိုက်တဲ့နည်းကို ခပ်ပြောင်ပြောင် သုံးခဲ့တယ်။ အတိတ် ကာလတုန်းက တရားမျှတ လွတ်လပ်တဲ့ ရွေးကောက်ပွဲကို တားဆီးဖို့ အတွက်၊ ခြိမ်းချောက်တာတွေနဲ့ တခြား ပရိယာယ် ဝေစုတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့သူတွေထဲက ပုဂ္ဂိုလ် အတော်များစွာ၊ အခု

အစိုးရကို ထောက်ခံနေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ အရင်းရှင်တွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကိုလဲ ကျုပ် ဖော်ထုတ် ပြလိုပါတယ်။ အခုဆိုရင် ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်နဲ့ အရှေ့ပိုင်းမှာ စစ်ပြီးသွားတာ ၉ လနီးပါး ရှိသွားပြီ ဒါပေမဲ့ ကာကွယ်ရေး အက်ဥပဒေနဲ့ အရေးပေါ် ဥပဒေတွေဟာတော့၊ တည်ရှိ နေသေးတာပဲ။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်တွင်းမှာ ဗြိတိသျှ စီးပွားရေး ခြေကုတ် ပြန်ရယူဖို့နဲ့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်တွင်းမှာ တရားမျှတ လွတ်လပ်တဲ့ ရွေးကောက်ပွဲ မကျင်းပနိုင်အောင် အခြေအနေ ဖန်တီးဖို့ အတွက်၊ အခုလို ဖိနှိပ်တဲ့ ဥပဒေတွေကို ဆက်လက် ထားရှိနေရတာပဲ ဖြစ်တယ်။ တခြား ဘာအကြောင်းများ အစိုးရ နောက်ကွယ်မှာ ရှိပါသေးသလဲ။ ဥရောပ စစ်အပြီး ၉ လ ကြာပြီးတဲ့နောက်၊ ဗြိတိန်နိုင်ငံမှာ ဆိုရင်တော့၊ ဒီလို အဖြစ်မျိုးဟာ စဉ်းစားလို့ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘယ်လို အစိုးရပဲ ဖြစ်ဖြစ် ချက်ခြင်း ဂွမ်းယုံ ကျစေမဲ့ ကိစ္စပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် မစ္စတာ ချာချီ ပြောတဲ့ စကားအတိုင်း ဆိုရင် မောင်းထုတ်ခံရမဲ့ ကိစ္စပဲ။ ဒီအချက်ကို ပေါ်လွင်အောင် အင်္ဂလန်မှာ ထုတ်ဝေတဲ့ 'နယူးစ်ရီဗျူး' စာစောင်တွေက အပိုဒ် အချို့ကို ကျုပ်ဖတ်ပြမယ်။ (ဒီနေရာမှာ ကျုပ်ပြောချင်တာကတော့ 'နယူးစ်ရီဗျူး' ဟာ လက်ဝဲ စာစောင် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ)။

ဆာအော့စ်ဝါလ်မော့စ်လေ (ဗြိတိသျှ ဖက်ဆစ် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်သည်) နှင့် သူ့နောက်လိုက်များ၏ လှုပ်ရှားမှုနှင့် ပတ်သက်၍ လွှတ်တော်ထဲတွင် လှောင်ပြောင် သရော်မှုများ ပေါ်ပေါက်သောကြောင့်၊ ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီး ဂျိမ်းစ်ရှူတာအက်ဒီက "မိမိ အနေဖြင့် မော့စ်လေ တရား ဟောပြောခြင်းကို တစုံတရာ တားမြစ်မည် မဟုတ်သော်လည်း၊ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေမည်" အကြောင်း ကတိပြု လိုက်လေသည်။

တွမ်ဒရိုင်းဘတ်က "ဟစ်တလာဟာ ဒီလိုပဲ စခန်း သွားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား" ဟု ကဲ့ရဲ့သံ ပြုလိုက်သည်။

ဆိုရှယ်လစ် အမတ် ဝွန်လစ္စက "အရပ်ထဲမှာ နိုင်ငံရေး အစည်းအဝေး လုပ်ရင် ပုလိပ်ကို ကြိုတင် အကြောင်း ကြားရမယ်လို့ နည်းဥပဒေတရပ် ပြဋ္ဌာန်း ပေးပါမည်လား" ဟု မေးသည်။ ဆိုရှယ်လစ်များနှင့် လစ်ဘရယ်လ် အမတ်တို့က "မပေးနဲ့ မပေးနဲ့" ဟု အော်လိုက်ကြသည်။ တိုရီအမတ်တို့က "ဒါဟာ ဂတ်စတာပို (ဟစ်တလာ၏ စစ်စုံထောက် အဖွဲ့) အလုပ်ပဲ" ဟု အော်ကြသည်။

မျက်နှာ နီလျက်ရှိသော ဝန်လွစ္စသည် ပြန်လည် ဟစ်အော် ပြောဆိုရန် လက်ဟန် ခြေဟန်ပြု၍ ကြိုးစားရာ၊ ဝိုင်းဝန်း အော်ဟစ်ခြင်း ခံနေရသဖြင့် ညည်းညူရင်း ထိုင်ချ လိုက်ရသည်။

'အက်ဒီက' "ဒီနည်းဥပဒေဟာ ဆောင်ရွက်ရတဲ့ နေရာမှာ အတော့ကို ခက်ပါလိမ့်မယ်" ဟု ဆို၏။ တိုရီ ပါတီ ခေါင်းဆောင် အန်ထော်နီအီဒင်က "ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါဟာ အတော်ကို မလိုလားအပ်တဲ့ အကြံပေးချက်ပဲ" ဟု ရုတ်တရက် ဝင်ပြောလိုက်ရာ၊ တိုရီ အမတ်များက သြဘာ ပေးကြလေသည်။

တိုရီ အမတ် ဟယူးမော်လ်ဆန်က "ဂတ်စတာပို အဖွဲ့ ထူထောင်ဖို့ ဆိုရှယ်လစ် အများစုက ကြံစည် အားထုတ်နေတာကို၊ ခုခံ တွန်းလှန်ပါမည်လား" ဟု မေးလေသည်။ အက်ဒီက "ကျုပ်တို့ရဲ့ ဒီမိုကရေစီမှာ ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်တဲ့ လက်နက်ကိုင် လူနည်းစုကို ကြီးကြပ် ချုပ်ကိုင်ဖို့ ဆိုတာဟာ အစိုးရက အာရုံစိုက်ရမဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်" ဟု ပြန်ဖြေသည်။

နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး၏ သားဖြစ်သူ ဗိုလ်ကြီး ဖရက်ဒရစ်အက်ဒပ် နိုဝယ်လ်ဘောကာ (ဘရင်းဖိုနှင့် စွပ်ချစ်) က "ဒီမိုကရေစီ စိတ်ဓာတ်ရှိတဲ့ နိုင်ငံသားတွေဟာ စိတ်ပူပန် နေကြပါတယ်" ဟု ပြည်ထဲရေး ဝန်ကြီး အက်ဒီအား သတိ ပေးလိုက်၏။

အက်ဒီက "သာမန် ဥပဒေ မဖောက်ဖျက် မကျူးလွန်တဲ့ နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းတွေကို ဝင်စွက်ဖက်ဖို့ အာဏာဟာ အခု အခါမှာ မရှိပါဘူး။ ဒီတိုင်းပြည်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ တိုင်းပြည် ဖြစ်ပါတယ်" ဟု ဖြေကြား၏။

မကျေနပ်ကြသော နောက်ခုံတန်းများမှ လေဘာ အမတ်များက လွှတ်တော် ရွှေ့ဆိုင်ရေး အဆိုတင်ရန် ခြိမ်းချောက်ကြသည်။ ဤနည်းသည် မကျေနပ်မှု ရှိလာသည့် အခါတိုင်း လေဘာ အမတ်တို့ အစဉ်အလာ အားဖြင့် အခွင့်ရေး ယူ၍ ပြောဆိုနေကျ နည်းလမ်း ဖြစ်သည်။ ထိုနောက် မေးခွန်းများ ထပ်မံ မေးကြသည်။ အက်ဒီ၏ အဖြေမှာ "ဒီကိစ္စကို ဂရုတစိုက် စောင့်ကြည့် နေပါတယ်။ ဒီလို

အနည်းစုရဲ့ လှုပ်ရှားမှုက ဒီတိုင်းပြည်ရဲ့ ဒီမိုကရေစီကို တွန်းလှန် ချစ်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။" ဟူ၍ပင် ထပ်မံ ဖြေကြား သွားလေသည်။

ဒါပေမဲ့ 'လွတ်လပ်တဲ့' တိုင်းပြည် မဖြစ်အောင် လုပ်လာတယ်လို့ ဗြိတိန် ပြည်ကတိုရီတွေ၊ လစ်ဘရယ်လ်တွေနဲ့ လောဘာတွေ ပြစ်တင် ရှုတ်ချခဲ့တဲ့ ကိစ္စမျိုး၊ တကယ်ပဲ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ရှိနေ ဖြစ်နေသလား။ ကျုပ်တို့ရဲ့ 'မလွတ်လပ်တဲ့' တိုင်းပြည်မှာ၊ သာမန် ဥပဒေအရ ကြည့်ရင်တောင်ပဲ၊ ကာကွယ်ရေး အက်ဥပဒေနဲ့ အရေးပေါ် ဥပဒေတွေဟာ ရှိဖို့ မလိုဘူးလို့ ထင်ရှားတဲ့ ရှေ့နေကြီးတွေက ယူဆကြတယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ သဘောထား အရ ဆိုရင် ဥပဒေအတိုင်း ပြောရင်တောင်၊ ကာကွယ်ရေး အက်ဥပဒေဟာ အတည် မဖြစ်နိုင်ဘူးတဲ့။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီအက်ဥပဒေကို ဂျပန်နဲ့ စစ်မဖြစ်သေးခင်၊ ၁၉၄၀ ခုနှစ်မှာ ပြဌာန်းခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီအက်ဥပဒေရဲ့ ပြဌာန်းချက်တွေထဲမှာ ဥပဒေအရ ဥရောပ စစ်လို့သာ အဓိပ္ပာယ်ပါတဲ့ စစ်ကာလ အတော အတွင်း အတွက်ပဲ ဖြစ်တယ်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ အကြောင်း ဆိုထားတယ်။ စစ်ပြီးသွားပြီ ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ ပြောဆိုချက် အရ၊ ဥပဒေ အပေါ် အခြေမခံဘဲ၊ တကယ် အချက်ပေါ် အခြေခံရမယ်တဲ့။ ဒါကြောင့် ဒီရှေ့နေကြီးများရဲ့ သဘောထား အရဆိုရင်၊ ကာကွယ်ရေးဘက် ဥပဒေ သက်တမ်းစေ့ဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကာလရဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ၊ ဘုရင်ခံ အနေနဲ့ ကာကွယ်ရေး အက်ဥပဒေကို အသုံးမပြုနိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဥပဒေအရ စစ်မပြီးသေးဘူးလို့ ကျုပ်တို့ ပြောသံ ကြားရပါတယ်။ ဥပဒေ ဆိုတာ နောက်ဆုံးမှာတော့ လူက လုပ်တာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဗြိတိသျှ ဥပဒေ သဘောတရားတွေ အရတောင်၊ ညီမျှမှုနဲ့ တရား မှန်ကန်မှု အခြေခံမှု လိုတာတွေ ရှိနေတယ်။ ကဲ ဒီအကြောင်းပြချက်တွေ၊ ချေပချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒါလောက်ဆိုရင် တော်လောက်ပါပြီ။ ဒါတွေဟာ မြန်မာပြည်မှာ အသုံးလဲ ကျတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ပြည်ဟာ လွတ်လပ်တဲ့ တိုင်းပြည်မှ မဟုတ်ဘဲကိုး၊ လက်အောက်ခံ တိုင်းပြည်၊ ကိုလိုနီ တိုင်းပြည်မှာတော့ အားရှိတဲ့လူက နိုင်စမြဲပဲ။ ဒီမိုကရေစီ နည်းကျတဲ့ လွတ်လပ်ရေးရဲ့ သူရဲကောင်းတွေ အနေနဲ့၊ တကမ္ဘာလုံးမှာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် ဟစ်အော် ကြွေးကြော် နေသလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ပညာရေးကိုလဲ ကျကျနန မထူထောင်နိုင်သေးဘူး။ ဂျပန်စစ် မတိုင်မီက ကောလိပ်တွေ၊ ကျောင်းတွေမှာ ရှိခဲ့ကြပြီး ဖြစ်တဲ့ ကျောင်းသား အတော်များကို ချက်ခြင်း ပညာသင် ပေးဖို့ ဆိုတာဟာ စုံစမ်းရေး ကော်မတီရဲ့ အကူအညီကို မရရင် အစိုးရ အနေနဲ့ မစဉ်းစားနိုင်ဘူးလို့လဲ သိရတယ်။ အလွန်အမင်း စာသံ ပေသံပါတဲ့ လက်ရှိ ပညာရေးကို ပြောင်းလဲပစ်ရေး၊ အခမဲ့ မသင်မနေရ မူလတန်း ပညာရေး၊

လွတ်လပ်တဲ့ မြန်မာပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ နိုင်ငံသားများရဲ့ ပညာရေး အတွက် စီစဉ် ပြင်ဆင်ရေး၊ ကျယ်ပြန့်တဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပညာရေးနဲ့ စစ်မှုအတတ် ဆိုင်ရာ ပညာရေး အတွက် စီစဉ် ပြင်ဆင်ရေး စတဲ့ အမြဲတမ်း ပညာရေး ပေါ်လစီကို ဖြစ်ဖြစ်၊ စုံစမ်း စစ်ဆေး စီစဉ် ပြင်ဆင်ဖို့ အစိုးရ အနေနဲ့ စုံစမ်းရေး ကော်မတီ ခန့်တယ်ဆိုရင် ကျပ်အနေနဲ့ နားလည် နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုရှိနေတဲ့ ပညာရေး ကိစ္စအတွက် ဆိုရင်တော့ ကျပ်အနေနဲ့ ဘယ်လိုပဲ စိတ်ကူးကြည့်ကြည့် ပညာရေး ပေါ်လစီ စုံစမ်းရေး ကော်မတီ တရပ်ဖွဲ့ဖို့ လိုတယ်လို့ တွေးလို့ မရနိုင်ဘဲ ရှိတာကတော့ သေချာပါတယ်။ အခု လောလောဆယ် လိုအပ် နေတာတွေကတော့ အင်မတန်ပဲ လွယ်ကူ ရှင်းလင်းပါတယ်။ သူတို့နဲ့ ဆိုင်တဲ့ ဝတ္တရားတွေ လုပ်ငန်း တာဝန်တွေကို စစ်မဖြစ်ခင်ကလို ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ အတွက် မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ကောလိပ်တွေနဲ့ ကျောင်းတွေမှာ ဆရာတွေ ကျောင်းသားတွေ တပည့်တွေကို ကျပ်တို့ အလိုရှိပါတယ်။ အဆောက်အဦတွေ ရဖို့ အတွက် အခက်အခဲတွေ ရှိရင် အသုံးပြုနိုင်စရာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် ဓမ္မာရုံတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ယာယီ တဲကျောင်းတွေကိုလဲ ဆောက်နိုင်တယ်။ အစိုးရ အနေနဲ့ သစ်ဝါးပေါတဲ့ သစ်တောတွေကို သဘော အတိုင်း လုပ်နိုင်တဲ့ အတွက် ဒီလို ကျောင်းတွေကို ဆောက်ရတာဟာ ခဲယဉ်းမယ် မထင်ပါဘူး။ အစိုးရ အနေနဲ့ ကျောင်းဆရာ အားလုံးကို လခ မပေးနိုင်ဘူး ဆိုရင် တတ်နိုင်တဲ့ လူတွေဆီက ငွေရဖို့ ကျပ်တို့ ရှာဖွေ ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ကျောင်းသုံး စာအုပ်တွေ ရှားပါးတယ် ဆိုရင်လဲပဲ ကျောင်းသုံး စာအုပ် အသစ်တွေကို ပြဋ္ဌာန်းဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျောင်းသုံး စာအုပ် အဟောင်းတွေနဲ့ပဲ ယာယီလောက်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ပညာရေး အတွက် အင်မတန် ရက်ရောတဲ့ ငွေအရေအတွက်ကို ခွဲဝေ ချမှတ်ပေးဖို့ အစိုးရ အနေနဲ့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားတဲ့ တိုင်အောင် ငွေလို ဦးမယ်ဆိုရင် ပညာရေး ရန်ပုံငွေ ဘာကြောင့် မဖွင့်ပါသလဲ။ ပြည်သူ့အကျိုး ဆောင်ရွက်လိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အများအပြားဟာ အစိုးရကို ကူညီဖို့ အဆင်သင့် ရှိနေကြပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုရန်ပုံငွေ ဖွင့်ရေးဟာ အကြောင်း တခုခုကြောင့် ဖွင့်ခွင့် မရဘူး ဆိုရင်လဲ ပညာခွန်လိုဟာမျိုး ကောက်ဖို့ပဲ။ စိတ်တည်ငြိမ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ သားသမီးတွေ၊ ညီငယ်၊ နှမငယ်တွေ ဆွေမျိုးတွေရဲ့ ပညာရေး အတွက် ဆိုတော့ မူအရ ကန့်ကွက်ကြမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနည်းနဲ့ ကျပ်တို့ဟာ လောလောဆယ်ဆယ် လုပ်ဆောင်နိုင်၊ အကျိုးရှိနိုင် ပါလိမ့်မယ်။ ဂျပန် သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ အချိန်ကာလ အတော အတွင်းမှာ ကျပ်တို့ရဲ့ ကလေး သူငယ်တွေဟာ ပညာရေး အကြပ်အတည်း ကြုံခဲ့ရတယ်။ ဒီအခြေအနေအတိုင်း အကန့်အသတ် မရှိ ဆက်လက် တည်ရှိဦးမယ် ဆိုရင် ကျပ်တို့ အနေနဲ့ အမြန်ဆုံး နိုင်ငံရေး လွတ်လပ်မှု ရလာတဲ့ တိုင်အောင် ကျပ်တို့ တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုးရဲ့ ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်မှု၊ ကြီးထွားမှု အတွက် အန္တရာယ် ရှိပါတယ်။ ဆယ့်နှစ်လ အတောအတွင်း ပညာရေးဘက်မှာ အစိုးရရဲ့ 'မသေးတဲ့' အောင်မြင်ချက်တွေနဲ့

ပတ်သက်တဲ့ ကိန်းဂဏန်း၊ စာရင်းဇယား တချို့ကို နယူးတိုင်း အော့ဘားမားက ဖော်ပြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဒီနေရာမှာ အဲဒီ 'မသေးတဲ့' အောင်မြင်ချက် တွေဟာ ပထမ အားဖြင့် စေတနာဝန်ထမ်း ပုဂ္ဂိုလ်များနဲ့ ဖဆပလ စတဲ့ အဖွဲ့အစည်းများရဲ့ မသေးငယ်တဲ့ အားထုတ် ဆောင်ရွက်မှုကြောင့်ပဲ ဆိုတာကို ပြောချင်ပါတယ်။ အဲဒီ 'မသေးတဲ့' အောင်မြင်ချက်တွေကို ဖော်ပြရာမှာ အစိုးရကို ချီးကျူးဖို့ သိပ်မရှိပါဘူး။ တချိန်တည်းမှာလဲ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းကတောင် နေထိုင် စားသောက်လောက်တဲ့ လခရယ်လို့ ယူဆ မခံခဲ့ရတဲ့ ငွေ ၂၅ ကိုပဲ ကျောင်းဆရာ အတော်များများဟာ လခအဖြစ် ထုတ်နေရတယ် ဆိုတာဟာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မှန်ကန်တယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဒီထက် ပိုဆိုးတာကတော့ တကယ်တမ်း အလုပ်လုပ် နေကြရပေမယ့် တပြားတချပ်မှ မရတဲ့ ကျောင်းဆရာတွေလဲ အများအပြား ရှိနေသေးတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ အလုပ်သမား၊ တောင်သူ လယ်သမား၊ ကျောင်းသား ဆရာတွေနဲ့ အစိုးရ အမှုထမ်းတွေထဲမှာတောင် မကျေနပ်မှုတွေ ကြီးထွားနေတယ် ဆိုတာဟာ အံ့စရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒလ သင်္ဘောကျင်း သပိတ်မှောက်သမားတွေကို ဩဇာသုံးပြီး သပိတ်လှန်အောင် လုပ်ပေးပါလို့ 'နယူးတိုင်းအော့ ဘားမား' က ကျုပ်တို့ကို တိုက်တွန်းတယ်။

သို့သော် လူသားတို့ ခိုက်ရန် ဖြစ်ပွားကြခြင်းကို တဖက်တည်း အပေါ် အပြစ်ပုံ မချသင့်ကြောင်း၊ ဆင်ခြင် တိုင်းထွာတတ်သည့် သဘော၊ အယူ မသီးစေသည့် သဘောထားကို အားပေး အားမြှောက်ပြုရန်မှာ လိုအပ်သော အချက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ အကြံပေးလို ပေသည်။ ဤသို့သော သဘောထားကို အားပေး အားမြှောက် ပြုသည့် အနေဖြင့် ဦးအောင်ဆန်းသည် မိမိ ခေါင်းဆောင်မှု အရည်အသွေးများကို ကောင်းစွာ အသုံးပြု သင့်ပေသည်။ နယူးတိုင်း အော့ ဘားမားက အဲဒီလိုပဲ ရေးလိုက်တယ်။ ကဲ ဒါဖြင့် ဒီသပိတ်မှောက် အလုပ်သမားတွေက ဘာတွေ လိုချင်သလဲ၊ ကြည့်ရအောင်။

ဖြန်ဖြေ စေ့စပ်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့ အစီရင်ခံစာ အရ ဆိုရင် အဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့စလုံးရဲ့ ဆိုလိုတာက သင်္ဘောကျင်း အလုပ်သမား သမဂ္ဂနဲ့ လခစား သမဂ္ဂတွေရဲ့ တောင်းဆိုချက် အားလုံးလိုလိုဟာ ငွေတန်ဖိုး အလိုက် လိုက်လျောပေးရေးနဲ့ ဆိုင်တယ်။ နောက်ပြီး ဒီတောင်းဆိုချက် အားလုံးလိုလိုဟာ ရန်ကုန်မှာ လူနေမှုစရိတ် ကြီးမြင့်နေတဲ့ အဓိက အကြောင်းကြောင့်ပဲ ဖြစ်တယ်။ တောင်းဆိုချက်ငယ် ၁၉ချက်မှာ အတော်အတန် သဘောတူညီချက် ရကြတယ်။ ၃ ချက်မှာတော့ တပိုင်း တစလောက်ပဲ သဘောတူညီ

ကြတယ်။ ကျန်တဲ့ ၁၀ ချက်မှာတော့ သဘောတူညီချက် မရကြဘူး။ အဲဒီ ၁၀ ချက်ထဲမှာ ၅ ချက်ဟာ အရေးကြီးတဲ့ သဘောကွဲလွဲတဲ့ အချက်တွေပဲ။ တခုလုံးရဲ့ ပြဿနာ အရှုပ်အထွေးကတော့ လူနေမှုစရိတ် ကြီးမြင့်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ အလုပ်သမားတွေ သပိတ် မှောက်ကြရတာက ကြောင်းကျိုး မဆီလျော်တဲ့ တောင်းဆိုချက်ကို ဖန်တီးပြီး တောင်းချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ အဖို့ စားရေး၊ နေရေး ဖူလုံစေမယ့် လုပ်ခတွေ ထောက်ပံ့ကြေးတွေ ရဖို့အတွက် အကြပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ တခုတည်းသော လက်နက်ကိုပဲ အားကိုး အားထား ပြုတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် အလုပ်သမားတွေဘက်က ကြောင်းကျိုး မဆီလျော်ဘူး ဆိုတဲ့ ပြဿနာဟာ မရှိပါဘူး။ ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဒါမျိုး အလုပ်ရှင်တွေ ကိုယ်တိုင်ဘက်မှာ ရှိ မရှိ ခြေရာခံကြည့်ဖို့ပဲ။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဘယ်ဝါဏီဇူ ပဋိပက္ခကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် မြန်မြန် ပြေလည် သွားစေဖို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဩဇာကို သုံးဖို့အဆင့်သင့် ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ရှင်တွေ ကိုယ်တိုင်ကလဲ မပြေငြိမ်းနိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ သဘောထားကို ပယ်ရှားဖို့နဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေတွေကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်အလုပ်သမားတွေရဲ့ လုပ်ခကို တိုးမြှင့်ပေးဖို့ အတွက် တီထွင် လုပ်ဆောင် ရပါလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီးတော့ အစိုးရကလဲ အလုပ်ရှင်တွေကို အထင်မကြီးတတ်ဖို့ ဂရုစိုက်ကြည့်ရ ပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတို့တတွေဟာ မြန်မာပြည် အစိုးရကို ကျော်ပြီး ဗြိတိန်မှာ ရှိတဲ့ မြန်မာပြည်ဆိုင်ရာ ရုံးနဲ့ တိုက်ရိုက် စကားပြောနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဖြစ်လို့ပဲ။ တခြား ကိစ္စတွေမှာလဲ ဒီအတိုင်း လုပ်နိုင်ကြတယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဒီကုမ္ပဏီတွေကို အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် စဉ်းစားလာအောင် ဆွဲဆောင်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ။ ဆန္ဒရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တချိန်တည်းမှာ အစိုးရ အနေနဲ့လဲ ကြားဝင်ဖို့ အဆင်သင့် ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်နေရာမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်တော့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် တတ်နိုင်သလောက် အခြေအနေ ကောင်းလာအောင် ပြင်ဆင် ပေးရပါလိမ့်မယ်။ အစိုးရ အမှုထမ်းတွေရဲ့ ရှားပါးစရိတ် ထောက်ပံ့တဲ့ စနစ်သစ်ဟာ လခစား အတော်များများနဲ့ အံ့မဝင် သေးတာကိုလဲ ကျုပ်တို့ အာရုံ စိုက်နေပါတယ်။ ဒါဟာလဲ အစိုးရ အနေနဲ့ ထပ်မံ စဉ်းစားသင့်တဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်တယ်လို့ ကျုပ်တို့ ထင်တယ်။

ကဲ - ဒါဟာ တခုလုံး ခြုံမြင်ရတဲ့ မြန်မာပြည်ရဲ့ အခြေအနေပဲ။ အခုလို ရှည်ရှည်လျားလျား စိစစ် သုံးသပ်ကြည့်ပြီးတဲ့ တိုင်အောင် ကျုပ်အနေနဲ့ အခြေအနေ တခုလုံးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံကြီး တင်ပြပြီးပြီးလို့မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ကဲ - ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေတွေကို ဖော်ပြပြီးတဲ့နောက် ဘယ်လို ကောက်ချက်တွေ ဆွဲထုတ်နိုင်မလဲ။ ကျုပ်တို့ ဆွဲထုတ်နိုင်တဲ့ အဓိက ကောက်ချက်ကတော့ အစိုးရဟာ ဦးတည်ရာ ရှောက်လုပ်နေတဲ့ ပေါ်လစီကို ကျင့်သုံးနေတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ အစိုးရဟာ ဘာကြောင့် ဒီပေါ်လစီမျိုးကို လိုက်နာ ကျင့်သုံးနေသလဲ။ ကျင့်သုံးစရာ ပေါ်လစီ မရှိဘူးလား။ အဲဒီ ပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်လို့

အဖြေနှစ်ခု ကျုပ်တို့ တွေ့ရတယ်။ ပထမ အဖြေကတော့ တကယ်တမ်း ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို အစိုးရ လုံးလုံး မသိလို့ ဖြစ်ရမယ်။ ဒီမှာရှိတဲ့ အစိုးရပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗြိတိန်မှာရှိတဲ့ အစိုးရပဲဖြစ်ဖြစ် အခြေအနေနဲ့ပတ်သက်ပြီး မမှန်သတင်းတွေ ရနေတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ကို မကြာခဏ ဆိုသလို ကျုပ်တို့ သိရှိနေရတဲ့ သူတို့ရဲ့ ထုတ်ပြန်ချက် အချို့နဲ့ အပြုအမူ အချို့အရ မြင်နိုင် သိနိုင် ပါတယ်။ ဗြိတိန်မှာ ရှိတဲ့ မြန်မာပြည် ဆိုင်ရာရုံးဟာ မြန်မာပြည်က ပို့ပေးတဲ့ စုံထောက် သတင်းတွေကိုပဲ အမြဲတမ်း အားထား နေရတယ် ဆိုတာကို သိရလို့ တကယ်ပဲ သနားစရာ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ လူထု တရားပွဲတွေ၊ လှုပ်ရှားမှုတွေကို တောင်မှပဲ မှန်မှန်ကန်ကန် သတင်း ပေးနိုင်စွမ်း မရှိတဲ့ စုံထောက် ဌာန အကြောင်းကို စောစောက ကျုပ် အနည်းအကျဉ်း ပြောခဲ့ပါသေးတယ်။ စုံထောက် သတင်းတွေကို တနည်းနည်းနဲ့ ကြားရသိရတာ ဆိုရင် စင်စစ် ကျုပ်အဖို့တော့ အတော်ပဲ ရယ်စရာ ကောင်းတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဒီသတင်းတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အများကြီး မပြောချင်ပါဘူး။ တခုလောက်ပဲ ပြောပြပါမယ်။ ဒီစုံထောက်တွေဟာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာတွေကို ဗြိတိသျှ အစိုးရဆီ သတင်းမှားတွေ ပို့ကြဟန် တူပါတယ်။ ဒီထက် အရေးကြီးတာကတော့ မြန်မာပြည်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်လိမ့်မယ် ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့က ဗြိတိသျှ အစိုးရထက် ပိုသိကြတာပေါ့။ မြန်မာပြည်ရဲ့ အနာဂတ် ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံနဲ့ ပတ်သက်လို့ အကြမ်းဖက်ပြီး ဒါမှမဟုတ် အကြမ်းဖက်မယ်လို့ ခြိမ်းချောက်ပြီး ကြံစည် အားထုတ်လိမ့်မယ်လို့ တလောက ဗြိတိသျှ အောက်လွှတ်တော်ထဲမှာ မစွတာ အင်ဒါဆင်က ရည်မှန်း ပြောဆိုခဲ့တဲ့ သတင်းဟာ လုံးဝ အခြေအမြစ် မရှိပါဘူး။ ဒါဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ အမျိုးသား လှုပ်ရှားမှု အင်အားနည်းလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ အင်အားနည်းတယ် ဆိုရင်ကော ဗြိတိသျှ အစိုးရ အနေနဲ့ မြန်မာပြည် အခြေအနေကို 'ထိန်းနိုင်သိမ်းနိုင်တဲ့' အခြေမှာ ရှိတယ်လို့ ထင်ပါသလား။ ဗြိတိသျှ အစိုးရ အနေနဲ့တောင်ပဲ ဗမာလူမျိုးတွေရဲ့ သတ္တိနဲ့ သဘောထားကို ကောင်းကောင်း သိပါတယ်။ အခုဆိုရင် ဗမာလူမျိုးတွေဟာ အဖြစ်အပျက်တွေရဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ အလေ့အကျင့် အရ စည်းကမ်းစနစ် ကျမှု၊ စည်းရုံးမှု ဆိုတဲ့ အရည်အသွေးကို ထပ်လောင်း ရရှိ နေကြပါပြီ။ နောက်ပြီး အစိုးရ အနေနဲ့ လက်နက်ပုန်း ၃၀,၀၀၀ ပြန်ရတယ်လို့ ဆိုတဲ့ တိုင်အောင် တိုင်းပြည် တဝန်းလုံးမှာ လက်နက်တွေ ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိနေသေးတယ် ဆိုတာကိုလဲ ဗြိတိသျှ အစိုးရက သိပါတယ်။ အင်မတန်ကို စိတ်မချရတဲ့ စုံထောက် သတင်းတွေကို အလေးထားပြီး မရှိအပ်တဲ့ ပလ္လားမှုတို့၊ ဂုဏ်သိက္ခာတို့ ဆိုတဲ့ မှားယွင်းတဲ့ အပြုအမူ မှားယွင်းတဲ့ သဘောထား ရှိနေမယ် ဆိုရင် ဒီလို ရှိနေတာဟာ မြန်မာပြည်သူတွေကို နောက်တွန့်စေမယ် မဟုတ်တဲ့ အပြင် ဗြိတိသျှ အစိုးရရော၊ ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင်ပါ မမြင်တွေ့လိုတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်သွားအောင် မြန်မာပြည်သူတွေကို နှိုးဆော်ပေးတဲ့ သဘော ဖြစ်သွားနိုင်ဖို့ သေချာသလောက်

နီးနီးရှိတယ်လို့ ဗြိတိသျှ အစိုးရကို တကယ် ရိုးသားတဲ့ စိတ်နဲ့ တဖက်ကလဲ အကြံဉာဏ် ပေးလိုက်ပါရစေ။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ တာဝန်ရှိ ခေါင်းဆောင် တဦးအနေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ငြိမ်ဝပ်ပိပြားရေး ပျက်ပြားမှုကို ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ လူတွေ စိုးရိမ်သလို စိုးရိမ်တဲ့ လူတဦး အနေနဲ့ မလိုအပ်တဲ့ ခိုက်ရန်ဖြစ်မှု၊ မလိုအပ်တဲ့ တိုက်ပွဲတွေကို သူများထက်ပိုပြီး မကြိုက်တဲ့ လူတဦး အနေနဲ့၊ နောက်ပြီး များစွာသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ ဗြိတိန်နဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်လိုတဲ့ ဆန္ဒရှိကြသလို ခြုံကြည့်ရင် အလားတူ ဆန္ဒရှိတဲ့ လူတဦး အနေနဲ့ အခံရခက်တဲ့ အမှန်တရားကို အချိန် သိပ်မနှောင်းခင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ထုတ်ဖော် ပြောဖို့ဆိုတာ ကျုပ်ရဲ့ တာဝန်ပဲ ထင်တယ်။

၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၅ ရက်နေ့တုန်းက ဗြိတိသျှ အောက်လွှတ်တော်မှာ မြန်မာပြည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးကြတဲ့ ဟန်ဘတ် အစီရင်ခံစာကို ဖတ်နေရင်းက မြန်မာပြည်ရဲ့ အခြေအနေမှန်ကို သူတို့ သိပ်မသိကြတဲ့ အကြောင်း မတွေးဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်မိတယ်။ ဆွေးနွေးစဉ် အတွင်းမှာ လွှတ်တော် အမတ်တဦးရဲ့ ပြောဆိုချက် အရ မြန်မာပြည် ဆိုင်ရာ အမြဲတမ်း အတွင်းဝန်ဟာ အနှစ် ၃၀ အတွင်းမှာ မြန်မာပြည်ကို ပထမဆုံး အကြိမ် သွားရောက် လည်ပတ်နေတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း သိရတဲ့ အတွက် တကယ့်ကိုပဲ အံ့ဩမိပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဥပမာပေါ့လေ၊ ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၃ ရက်နေ့ထုတ် 'နယူးစပီယူး' မှာ မြန်မာပြည်ရဲ့ အခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တချို့ အကြောင်းတွေကို ဖတ်မိတဲ့ အခါမှာ ဆိုရင် ဗြိတိသျှပြည်သူတွေ အဖို့ရာမှာ မြန်မာပြည်ရဲ့ အရေး ကိစ္စတွေကို လုံးလုံးလျားလျား မသိကြဘူး ဆိုတဲ့အကြောင်း ပိုပြီး သိရတာပဲ။ အဲဒီ လူကြိုက်များတဲ့ စာစောင်မှာ ဖော်ပြထားတဲ့ မြန်မာပြည်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းတချို့ကို ဦးစီး အဖွဲ့ဝင်များ သိဖို့ ကျုပ်ဖတ်ပြပါမယ်။

"စိုးရိမ်စရာ ဖြစ်နေခြင်းမှာကား နိုင်ငံရေး အခြေအနေပင် ဖြစ်သည်။ ရှေ့မှ လမ်းကြောင်းပြ သွားနေသူမှာ မျိုးချစ် ဗမာ့ တပ်မတော်ကို မေဂျာဂျင်နရယ် (ဗိုလ်ချုပ်ကလေး) အဖြစ် ဦးစီး ကွပ်ကဲနေသည့် အောင်ဆန်း ဖြစ်၍ သူသည် လော့ဒ်လူဝီ မောင့်ဘက်တန်နှင့် မဆက်သွယ်မိခင် အထိ အချိန် အတော်ကြာ ဂျပန်များနှင့် ပေါင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။"

ယခု အခါတွင် အောင်ဆန်းသည် သူ၏ ဂိုဏ်းအား ကွန်မြူနစ် ပါတီဟု ခေါ်နေသည်။ နယ်ပယ် ကျယ်ဝန်းသည့် မြန်မာပြည်၏ အာဏာရှင် အဖြစ် သူ့လက်ထဲတွင်သာ ပြောပလောက်သည့် နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်း တရပ် ရှိနေပေသည်။

ရက်ရောသည့် ဘုရင်ခံ ဒေါ်မန်စမစ်သည် မြန်မာတို့အား ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရပ်တည်နိုင်စေရန် အပြင်းအထန် ကြိုးစားလျက် ရှိသည်။ သူသည် သဘောထားကြီးစွာဖြင့် သူ၏ အမှုဆောင် ကောင်စီတွင် ရှိသည့်နေရာ ၁၁ နေရာ အနက် ၇ နေရာကို အောင်ဆန်း၏ ဖက်ဆစ် ဆန့်ကျင်ရေး အဖွဲ့ချုပ်သို့ ကမ်းလှမ်းခြင်း ပြုခဲ့သည်။ ကမ်းလှမ်းချက် ပယ်ချခံရသည့် အခါတွင် ဒေါ်မန်စမစ်သည် နောက်အခါ လက်ခံနိုင်ရေး အတွက် တံခါး ဖွင့်ပေးထားသည်။ ဦးပု ခေါင်းဆောင်သော ဘုရင်ခံ၏ နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ စည်းမျဉ်း ဥပဒေများကို စုံစမ်း စစ်ဆေးလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။

ကဲ ဒီလိုဟာတွေ ကြားရရင် ပထမတော့ ခင်ဗျားတို့ ရယ်မိကြမှာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီမမှန်တဲ့ သတင်းတွေကြောင့် ဗြိတိသျှ ပြည်သူတွေ အတွင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်မယ့် ဖြစ်ပေါ် လာဖွယ်ရာ ရှိတဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှုကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားကြည့် လိုက်မယ် ဆိုရင်တော့ ရယ်စရာ ပြက်လုံး တခုလို သဘောထား နိုင်စွမ်း ရှိတော့မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အဲဒီလို သတင်းများတွေကို တန်ဖိုး ထားရမလား ဆိုပြီး ဗြိတိသျှ ပြည်သူတွေကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် မစွတာ ဟင်ဒါကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ် အပြစ် မတင်ပါဘူး။ သူတို့ နေရာမျိုးမှာ ကျုပ်ရှိရင်လဲ ဒီလိုပဲ သဘောထားမိမှာ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခြေအနေ တရပ်ကို ဒီနည်းနဲ့ အမှန်အကန် ဖြစ်အောင် မဖြေရှင်းနိုင်ပါဘူး။ ပြေလည်မှာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိစ္စတိုင်းကို ထင်ထင်လင်းလင်း ရှင်းပြဖို့ အတွက် တချိန်တုန်းက ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဗြိတိန်ပြည်ကို ဖဆပလ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့ တဖွဲ့ အလည်အပတ် သွားစေဖို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စည်းကမ်းချက်တွေ ချလိုက်ပုံက ကျုပ်တို့ ခရီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အနေနဲ့ ဘာမျှ ထိရောက်မှု မရှိတော့တဲ့ အထိ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီလို ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတွေကြောင့် ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဗြိတိသျှ အစိုးရရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အလေးအနက် သံသယ ရှိရတာဟာ ဆီလျော်တယ်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်။ ပရိဂျက်တွေ ဖွဲ့ပြီး ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ရှိတဲ့ ဗြိတိသျှ စီးပွားရေး ခြေကုတ်စခန်းကို ပြန်လည် ထူထောင်ချင် နေတယ်လို့ ဗြိတိသျှ အစိုးရ အပေါ် စွပ်စွဲချက်တွေ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ရှိနေတယ်။ နောက်ပြီး ခုချိန်မှာ လုပ်ခ ဖြတ်တာတို့ဟာ ပေါ်လစီတခုရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေပဲ ဖြစ်တယ်လို့လဲ စွပ်စွဲနေကြတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီပရိဂျက်တွေဟာ ဘာနဲ့သဏ္ဍာန် တူတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ သိလိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ်။ ပရိဂျက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး လိုအပ်တဲ့ သတင်းတွေကို ပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ ပြည်သူတွေ အနေနဲ့ မှန်ကန်တယ်လို့ ယူဆတဲ့ အတိုင်း ဝေဖန်ဖို့ အတွက် ပရိဂျက်တွေ အကြောင်း ထုတ်ပြန်ပေးဖို့ တောင်းဆို ခဲ့တယ်။ ထုတ်ပြန်ပေးတဲ့အခါမှာလဲ အခု 'နယူတိုင်း အေဘားမား' လို့ ခေါ်တဲ့ 'ရန်ကုန်လစ်ဘရေတာ' ဆိုတဲ့ သူတို့ရဲ့ သတင်းစာမှာ ပါတဲ့ ဆောင်းပါးတချို့နဲ့ ကျုပ်တို့

မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို လိုက်လျော့တဲ့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ဆီကို တရားဝင်ပို့ ပေးခဲ့တဲ့ စာတန်းတချို့အပြင် အစုံအလင်ပေးပို့ဖို့ တောင်းဆိုခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အစိုးရကတော့ ပရိဂျက်တွေကို မှောင်ချထားတုန်းပဲ။ ဒါဟာ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်ရဲ့ အနာဂတ်နိုင်ငံရေး၊ ဒါမှမဟုတ်၊ အနာဂတ်စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဗြိတိသျှအစိုးရရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ ဖြစ်တယ်လို့ သဘောထား နိုင်လောက်တဲ့အထိ ထပ်မံသင်္ကာ မကင်းဖြစ်မိတာ မှန်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတယ်။

လွန်ခဲ့တဲ့ ဇန်နဝါရီလတုန်းက ကျင်းပခဲ့ခဲ့ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ပြည်လုံးကျွတ် ညီလာခံ မိန့်ခွန်းမှာ မြန်မာပြည် အစိုးရနဲ့ အစိုးရ ပရိဂျက်တွေ အတွက် ဗြိတိသျှ အစိုးရက ထုတ်ချေးခဲ့တဲ့ အတိုးမဲ့ ချေးငွေ စတာလင်ပေါင် ၈၇ သန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်အနေနဲ့ ယေဘုယျ အားဖြင့် လေ့လာ သုံးသပ် ပြခဲ့တယ်။ အချက်အလက် အသစ် တချို့နဲ့ ကိန်းဂဏန်းသစ် တချို့ ထပ်မံ ရလာတဲ့ အတွက် အဲဒီ ကိစ္စကို ထပ်မံ ဆွေးနွေးချင် ပါတယ်။ ဒီအချက်အလက် သစ်တွေ ကိန်းဂဏန်းတွေကို ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ပိုသိရလေလေ၊ ဗြိတိသျှ အစိုးရဟာ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးမှာ သူတို့ရဲ့ အနေအထား မပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း ကာကွယ်ထားဖို့ အချိန်ရရေး အတွက် ကျုပ်တို့ရဲ့ နိုင်ငံရေး လွတ်လပ်မှုကို အသိအမှတ်ပြုဖို့ အချိန်ဆွဲတဲ့ နည်းဗျူဟာ ချမှတ် ကျင့်သုံး နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ပိုသိလာလေလေ ဖြစ်ရတာပဲ။ ဗြိတိန်ပြည်မှာ ဘယ်နိုင်ငံရေး ပါတီပဲ အာဏာရရ၊ သူတို့ရဲ့ အဓိကကိစ္စဟာ မစ္စတာချာချီရဲ့ ပြောစကားအတိုင်း "ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ရတာကိုတော့ ဆုပ်ထားရမှာပဲ" ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတာပေါ့။ ကျုပ်တို့လိုချင်တာက လုံးဝလွတ်လပ်ရေးပဲ။ စီးပွားရေး လွတ်လပ်မှုမရှိရင် နိုင်ငံရေး လွတ်လပ်မှု ဆိုတာဟာ ပြက်ရယ် ပြုစရာ ဖြစ်မယ်။ အသားလွတ် ဟန်ပြတာ ဖြစ်မယ်။ ဒါ့အပြင် တခြားမဖြစ်နိုင်ဘူး။

ကဲ - ဗြိတိသျှ ချေးငွေ ဆိုတာကို ဘယ်လို ခွဲဝေသုံးမယ် ဆိုတာ ပြောလိုပါတယ်။

(က) သော့ချက် စက်မှု လုပ်ငန်းတွေ၊ ပြည်သူတို့ အဖို့ အသုံးဝင်တဲ့ လုပ်ငန်းတွေ၊ အစိုးရ ဝန်ထမ်း အဖွဲ့တွေနဲ့ ရိက္ခာ ထောက်ပံ့ရေးတို့ အတွက် ငွေလုံး ငွေရင်း အသုံးစရိတ်ဟာ စတာလင်ပေါင် ၆၂ သန်းထက် နည်းနည်းကျော်မယ်။ အဲဒီထဲက စတာလင်ပေါင် ၄၃ သန်းခွဲနီးပါးကို ဗြိတိန်ပြည်မှာ သုံးမယ်။ စတာလင်ပေါင် ၁၉ သန်း ကို မြန်မာပြည်မှာ သုံးမယ်။

(ခ) ဆုတ်ခွာ မသွားခင်က မြန်မာပြည် အစိုးရကို ပေးစရာရှိတဲ့ စတာလင်ပေါင်း ၈ သန်း။

(ဂ) မြန်မာပြည်ကို ကယ်တင်ပြီးတဲ့နောက် ပထမ ၂ နှစ်စာ ရသုံး ခန့်မှန်းခြေ စာရင်းမှာ မြန်မာပြည် အစိုးရရဲ့ ဘတ်ဂျက်လိုငွေကို ဖြည့်ဖို့ အတွက် စတာလင်ပေါင်း ၁၅ သန်း ဖြစ်တယ်။

အဲဒီအချက် ၃ ချက်ကို ပေါင်းလိုက်ရင် စုစုပေါင်း စတာလင်ပေါင် ၈၅ ဒဿမ ၄ သန်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ဒီချေးငွေလို့ ဆိုထားတာဟာ စတာလင်ပေါင်း ၈၇ သန်း မဟုတ်ဘဲ ၈၅ ဒဿမ ၄ သန်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ဗြိတိသျှ အစိုးရက မြန်မာပြည် အစိုးရကို ဒီဘဏ္ဍာငွေ ပေးရာမှာ ရည်ရွယ်ချက် ၂ ချက် ရှိတယ်။

(၁) မြန်မာပြည် အစိုးရရဲ့ ဌာနဆိုင်ရာ လိုက်အပ်ချက် သက်သက်ကို ဖြည့်စွမ်းဖို့နဲ့၊

(၂) မြန်မာပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးကို ပြန်လည် တည်မြဲစေဖို့ပဲ။

မြန်မာပြည် အစိုးရဟာ အောက်ဖော်ပြပါ အတိုင်း တာဝန်ယူ ဆောင်ရွက်နေပြီ ဖြစ်တယ်။

(က) ဒီချေးငွေကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ပြန်ဆပ်ဖို့။

(ခ) ရံဖန်ရံခါ မြန်မာပြည်ရဲ့ အခွန်ဆောင်နိုင်အား အပြည့်ဝဆုံး ရှိတဲ့ အတိုင်းအတာ အထိ တိုက်ရိုက်ခွန်နဲ့ သွယ်ဝိုက်ခွန်ကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ကောက်ခံဖို့။

(ဂ) အခွန်ကောက်လို့ ရတဲ့ ဘဏ္ဍာငွေထဲက ထုတ်သုံးရတဲ့ အသုံးစရိတ် မဟုတ်တဲ့ ကျပ်ငွေ အသုံးစရိတ်ကို ပြည်တွင်းမှာ အမြင့်ဆုံး အတိုင်းအတာ အထိ ကျပ်ငွေ ထုတ်ချေးခြင်း အားဖြင့် မြှင့်တင်ပေးဖို့။

(ဃ) ကုန်ပစ္စည်း ဈေးနှုန်းဖြစ်ဖြစ်၊ လုပ်ခနှုန်းဖြစ်ဖြစ်၊ အန္တရာယ် ဖြစ်လောက်အောင် တတ်မလာစေဘဲ ရိက္ခာ အထောက်အပံ့နဲ့ အလုပ်သမားတွေကို ရရှိနေတဲ့ အတွက် ပြန်လည် ထူထောင်ရေး လုပ်ငန်း အစီအစဉ်ကို ရှေ့လာမယ့် အဆင့်တွေမှာ လုံးဝ အနိမ့်ဆုံး ဆိုတဲ့ အဆင့်ရဲ့ အထက်လောက် အထိပဲ တိုးပြီး လုပ်ကိုင်သွားဖို့။

(င) ဈေးနှုန်း ကြီးကြပ် ချုပ်ကိုင်ရေး၊ အစားအသောက် ထုတ်လုပ်မှု ကြီးကြပ် ချုပ်ကိုင်ရေးနှင့် ရိက္ခာ အထောက်အပံ့ ပစ္စည်း ဖြန့်ဖြူး ကြီးကြပ် ချုပ်ကိုင်ရေးတွေကို အတည်ဖြစ်စေဖို့။

ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဗြိတိသျှ အစိုးရ ကြီးကြပ် ချုပ်ကိုင်နေတာနဲ့ တချိန်တည်းမှာ ကျုပ်တို့တတွေ၊ မြန်မာပြည်သူတွေက ကျသမျှ စရိတ်ကို ခံ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတယ်လို့ ပြောပြထားချင်ပါတယ်။ သုံးစွဲတာဟာ ပြည်သူတွေရဲ့ ကြီးကြပ် ချုပ်ကိုင်မှု အောက်မှာ

မရှိပေမယ့် ချေးငွေတွေကို မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ပြန်ဆပ်ရမယ့် လူတွေကတော့ ပြည်သူတွေပဲ ဖြစ်တယ်။

ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သုံးစွဲခဲ့တဲ့ တိုင်းပြည်တွေ အတွက် စိတ်ချရပါစေမယ်။ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးတွေကို အကျိုး ဖြစ်ထွန်းစွာနဲ့ ဆောင်ရွက် ပါစေမယ်။ မြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ သက်သာ ချောင်ချိရေးကို အာရုံပြုထားတဲ့ အဓိက ရည်မှန်းချက်ကိုလဲ ရအောင် ဆောင်ရွက် ပါစေမယ်လို့ မြန်မာပြည် အစိုးရက တာဝန်ယူနိုင်မှပဲ ငွေထုတ်ပေးမယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ အစိုးရရဲ့ ထုတ်ပြန်ချက်ထဲမှာ ရှင်းလင်း ဖော်ပြထားတယ် ဒီအခြေအနေတွေကို ပြေလည်အောင် လုပ်နိုင်ဖို့ အတွက် မြန်မာပြည် အစိုးရ အနေနဲ့ ပရိဂျက် (စီမံကိန်း) ဘုတ်အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ဖို့ တာဝန် ယူခဲ့တယ်။ မြန်မာပြည် သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့ဖို့ စနစ်တကျ ဆက်သွယ် ဆောင်ရွက်ဖို့ အခွင့်အာဏာ ပေးထားပြီး မီးရထား ဘုတ်အဖွဲ့၊ ပြည်တွင်းရေးကြောင်း သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့၊ ကုန်းလမ်း သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့တွေနဲ့ စံနစ်တကျ ဆက်သွယ် ဆောင်ရွက်ဖို့ပဲ။ ကောက်ပဲသီးနှံ ပရိဂျက် ဘုတ်အဖွဲ့၊ သစ်လုပ်ငန်း ဘုတ်အဖွဲ့၊ ပြည်သူ့ ရိက္ခာ ထောက်ပံ့ရေး ဘုတ်အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့တယ်။ ဒီနောက် လျှပ်စစ်ဘုတ်အဖွဲ့ ဖွဲ့တယ်။ စာရွက်ပေါ်မှာ ဘာတွေပဲ ရေးထား ရေးထား ဒီဘုတ် အဖွဲ့တွေမှာ တိုင်းရင်းသား ကိုယ်စားလှယ်တွေ လုံလုံလောက်လောက် မပါဘဲ၊ ဗြိတိသျှ လူမျိုးတွေက တရားဝင် ပုဂ္ဂိုလ် ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ်၊ ဒီဘုတ် အဖွဲ့တွေကို စီမံ ခန့်ခွဲ နေကြတယ်လို့ ပရိဂျက် ဘုတ်အဖွဲ့တွေ ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ပုံနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်ပါတယ်။ ဒီဘုတ်အဖွဲ့တွေမှာ ဘယ်သူတွေ လူကြီးလဲ ဆိုတာကို သိချင်သူများ ရှိရင်တော့ ဒီပရိဂျက်တွေကို ဘယ်သူတွေ ကိုင်တွယ် ဆောင်ရွက်နေတယ် ဆိုတာက ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားကြည့်နိုင်ပါတယ်။

ကဲ ပရိဂျက်တွေကို တခုပြီး တခု ကြည့်ကြရအောင်၊ မီးရထား ဘုတ်အဖွဲ့နဲ့ ပတ်သက်လို့၊ မီးရထား လုပ်ငန်းကို အစိုးရက ပိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အာဏာ အတော်များများ ရှိတဲ့ မီးရထား ဘုတ်အဖွဲ့က ကြီးကြပ် ကိုင်ထားတယ် ဆိုတဲ့ အချက်လောက်ကိုပဲ ပြောချင်ပါတယ်။ စစ်မဖြစ်ခင် ကာလတုန်းကတောင် ဌာန တာဝန်ခံ ဝန်ကြီးဟာ သိပ်ဩဇာ မရှိပါဘူး။ တကယ် ဖြစ်နေတာကတော့ အခု မီးရထား လုပ်ငန်းကို လုပ်ကိုင် နေတာဟာ အရင်ကလိုပါပဲ။ ဗြိတိသျှတွေ ဖြစ်တယ်။ အမှန်အားဖြင့်တော့ ဘုတ်အဖွဲ့ထဲမှာ တိုင်းရင်းသား ကိုယ်စားလှယ် သိပ်မပါတာဟာ သိပ်နည်းတာပေါ့။

စစ်မဖြစ်ခင် ကာလတုန်းက ပြည်တွင်း သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး အဖွဲ့လို အဖွဲ့မျိုး မရှိခဲ့ပါဘူး။ တလုံး တစည်းတည်း ရှိတဲ့ ပြည်တွင်း ရေကြောင်း သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး စနစ်လဲ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြည်တွင်း ရေကြောင်း သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးရဲ့ အဓိက အစိတ်အပိုင်းကတော့ ဧရာဝတီ ဖလိုတီလာ ကုမ္ပဏီရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီ ဧရာဝတီ ကုမ္ပဏီဟာ မြန်မာပြည်မှာ အကြီးဆုံး ဗြိတိသျှ အရင်းရှင် လုပ်ငန်း တခုပဲ ဖြစ်တယ်။ အခုဆိုရင် ဧရာဝတီ ကုမ္ပဏီဟာ သုံးနှစ်တာ ကာလအဖို့ ပြည်တွင်း ရေကြောင်း သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့ရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် လုပ်ကိုင်တော့မယ်။ အစိုးရက စတာလင်ပေါင် ဒဿမ ၄ သန်း ထည့်ပြီး ဧရာဝတီက ဒဿမ ၆ သန်း ထည့်ဝင်တဲ့ အတွက် အရင်းအနှီး ထည့်ဝင်တဲ့ အချိုးအစားဟာ ၈၀ အချိုး ၂၀ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရင်ခံနဲ့ ကုမ္ပဏီတို့ဟာ မြန်မာပြည်သူတွေကို အသိမပေးဘဲ သူတို့ သဘောနဲ့ သူတို့ စာချုပ် ခဲ့ကြတယ်။ စာချုပ် သက်တမ်းဟာ ၃ နှစ် ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စာချုပ်သက်တမ်း ကုန်ဆုံးချိန်မှာတော့ ကုမ္ပဏီကြီးက မြန်မာပြည်မှ ပြည်တွင်း ရေကြောင်း သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းကို ဆက်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ် ဆိုရင် ကုမ္ပဏီဟာ ဘုရင်ခံ ထည့်ဝင်ထားတဲ့ ပစ္စည်း အရပ်ရပ်ကို လွှဲယူနိုင်တယ်။ လွှဲယူရာမှာ အဲဒီပစ္စည်း အရပ်ရပ်ရဲ့ မူလတန်ဖိုးကို သတ်မှတ်တဲ့ နှုန်းအရ ကုမ္ပဏီက တန်ဖိုးပွန်းပဲ့ ဆုတ်ယုတ်သွားခ နုတ်ပြီး ငွေချေရမယ်။ အဲဒီနောက် ပိုင်ဆိုင်မှုကို ကုမ္ပဏီ လက်လွှဲ အပ်ရမယ်လို့ စာချုပ်ထဲမှာ ပြဋ္ဌာန်းထားတယ်။ နောက်ပြီးတော့လဲ တကယ်လို့ စာချုပ်သက်တမ်း ကုန်ဆုံးချိန်မှာ အဲဒီ ကုမ္ပဏီက ပြည်တွင်း ရေကြောင်း သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းကို ဆက်မလုပ်တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ရင် ကုမ္ပဏီ ထည့်ဝင်ထားတဲ့ အရပ်ရပ်ရဲ့ မူလတန်ဖိုးကို သတ်မှတ်ထားတဲ့ နှုန်းအရ ဘုရင်ခံက တန်ဖိုး ပွန်းပဲ့ ဆုတ်ယုတ်သွားခ နုတ်ပြီး ငွေချေရမယ်။ အဲဒီနောက် ပြည်တွင်း ရေကြောင်း သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး လုပ်ငန်းက စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဘုတ်အဖွဲ့မှ တဆင့် အစိုးရက လုပ်ကိုင်သွားမယ်။ တနည်းအားဖြင့် ဒီလုပ်ငန်းကို ပြည်သူပိုင် သိမ်းရမယ်လို့ စာချုပ်ထဲမှာ ပြဋ္ဌာန်းထားတယ်။ မီးရထား လုပ်ငန်းကို ပြည်သူပိုင် လုပ်နိုင်တယ် ဆိုရင် ဒီလုပ်ငန်းကိုလဲ ပြည်သူပိုင် မလုပ်နိုင်စရာ ဘာအကြောင်း ရှိသလဲ။ ဘုရင်ခံနဲ့ ဧရာဝတီ ဖလိုတီလာ ကုမ္ပဏီတို့ ချုပ်ဆိုကြတဲ့ စာချုပ်ဟာ ဘုရင်ခံနဲ့ ဗြိတိသျှ ကုမ္ပဏီတွေ ချုပ်ဆိုခဲ့ကြတဲ့ စာချုပ်တွေ အများကြီးထဲက စာချုပ် တခုပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီစာချုပ်တွေဟာ သဘောအနေနဲ့ အတူတူပဲ။ မြန်မာပြည်သူတွေ သက်သာ ချောင်ချိစေဖို့ အတွက် မဟုတ်ဘဲ ဗြိတိသျှ အရင်းရှင်တွေရဲ့ အကျိုးစီးပွား အတွက် မြန်မာ့ စီးပွားရေးကို ပြန်လည် ထူထောင်ဖို့ ကြံရွယ်ချက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဒီသဘောတူ စာချုပ်တွေနဲ့ မပတ်သက်ချင် မပါဝင်ချင်ဘူး။ သဘောတူ စာချုပ်ရဲ့ ဥပဒေအရ ဆိုရင် "လိမ်လည် လှည့်စားခြင်းသည် သဘောတူချက်ကို ဖျက်ဆီးခြင်း ဖြစ်သည်" လို့ ဆိုတယ်။

အစိုးရဟာ စစ်ဖက်မှ အမျိုးမျိုး အစားစား ရှိတဲ့ မော်တော်ကားတွေ အတော်များများကြီးကို အမွေခံ လိုက်ရတယ်။ ကုန်းလမ်း သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့ရဲ့ လုပ်ငန်းကတော့ မီးရထားနဲ့ ပြည်တွင်း ရေကြောင်း သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့တွေ အသယ်အပို့ မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေကို ဝိုင်းဝန်း ကူညီ သယ်ယူ ဖြန့်ဖြူး ပေးဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒေသ အသီးသီးက ရတဲ့ သတင်းတွေ အရ ကုန်းလမ်း သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့ဟာ ဆိုးဝါးတဲ့ အခြေအနေက လွတ်မြောက်ဖို့ အတော် ရုန်းကန် လှုပ်ရှား နေရတယ်။

နောက်ပြီးတော့ ကုန်းလမ်း၊ ရေလမ်း၊ မီးရထားလမ်းသယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေးတွေကို ကြီးကြပ်တဲ့ စနစ်တကျ ဆက်သွယ် လုပ်ကိုင်စေတဲ့ အဖွဲ့အဖြစ် မြန်မာပြည် သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ဘုတ်အဖွဲ့ရယ်လို့ ရှိတယ်။ အဲဒီ ဘုတ်အဖွဲ့ဟာ ဖြန့်ဖြူးရေး ပြဿနာကို ပြေလည်အောင် လုပ်နိုင်စွမ်း ရှိသင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖြန့်ဖြူးရေးပိုင်းမှာ စီမံခန့်ခွဲပုံ ညံ့တယ်လို့ ကျုပ်တို့ ဝမ်းနည်းစွာ သိရတယ်။ ကျုပ်တို့ ပြည်သူတွေ အငတ်ဘေး ကြုံရတယ် ဆိုရင် အစားအသောက် လျော့ပါးလွန်းလို့ မဟုတ်ဘဲ ဖြန့်ဖြူးရေး ညံ့လိုပဲ ဖြစ်မယ်။

ကဲ - အခု ကောက်ပဲသီးနှံ ပရိုဂျက် အကြောင်း ကြည့်လိုက် ကြည့်စို့။ ကောက်ပဲသီးနှံ ဘုတ်အဖွဲ့ဟာ ဆန်၊ ဆီထွက်သည့် အစေ့ ဝါ ပဲ၊ သကြား၊ ဆားတို့နဲ့ ဆိုင်တယ်။ သိကြတဲ့ အတိုင်းပဲ ဆန်ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ အားကိုးရာ ဖြစ်တယ်။ သာမန် ကာလတုန်းက ဆိုရင် ဧက ၁၂ သန်းခွဲ စိုက်နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ မနှစ်က ကျုပ်တို့ မချုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ အခြေအနေကြောင့် ဧက ၆ ဒသမ ၄ သန်းသာ စိုက်ပျိုး နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အကျိုးသက်ရောက်မှု အနေနဲ့ စပါးတန်ချိန် ၂,၇၅၀,၀၀၀ ပဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။ သာမန်အားဖြင့် ဆိုရင် ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ဟာ စပါး တန်သန်းပေါင်း ၇သန်း ထုတ်လုပ်နိုင်ပြီး တဝက်ကို နိုင်ငံခြား တင်ပို့နိုင်တယ်။ ဆန်အနေနဲ့ တင်ပို့တာပဲ။ ကျန်တဲ့ တဝက်ကို ပြည်တွင်း စားသုံးဖို့ အတွက် လိုအပ်တယ်။ စပါးဟောင်း အနေနဲ့ တန်ချိန် ၅ သောင်း ရှိတယ်လို့ အဆို ရှိတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ စားသုံးဖို့ အတွက်ကတော့ လုံလောက်တယ်။ ဘုရင်ခံက ဒီနှစ် စပါးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆန်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်ငံခြား မပို့ဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သတင်းစာထဲမှာ ပါတဲ့ သတင်းတွေ အပြင် ဗြိတိသျှ ပါလီမန် လွှတ်တော်ကပါ ပြည်ပကို အရေအတွက် အတော်အတန် ထုတ်လိုက်ပြီး ဖြစ်တဲ့ အကြောင်း ဝန်ခံထားပြီး ဖြစ်တယ်။ ငတ်မွတ် ခေါင်းပါးမယ့် ဘေးနဲ့ အကြီးအကျယ် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ကျုပ်တို့ လူသားတွေ အတွက် ကျုပ်တို့ဟာ တင်းပြည့် ကျုပ်ပြည့် ဝတ္တရား သိသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ တိုင်းသူပြည်သားတွေ ကိုယ်တိုင်ရဲ့ လိုအပ်ချက်ကို ပြေလည်အောင် မလုပ်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ

ရှိနေရင်တော့ ကျုပ်တို့ ဘယ်လောက်ပဲ လုပ်ချင်ဦးတော့ ပြင်ပ ကမ္ဘာ့ ရောက်သွားဖို့ ကျုပ်တို့ အစားအစာတွေကို ပို့နိုင်တဲ့ အနေအထားမှာ မရှိနိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် တကယ်တမ်း အငတ်ဘေး ဆိုက်လာမယ် ဆိုရင် ဘုရင်ခံ၊ ဒါမှမဟုတ် ဗြိတိန်ပြည်မှာ ရှိတဲ့ ဗြိတိသျှ အစိုးရရဲ့ တာဝန်ပဲလို့ မှတ်ယူရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ အတွက် အသေအလဲ လိုအပ်နေတဲ့ ဆန်တွေကို တိတ်တိတ်ကလေး နိုင်ငံခြား ပို့တာတွေနဲ့ ဖြန့်ဖြူးရေး ညံ့ဖျင်းတာတွေ ဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို ကြီးမားတဲ့ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြစရာတွေ ပေါ်လာအောင် လုပ်လိုက်တာပဲ။

စပါးကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆန်ကို ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်စားလှယ်တွေက တဆင့် အစိုးရက ဝယ်ယူတယ်။ ဒီကိုယ်စားလှယ်တွေဟာ ဘယ်သူတွေလဲ၊ စစ်မဖြစ်ခင်က ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆန်လုပ်ငန်းကို စိုးမိုးခဲ့တဲ့ ဗြိတိသျှ ကုမ္ပဏီဟောင်းတွေပဲ ဖြစ်တဲ့ စတီးဘရားသား ကုမ္ပဏီနဲ့ အင်ဂလို ဘားမား ဆန်ကုမ္ပဏီတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ဗြိတိသျှ ကိုယ်စားလှယ်တွေချည်းတော့လဲ မဟုတ်ပါဘူး။ မြန်မာ ကုန်သည်တွေဟာလဲ ယှဉ်ကြည့်ရင် အရေးမပါတဲ့ ဒေသတွေမှာ ရှိတဲ့ စပါး အကြွင်းအကျန်တွေကို လိုက်ကောက်ခွင့်တော့ ရကြပါတယ်။ စပါးဈေး တကျယ် (ရူပိငွေ ၁၈၀) ဖြစ်ပြီး၊ ဆန်ဈေးကတော့ ကျပ်ငွေ ၅၁၀ ဖြစ်တယ်။ အစိုးရနဲ့ သူ့ကိုယ်စားလှယ်တွေ အနေနဲ့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ဈေးနှုန်းဟာ လက်ရှိ လူနေမှုစရိတ်နဲ့ မမျှမတ ဖြစ်နေတာကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သိရှိကြတယ်။ အစိုးရက ဝါကို တိုက်ရိုက် ဝယ်ယူတယ်။ ဒါပေမဲ့ စတီးလ် ကုမ္ပဏီက အစိုးရရဲ့ တရားဝင် အဝယ်တော် အဖြစ်နဲ့ ချိန်တွယ် စစ်ဆေးပြီး ဝယ်ပေးရတယ် ဆိုတာ သိဖို့ လိုတယ်။ စစ်မဖြစ်ခင်တုန်းကတော့ မြန်မာပြည်ဟာ ဝါဖန်ဖို့ အတွက် ဝါထုတ်ပေါင် တသိန်း ထုတ်လုပ်တယ်။ ဒီနှစ်တော့ အထုပ်ပေါင်း ၃၅,၀၀၀ လောက်ပဲ ထွက်မယ်လို့ မှန်းထားတယ်။

သစ်လုပ်ငန်း ပရိုဂျက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အရေးကြီးဆုံးနဲ့ အဖိုးအတန်ဆုံး သစ်တောထွက် ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ ကျွန်းသစ်ကို၊ စတီးလ်၊ မဂ္ဂရီကာ၊ ဖူးကားနဲ့ ဘုံဘောဘားမား ထရေဒင်း ကုမ္ပဏီတွေက အစိုးရ အတွက် ထုတ်ပေးကြရတယ်။ သိရသမျှ ဆိုရင် အရင်းအနှီးက ခြောက်ဆယ်အချိုး အစား လေးဆယ် ဖြစ်တယ်။ လုပ်နေကျ အတိုင်းပဲ အငှား လုပ်ကိုင်ခွင့်ရတဲ့ မြန်မာတွေဟာ ဒီသစ်ထုတ် လုပ်ငန်းကို အနည်းအကျဉ်း လောက်တော့ ကိုယ့်အချင်းချင်း ဖက်စပ် လုပ်ကိုင်ခွင့် ရကြတယ်။ စစ်မဖြစ်တုန်းက နှစ်စဉ် ထုတ်လုပ်နိုင်တဲ့ တန်ချိန်ဟာ လေးသန်းခွဲ နီးပါး ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီအထဲက ရှစ်ဆယ် ရာခိုင်နှုန်းကို ဗြိတိသျှ ကုမ္ပဏီတွေက ခုတ်ယူပြီး သစ်စက်မှာ ခွဲစိတ် ဖြတ်တောက်

ရောင်းချခဲ့ကြတယ်။ ထွက်သမျှ သစ်တွေရဲ့ လေးဆယ် ရာခိုင်နှုန်းဖြစ်တဲ့ ကြီးမားတဲ့ ဝေစုကို ဘုံဘေးဘားမား ထရေးဒင် ကုမ္ပဏီက ရတယ်။

ရေနံ လုပ်ငန်းကတော့ ဗြိတိသျှ လူမျိုးတွေရဲ့ လက်ထဲမှာပဲ အားလုံးလိုလို ကျန်ရှိ နေဦးများပဲ။ ငွေ၊ ဝူဖရမ်း၊ သံဖြူ သတ္တုတွင်း တွေလဲ ဒီအတိုင်းပဲ။ တချို့ ဗြိတိသျှ ကုမ္ပဏီတွေဟာ သတ္တုတွင်း ဒေသတွေမှာ လုပ်ငန်းတောင် စနေကြပြီ။ ဆန်၊ သစ်နဲ့ သတ္တုတွင်း ဒေသတွေဟာ မြန်မာပြည်မှာ အရေးအကြီးဆုံး လုပ်ငန်းတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ၁၉၄၂ ခုနှစ်မှာ နိုင်ငံခြား ပို့ရတဲ့ ဆန်တန်ဖိုးဟာ ကျပ် (ရူပီ) ငွေ ၃၃ ကုဋေလောက် ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီနှစ်မှာပဲ ကျွန်းသစ်တန်ဖိုး ၂ ကုဋေနီးပါးကို နိုင်ငံခြားမှ ရရှိခဲ့တယ်။ နိုင်ငံခြားကို ရေနံ ရောင်းတဲ့ အတွက် ရတဲ့ငွေက ကျပ် ၅ ကုဋေနီးပါး ရှိခဲ့တယ်။ သတ္တုနဲ့ သတ္တုကျောက်ရိုင်းတွေ နိုင်ငံခြား တင်ပို့တဲ့ အတွက် ရရှိတဲ့ ငွေကတော့ ကျပ် ၂ ကုဋေခွဲကျော်ကျော် ဖြစ်တယ်။ ကြက်ပေါင်စေး တင်ပို့ရတဲ့ အတွက်ကတော့ ကျပ်ငွေ ၅ သန်းရတယ်။ နိုင်ငံခြား တင်ပို့ရတဲ့ အတွက် ရတဲ့ ပစ္စည်းတန်ဖိုး အားလုံးကတော့ ကျပ်ငွေ ၄၃ ကုဋေ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေဟာ စစ်မဖြစ်ခင်က ထုတ်ကုန်တွေရဲ့ တန်ဖိုးကိုသာ ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်တယ်။ မြန်မာပြည်ရဲ့ စည်းစိမ် ဥစ္စာတွေကို ပိုစနစ်ကျတဲ့ နောက်ဆုံးပေါ် ဖြစ်ပြီး အစီအစဉ် တကယ်ကျတဲ့ နည်းနဲ့ဆိုရင် တိုးတက် ထုတ်နိုင်တဲ့ အလားအလာ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ထည့်တွက်တာ မဟုတ်သေးပါဘူး။

အခု ဆိုရင် ဗြိတိသျှတွေဟာ စက်မှု လုပ်ငန်းကိုရော ကူးသန် ရောင်းဝယ်ရေးကိုပါ လွှမ်းမိုး ချယ်လှယ်ဖို့ ပြန်ရောက်လာပါပြီ။ ကျုပ်တို့ကလဲ မူလအတိုင်းပဲ ကုန်ကြမ်းပစ္စည်း ထုတ်တဲ့ တိုင်းပြည် ဖြစ်နေတယ်။

ပြည်သူ့ရိက္ခာ ထောက်ပံ့ရေး ပရိုဂျက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ကတော့ နည်းနည်းပဲ ပြောရင် ပိုကောင်းမယ်။ ကုန်ပစ္စည်း အတော်များများ ဒီတိုင်းပြည်ကို ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကုန်ပစ္စည်း အတော်အသင့် မှောင်ခိုဈေးထဲ ရောက်ကုန်တဲ့ အထိ အတော့်ကို ကစဉ့်ကလျား ဖြစ်နေတယ်လို့ သိရတယ်။ စိတ်မချရတဲ့၊ မရိုးဖြောင့်တဲ့ အရာရှိတွေကိုရော ရွံစရာကောင်းတဲ့ တကိုယ်ကောင်း ကြည့်တဲ့ ကုန်သည်တွေကိုပါ အပြစ်တင် ရလိမ့်မယ်။ ဒါ့အပြင် ယေဘုယျ အနေနဲ့ ပြောရရင် ဒီထောက်ပံ့ရေး ပစ္စည်းတွေကို ရတဲ့သူတွေဟာ ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေ၊ အသုံးလိုတဲ့ လူတွေ မဟုတ်တဲ့ အကြောင်း သိစေ လိုပါတယ်။ ဖြန့်ဖြူးမှုဟာ မကျေနပ်စရာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ပြည်သူလူထုရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် အစစ်တွေနဲ့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှု မရှိသရွေ့တော့ ဘုတ်အဖွဲ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေဟာ ဘယ်လိုပဲ အဓိပ္ပါယ် ဖွင့်ထားပေမယ့် ပြည့်မြောက်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။

လျှစ်စစ် ပရိဂျက် (စီမံကိန်း) နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘုတ်အဖွဲ့ မဖွဲ့
မစည်းရသေးဘူးလို့ သိရတယ်။ လျှစ်စစ်ဓာတ်အား ပေးရေးကို ပြည်သူပိုင်
လုပ်သင့်တယ် ဆိုတာ ထင်ရှားတယ်။ အစိုးရ အနေနဲ့ လုပ်သင့်တယ်လို့
သဘောပေါက်ပုံ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရန်ကုန်မြို့မှာ ကာလ အတော်ကြာတဲ့ အထိ
လုပ်ကိုင်သွားဖို့ ရည်ရွယ်ပြီး လက်ရှိ လိုင်စင်ကို အသစ်လဲပေးဖို့ အတွက် ဗြိတိသျှ
အရင်းရှင် ကုမ္ပဏီ ပြန်ထူထောင်ရေးကို စိတ်အား သန်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေက
တောင်းဆို နေကြတယ်။ အာအီးတီအင်အက်စ် ကုမ္ပဏီ (ရန်ကုန် ဓာတ်ရထားနဲ့
လျှစ်စစ် ဓာတ်အားပေးရုံး ကုမ္ပဏီ) ကို အထူးချွင်းချက် ပေးတဲ့ အနေနဲ့ လုပ်ကိုင်
သွားရဖို့ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အကြောင်းပြစရာ ဘာများ ရှိလို့လဲ။ အစိုးရ အနေနဲ့
ကြီးကျယ်တဲ့ အမှားတရပ်ကို ရှောင်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့ မြှော်လင့်တယ်။ အခုဆိုရင်
အာအီးတီဟာ အစိုးရရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်နဲ့သာ ဆောင်ရွက်နေပြီး
ဓာတ်အားပေးတဲ့ နေရာမှာ ဈေးနှုန်း အဆမတန် ယူနေတယ်။ အရင်းရှင် ကုမ္ပဏီ
တခုအဖြစ် လုပ်ကိုင် သွားနိုင်ဖို့ အစိုးရက ဒီကုမ္ပဏီရဲ့ လိုင်စင်ကို အသစ် လဲလှယ်ပေး -
မပေး ဆိုတာကိုတော့ စောင့်ကြည့်ဖို့ပဲ ရှိတယ်။

ကျွန်ုပ် အနေနဲ့ အစိုးရ ပရိဂျက် (စီမံကိန်း) တွေကို ပိုအသေးစိတ် ကျကျကလေး
ဆွေးနွေး ခဲ့ပြီးပါပြီ။ ဗြိတိသျှ အစိုးရ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ ချောင်ချီရေး၊ တိုးတက်ရေးထက်
ဗြိတိသျှ အရင်းရှင်တွေရဲ့ အကျိုးစီးပွား ပြန်လည် ဖွံ့ဖြိုးဖို့ ပိုပြီး အာရုံ စိုက်နေတယ်
ဆိုတာဟာလဲ ထင်ထင်ရှားရှားကြီး ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒီဟာကို ခဏခဏ ထပ်ပြောဖို့
မလိုပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အစိုးရ အနေနဲ့ ဗြိတိသျှပိုင် ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းတွေ အတွက်
ကျေနပ်စရာ ကောင်းလောက်အောင် လုပ်မပေးဘူးလို့ ထင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အချို့ဟာ
ဗြိတိသျှပြည်မှာရော၊ ကျုပ်တို့ ဆီမှာရော ရှိနေကြသေးတယ်။ အစိုးရ အနေနဲ့
တရားသေ သဘောတရားကို လိုက်နာပြီး စိတ်နှောက်ကိုယ်ပါ လုပ်လိမ့်မယ်။ ပုဂ္ဂလိက
လုပ်ငန်းတွေကို ဟန့်တားလိမ့်မယ်လို့ မမြှော်လင်ဘူး ဆိုတဲ့ အကြောင်း
ကွန်ဆာပေးတစ် ပါတီဝင် ပါလီမန် လွှတ်တော် အမတ် တဦးက များမကြာခင်ကပဲ
ပြောခဲ့ပါတယ်။ တရားသေ သဘောတရား ဆိုတာကတော့ ကျုပ်တို့နဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့ ဗြိတိသျှ အရင်းရှင် ကုမ္ပဏီတွေရဲ့ ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းတွေကိုတော့ ကျုပ်တို့
တိုင်းသူ ပြည်သားတွေရဲ့ သက်သာ ချောင်ချီရေး တိုးမြှင့်လာစေဖို့ အတွက် ချုပ်ချယ်
ထားသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘယ်လိုပဲ ဆိုဆို ဗြိတိသျှ အစိုးရဟာ
'မြန်မာပြည်တွင် ဗြိတိသျှတို့၏ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးနှင့် စီးပွားရေးအရ ချယ်လှယ်
လွှမ်းမိုးမှုကို ပြန်လည် ထူထောင်ရေး' လုပ်ဖို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစား
အားထုတ်နေတယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပြောပြနိုင်လို့ ကျုပ်တို့မှာ အကြောင်းပြချက်တွေ
ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိနေပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့လ ပထမ ရက်တ္ထပတ် အတွင်း ဗြိတိသျှ

အောက်လွှတ်တော်မှာ မြန်မာပြည်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆွေးနွေးကြတဲ့ သတင်း အပြည်အစုံကို ကျုပ် အထူးဂရုစိုက်ပြီး ဖတ်ခဲ့တယ်။ ချာချီ အစိုးရမှာ မြန်မာပြည် ဆိုင်ရာ နိုင်ငံခြားရေးရာ ဌာန အတွင်းဝန်ကလေး လုပ်ခဲ့တဲ့ မစ္စတာ အာရ်၊ အေ၊ ဘတ္တလာ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က လက်ရှိ လေဘာ အစိုးရမှာ မြန်မာပြည် ဆိုင်ရာ အတွင်းဝန်ကလေး ဖြစ်တဲ့ မစ္စတာ အာသာဟင်ဒါဆင် ပြောသမျှ ဆိုသမျှတွေကို ကောင်းကောင်းကြီး ထောက်ခံတာ တွေရတော့ ကျုပ်အဖို့ ပေါ့ရွတ်ရွတ်ကြီး ဖြစ်သွားတယ်။ မြန်မာပြည်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကွန်ဆာဗေးတစ် အစိုးရရဲ့ ပေါ်လစီကိုပဲ ဆက်လက်လိုက်လာ ကျင့်သုံးနေတဲ့ အတွက် လေဘာ အစိုးရကို ဝမ်းသာတဲ့ အကြောင်း တကယ်ပဲ ပြောရမလို ဖြစ်နေတယ်။ မစ္စတာ အာသာဟင်ဒါဆင် ပြန်ဖြေတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ နည်းနည်း ကလေးမှ မကျေနပ်ဘူး။ မြန်မာပြည်ရဲ့ မိတ်ဆွေ အမတ်တချို့ တင်ပြတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ နိုင်ငံရေးနဲ့ စီးပွားရေး အချက်အလက်တွေကို ဟင်ဒါဆင် မဖြေနိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့တယ်။

"ကျွန်ုပ်တို့သည် ထူးဆန်းသော ဝေါဟာရများ၏ ခေတ်တွင် နေထိုင်လျက် ရှိကြပါသည်" လို့ ဟင်ဒါဆင် ကိုယ်တိုင်က ပြောဆိုခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ 'ပရိုဂျက်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူတို့ အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ပုံကို ကျုပ်အနေနဲ့ ရှင်းလင်း ဖော်ပြနိုင်တယ် ဆိုရင် ပါလီမန် လွှတ်တော်ကို အကူအညီ ပေးနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သူတို့ ကိုယ်တိုင်က 'ပရိုဂျက်' ဆိုတဲ့ စကားလုံးရဲ့ အဓိပ္ပာယ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ မသေမချာ ဖြစ်နေတယ် ဆိုရင် "ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံတော် ဆိုရှယ်လစ် စနစ်ကို သွတ်သွင်းနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်" ဆိုတဲ့ ဘုရင်ခံရဲ့ ပြောဆိုချက် အပေါ် သံသယ ဖြစ်မိတဲ့ ကျုပ်တို့ကို တကယ်ဆိုတော့ အပြစ် မတင်သင့်ဘူးပေါ့။ တကယ်ကတော့ အခုခေတ်မှာ ထူးဆန်းတဲ့ ဝေါဟာရတွေဟာ ခေတ်စားနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝေါဟာရကြောင့် ကိုယ့်ဟာကို အလှည့်စားခံရတဲ့ အထိ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ကျုပ်တို့ဟာ ဗြိတိသျှ အစိုးရရဲ့ 'ဝေါဟာရ မစေ့စပ် မသေချာမှု' နဲ့ အတော်ပဲ ရင်းနှီးမှု ရှိနေကြပါပြီ။ သူတို့ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးကို စိုးမိုးချယ်လှယ်ဖို့ မရမနေ လုပ်ကြဦးမယ် ဆိုရင် သူတို့ဟာ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ အမှားကို ကျူးလွန်မိတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်အနေနဲ့ အတတ်နိုင်ဆုံး အလေးအနက်ပြုပြီး သူတို့ကို သတိ ပေးလိုက်ရ ပါလိမ့်မယ်။ အခုချိန်ဟာ သူတို့ အနေနဲ့ ဒစ္စရေလီရဲ့ စကားအရ ဆိုရင်တော့ "လုယက်တာတွေ၊ အမှား ကျူးလွန်တာတွေ" ကို ရပ်တန့်က ရပ်ချိန်ပဲ ဖြစ်တယ်။

ကဲ ဒါတွေဟာ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကို 'ပြန်လည်ထူထောင်' ဖို့ အတွက် ဗြိတိသျှ အစိုးရက ထမြောက် အောင်မြင်တဲ့ အထိ ကြိုးစား တည်ဆောက်သွားမယ့် ပရိုဂျက်တွေ အကြောင်းပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒီလို သိရှိလာရတဲ့ အတွက် သူတို့ ခေါ်နေကြတဲ့ အတိုင်း

'လွတ်လပ်ရေး' ဒါမှမဟုတ် 'ဒိုမီနီယံအဆင့် ဆိုတဲ့ ဗြိတိသျှရဲ့ အစီအစဉ်ကို မရောက်မခင် ဘုရင်ခံရဲ့ တဦးတည်း အုပ်စိုးရေး ကာလ ဘာကြောင့် လိုအပ်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်ဟာ ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်လွင် လာတော့တာပဲ။ ဒါတွင် မကသေးပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ တနည်းမဟုတ် တနည်းနဲ့ သိလာကြတဲ့ မြေမြင့်ဒေသနဲ့ မြေပြန့်ဒေသကို ခွဲဖို့၊ နယ်ခြားဒေသ အုပ်ချုပ်ရေးနဲ့ မြန်မာပြည်ရဲ့ ကျန်ရှိတဲ့ ဒေသကို ခွဲပစ်ဖို့၊ နောက်ပြီးတော့လဲ သူတို့ ကြိုက်သလို စီမံ ပြုပြင်လို့ရတဲ့ သူတို့ရဲ့ ရွေးကောက်ပွဲကို မကျင်းပနိုင်ခင် နိုင်ငံရေး ညှဉ်းပန်းမှု၊ နိုင်ငံရေး ခြေရှုပ်မှု ကာလတစ်ခုကို ဖန်တီးဖို့ 'တိတ်တိတ်ပုန်း' ကြံစည် အားထုတ်ချက်တွေဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ အရှေ့တောင် အာရှရဲ့ စီးပွားရေးကို လွှမ်းမိုး ချယ်လှယ်ရေး ဆိုတဲ့ နယ်ချဲ့ သေနင်္ဂဗျူဟာ အပေါ်မှာ အခြေပြုတဲ့ ပေါ်လစီနဲ့ အတူ တွဲလာတဲ့ အချက်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ အိန္ဒိယ ပြဿနာကို ပြေလည်အောင် လုပ်ဖို့နဲ့ အရှေ့တောင် အာရှမှာ သူတို့ရဲ့ နယ်ချဲ့ အခြေခံ စခန်းအဖြစ် အိန္ဒိယပြည်ကို အသုံးချဖို့ ဗြိတိသျှ အစိုးရ အနေနဲ့ ဘာကြောင့် တောင့်တ နေရတယ်၊ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနဲ့ မြှော်မှန်း တောင့်တနေတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ဗြိတိသျှ အစိုးရ အနေနဲ့ သူ့နယ်ချဲ့ စီမံကိန်း အောင်မြင် ထမြောက်အောင် လုပ်နိုင် မလုပ်နိုင်၊ ဒါမှမဟုတ်၊ အမျိုးသားရေး ဝါဒ လက်ကိုင်ထားတဲ့ အိန္ဒိယ အနေနဲ့ စီမံကိန်းဘက်က လိုက်ဖို့ သဘောတူ မတူ ဆိုတာက ကိစ္စ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဗြိတိသျှ အစိုးရ (ဂျွန်ဘူးလ်) ဒါမှမဟုတ်၊ တခြား ဥရောပ တိုက်သားတွေ တိုက်ခိုက် ပြောဆိုကြသလို သစ္စာ မတည်တဲ့ အဲလ်ဘီယွန် (ရောမ - ခေါမလို့ ခေါ်သော ဗြိတိန်၏ အမည်) ဟာ ခွေးဘီလူးကို မလွတ်တမ်း သဲသဲမဲမဲ ခဲတတ်တဲ့ ဇွန်ပဲနဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် တမျိုး ဖြစ်ပေမဲ့လဲ ပိုနေမြဲ ကျားနေမြဲ အတိုင်း ထိမ်းသိမ်းထားဖို့ ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိတာမှန်သမျှကို ကြိုးစား လုပ်လိမ့်မယ်။ အစွမ်းကုန် လုပ်လိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ပကတိ တည်ရှိနေတဲ့ အတားအဆီးနဲ့ ဝင်မဆောင်ရခင် ဒီအတိုင်း လုပ်ရလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ရှိနေလို့ပဲ။

မြန်မာပြည်၊ ဗြိတိန်ပြည်နဲ့ ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံးမှ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေရဲ့ ဦးတည် သွားနေချက် အရ မြန်မာပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးကို အချိန် အကြာကြီး ဆွဲထားလို့ မရနိုင်ဘူး ဆိုတာ ဗြိတိသျှ အစိုးရက သိတယ်။ နောက်ပြီး ဒီလို ဆွဲထားတဲ့ အတွက် အဖြစ်အပျက်တွေ အရ ထိခိုက်ခံရမှာဟာ သူတို့ရဲ့ အကျိုးစီးပွားသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မယ် ဆိုတာကလဲ ဗြိတိသျှ အစိုးရက သိတယ် ဒီတော့ စီးပွားရေး အရရော၊ စစ်ရေး အရပါ။ အရေးပါတဲ့ နောင်ကြီးတွေကို ပြန်ကိုင်ထားတာနဲ့ တချိန်တည်းမှာပဲ ဗြိတိသျှ လက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ အာဏာကို မြန်မာလက်ထဲ လွှဲပြောင်းပေးတယ် ဆိုတဲ့ ရုပ်ပြကောင်းတဲ့ ကိစ္စကိုတော့ လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ သူတို့ အနေနဲ့ အခု ထင်မြင်

နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ 'ယုံကြည်လွှဲ အပ်ခံလိုက်သူ' အနေအထားမှာ ရှိနေဖို့ အသင့် မပြင်ဆင်ရသေးဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီလို အနေအထားတွေ အတွက် လုံးဝ ပြင်ဆင် မပြီးခင်မှာ ဆိုရင် အချိန်ဆွဲနေမှာပဲ။ ဒါဟာ ဗြိတိသျှ အစိုးရ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်တွင်မှာ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်အတွက် ချမှတ်ထားတဲ့ အချိန်တိုရေး နည်းပရိယာယ် ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ထင်ရှားပါတယ်။ သူတို့ လုပ်နိုင်မယ် ဆိုရင် သူတို့ဟာ မြန်မာပြည်ကို အီဂျစ်ပြည်လို ဖြစ်အောင် လုပ်ချင်ကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ကာကွယ်ရေးနဲ့ အနာဂတ် နိုင်ငံရေး အတွက် စီစဉ် ပြင်ဆင်တဲ့ နေရာမှာ အချိန်ဆွဲနေပုံနဲ့ အဲဒီ အချိန် အတောအတွင်းမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြည်တွင်းမှာ ရှိတဲ့ အခြေအနေကို ပျက်စီး ယိုယွင်းအောင် လုပ်နေပုံကလွဲရင် တခြား ဘာပြောစရာများ ရှိဦးမှာတဲ့လဲလို့ မေးယူရမှာ ဖြစ်လို့ပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ တကယ် လွတ်လပ်ရေးကိုပဲ လိုချင်တယ်။ ရောင်ပြား စက္ကူ လွတ်လပ်ရေး၊ အတုအရောင် လွတ်လပ်ရေး မလိုချင်ဘူး။ တကယ် လွတ်လပ်ရေးလို့ ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ နိုင်ငံရေး ကံကြမ္မာကို စီမံ ဖန်တီးနိုင်ရုံ သာမက၊ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ ကာကွယ်ရေးကို ကျုပ်တို့ဘာသာ စီမံဖန်တီးမှုလဲ ပြုနိုင်မယ့် လွတ်လပ်ရေးမျိုးကို ဆိုလိုတာပဲ။ ဗြိတိသျှ ပါလီမန်မှာ အမတ်တယောက် ပြောသလိုပဲ ကျုပ်တို့ လွတ်လပ်ရေး ရတဲ့အခါ "မြန်မာပြည်အား ဂရိတ်ဗြိတိန်က စစ်ရေးအရ လွှမ်းမိုးထားလိမ့်ဦးမည် ဟူသော သံသယမျိုး မပါသော" လွတ်လပ်ရေးမျိုးကို ကျုပ်တို့ ရလိုတယ်။ တကယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အနေနဲ့လဲ ဗြိတိန်ရဲ့ စီးပွားရေး စိုးမိုးမှုကို မလိုချင်ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မြန်မာပြည် အပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ ဗြိတိသျှ အစိုးရ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ အစီအစဉ်တွေဟာလဲ ကျေနပ်စရာ မရှိဘူး။ မြန်မာပြည်ရဲ့ အနာဂတ် ကာကွယ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အစိုးရ ထုတ်ပြတ်ချက် တစောင်ကို ကျုပ် ရထားတယ်။ အဲဒီအထဲက ကောက်နှုတ်ချက် အနည်းအကျဉ်းကို ဖော်ပြပါမယ်။

'မည်သည့် တိုင်းပြည်မျှ အတိုက်အခိုက် မခံရအောင် လုပ်ထားရန် မတတ်နိုင်ချေ။ မည်သည့် တိုင်းပြည် ဖြစ်စေ မိမိ၏ ကာကွယ်ရေး အတွက် အခြားသော တိုင်းပြည်များ အပေါ် လုံးဝ မှီခို အားထားခြင်း ပြုနိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။ အကျိုးဆက် အားဖြင့် အင်ပါယာကြီး၏ အစိတ်အပိုင်းတိုင်းသည် ၁၉၃၉ ခုနှစ်တွင်ပင် တွေး၍ မရနိုင်လောက်သော ကိန်းဂဏန်း အထိ စစ်အင်အား တိုးချဲ့ နေခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင် ဓနသဟာယ နိုင်ငံများ၏ ရှေ့မှောက်ရှိ ပြဿနာမှာ အပြန်အလှန် အားပြုနိုင်မည့် အမြင်ဆုံး အရေအတွက်ကို ရရှိရေး အတွက် အသင့်လျော်ဆုံး တွက်ချက်၍ မိမိတို့၏ စစ်အင်အားများကို ပေါင်းစပ်ပေးရန် ဖြစ်ပေသည်။

ဤသို့ဖြင့် မြန်မာပြည် အဖို့ ဆိုလျှင် အနည်းဆုံး စစ်အင်အား ဖြည့်ရန် ဒေသနှင့် ခဲယမ်း မီးကျောက်များ ထားရှိရာ အဓိက လက်နက်တိုက်သည် မငြင်းသာသော ပထဝီ အနေအထား အရ အိန္ဒိယပြည်တွင် ရှိနေပေသည်။ ဘေးတဖက်တွင် ရှိသော အိန္ဒိယပြည်သည် မြန်မာပြည်၏ လုံခြုံရေး ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍လည်း တကယ်ပင် အကျိုးချင်း စပ်လျက် ရှိသည်။ အိန္ဒိယသည် အပြန်အလှန် ကာကွယ်ရေး ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အသင့်လျော်ဆုံး ဆောင်ကြဉ်းရန် အဆင်သင့် ဖြစ်သလောက်နီးနီး ရှိနေလိမ့်မည်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤသို့သော သဘောတူညီချက်မျိုးတွင် နှစ်ဖက် ရှိနေသည်။ ထို့ပြင် စစ်ပြီးခေတ် ကမ္ဘာ့သစ်တွင် ဤသို့သော သဘောတူညီချက် ပို၍ ကျယ်ပြန့်သော လုံခြုံရေး အဖွဲ့အစည်းနှင့် အံဝင်အောင်လည်း လုပ်ရပေမည်။ စစ် ဆိုသည်မှာ ပေါ်လစီ၏ အကျိုး သက်ရောက်မှု ဖြစ်သည်။ တိုင်းငယ် ပြည်ငယ်တခု အဖြစ် မြန်မာပြည်သည် ရန်သူ၏ ပထမဆုံး အကြိမ် တိုက်ခိုက်လာမှုကို ခုခံရန်နှင့် နောင်နှေးအောင် လုပ်ရန် အတွက် စစ်အင်အား ဖြည့်ထားခြင်းထက် ပို၍ မည်သည် အရာကိုမျှ လုပ်နိုင်မည် မထင်ပေ။ မဟာမိတ်များ မရှိဘဲ မြန်မာပြည်သည် ပိုမို အင်အားကြီးမားသော ရန်သူကို စစ်မြေပြင်၍ အနိုင်တိုက်နိုင်မည် ဟူသော မြှော်မှန်းချက်ဖြင့် တိုက်ခိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ထို့ကြောင့် မြန်မာပြည်သည် ငြိမ်းချမ်းရေး ထိန်းသိမ်းရန် အတွက် အရှေ့ပိုင်း၌ ဖွဲ့စည်းမည့် ဒေသဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်း တခုခု အပေါ်တွင် မူလအားဖြင့် ယုံကြည် အားထားရလိမ့်မည်။ စစ်တိုက် နေချိန်၌ သာမက ကြောက်စရာ ကောင်းသော စစ်အားဖြင့် ဖြေရှင်းမှုကို ရှောင်ရှားနိုင်ရန် နည်းလမ်း ရှာဖွေ တွေ့ရှိနိုင်မည့် ကောင်စီ အစည်းအဝေး၌ပါ ဓနသဟာယ အတွင်းရှိ တိုင်းပြည်များ၏ ကူညီ ထောက်ပံ့မှု အပေါ်တွင် ဒုတိယအားဖြင့် ယုံကြည် အားထားရလိမ့်မည် ဖြစ်ပေသည်။ မြန်မာပြည်၏ မူရင်း စစ် အင်အားသည် ရုတ်တရက် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ခုခံနိုင်သော အာမခံချက်ထက် ပိုလွန်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ထို့ကြောင့် တဖက်တွက် အကူအညီ ရောက်ရှိလာသည် အထိ ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်လာသူများကို ဟန့်တားထားရန်နှင့် တိုင်းပြည် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ထိန်းသိမ်းထားရန် စွမ်းဆောင်နိုင်မည့် စစ်အင်အား တရပ် ထားရှိရေး၊ အခြား တဖက်တွင် မြန်မာပြည်၏ အခွန်တော် ဝင်ငွေထဲမှ ထုတ်နုတ် အကုန်အကျခံနိုင်မည့် ကာကွယ်ရေး အသုံးစရိတ် အတွက် နှစ်စဉ် သုံးစွဲငွေ သတ်မှတ်ရေး၊ ထိုသို့သော ကိစ္စနှစ်ရပ်ကို ချိန်ဆ၍ ဆောင်ရွက်ရန် ပြဿနာ ရှိနေပေသည်။

ယခု အခါ၌ မည်သည့် **အနည်းငယ်သော** ('အနည်းငယ်သော' ကို ဝိုင်းချုပ်အောင်ဆန်းက စာလုံးမဲဖြင့် ဖော်ပြထား၏) အချိန်ကာလ အတွင်း၌ မဆို

မြန်မာပြည် အနေဖြင့် ပထမ ကိစ္စအတွက် လုံလောက်သော တပ်အင်အားကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်း အနည်းငယ်သာ ရှိပေသည်။ ကြားကာလတွင် မြန်မာပြည်သည် ကျန်တိုင်းပြည်များ ဖြစ်သော ဓနသဟာယ အဖွဲ့ဝင် တိုင်းပြည်များ အပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ အရှေ့တောင် အာရှတွင် ထူထောင်မည် ဖြစ်သည့် အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ လုံခြုံရေး အဖွဲ့အစည်း အပေါ်၌ လည်းကောင်း၊ မှီခို အားထားရ ပေလိမ့်မည်။ ဤအချက်အရ ဓနသဟာယ အတွင်းရှိ အခြား ဒေသများမှ လက်နက်ကိုင် တပ်များသည် မြန်မာပြည်၌ တပ်စွဲနေခြင်းကို ဖြစ်စေလိမ့်မည်။ မရှောင်မလွှဲသာပဲ စီမံ ဆောင်ရွက် လာရပေလိမ့်မည်။ ဤသို့သော စီမံ ဆောင်ရွက်ချက်တို့သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ တဖက်သတ် ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ မြန်မာပြည်၌ အစောင့်တပ်များ အဖြစ် မိမိတို့ တပ်များကို ချထားရန် အခြား တိုင်းပြည်တို့က ဆန္ဒ မရှိသကဲ့သို့ပင် မြန်မာပြည်ကလည်း ထိုတပ်များကို လက်ခံလိုစိတ် ရှိနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ နှစ်ဦး နှစ်ဖက်စလုံးက ပြဿနာကို သရုပ်မှန်စွာ မျက်နှာ မူကြရပေလိမ့်မည်။

ကဲဒါတွေဟာ မြန်မာပြည် ကာကွယ်ရေး အတွက် ဗြိတိသျှ အစိုးရက ရည်မှန်းထားတဲ့ ပြင်ဆင် လျာထားချက်တွေပဲ ဖြစ်တယ်။ "မည်သည့် တိုင်းပြည်မျှ အတိုက်မခံရအောင် လုပ်ထားရန် မတတ်နိုင်ချေ"။ တဲ့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒီအချက်ဟာ ဗြိတိန်ပြည်နဲ့ ဟပ်မိပါတယ်။ "မည်သည့် တိုင်းပြည်ပင် ဖြစ်စေ၊ မိမိ၏ ကာကွယ်ရေး အတွက် အခြားသော တိုင်းပြည်များ အပေါ် လုံးဝ မှီခို အားထားခြင်း ပြုနိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ" တဲ့။

ဒါဟာလဲ အကြွင်းမဲ့ မှန်ကန်တဲ့ အချက်ပါပဲ။ ကျုပ်တို့ ကာကွယ်ရေး အတွက် ကျုပ်တို့ဟာ တခြားသူတွေ အပေါ် လုံးလုံးလျားလျား မှီခို မနေနိုင်ပါဘူး။ "မြန်မာပြည် အဖို့ဆိုလျှင် အနီးဆုံး စစ်အင်အားဖြည့်ရာ ဒေသနှင့် ခဲယမ်း မီးကျောက်များ ထားရှိရာ အဓိက လက်နက်တိုက်သည် မငြင်းသာသော ပထဝီ အနေအထားအရ အိန္ဒိယ ပြည်တွင် ရှိနေပေသည်" တဲ့။ တရုတ်ပြည်မှာ မရှိဘူးလား။ အရှေ့တောင် အာရှမှာ မရှိဘူးလား။ ဒီဟာရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ရှိတဲ့ စီမံကိန်း တခုလုံးကတော့ အရှေ့တောင် အာရှ စိုးမိုးရေးဖြစ်တဲ့ နယ်ချဲ့ သေနင်္ဂ ဗျူဟာပဲ။ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ပြိုင်ဘက်ဖြစ်လာ နိုင်စရာရှိတဲ့ တရုတ်ပြည်ကို နှိမ်နင်းဖို့ ရည်ရွယ်တာပဲ ဖြစ်မယ်။ အရှေ့တောင် အာရှအတွက် ချမှတ်ထားတဲ့ ဗြိတိသျှရဲ့ ဒီလို သေနင်္ဂဗျူဟာကို ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ သဘောပေါက် ကြတယ်ဆိုရင် အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ နိုင်ငံရေး လောကမှာ စည်းလုံး ညီညွတ်တဲ့ ဒီမိုကရေစီကျတဲ့ တရုတ်ပြည်ရယ်လို့ ပေါ်ထွက်လာမှာကို ဗြိတိန်ဟာ ဘာကြောင့် မလိုလားရသလဲ ဆိုတာ ကျုပ်တို့ နားလည် နိုင်လာပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ဟာ အမျိုးသား ဝါဒီ ဖြစ်တဲ့ အိန္ဒိယပြည်နဲ့ အပြန်အလှန် ကာကွယ်ရေး

ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ အသင့်လျော်ဆုံး ဆောင်ကျဉ်းဖို့ ဆိုတဲ့ အယူအဆကို မဆန့်ကျင် ကြပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စဟာ အမျိုးသား အိန္ဒိယပြည်နဲ့ အမျိုးသား မြန်မာပြည်တို့က ဆွေးနွေး ဆုံးဖြတ်ရမယ့် ကိစ္စ ဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ နှစ်ပြည် အကြားမှာ နယ်ချဲ့ဝါဒီ ဗြိတိန်က ခိုင်လူကြီး ဝင်လုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့ တဖက်တွင် အကူအညီ ရောက်ရှိလာသည် အထိ ကျူးကျော် တိုက်ခိုက် လာသူများကို ဟန့်တားရန်နှင့် တိုင်းပြည် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ထိန်းသိမ်းထားရန် စွမ်းဆောင်နိုင်မည့် စစ်အင်အား တရပ် ထားရှိရေး၊ အခြား တဖက်တွင် မြန်မာပြည်၏ အခွန်တော် ဝင်ငွေထဲမှ ထုတ်နုတ် အကုန်အကျခံ နိုင်မည့် ကာကွယ်ရေး အသုံးစရိတ် အတွက် နှစ်စဉ် သုံးစွဲငွေ သတ်မှတ်ရေး၊ ဤသို့သော ကိစ္စနှစ်ရပ်ကို ချိန်ဆ၍ ဆောင်ရွက်ရန် ပြဿနာ ရှိနေပေသည်လို့ ဆိုပြန်တယ်။ အများ လက်ခံထားတဲ့ သေနင်္ဂဗျူဟာတို့၊ ဘဏ္ဍာရေးတို့ စတဲ့ ရှုထောင့်ကနေ ကြည့်ရင်တော့ ဒီသုံးသပ်ချက်ဟာ မှန်သလိုလိုပဲ။ ဒါပေမဲ့ လျင်လျင်မြန်မြန်ကြီး တိုးတက်လာ နေတဲ့ အနုမြူ ဓာတ်အား လောကကြီးနဲ့ ကမ္ဘာစစ်နဲ့ လျှပ်တပြက် လျှပ်ရူး တိုက်ခိုက်မှုတွေရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ဆိုရင်တော့ အလျင်အမြန် ပေါက်ကွဲ ပျက်စီးသွားမှာပဲ။ ဒီနေရာမှာ အစိုးရဟာ တိုက်ရိုက် တိုက်စဉ်နည်းတွေနဲ့ အမြဲတမ်း လက်နက်ကိုင် တပ်တွေဘက်ကသာ ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ မူလဖြစ်တဲ့ နယ်ချဲ့ ဘဏ္ဍာရေးဘက်ကသာ နေပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လာတဲ့ ရန်သူကို ချီတက်နေတဲ့ အဆင့် အတိုင်းမှာရော၊ စစ်နောက်ပိုင်းကပါ တတ်နိုင်သမျှ နည်းလမ်းတွေနဲ့ ခုခံ တိုက်ခိုက်ဖို့ စည်းရုံး သိမ်းသွင်းထားတဲ့ ပြည်သူ တရပ်လုံးရဲ့ အလားအလာတွေကို ဘယ်သွားထားမလဲ။ ရန်သူရဲ့ အောင်မြင်မှုတိုင်းကို ရန်သူ အသေအပျောက် အဆုံးအရှုံး များများရအောင် လုပ်ပြီးမှ အောင်ပွဲခံနိုင်အောင် ခုခံ တိုက်ခိုက်ဖို့ စည်းရုံး သိမ်းသွင်းထားတဲ့ ပြည်သူ တရပ်လုံးရဲ့ အလားအလာတွေကို ဘယ်သွားထားမလဲ။ ပြည်သူ တရပ်လုံးကို စည်းရုံးပြီး သတိတရား ရှိအောင်နဲ့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ရဲ့ ကာကွယ်ရေး အတွက် တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင် တိုက်ခိုက်လာအောင် နှိုးဆွပေးတာ မရှိရင်တော့ ဘယ်ကမှ အကူအညီ ရောက်မလာခင် ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ဟာ တခဏ အတွင်းမှာပဲ ရန်သူရဲ့ စိုးမိုးမှုအောက် ရောက်သွား ပါလိမ့်မယ်။ လေတပ်နဲ့ သံချပ်ကာ တပ်တွေရဲ့ အကူအညီကို မရရင်လဲ ဘယ်အမြဲတမ်း တပ်တွေကမှ ခေတ်မှီ လက်နက်တွေ၊ ခေတ်မှီ သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ပစ္စည်းတွေနဲ့ အတင်းဖိပြီး ဝင်တိုက်လာရတဲ့ ရန်သူကို ခံတိုက်နိုင်စွမ်း ရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ နားလည်ထားဖို့ကတော့ ဒီအနုမြူခေတ်မှာ စစ်ဖြစ်လာမယ် ဆိုရင် ကြေညာပြီးမှ တိုက်တဲ့ စစ်မျိုးဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ။ စစ်ဟာ မရေမရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဖြစ်လာပြီးမှ ကြေညာ ရတာမျိုးပဲ ဖြစ်မယ်။

အခုဆိုရင် ကျုပ်သိရသလောက် လေတပ်နဲ့ သံချပ်ကာ တပ်တွေဖွဲ့ဖို့ ကာကွယ်ရေး ဌာနမှာ အစီအစဉ် လုံးလုံး မရှိဘူး။ ဒီတပ်တွေ မရှိရင် ကမ္ဘာပေါ်မှာလဲ ဘယ်တိုင်းပြည်ရဲ့ လက်နက်ကိုင် တပ်တွေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ် ကာကွယ်ဖို့ အတွက် အနိမ့်ဆုံး လုံလောက်တဲ့ အင်အား ရှိတယ်လို့ မဆိုနိုင်ဘူး။ ဒီတပ်တွေ ဖွဲ့စည်းဖို့ မလွယ်ဘူး ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားဖို့ လိုတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်သိပါတယ်။ နောက်ပြီး ဒီတပ်တွေ ဖွဲ့ဖို့ဆိုရင် နိုင်ငံတော် အသုံးစရိတ် အတော် ကုန်ကျမယ်။ ပြည်သူတွေဘက်ကလဲ အတော် အားထုတ် လုံးပမ်း ရမယ် ဆိုတာတွေကိုလဲ ကျုပ် သိပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီတပ်တွေ ကျုပ်တို့ လက်ထဲမှာ ရှိထားရမယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ တကယ်တမ်း စိတ်ထက်ထက်သန်သန်နဲ့ အားသွန်ခွန်စိုက် လုပ်လိုက်မယ် ဆိုရင် ဆိုပါတော့ ၅ နှစ် အတွင်းလောက်မှာ အမျိုးသား ကာကွယ်ရေး အတွက် အနိမ့်ဆုံး လုံလောက်တဲ့ စီမံချက် မဟုတ်သေးတဲ့ တိုင်အောင် လုံလုံခြုံခြုံ ရှိလောက်ပြီ ဆိုတဲ့ အသိကို အတော်ကလေး ရလာနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဗြိတိသျှ အစိုးရက ဒါကို မလုပ်နိုင်ဘူးလို့ ဆိုရင် ကျုပ်တို့ကို ချက်ခြင်း အာဏာလွှဲပေးပါလို့ ကျုပ်တို့က ပြောရမှာပဲ။ အမျိုးသား ကာကွယ်ရေး အတွက် ဗြိတိန်ပြည်မှာ ဗြိတိသျှ လူမျိုးတွေ စီစဉ် လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိကြသလို သူတို့ထက် ပိုမသားတဲ့ တိုင်အောင် ကျုပ်တို့လဲပဲ စီစဉ် လုပ်ဆောင်နိုင်စွမ်း ရှိတယ် ဆိုတာကို ထင်ထင်ရှားရှား ပြရလိမ့်မယ်။ ရေပိုင်းနေတဲ့ ဗြိတိန်ပြည်ရဲ့ အနေအထားဟာ ခံတပ်လို ဖြစ်နေပြီး မြန်မာပြည်မှာတော့ နယ်စပ်တွေကို ရန်သူက ဘယ်နေရာက ဖြစ်ဖြစ် ဖြတ်ကျော်နိုင်တဲ့ အနေအထား ရှိနေတယ်လို့ ဝေဖန်တဲ့ လူတွေ ရှိချင် ရှိမယ်။ အခုခေတ် စစ်တိုက်ပုံ တိုက်နည်းမှာ လေတပ် အင်အားရဲ့ တနေ့တခြား တိုးတက် အရေးပါလာတဲ့ အချက်ကို ကျုပ်တို့ စဉ်းစားကြမယ် ဆိုရင် ဒီစောဒက တက်ချက်ဟာ ယုတ္တိ မတန်တော့ပါဘူး စစ်တိုက်ပုံ တိုက်နည်းတဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သိပ္ပံ ပညာပိုင်း၊ အတတ် ပညာပိုင်းမှာ ကြိုတင် မမှန်းဆနိုင်လောက်အောင် တိုးတက်လာစရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဥပမာဆိုရင် ကုန်းတပိုင်း ရေတပိုင်း စစ်ဆင်ရေးဟာ ပိုကဲ ဖြစ်ပေါ်လာ နိုင်စရာ အကြောင်း ရှိတယ်။ ဒါတွေကို စဉ်းစားကြည့်ကြမယ် ဆိုရင် ဒီစောဒက တက်ချက်ဟာ ယုတ္တိ မတန်တော့ပါဘူး။ အခုတောင်ပဲ စစ်တက္ကသိုလ်တွေမှာ ခန့်ငြား ထယ်ဝါပြီး ပညာရှိ ဆန်နေကြတဲ့ ကထိကတွေရဲ့ ကြည်းကြောင်း၊ ရေကြောင်း သေနင်္ဂဗျူဟာနဲ့ စစ်တိုက်ပုံ တိုက်နည်း ဆိုရာ မူလ သဘောတရားပေါင်း မြောက်များစွာကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာပဲ ယောင်မှား ကုန်လောက်အောင် လျင်မြန်ပြီး ကြီးမားလှတဲ့ အတတ်ပညာပိုင်း သိပ္ပံပညာပိုင်း တိုးတက်မှုက မမှတ်မိနိုင်လောက်ကို အမြစ်က လှန်ပြီး ပြောင်းလဲ ပေးနေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အင်မတန် ခေတ်မှီ တိုးတက်နေတဲ့ တိုက်ပုံ တိုက်နည်းတွေ ပေါ်ပေါက်နေတဲ့ အခုလို ကာလမှာ ဗြိတိန်ပြည်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ မြန်မာပြည်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်တိုင်းပြည်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်သဘာဝ ပုံသဏ္ဍာန် ဆောင်တဲ့ ခံတပ်မျိုးကိုမှ

မို့ခို အားထားလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သဘာဝ အတားအဆီးကို ဖြတ်ကျော်လို့ မရဘူး ဆိုတာဟာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူတွေရဲ့ ခုခံ တိုက်ခိုက်အားဟာ သဘာဝ အတားအဆီးထက် ပိုကောင်းတယ်လို့ ဆိုထားတဲ့ စစ်ရေး သေနင်္ဂဗျူဟာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လူတိုင်းသိ ဆိုရိုးကား တခုတောင် ရှိတယ် မဟုတ်ပါလား။ ခင်ဗျားတို့မှာ လေတပ်တွေ၊ သံချပ်ကာ တပ်တွေ ရှိနေလျက်နဲ့တောင် ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည်ဟာ အနုမြူဗုံး အန္တရာယ် ဘာကြောင့် ကျရောက်နိုင်စရာ ရှိတာလဲလို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဝေဖန်ရေးသမားတွေက မေးချင် မေးကြပါလိမ့်မယ်။ အခုဆိုရင် အမေရိကန်နှင့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံတို့ကလွဲရင် ဘယ်တိုင်းပြည်ကမှ အနုမြူဗုံးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို မသိကြသေးဘူး ဆိုတာဟာ ပထမ ထင်ရှားတဲ့ အချက်ပဲ။ ဒုတိယ ထင်ရှားတဲ့ အချက်ကတော့ ကိုယ့်တိုင်းပြည် တပြည်တည်းမှာ ဒီလိုဗုံးမျိုးတွေ ထုတ်လုပ်ဖို့လဲ မလွယ်ဘူး။ ဘဏ္ဍာရေး အရလဲ မလွယ်ဘူး ဆိုတာပဲ။ အနုမြူဗုံး ထုတ်လုပ်ရေး အတွက် မပါမဖြစ်တဲ့ သတ္တုလို့ ကျုပ်သိရတဲ့ ယူရေနီယံ သတ္တုကို ကမ္ဘာ့အနှံ့ အထောက်ပံ့ဖို့ဟာ ကမ္ဘာ့ အရပ်ရပ်မှာ အသစ်ထပ်မံ တွေ့ရှိလာတဲ့ တိုင်အောင် အချိန်အတန်ကြာ အထိ အကန့်အသတ် တော်တော်ပဲ ရှိနေဦးမယ် ဆိုတာက တတိယ ထင်ရှားချက် ဖြစ်တယ်။ စတုတ္ထ ထင်ရှားချက်ကတော့ တိုင်းပြည်ကြီး အချို့အနေနဲ့ ဘယ်လောက်ပဲ လျှို့ဝှက်ထားပေမဲ့ အနုမြူဓာတ်အား လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို လက်ဝါးကြီးအုပ် ထိန်းသိမ်းထားမှုဟာ အနေနဲ့ အမြန် ကျိုးပေါက်လိမ့်မယ် ဆိုတာပဲ။ အနုမြူဗုံး လုပ်တယ် ဆိုရင် အနုမြူဗုံးရဲ့ အဖျက်သတ္တိ တားဆီးရေး နည်းလမ်းကိုလဲ ရှာလို့ တွေ့လိမ့်မယ် ဆိုတာက ပဉ္စမ ထင်ရှားချက်ပဲ ဖြစ်တယ်။ နောက်တခုက ဘာလဲဆိုတော့ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိမှု၊ ဒါမှမဟုတ်၊ ဖြစ်လာဖွယ်ရာ ရှိမှုလို့တောင် ဆိုလိုက် ချင်သေးတယ်။ အဲဒါကတော့ အနုမြူဓာတ်အား လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ယေဘုယျ ပိုင်ဆိုင်လာကြတာနဲ့ အမျှ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်းမှာတုန်းက ဓာတ်ငွေ့သုံးတဲ့ တိုက်ပွဲမျိုး မလုပ်ခဲ့သလို နောင်လာမဲ့ စစ်ကြီးမှာလဲ အနုမြူဗုံးကို လုံးလုံး အသုံးပြုချင်မှ ပြုကြလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ နှစ်ဖက်စလုံး ကြေပြုန်းသွားမှာ ဖြစ်လို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ဟာ ဒီလို အန္တရာယ်မျိုး မကျရောက်ရအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်ဖို့ လိုအပ်တဲ့ အစီအမံတွေကို လုပ်ရမှာပဲ။ ဒီကိစ္စမှာ ဆိုရင် တခြား လွတ်လပ်တဲ့ တိုင်းငယ် ပြည်ငယ်ကလေးတွေ လုပ်နိုင်ကြသလို ကျုပ်တို့လဲပဲ အလားတူ လုပ်နိုင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိတယ် ဆိုတာတွေဟာ အားလုံး အနေနဲ့ ဖြစ်လာနိုင်မယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ အဆုံးမှာတော့ ဘယ်သူဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရန်သူ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အလားအလာ ရှိသလဲ၊ တရုတ်လား၊ ယိုးဒယားလား၊ အင်ဒိုချိုင်းနားလား၊ မလေးရှားလား၊ ဒါမှမဟုတ် အမေရိကန်လား၊ ဩစတြေးလျားလား၊ ဆိုဗီယက်ယူနီယံလား၊ အာဖရိကလား၊ ကျုပ်တို့ဟာ တရုတ်၊ အင်ဒိုချိုင်းနား၊ ယိုးဒယား၊

မလေးရှား၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဖိလိပိုင် စတဲ့ တိုင်းပြည်တွေနဲ့ မဟာမိတ် ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်မလဲ၊ ဒီတိုင်းပြည်မှာရော အာရုံစိုက် ဆောင်ရွက်ရမဲ့ ဆိုင်ရာ ဆိုင်ရာ ပြဿနာတွေ မရှိကြဘူးလား။ ကျုပ်တို့မှာ လုပ်စရာ ရှိသလိုပဲ သူတို့ဆီမှာလဲ တိုင်းပြည် ပြန်လည် ထူထောင်ရေး၊ တိုင်းပြည် ပြန်လည် တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်းတွေ ရှိနေမှာပေါ့။ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီးမှာ တကမ္ဘာလုံးက အထင်ကရ ရရှိလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာ တရပ်ကတော့ ဘယ်နယ်ချဲ့ ကျူးကျော်ရေးသမား နိုင်ငံကမှ စစ်နိုင်အောင် တိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငြိမ်းချမ်းရေး ရအောင် လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ငြိမ်းချမ်းရေး ရအောင် လုပ်နိုင်ဖို့ ဆိုရင် ပိုဝေးလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ နောက်ပြီး တိုင်းပြည်ကြီး တခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် တိုင်းပြည်ကြီး တချို့ရဲ့ အကူအညီ အထောက်အမ တခုခုကို မရဘဲ၊ ဒါမှမဟုတ်၊ တိုင်းပြည်ကြီး တချို့ ကြားနေမယ် ဆိုတာကို မသိရဘဲ ဘယ်တိုင်းပြည်ကမှ စစ်ပြုတာကို အားကိုးအားထား ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာဟာလဲ သင်ခန်းစာ တရပ်ပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီလိုအချက်တွေ မရှိဘဲ စစ်တိုက်မိရင် အဲဒီ စစ်တိုက်တဲ့ တိုင်းပြည်ဟာ စစ်ရေးအရရော နိုင်ငံရေး အရပါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေဒါမျိုး ဖြစ်မှာကြောင့်ပဲ။ တကယ်တော့လဲ တိုင်းငယ် ပြည်ငယ်ကလေးတွေ အချင်းချင်း စစ်ဖြစ်တာမျိုးကတော့ သူ့အချိန်နဲ့ သူ မှန်မှန် ရှိနေမှာပဲ။ ဒီလို စစ်ဖြစ်ရတာဟာလဲ တိုင်းပြည်ကြီး တပြည်ပြည်ရဲ့ အလိုကျ လိုက်လုပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကြားဝင် ဖြန့်ဖြေတာကို ခွင့်ပြုကြရလိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာ့ ကုလသမဂ္ဂ နာမည်ကို ခံပြီး ဒိုင်လူကြီး လုပ်လာဖွယ်ရာ ရှိပါတယ်။ အားနည်းတဲ့ တိုင်းပြည် တပြည်ပြည်ရဲ့ နယ်စပ်ဒေသကို ဝင်တိုက်တဲ့ စစ်လုပ်ကြံမှုမျိုး ရှိချင်လဲ ရှိလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို ဝင်တိုက်တာဟာ အရေးကြီးတဲ့ စစ်ရေး ကိစ္စထက် အတိုက်ခံရတဲ့ တိုင်းပြည်ထံမှ ဒါမှမဟုတ်၊ တခြားတိုင်း ပြည်ထံမှ လိုက်လျောချက် တခုခု ရရှိဖို့ အတွက် နိုင်ငံရေး လှည့်ကွက် ပုံသဏ္ဍာန် တခု အနေနဲ့ တွက်ချက်တာက ပိုကဲပါလိမ့်မယ်။ အမှန်ကတော့ ကျုပ်တို့ဟာ ဒီလို ကြံကြိုက်မှုမျိုးကို တိုက်ဖျက်ပစ်ဖို့ အသင့်ပြင် ထားရလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး ခုချိန်က စတင်ပြီး လိုအပ်တဲ့ ပြင်ဆင်မှုတွေ လုပ်ဖို့အတွက် ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ အပြည့်အဝ လွတ်လပ်ရေး ရမယ်ဆိုရင် ဒီလို "ကြံကြိုက်" မှုကလေးတွေကို ကျုပ်တို့ဘာသာ ကျုပ်တို့ တိုက်ခိုက် တွန်းလှန် ပစ်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ "မည်သည့် အနည်းငယ်သော အချိန်ကာလ အတွင်း၌ မဆို မြန်မာပြည် အနေဖြင့် ပထမကိစ္စ အတွက် လုံလောက်သော တပ်အင်အားကို ဖြည့်စွမ်းနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းအနည်းငယ်သာ ရှိပေသည်။ ဒီနေရာမှာလဲ ကျုပ်အနေနဲ့ ထပ်ပြောလိုက်ရဦးမယ်။ ကျုပ်တို့လက်ထဲ အာဏာချက်ချင်း လွှဲပေးပါ။ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ အလားတူကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ဖို့ အတွက် လုံလောက်တဲ့ စစ်အင်အားကို ရအောင် လုပ်နိုင်တယ် ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ထင်ထင်ရှားရှား ပြလိုက်ပါ့မယ်။ အမှန်ကတော့ ဒီနေရာမှာ မျက်မှောက်ခေတ် စစ်တွေရဲ့ အကြောင်းကို ဆွေးနွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီ စစ်တွေဟာ ဖြစ်လာတာနဲ့ တပြိုင်နက် အဆုံးစွန်မှာ

ဟိုဘက် ဒီဘက် တိုင်းပြည် အများအပြား ပါဝင်လာပြီး ကမ္ဘာစစ် အသွင်ကို ဆောင်လာလိမ့်မယ်။ ဒီလို ဖြစ်လာတယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဟာ ထီးထီးချည်း ဖြစ်နေမယ် မဟုတ်ပါဘူး။"

ဘယ်နည်းနဲ့ မဆို မြန်မာပြည် အနေနဲ့ စစ်ဖြစ်လာခဲ့ရင် အကူအညီ ရောက်မလာခင် အနိမ့်ဆုံး အားဖြင့် ကာကွယ်ရေးတွေကို ပြင်ဆင်ထားဖို့ အခွင့်အလမ်း အပြည့်အဝ ရှိရမယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တခြား တိုင်းပြည်တွေက တပ်တွေ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ တပ်လာချထားတဲ့ တိုင်အောင် ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ပြင်ပ အကူအညီကို လိုအပ်နေသေးတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ချထားတဲ့ တပ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒီတပ်တွေ ရှိနေတာဟာ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ကာကွယ်ရေး အတွက် လိုလားအပ်၊ မလိုလားအပ်၊ ဒါမှမဟုတ် အထောက်အကူ ဖြစ် မဖြစ် ဆိုတာကို ဘေးချိတ် ထားရမှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ ပြည်တွင်းပြည်ပ ပေါ်လစီ အပေါ် စိုးမိုးဖို့ အတွက်တော့ လုံးဝ မဖြစ်စေရဘူး။ မြန်မာပြည် ကာကွယ်ရေး ဌာနရဲ့ ရည်မှန်းထားတဲ့ စီမံကိန်းကို ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ထပ်ဖန်တလဲလဲ စစ်ဆေးကြည့်မယ် ဆိုရင် ဗြိတိသျှရဲ့ ရိုးသားမှု ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ အကြီးအကျယ် သံသယ မဖြစ်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ် အတွင်း ဗြိတိသျှရော ကျုပ်တို့ပါ ခါးသီးတဲ့ အတွေ့အကြုံများ ရရှိခဲ့ကြ လင့်ကစား ဗြိတိသျှတို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ သူတို့ အနေနဲ့ အဲဒီ သင်ခန်းစာကို ရယူလိုက်ကြပြီလို့ ဆိုနိုင်တဲ့ အရိပ်အခြေမျိုးကို ကျုပ်တို့ မတွေ့ရလို့ဘဲ ဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာပြည် ကာကွယ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူတို့ စခန်း သွားနေပုံဟာ ယုတ်စွအဆုံး ပြောရရင် စိတ်မပျံ့တပါ နိုင်လွန်းတယ်လို့ ကျုပ်တို့ ထင်ပါတယ်။ တကယ်ကတော့ မြန်မာပြည် ကာကွယ်ရေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူတို့ လုပ်နေပုံဟာ သူတို့ရဲ့ နယ်ချဲ့ ပေါ်လစီနဲ့ အပြည့်အဝ ကိုက်ညီ နေတယ်လို့ ထင်နေကြပုံပါပဲ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ကြိုတင် နိမိတ်ဖတ်နိုင်တယ်လို့ ဟန်မဆောင်ပေမဲ့ ဒီပေါ်လစီဟာ အဆုံးမှာတော့ သူ့ဟာသူ ပျက်ပြယ်သွားမယ် ဆိုတာ အထင်အရှား ပြပါလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်အနေနဲ့ မတွေးမထင်ဘဲ မနေနိုင်ပါဘူး။ ဒီနေရာမှာ စကားညှပ် အနေနဲ့ ထပ်ပြီး ဖော်ပြရမဲ့ အချက်ကတော့ ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလတုန်းက ကျုပ်နဲ့ လော့ဒ် မောင့်ဘက်တန်နဲ့ သဘောတူ ချုပ်ဆိုခဲ့တဲ့ [ကနဦးစာချုပ်](#)ပါ အချို့ စည်းကမ်းချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဗြိတိသျှဘက်က ဖြည့်စွမ်းပေးစရာတွေ ရှိနေသေးတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပါဘဲ။ လော့ဒ်မောင့်ဘက်တန် အပေါ်မှာတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး အဖြစ်၊ ရေတပ်မတော်သား တဦး အဖြစ်၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင် တဦးအဖြစ်၊ နောက်ပြီးတော့ မိတ်ဆွေ တဦးအဖြစ်၊ လေးစားမှု၊ မြတ်နိုးမှု အတော်ရှိပါတယ်။ ရှေ့ဆက်လဲ ရှိနေဦးမှာပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ လုံးလုံးလျားလျား သဘောတူထားပြီးသား ဖြစ်တဲ့ မျိုးချစ် ဗမာ့ တပ်မတော်သားတွေ၊ အရာရှိ

အရာခံတွေကို ဗမာ့ တပ်မတော်ထဲမှာ လက်ခံ ခန့်အပ် မထားသေးတဲ့ အချက်နဲ့ ကျုပ်တို့ တောင်းဆိုထားတဲ့ စစ်လေ့ကျင့်ရေး အတွက်၊ ပြင်ဆင်မှုတွေ သိပ်နှောင့်နှေးနေတဲ့ အချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ သူနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်က အဖြစ် ပြောရလိမ့်မယ်။ ကျဆုံးတဲ့ ဒါမဟုတ်၊ ဒဏ်ရာရတဲ့ မျိုးချစ် ဗမာ့ တပ်မတော်သားများ အတွက် လျော်ကြေးပေးဖို့ ကိစ္စ၊ အဖက်ဖက်မှာ စစ်အတွေ့အကြုံ ရှိပြီး အရည်အချင်း ပြည့်ဝတဲ့ ဗြိတိသျှ အရာရှိတွေကို ဗမာ့ တပ်မတော်ထဲမှာ ခန့်ထားဖို့ စတဲ့ တခြား ကိစ္စတွေဟာ သူ့လူမျိုးရဲ့ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်မှုနဲ့ တရားမျှတစိတ် ရှိမှု အပေါ်မှာ မလိုလားအပ်တဲ့ ပြစ်တင်ဖွယ်ရာ အမှုမျိုး၊ သက်ရောက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ [ကန့်စာချုပ်](#)ပါ စည်းကမ်းချက်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စာထဲမှာသာ ထိန်းသိမ်း လိုက်နာတာ မဟုတ်စေဘဲ တကယ် သဘောအရပါ ထိန်းသိမ်း လိုက်နာဖို့ အတွက် အရေးယူ ဆောင်ရွက်ပါလို့ ဒီကနေပြီး သူ့ကို ပန်ကြားလိုက်ပါတယ်။ ဒီလို ပန်ကြားတဲ့ နည်းကို သုံးလိုက်ရတာဟာလဲ [ကန့်စာချုပ်](#) အတိုင်း အပြည့်အဝ ဖြစ်ပေါ်လာရေး အတွက် မြန်အောင် လုပ်ဖို့ဆိုရင် ဒီနည်းပဲ ရှိတယ်လို့ ထင်မြင်တဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ။ နောက်ပြီးတော့လဲ ဂျပန် စစ်တက္ကသိုလ် (လေ) က ပြန်ရောက်လာတဲ့ ဗမာ ကျောင်းသားတွေရဲ့ ပြဿနာကလဲ ရှိသေးတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ အလျဉ်းသင့်လို့ ပြောတာပါ။ ကဲ - ဗြိတိန်တွေရဲ့ ရိုးသားမှု ဆိုတဲ့ ပြဿနာကို ပြန်ကောက်ကြရအောင်။

မြန်မာပြည် အပေါ် ထားရှိတဲ့ ဗြိတိသျှ အစိုးရရဲ့ ရည်ရွယ်ချက် သဘောထားဟာ ရိုးသားပါတယ် ဆိုရင် ဒီဖီနိုပ်တဲ့ အရေးပေါ် ဥပဒေတွေ၊ ကာကွယ်ရေး အင်ဥပဒေ ဆိုတာတွေဟာ ဘာကြောင့် ရှိနေရသေးသလဲ။ လူထုကြိုက် မဟုတ်တဲ့၊ လူထု ကိုယ်စား မပြုတဲ့၊ အာဏာလဲ မရှိဘဲ ဘုရင်ခံ အမှုဆောင် ကောင်စီ အနေနဲ့ ဘာကြောင့် ရှိနေရသေးသလဲ။ အထွေထွေ ရွေးကောက်ပွဲ အတွက် ကြေညာဖို့ ကိစ္စဟာ ဘာကြောင့် ဒါလောက် နှောင့်နှေးနေရတာလဲ။ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဆန္ဒကို ဘာကြောင့် ဒါလောက်တောင် အဓိပ္ပါယ် ပျက်လောက်အောင် လုပ်နေရသလဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဆန္ဒဟာ ရှင်းလဲ ရှင်းတယ်။ ပွင့်လဲ ပွင့်လင်းတယ်။ ကျုပ်တို့ လိုချင်တာဟာ အမျိုးသား အစိုးရပဲ။ အဓိက နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းတွေကိုလဲ ကိုယ်စားပြုတဲ့ အစိုးရ ဖြစ်ရမယ်။ အသက် ၁၈ နှစ် ပြည့်သူတိုင်း မဲဆန္ဒ ပေးပိုင်ခွင့် ရှိတဲ့ လူတိုင်းလဲ မဲဆန္ဒ ပေးပိုင်ခွင့် ရှိမှုအပေါ် အခြေခံပြီး ကျင်းပမယ့် တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော် ရွေးကောက်ပွဲ ကာလအတွင်း ကာကွယ်ရေးနဲ့ နိုင်ငံခြားရေး အပါအဝင် ကိစ္စ အရပ်ရပ်မှာ အာဏာ အပြည့်အဝရှိတဲ့ အစိုးရလဲ ဖြစ်ရမယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ အမျိုးသား အစိုးရကို လိုချင်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီနည်းလမ်းကသာ မြန်မာပြည် ပြန်လည် ထူထောင်ရေး၊ ပြန်လည် တည်ဆောက်ရေး အတွက် လုပ်ဆောင်မယ့် တခုတည်းသော ထိရောက်တဲ့ နည်းလမ်း ဖြစ်လို့ပဲ။ ပဲကိုင် ဦးစီးအဖြစ် အမျိုးသား အစိုးရ မရှိရင် ယခု

အချိန်အထိ ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နေရတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေ အရ ဗြိတိသျှ အကျိုးစီးပွားတွေတောင် ထိပါး ခံနေရတာကို တွေ့ရတယ်။ နောက်ပြီးတော့လဲ ကျုပ်တို့ဟာ ဘယ်နိုင်ငံခြား အရင်းအနှီးကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငြင်းပယ်ဖို့ မရှိပါဘူး။ ပထမမြောက် ဖဆပလ ညီလာခံကြီးမှာ ချမှတ်ခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ စီးပွားရေး ပေါ်လစီနဲ့ လူမှုရေး ပေါ်လစီဟာ ရှင်းလင်း ပြတ်သား လှပါတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ စီးပွားရေး ပေါ်လစီ လူမှုရေး ပေါ်လစီတွေရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ထဲမှာ ဆိုရင် ပုဂ္ဂလိက လုပ်ငန်းကို အားပေးဖို့ ဆိုတဲ့ အချက်တရပ် ထည့်ထားတယ်။ ငွေစက္ကူနဲ့ ဘဏ္ဍာရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပေါ်လစီမှာ ပါတဲ့ အချက် တချက်ကတော့ "အမျိုးသား အကျိုးစီးပွားကို ထိပါးစေတဲ့ လိုက်လျောချက်မျိုး မပါဘဲ အသက်သာဆုံးသော ဈေးကွက်များမှ နိုင်ငံခြားငွေများ ချေးယူရန်" လို့ ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့လဲ စီးပွားရေး ကိစ္စများနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ညီလာခံ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖော်ပြထားတယ်။

(၁) မိမိ၏ အမျိုးသား ဆိုင်ရာ အခြေအနေနှင့် ကိုက်ညီသည့် လမ်းကြောင်း အတိုင်း ပြန်လည် တည်ဆောက်ချိန်မှ စ၍ မြန်မာပြည်သူနှင့် မြန်မာပြည်သူတို့ အတွက် စီးပွားရေး အရ မြင့်မားမှု ရှိလာစေရန် ဟူသော ရည်မှန်းချက် အရ အမြင်ဖြင့် မည်သည့် နိုင်ငံခြား အရင်းအနှီး ဖြစ်စေ၊ မည်သည့် နိုင်ငံခြား ကုမ္ပဏီ ဖြစ်စေ၊ မြန်မာပြည်၏ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေး နယ်ပယ်၊ စက်မှုလုပ်ငန်း နယ်ပယ် တို့၌ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်လိုပါက ၎င်းတို့ပိုင် အရင်းအနှီး၏ ၅၅ ရာခိုင်နှုန်းအား မြန်မာပြည်သူတို့က ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိစေရမည်။ ဤသို့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရှိခြင်းကို သဘောမတူပါက ၎င်းတို့အား ဝင်ရောက် လုပ်ခွင့် မပြုသင့်ဟု ဤညီလာခံက ယူဆကြောင်း။

(၂) အိန္ဒိယပြည် အနေဖြင့် ဗြိတိန်နှင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတို့သို့ ထရိတ် ကော်မရှင်နာများ (စီးပွားရေး အာဏာ လွှဲအပ်ခံရသော ကိုယ်စားလှယ်များ) စေလွှတ်ခွင့် ရရှိသကဲ့သို့ မြန်မာပြည် အနေဖြင့်လည်း အိန္ဒိယ ထရိတ် ကော်မရှင်နာများ အဆင့်အတန်းထက် မနိမ့်ကျသော မြန်မာ ထရိတ် ကော်မရှင်နာများ အိန္ဒိယ၊ ဗြိတိန်နှင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုတို့သို့ စေလွှတ်ခွင့် ရရှိသင့်သည်ဟု ဤညီလာခံက ယူဆကြောင်း။

အဲဒီတော့ ကျုပ်တို့ ချမှတ်ထားတဲ့ ပေါ်လစီမှာ ဒီလို ဖော်ပြထားလျက် သားနဲ့တောင် ဘုရင်ခံရဲ့ တကိုယ်တော် စိုးမိုး အုပ်ချုပ်မှုက သက်သေ အထင်အရှား ပြထားတဲ့ အတိုင်း ဗြိတိသျှ အစိုးရ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ ပြန်လည် ထူထောင်ရေး ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာကြောင့် သူတို့ကိုယ်တိုင် လုံးဝ တာဝန် ယူချင်နေတယ် ဆိုတာကို ကျုပ်တို့ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာပေါ့။ ကျုပ်တို့

အနေနဲ့ အကြိမ်ကြိမ် ကောက်ချက် ဆွဲတိုင်း ပေါ်ထွက်လာတဲ့ တခုတည်းသော ကောက်ချက်ကတော့ နောက်ထပ် တဖန် ဖြစ်ပေါ်လာဦးမယ့် နယ်ချဲ့ လွှမ်းမိုးမှု ပြဿနာသာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လဲ လုံးဝ လွတ်လပ်ရေး လိုချင်တယ်။ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့စနစ် ဘောင်အတွင်းမှာ ဆိုရင် ဘယ်လို အဆင့်အတန်းကို ပဲရရ မလိုချင်ဘူးလို့ ယခု ကျုပ်တို့ ပြောနေရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပြောတဲ့ အတွက် ကျုပ်တို့တတွေဟာ ဗြိတိသျှနဲ့ မိတ်ဆွေ မဖြစ်လိုဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး။ နှစ်ဦး နှစ်ဖက် အပြန်အလှန် အကျိုးရှိရှိ မရှိရှိ ဗြိတိသျှနဲ့ မပူးပေါင်း မဆောင်ရွက်လိုဘူးလို့လဲ မဆိုလိုပါဘူး။ ကျုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့ လုံးဝ လွတ်လပ်ခွင့်ကို အသိအမှတ် ပြုမယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဗြိတိသျှ ဓနသဟာယ အဖွဲ့ထဲ ဝင်ဖို့တောင် ချမှတ် ရွေးချယ်မယ်လို့ ကျုပ် ကြေညာထားပြီး ပါပြီ။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဗြိတိန်ပြည်နဲ့ ဗြိတိသျှ လူမျိုးတွေနဲ့ မိတ်ဆွေအဖြစ် ချစ်ကြည် ပြုစု ပျိုးထောင်လိုတဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေပါ သေးတယ်လို့ တခါထပ်ပီး ပြောရမှာပဲ။ ဒီသဘောထားကို ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား ထင်ရှားအောင် လုပ်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလို လုပ်ခဲ့တာဟာလဲ အမျိုးသား အစိုးရနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ ထားခဲ့တဲ့ သဘောထား အလျှင်း မပါစေတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ တောင်းဆိုချက်တွေ အရ ထင်ရှား နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမျိုးသား အစိုးရနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဘောထားကို လုံးလုံးလျားလျား စွန့်လိုက်တဲ့ အဓိပ္ပာယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘုရင်ခံရဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အရ အုပ်စိုးမှုဟာ ဥပဒေအရ ရှိနေပေမဲ့ ဒီအုပ်စိုးမှုကို အဆောင်အယောင် အနေနဲ့ ဒီမိုကရေစီ နည်းကျအောင် လုပ်ပေးရမယ်။ ဒီအုပ်စိုးမှု ကိုယ်တိုင်က ပြည်သူတွေ အတွက် တာဝန် ယူနိုင်စွမ်း ရှိရမယ်လို့သာ ကျုပ်တို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး ကာကွယ်ရေးနဲ့ နိုင်ငံခြားရေး ကိစ္စတွေ အပါအဝင် ကိစ္စ အားလုံးကို ဘုရင်ခံရဲ့ အမှုဆောင် ကောင်စီလက်သို့ လွှဲအပ် ပေးရမယ်။ တကယ်လို မြန်မာတွေ လက်ထဲကို ကာကွယ်ရေး ကိစ္စနဲ့ နိုင်ငံခြားရေး ကိစ္စ လွှဲအပ်ပေးတဲ့ နေရာမှာ မကျော်လွှားနိုင်တဲ့ အခက်အခဲတွေ ရှိနေမယ် ဆိုရင် (ရှိမယ်လို့တော့ ကျုပ်တို့ မမြင်ပါဘူး) တခြားကိစ္စ အားလုံးကို မြန်မာတွေ လက်ထဲ လွှဲအပ် ပေးရမယ်လို့သာ ကျုပ်တို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ တောင်းဆိုချက်တွေဟာ ရှင်းနေပါတယ်။ နောက်ပြီး ဘုရင်ခံရဲ့ မေတ္တာရပ်ခံချက် အရ ဖဆပလက ပုဂ္ဂိုလ် ဆယ်တစ်ဦးကို စာရင်း တင်ခဲ့တယ်။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ အဲဒီ အခါတုန်းက နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းကြီးတွေရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် အစစ်တွေ အဖြစ် တင်ပြခံသူတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါ့အပြင် ဘုရင်ခံက ရွေးချယ် လျာထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေလဲ ရှိတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ တရားဝင် သတင်းစာတွေ၊ ပေးစာတွေနဲ့ ထုတ်ပြန်ချက်တွေထဲမှာ ထပ်ပြန်တလဲလဲ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဲဒီ အကြောင်းပြချက်တွေ စောဒက တက်ချက်တွေ ရှိနေပါလျက်နဲ့ ဘုရင်ခံရဲ့ အမှုဆောင် (ဝန်ကြီးများ) ကောင်စီထဲမှာ ပါဖို့ အမည်သွင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနက် ၇ ဦးပဲ လက်ခံမယ် ဆိုတဲ့ ဘုရင်ခံရဲ့ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ကျုပ်တို့က

ပယ်ချတယ်လို့ ဆိုတာက တမျိုး၊ ကျုပ်တို့က ဝန်ကြီးနေရာ ၁၁ နေရာ လိုချင်တယ်လို့ ဆိုတာက တဖုံ၊ အဲဒီလို ကမ္ဘာက နားလည်အောင် ထပ်တလဲလဲ ပြောခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို အမှန်တရားကို ကန့်လန့်တိုက်ပြီး ပြောနေလို့ ဗြိတိန်ရဲ့ အကျိုးစီးပွား ဘက်ကရော၊ မြန်မာပြည်ရဲ့ အကျိုးစီးပွား ဘက်ကရော ဘယ်ဘက်ကကြည့်ကြည့် အခြေအနေဟာ ပြေလည် သွားနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာမှာ ဘုရင်ခံရဲ့ အမှုဆောင် ကောင်စီမှာ ပါဝင်ရေး ပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပေါ်လစီ အပေါ် မထင်ရှားတဲ့ အရင်းရှင် ပါတီတစ်ခုက အကြောင်းအချက် မခိုင်လုံဘဲ ဝေဖန်ထားတာကို ကြားဖြတ်ပြီး ဆွေးနွေးရ ပါလိမ့်မယ်။ ဒီဝေဖန်ချက်ဟာ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်ရဲ့ ခြေလှမ်းများနဲ့ တထပ်တည်းလိုပါပဲ။ ဒီပါတီကို ခေါင်းဆောင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အပေါ်မှာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ကြီးမားလှတဲ့ ပြည်သူ့ လူထုကြီးက သူ့ရဲ့ကောင်း တယောက် အဖြစ်နဲ့ရော၊ ခေါင်းဆောင် တယောက် အဖြစ်နဲ့ရော၊ မယူဆကြပေမယ့် နိုင်ငံခြား အရင်းရှင် တချို့ကတော့ သူ့ကို ပြည်ပမှာ မြှောက်လားပင့်လား လုပ်နေကြပါတယ်။ အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်ဟာ တဖက်က ဖဆပလဘက်ကို လက်လှမ်းထားပြီး နောက်လက် တဖက်ကိုတော့ ဘုရင်ခံဘက် ဆန့်တန်းထားတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ ယုန်နဲ့အတူ ပြေးပြီး အမဲလိုက်ခွေးတွေနဲ့ အတူ အမဲလိုက်ဖို့ မြှော်မှန်းနေတာ ဖြစ်တယ်။ ဘုရင်ခံနောက်ကို သူလိုက်သွားရင် ကျုပ်တို့က ဘယ်လိုမှ မအောက်မေ့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ သူ့စကား ကမ်းလှမ်းထားချက်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုတော့ဘူး ဆိုတာကတော့ သေချာ သွားတာပေါ့။ သူ့ကို အချောင်သမား တယောက်အဖြစ် ကျုပ်တို့ ရှုတ်ချ လိုက်ပါတယ်။

ကဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြည်တွင်း အခြေအနေနဲ့ ပတ်သက်လို့ အတော်ရှည်ရှည် ပြန်လည် သုံးသပ်ပြီးပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် ရှေ့မတိုး နောက်မဆုတ် ဖြစ်နေတဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေကို ကျော်လွှားဖို့နဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေး ပန်းတိုင်ဆီကို လျင်လျင်မြန်မြန် ချီတက်ဖို့ အတွက် ဘာတွေ လုပ်ကြမလဲ ဆိုတာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်ရဲ့ သဘောထား ဘယ်လို ရှိသလဲလို့ မေးချင် မေးကြပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်ရဲ့ သဘောထားကတော့ အရှင်းကလေးပါပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ သဘောထားကို လျှို့ဝှက်ထားလိုတဲ့ ဆန္ဒ လုံးလုံး မရှိလိုပါဘဲ။ ကျုပ်တို့ ကြေညာထားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေ၊ ရည်မှန်းချက်တွေကို လုပ်ကိုင်နိုင်ဖို့ ကျုပ်တို့ အတွက် တရားဝင် အခွင့်အရေးတွေ လမ်းဖွင့်ပေးမယ် ဆိုရင် အဲဒီ အခွင့်အရေးတွေကို ပထမဆုံး ကျုပ်တို့အနေနဲ့ အခြား ပြင်ဆင်စရာ ရှိတာတွေကို ဆောင်ရွက်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ဖြစ်ခဲ့ပြီးတဲ့ အတိုင်းပဲ အခု အခါမှာ ဆိုရင် ကျုပ်တို့တတွေဟာ ဥပဒေတွင်းနည်း သက်သက်နဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပန်းတိုင်ကို ရောက်နိုင်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေကြတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပဲ။ ကျုပ်တို့ရဲ့ လွတ်လပ်ရေး အတွက် ဥပဒေပ တိုက်ပွဲကိုလည်း လိုအပ်လာတယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့

ပြင်ဆင် ထားရလိမ့်မယ်။ ဒီလို ဥပဒေပ တိုက်ပွဲဟာ မရှောင်မလွှဲသာတဲ့ တိုက်ပွဲ ဖြစ်တယ်လို့တော့ အဓိပ္ပာယ် မသက်ရောက်ပါဘူး။ ဒီတိုက်ပွဲ ဖြစ်လာစေမည့် လမ်းကို ရွေးမလား၊ မဖြစ်စေမည့် လမ်းကို ရွေးမလား ဆိုတာဟာ ဗြိတိသျှတွေ အပေါ် တည်နေပါတယ်။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ဒီတခါထပ်ပြီး လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲ ပေါ်လာတယ် ဆိုရင်တော့ ဒီတိုက်ပွဲရဲ့ ပမာဏ အတိုင်းအဆ၊ ဒါမှမဟုတ် အကျယ်အဝန်းကို ကျုပ်အနေနဲ့ မြင်သာနိုင်စွမ်း လုံးလုံးရှိမှာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာကို ခုချိန်က စပြီး ကျုပ် တိတိလင်းလင်း ဝန်ခံရပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ယခုအထိ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ တွေ့ကြုံ ပြီးခဲ့တာတော့ ပိုပြီး ကြီးကျယ်လိမ့်မယ်၊ ပိုပြီး ပြင်းထန်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ပြောနိုင်ပါတယ်။ ဘက်စုံတဲ့ တိုက်ပွဲနဲ့ အတူ ရှေ့ကို ချီတက်ကြရလိမ့်မယ်။ ပန်းတိုင်ရောက်တဲ့ အထိ ဆောင်ကြဉ်း ကြရမယ်။ ဒါ့ကြောင့် ခုထက်ပို အနစ်နာခံကြဖို့ တယောက်မကျန် အသင့် ပြင်ဆင် ထားကြရမယ်။ ဒီလို တိုက်ပွဲမျိုး ဖြစ်လာခဲ့မယ် ဆိုရင် တကယ်လို့များ ဒီတိုက်ပွဲ အတွက် သူ့အနေနဲ့ အဆင်သင့် မဖြစ်သေးဘူးလို့ ထင်နေတယ် ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် နောက်ချန် နေရစ်ဖို့ ကျုပ် လိုလိုလားလား ခွင့်ပြုပါမယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ဆိုရင်တော့ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေး ပန်းတိုင်ဆီကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ချီတက် သွားလိုကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ လစ်ကြောင်း အတိုင်း မလိုက်ပါဘဲ ရိုးရိုးသားသား ဘေးထွက် သွားတာမျိုး ဆိုရင် အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ကျုပ်အနေနဲ့ သွေဖည်သွားတဲ့ လူရယ်လို့ ထင်မြင်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားတွေရဲ့ မျက်မှောက်မှာ ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ် ခံရအောင်လည်း လုပ်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလို ပြောတာကို ဦးစီး အဖွဲ့ဝင်များ သဘောတူလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ် ယုံကြည်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ လမ်းခွဲ သွားကြတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆက်သွယ် နောင်ဖွဲ့ထားမှုဟာ ဒီကိစ္စကြောင့် ကွဲပျက် သွားလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်။ နောင်အခါ ကျုပ်တို့ ပြန်လည် စည်းလုံးလာရမယ့် အချိန်မှာ တခါထပ်ပြီး လက်တွဲ ဆောင်ရွက် သွားကြရဦးမယ်လို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်။ ကဲ ဒီတိုက်ပွဲ ပြဿနာနဲ့ ပတ်သက်လို့ အယူအဆ မမှားရအောင် ကျုပ်ထပ်ပြီး ဆွေးနွေး ချင်ပါတယ်။

လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲဟာ ဘယ်ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဆောင်မလဲ။ ယခုလို အဆင့်မှာ တခုပြီး တခု ဆက်ကာ ဆက်ကာ အလျင်အမြန် ဖြစ်ပေါ် သွားစေမယ့် လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် အလုံးစုံကို ကြည့်ရှု စဉ်းစားဆင်ချင်ဖို့ ဆိုတာဟာ အင်မတန်ကို စောလွန်း နေပါတယ်။ မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်မှသာ မြင်ရမဲ့ စက္ကူဖြူ စီမံကိန်းရဲ့ အလားအလာတွေ ဆိုတဲ့ ဘုရင်ခံရဲ့ ဆင်ခြင် ယူဆပုံမျိုးနဲ့ တူနေပါလိမ့်မယ်။ တိုက်ပွဲ ပုံသဏ္ဍာန်ဟာ လူထုနဲ့ ချီပြီး အခွန် မပေးရေးတို့၊ လူထုနဲ့ ချီပြီး မှောက်တဲ့ သပိတ်တို့နဲ့ ပေါင်းစပ် တွဲဖက်လာတဲ့ လူထုနဲ့ ချီပြီး အာဏာ ဖိဆန်မှုဆိုတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ စစ်ပြိုင် အစိုးရ ထူထောင်တဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်လဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ယေဘုယျ

အနေနဲ့ ကြားဖူး ကြုံဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘဲ တခြား ပုံသဏ္ဍာန်တွေလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ တချိန်တည်းမှာ ပုံသဏ္ဍာန် တခုထက် ပိုပြီး တွဲဖက် ဖြစ်ပေါ်တာလဲ ရှိနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ တကယ့် အဖြစ်ကို လက်ခံသူတွေ၊ အမှန်တကယ် အညမည အမြင်နဲ့ ကြည့်သူတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုရင် ပြောပျောင်းမှု မရှိတဲ့ အယူအဆ၊ ဒါမှမဟုတ် လှုပ်ရှားမှု မရှိတဲ့ အယူအဆ တခုကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နှစ်ခုကိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ချမှတ် မထားနိုင်ပါဘူး။ အသက်ဝင် လှုပ်ရှားနေတဲ့ သေနင်္ဂဗျူဟာနဲ့ နည်းပရိယာယ်ရဲ့ လမ်းညွှန်မှုကို ခံယူ လုပ်ဆောင် သွားရပါလိမ့်မယ်။ တချို့လူတွေ လုပ်နေကြသလို 'ကျုပ်တို့ စစ်ပြိုင် အစိုးရ ထောင်မယ်' လို့ အော်နေတာဟာ အကျိုးမထူးပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ စစ်ပြိုင် အစိုးရပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်အခြေအနေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အကြံအစည် ထုတ်ရုံသက်သက်၊ ကြေညာရုံ သက်သက်နဲ့ ပေါ်မလာနိုင်ပါဘူး။ ဒါမှမဟုတ် အချောင်သမားလို့ ကျုပ်ပြောဆို ရည်ညွှန်းခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ် အနေနဲ့ တချိန်တုန်းက ဟိတ်ထုတ်ပြီး ကြေညာခဲ့တဲ့ ဗလာချီ ခြိမ်းချောက်မှုလို ဟာမျိုးနဲ့လဲ ပေါ်မလာနိုင်ပါဘူး။ စင်ပြိုင်မှာ ပြည်သူတွေရဲ့ ထောက်ခံ အားပေးမှုနဲ့ ကြီးထွားလာတာ၊ ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်လာတာ ဖြစ်ပါတယ်။ ပြည်သူတွေရဲ့ ထောက်ခံမှု မရဘဲနဲ့ စစ်ပြိုင် အစိုးရလို့ ဟစ်အော် နေတာမျိုးတွေဟာ ဘာလားတောင်တောင့်နဲ့ ပစ်တာပဲ ဖြစ်တယ်။ ပစ်တာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ကဲ - ဒါဖြင့် တိုက်ပွဲ ပေါ်လာတယ် ဆိုရင် တိုက်ပွဲဟာ အကြမ်းဖက်တဲ့ တိုက်ပွဲ ဖြစ်မလား။ ဒါမှမဟုတ် အကြမ်းမဖက်တဲ့ တိုက်ပွဲ ဖြစ်မလား။ ကျုပ်တို့ အလို့ဆိုရင်တော့ တိုက်ပွဲကို ငြိမ်းချမ်းစွာ ဆင်နွှဲတဲ့ တိုက်ပွဲဘောင် အတွင်းမှာပဲ ထားမယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ဟာ အကြမ်းဖက်တာတို့ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်တာတို့ကို လုံးလုံးလျားလျား မလိုလားလို့ပဲ။ (ဒါပေမဲ့ ဒီမလိုလားဘူး ဆိုတာဟာလဲ ကျုပ်တို့ ဘက်မှာသာ တာဝန် ရှိနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျန်တဖက်မှာလဲ တာဝန် ရှိနေပါတယ်။ ဘယ်လို အခါမျိုးမှာ ကျုပ်တို့ တိုက်ပွဲတရပ် ဆင်နွှဲရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်သင့်သလဲ။ ဒါဟာလဲ ကျန်တဖက်မှာ တာဝန် ရှိနေပါတယ်။) ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ပြန်မထိန်းနိုင်တဲ့ တိုက်ပွဲမျိုးကို အလောတကြီး မဆင်နွှဲသင့်ဘူး။ ဆင်နွှဲမယ်လဲ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဥပဒေဘောင်တွင်း အခွင့်အလမ်းတွေကို ထပ်မံပြီး အစွမ်းကုန်တဲ့ အထိ ကြိုးစား သုံးစွဲသွားမှာ ဖြစ်လို့ပဲ။ (တကယ်လို့ ကျန်တဖက်က ကျုပ်တို့ကို ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ပြီး လက်ဦးမှုရဖို့ အတွက် မဖြစ်မနေ လုပ်မယ်ဆိုရင် ဘာလုပ်ကြမလဲ။ ဒီလို ဆိုရင်တော့ ကျုပ်တို့ဟာလဲ ဒီအလားအလာ အတွက်အဆင်သင့်ပဲ။ ယာယီ ရှုပ်ထွေးမှု အနည်းအကျဉ်းတော့ ရှိချင် ရှိမယ်။ အနစ်နာ မခံထိုက်ဘဲ အနစ်နာ ခံရတာမျိုးလဲ အနည်းအကျဉ်း ရှိချင် ရှိမယ်။) ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ အဆိုးဆုံး အလားအလာ အပါအဝင် အလားအလာ မှန်သမျှရဲ့ ပမာဏကို ကြည့်ရှု ဆင်ခြင်ရပါလိမ့်မယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ အဆင်သင့် မဖြစ်ဘဲ ရှိနေမယ်တော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်။ (ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ထိုးစစ် စတင် မလုပ်မှာကတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ

ဆိုတော့ တခြားဟာတွေထက် ပိုပြီး ကျုပ်တို့ လိုလားတာကတော့ ငြိမ်းချမ်းရေးပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ငြိမ်းချမ်းရေးပဲ လိုချင်တယ်။ တခြား ဘာမှ မလိုချင်ဘူး။ ငြိမ်းချမ်းရေးပဲ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပန်းတိုင်ကို ချောချောမွေ့မွေ့နဲ့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ပဲ ရောက်လို့ကြပါတယ်။) နောက်ပြီးတော့လဲ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ရှောင်နိုင်စရာ အကြောင်းရှိမယ် ဆိုရင် ဗြိတိသျှ ပြည်သူတွေရဲ့ ရန်သူ ဖြစ်သွားမှာကို ရှောင်ချင်ပါတယ်။ ရန်သူ မဖြစ်လိုပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့တတွေဟာ အတွေးအခေါ် အားနည်းတယ်။ ဒါမှမဟုတ် တကယ့် အဖြစ်နဲ့ ကိုက်ညီအောင် မတွေးတတ်ဘူးလို့ မှားမှားယွင်းယွင်း ယူဆမှာကြောင့် ဖြစ်တယ်။ အခုဆိုရင် ကျုပ်အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေမှုကို မတတ်သာဘဲ ဖော်ပြ လိုက်ရတယ်။ ပြင်ဆင်မှုတွေ ပိုပြီးတောင် လုပ်ဖို့ လိုတယ် ဆိုတာကိုလဲ မတတ်သာဘဲ ဖော်ပြ လိုက်ရပါတယ်။

ဒီအတော အတွင်းမှာ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ဟာ အလုပ်သမား၊ တောင်သူ လယ်သမား၊ ကျောင်းဆရာများ စသည်တို့ရဲ့ ဒေသဆိုင်ရာ တိုက်ပွဲတိုင်းမှာ လှုပ်ရှား တက်ကြွစွာ စိတ်ဝင်စား နေမည်ဖြစ်ပြီး သူတို့ရဲ့ လောလောဆယ် လိုအပ်ချက်များ၊ ဆန္ဒများကို ရရှိအောင် ဖြစ်သမျှ ကူညီသွားမည် ဖြစ်တယ်။

ကျုပ်တို့ရဲ့ စည်းရုံးရေးနဲ့ လှုပ်ရှားမှု လုပ်ငန်းကိုလဲ ထပ်မံ အင်အားကြီးလာအောင် တည်တံ့ ခိုင်မြဲအောင် လုပ်ကြရလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ယာယီအားဖြင့် ချမှတ်ထားတဲ့ ဥပဒေ စည်းမျဉ်းတွေရဲ့ အကူအညီနဲ့သာ လုပ်ဆောင် နေခဲ့တဲ့ အတွက် ဇန်နဝါရီလမှာ ကျင်းပခဲ့တဲ့ ဖဆပလ ညီလာခံကြီးမှာ အမြဲတမ်း ဖြစ်တဲ့ ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ စည်းမျဉ်း ဥပဒေကို ချမှတ် ဆုံးဖြတ်ကြဖို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့လဲ ကျုပ်တို့တတွေဟာ အချိန်လှ လုပ်ခဲ့ရတဲ့ အတွက် ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချနိုင်တဲ့ အထိ မရောက်ခဲ့ကြဘူး။ ညီလာခံကြီးက အာဏာ အပ်ခဲ့တဲ့ အတိုင်း ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင် ပြန်လည် စဉ်းစား ပြင်ဆင် ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် ဒီဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေကို ဦးစီး အဖွဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ ယခု ထပ်မံ တင်ထားပါပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေ အမျိုးမျိုးကို စဉ်းစား ဝေဖန် ကြည့်ပြီးတဲ့နောက် ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဖဆပလ အဖွဲ့ဟာ ပါတီပေါင်းစုံ ပါဝင်တဲ့ အမျိုးသား တပ်ပေါင်းစု ဖြစ်တဲ့ မထင်ရှားတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်နဲ့ ပိုပြီး ခိုင်မာတဲ့ ရှင်းလင်းတဲ့ အခြေခံပေါ်မှာ ရပ်တည်သင့်တယ်။ တနည်းအားဖြင့် ဆိုရရင် အဖွဲ့ဝင် အနေနဲ့ တဦးချင်းရော၊ အစုလိုက်ရော၊ ပါဝင်တဲ့ တိကျတဲ့ လူထု အခြေခံပေါ်မှာ ရပ်တည် သင့်တယ်လို့ ထင်မြင်တယ်။ ဒီတော့ လူထု အနေနဲ့ အဖွဲ့ဝင် အဖြစ် ပါဝင်ခြင်း မရှိကြတဲ့ နိုင်ငံရေး ပါတီ အဖွဲ့အစည်းတွေ ဖဆပလ ထဲမှာ တည်ရှိ နေကြတာဟာ တိကျတဲ့ အမျိုးသား အဖွဲ့အစည်းကြီး၊ လူထုတွေရဲ့ အမျိုးသား အဖွဲ့အစည်းကြီး အဖြစ်

ဖဆပလရဲ့ ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်လာရေးနဲ့ မကိုက်ညီဘူးလို့ ထင်တယ်။ လူတွေရဲ့ အမျိုးသား အဖွဲ့အစည်းဟာ လက်ရှိ အချိန်မှာ ဆိုရင် မြန်မာပြည်မှာ လက်တွေ့လဲကျပြီး သမိုင်းရေးရာ အရလဲ လမ်းညွှန်ထားတဲ့ တခုတည်းသော အမျိုးသား တပ်ပေါင်းစုရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်မှန်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အခု ဦးစီးအဖွဲ့ အစည်းအဝေးမှာ တင်ပြထားတဲ့ ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေထဲမှာ ဆိုရင် နိုင်ငံရေး ပါတီတွေ ဝင်လာဖို့ ကျုပ်တို့ ပြဋ္ဌာန်း မထားဘူး။ တချိန်တည်းမှာလဲ နိုင်ငံရေး ပါတီတွေရဲ့ ပကတိ တည်ရှိနေမှုတွေ ဖျက်သိမ်း ပစ်ပါလို့ ဒီပါတီတွေကို အတင်း တောင်းဆိုဖို့ ဆိုတာဟာလဲ တကယ့် ဘဝနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ သဘောထား ဖြစ်တယ်လို့ ကျုပ်တို့ မထင်ပါဘူး။ ပါတီဝင်တွေဟာ တဦးချင်း အနေနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ တိုင်းရင်းသား လူမျိုး အဖွဲ့အစည်းဝင်တို့၊ အလုပ်သမား၊ တောင်သူ လယ်သမား စတဲ့ လူထု အဖွဲ့အစည်းဝင်တို့ အနေနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဖဆပလထဲ ဝင်လာကြ ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ လူထု အဖွဲ့အစည်းတွေကို ဖဆပလထဲမှာ အစုလိုက် အဖွဲ့လိုက် ဆက်သွယ် ပါဝင် စေတာဟာ ဒီအဖွဲ့အစည်းတွေ အနေနဲ့ လူထု အဖွဲ့အစည်းတွေ ဖြစ်လို့သာ မဟုတ်ပါဘူး မြန်မာပြည်ရဲ့ သမိုင်းဆိုင်ရာ အခြေအနေတွေကို ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ရမယ်လို့ ညွှန်ပြနေလို့လဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ဖဆပလ အဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေနဲ့ ပတ်သက်သမျှ ပြောရတာပဲ ဖြစ်တယ်။

ဖဆပလ အဖွဲ့ကြီးရဲ့ စည်းရုံးရေးကို တည်တံ့ ခိုင်မာအောင်နဲ့ အင်အား တောင့်တင်းအောင် တခြား ဘာတွေ လုပ်ဖို့ ရှိပါသေးသလဲ။ ဖဆပလ အဖွဲ့ကြီးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို ပိုပြီး ကျေပြန်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ဖို့ အတွက် ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ စီမံ ခန့်ခွဲရေး လုပ်ငန်းတွေနဲ့ တခြား လုပ်ငန်းတွေကို ချက်ခြင်းလက်ငင်း လေ့လာ သင်ကြားရမယ်။ ထူထောင်ရမယ်။ ဖဆပလ အဖွဲ့ရဲ့ ဌာနချုပ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ စေတနာ့ ဝန်ထမ်းများကို ဖိတ်ခေါ်တုံးက ဆိုရင် ညီလာခံ ကာလ အတွင်းမှာပဲ ပုဂ္ဂိုလ် အတော်များများဟာ တာဝန် ထမ်းဆောင်ဖို့ ရောက်လာ ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ သူတို့ရဲ့ လုပ်အားကို အကျိုး ဖြစ်ထွန်းအောင် အသုံးချနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ အခုဆိုရင် စေတနာ ဝန်ထမ်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ပိုမိုပြီး လိုနေပါတယ်။ ဌာနချုပ်မှာ ဆိုရင် ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရေတို စီမံကိန်း တရပ် ချမှတ် ထားလိုက်ပါပြီ။ ကျုပ်တို့ သဘောတော့ နယ်ဖဆပလတွေက လွှတ်လိုက်တဲ့ စေတနာ့ ဝန်ထမ်းတွေ၊ ဒါမှမဟုတ်၊ နယ်ဖဆပလတွေရဲ့ ထောက်ခံပြီး လွှတ်လိုက်တဲ့ စေတနာ့ ဝန်ထမ်းတွေကို စစ်ဆေးပြီးတဲ့နောက် လက်ခံထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို လိုအပ်တဲ့ သင်တန်းပေးပြီး အလုပ်သင် အဖြစ် ဆောင်ရွက်ဖို့ ဌာနချုပ်မှာ ထားဖို့ပါပဲ။ သင်တန်းချိန် ကုန်ဆုံးတဲ့ အခါမှာ သက်ဆိုင်ရာ နယ်ဖဆပလ အဖွဲ့တွေမှာ အတော်များများကို ပြန်လည် ခန့်အပ် နေရာ ချထားပေးပြီး အချို့ကိုတော့ ဌာနချုပ်မှာ ထပ်မံ သင်တန်း ပေးဦးမယ်။

သင်တန်းပေးတုံးမှာ ဌာနချုပ် အတွင်းရေးမှူး အဖွဲ့ကို အကူအညီ ပေးကြရ ပါလိမ့်မယ်။ ဒီလိုနဲ့ အလှည့်ကျအားဖြင့် ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို ထပ်မံ သင်တန်း ပိုအဆင့်မြင့်တဲ့ သင်တန်းတွေ ပေးရင်း တဖွဲ့ပြီး တဖွဲ့ သင်တန်းတွေကို ဆက်လုပ်သွားမယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဖဆပလ ဝန်ထမ်း လုပ်ငန်း အတွက် စေတနာ့ ဝန်ထမ်း ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ထပ်မံပြီး ဖိတ်ခေါ် လိုက်ပါတယ်။ ပိုများလာလေ ကောင်းလေပါပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ မိန့်ခွန်းမှာ အနည်းအကျဉ်း ထည့်သွင်း ပြောကြားခဲ့တဲ့ ဖဆပလ အနေနဲ့ လုပ်ကိုင်သွားမယ့် သမဝါယမ လုပ်ငန်း စတဲ့ အပြုသဘော လုပ်ငန်းတွေ ရှိနေတဲ့ အတွက်ကြောင့် နောက်ပြီး လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲ ဆက်လက် ဆင်နွှဲသွားဖို့ အကြောင်း ရှိတဲ့ အတွက်ကြောင့်လဲ ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ပိုပြီး အလိုရှိ နေပါတယ်။ တိုင်းပြည် အနှံ့အပြားမှာ သမဝါယမ လုပ်ငန်းတွေ ဆောင်ရွက်ဖို့ အချိန်သင့် နေပါပြီ။ လုံးလုံးလျားလျား လျော်ကန်နေပါပြီ။ ဒီလုပ်ငန်းဟာ ကျုပ်တို့ ပြည်သူတွေရဲ့ နှလုံးသားထဲကို ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်လိုစိတ်၊ စည်းစည်းလုံးလုံး နေထိုင် လုပ်ကိုင်လိုစိတ်တွေ သွင်းပေးပါလိမ့်မယ်။ ဒါတွင် မကသေးဘူး။ ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် သုံးစွဲတတ်မှု ကိုယ်ထူကိုယ်ထ လုပ်မှု၊ တီထွင် ဖန်တီး ကြိုးပမ်းတတ်မှုတွေ ရှိလာအောင်လဲ အားပေး အားမြှောက် ပြုပါလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ အရင်းအနှီး သိပ်ရှားပါး နေချိန်မှာ သမဝါယမ လုပ်ငန်းဟာ တိုင်းပြည်ရဲ့ သာယာဝပြောရေးကို မြှင့်တင်ပေးဖို့ အတွက် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်းပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း၊ အဆုံးမှာတော့ အရင်းအနှီးကို ဖန်တီးပေးတဲ့ နေရာဟာ လုပ်အားပဲ။ ဒို့ရဲ့ လုပ်အားပဲ ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းတွေကို ပြည်သူတွေဟာ အလုပ်လုပ်ရင်း သိလာ နားလည်လာမှာ ဖြစ်လို့ပါပဲ။ ဒီလို လုပ်ရင်းနဲ့ တချိန်တည်းမှာပဲ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ရန်ပုံငွေ ရှာတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်သွားမယ်။ စနစ်တကျ မှတ်ပုံတင်ရေး ဖြစ်တဲ့ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ ပြဿနာကို ပြေလည်အောင် ဆောင်ရွက်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီအလုပ်အပြင် ဒီဦးစီး အဖွဲ့ အစည်းအဝေးမှာပဲ အဖွဲ့ခွဲတွေ အများကြီး ထားပြီး လုပ်ငန်း တာဝန်တွေ အများကြီး လုပ်ဆောင် သွားရမယ်။ ပြန်လည် စည်းရုံးရေး ကော်မရှင် အဖွဲ့ တရပ်ကိုလဲ ချက်ခြင်း ဖွဲ့သင့်တယ်။ အစည်းအဝေး ပြီးဆုံးတာနဲ့ တပြိုင်နက် ကော်မရှင် အဖွဲ့တွေ အနေနဲ့ လုပ်သွားစရာ ရှိတဲ့ များပြားလှတဲ့ လုပ်ငန်း တာဝန်တွေကို တဆက်တည်း ဆောင်ရွက် သွားသင့်ပါတယ်။ ဒီကော်မရှင် အတွက် လွှဲအပ် ပေးရမယ့် စည်းကမ်းချက်တွေကို ဒီအစည်းအဝေးမှာပဲ စဉ်းစား သွားကြပါမယ်။ ဒီအစည်းအဝေး ကာလ အတွင်းမှာပဲ ကျုပ်တို့ရဲ့ စည်းရုံးရေးနဲ့ လုပ်ငန်း ကိုင်ငံရေးတွေ တိုးတက် ကောင်းမွန်လာဖို့ အတွက် ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ထပ်မံ ညွှန်ကြားနိုင် ပါလိမ့်မယ်။ လိုအပ်တဲ့ အကြံဉာဏ်များလဲ ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မြှော်လင့်ပါတယ်။

ရဲဘော်တို့၊ ဒါတွေဟာ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်တို့ ရှေ့မှောက်မှာ ရှိတဲ့ လုပ်ငန်း တာဝန်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါတွေကို လုပ်ဖို့ ပျက်ကွက်ဖို့ မဖြစ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီလုပ်ငန်း တာဝန်တွေကို လုပ်ဖို့ ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ပျက်ကွက်ကြတယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်၊ ကျုပ်တို့ လူမျိုးနဲ့ အထူးသဖြင့် ကျုပ်တို့ရဲ့ သမိုင်းအတွက် ဆောင်ရွက်ဖို့ ဝတ္တရား ပျက်ကွက်တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ ပြောသင်တာ ရှိသည့် အတိုင်းကို အကုန် ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျုပ်အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ကို ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကမ္ဘာကြီးကို ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဖုံးလား ကွယ်လား လုပ်စရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ နောက်ပြီးတော့လဲ ကျုပ်တို့မှာ လျှို့ဝှက်ထားစရာ ဘာမှ အကြောင်းမရှိဘူး ဆိုတာကို ခင်ဗျားတို့ရော ကျုပ်ရော သိကြပါတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ နောက်ဆုံး ချရပြရမယ့် အနိုင်ဖဲလဲ မရှိပါဘူး။ ရဲဘော်တို့ရဲ့ ခွင့်ပြုချက် အရ သဘောတူချက် အရ ကျုပ်အနေနဲ့ သက်ဆိုင်သူ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ထပ်လောင်း ပြောဆို ရပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ချစ်ကြည်ရေး အတွက် လက်ကမ်း နေဆဲပါပဲ။ လောလောဆယ် ပြဿနာရော ရေရှည် ပြဿနာရော နှစ်ရပ်စလုံးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြေလည်အောင် လုပ်လိုတဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေဆဲပါပဲ။ ဒီလို အချိန်မှာ ကျုပ်တို့ဟာ အသင့် ပြင်ဆင်ထားပြီးတဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး ဘောင်အတွင်းမှာ ရှိနေကြပါတယ်။

လက်ရှိ အခြေအနေနှင့် လုပ်ငန်း တာဝန်များ

". . . ဒါဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ညီညွတ်မှုနဲ့ စည်းရုံးမှု အပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် တွက်ဆနိုင်စွမ်း ရှိမှု အပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အင်အားနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ချို့တဲ့ချက်တွေကို အစဉ် သတိရှိရှိ သိရှိပြီး ကောင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်တို့ ရှေ့မှောက်မှာ ပေါ်ထွက်လာမယ့် အဲဒီ အဖြစ်တွေရဲ့ အလားအလာ မှန်သမျှ အတွက် အဆင်သင့် ပြင်ဆင် ထားနိုင်စွမ်း ရှိမှု အပေါ်မှာလဲ တည်နေတယ်။ . . . " . . . [၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် ကျင်းပသည့် ဖဆပလ ဦးစီးအဖွဲ့ အစည်းအဝေး၌ ပြောကြားသော ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း၏ "လက်ရှိ အခြေအနေနှင့် လုပ်ငန်း တာဝန်များ" မိန့်ခွန်းကို ဗိုလ်ချုပ် ကိုယ်တိုင် အင်္ဂလိပ်ဘာသာနဲ့ ရေးသားခဲ့တဲ့ 'Burma's Challenge' by Aung San ကို မောင်မြဦး မြန်မာပြန်ပြီး၊ ယမင်းစာပေက နိုင်ငံရေး စာပေ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၂၈၂) နဲ့ ပုံနှိပ် ဖြန့်ချိခဲ့တဲ့ 'မြန်မာ့ စိန်ခေါ်သံ' စာအုပ်ကနေ ပြန်လည် ကူးယူ လွှင့်တင် ပေးလိုက်တာ ဖြစ်ပါတယ်။]

အိန္ဒိယ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂျဝါဟာလာ နေရှူး (Jawaharlal Neru) နဲ့ မြန်မာ အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း။

(၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် ကျင်းပသည့် ဖဆပလ ဦးစီးအဖွဲ့ အစည်းအဝေး၌ ပြောကြားသော ဥက္ကဋ္ဌ မိန့်ခွန်း)

(၁) ပြည်သူများ၏ အခြေခံ တောင်းဆိုချက်များ

ရဲဘော်တို့

ကမ္ဘာ့ အဖြစ်အပျက်တွေနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး မြန်မာပြည်တွင်းမှာ တည်ရှိနေတဲ့ အခြေအနေကို ဆွေးနွေးဖို့ အတွက် ဒီနေ့မှာ ကျုပ်တို့တတွေ တခါထပ်ပြီး ဆုံကြရတာပါပဲ။ ကျုပ်တို့ နိုင်ငံရဲ့ အခြေခံ လိုလားချက်တွေဟာ ဘာလဲ ဆိုတာ ရဲဘော်တို့ ကောင်ကောင်းကြီး သိကြပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ဘာလဲ ဆိုတော့ ပထမ အချက်က တာဝန်ခံ ဒီမိုကရေစီ အစိုးရ အာဏာ အပြည့်အဝ အပ်နှင်းခံရတဲ့ နောက်ပြီး ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာ ရှိတဲ့ အဓိက နိုင်ငံရေး အသင်း အဖွဲ့တွေကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ ကြားဖြတ် အမျိုးသား အစိုးရတရပ် ဖွဲ့စည်းဖို့ဘဲ၊ ဒုတိယ အချက်ကတော့ အရွယ်ရောက် သူတိုင်း မဲဆန္ဒ ပေးခွင့်ရှိတဲ့ ရွေးကောက်ပွဲကြီး ကျင်းပပေးဖို့ပဲ။ တတိယ အနေနဲ့က အဲဒီလို တိုင်းပြည်က ရွေးကောက် တင်မြောက်လိုက်တဲ့ ကိုယ်စားလှယ်တွေ အနေနဲ့ နိုင်ငံခြားသား ကြီးကိုယ်ကို ကင်းလွတ်တဲ့ တိုင်းပြုပြည်ပြု လွှတ်တော်ကို ဖွဲ့စည်းရမယ် ဆိုတဲ့ အချက် ဖြစ်တယ်။ လွတ်လပ်တဲ့၊ အမှီခိုကင်းတဲ့၊ မြန်မာပြည် အတွက် ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ရေးဆွဲပြဋ္ဌာန်းဖို့ပဲ။ ဒါတွေဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ရှင်းလင်း လွယ်ကူတဲ့ တောင်းဆိုချက်၊ လိုလားချက်တွေ ဖြစ်ပါတယ်။

မြန်မာ ပြည်သူတွေက ဒီအခြေခံ တောင်းဆိုချက်တွေကို သဘောပေါက် နိုင်ကြရဲ့လား။ သိနိုင် ကြပါတယ်လို့ ကျုပ် ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ ညီညွတ်မှုနဲ့ စည်းရုံးမှု အပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို မှန်မှန်ကန်ကန် တွက်ဆနိုင်စွမ်း ရှိမှု အပေါ်မှာ တည်နေတယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အင်အားနဲ့ ကျုပ်တို့ရဲ့ ချို့တဲ့ချက်တွေကို အစဉ် သတိရှိရှိ သိရှိပြီး ကောင်းတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆိုးတာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကျုပ်တို့ ရှေ့မှောက်မှာ ပေါ်ထွက်လာမယ့် အဲဒီ အဖြစ်တွေရဲ့ အလားအလာ မှန်သမျှ အတွက် အဆင်သင့် ပြင်ဆင် ထားနိုင်စွမ်း ရှိမှု အပေါ်မှာလဲ တည်နေတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့က အားလျော်စွာ ဖြစ်လာတာပဲလို့ သဘော မထားဘဲ အမျိုးသားရေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နိုင်ငံတကာ အရေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကမ္ဘာပိုင်း အခြေအနေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကတ္တားပိုင်း အခြေအနေပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ အခြေအနေ တရပ်မှာ ရရှိလာတဲ့ ဘယ်အခွင့်အလမ်းမျိုးကို မဆို ကျုပ်တို့ အဖို့ အကျိုးရှိအောင် အသုံးချ သွားနိုင်စွမ်း ရှိရမယ် ဆိုတာဟာ သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး။ ဒီလိုမှပဲ ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ လုံးဝ အောင်မြင်နိုင်ရမယ်၊ အချိန်မီ အောင်မြင်နိုင်မယ်။ ကျုပ် မြင်တဲ့ အတိုင်း ဆိုရင်တော့ ပြည်တွင်း ပြည်ပ အခြေအနေ တရပ်လုံးဟာ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ နောက်ပြီး ဖြစ်ချင် ဖြစ်နိုင်တဲ့ အနေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာနဲ့ပဲ ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်း တာဝန်တွေ အောင်မြင်စွာ

လုပ်ဆောင်ဖို့ အတွက် အထောက်အပံ့ ပေးနိုင်မယ့် အခွင့်အလမ်း ရှိနေပါတယ်။ ကျုပ်အနေနဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့ လုပ်ငန်း တာဝန်တွေရဲ့ ပြဿနာတွေကို ယေဘုယျ အနေနဲ့ ပထမ ဆွေးနွေးပါမယ်။ အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲ ပြဿနာတွေကို အတိအကျ အနေနဲ့ ဆွေးနွေးပါမယ်။ ကဲ ပထမမှာတော့ နိုင်ငံတကာ အခြေအနေနဲ့ပဲ စကြပါမယ်။

(၂) နိုင်ငံတကာ အခြေအနေ

နိုင်ငံတကာ အခြေအနေကို ခွဲခြမ်း စိပ်ဖြာကြည့်ရာမှ အခွင့်အလမ်း သာနေတဲ့ အခြေအနေပိုင်းကို ပထမ ကြည့်ကြရအောင်။ အခု ပြောမှာတွေဟာ အရေးပါတဲ့ အခြေအနေ တချို့ ဖြစ်တယ်။ အဓိက ဖြစ်တဲ့ ဖက်ဆစ်နိုင်ငံ အားလုံး လုံးဝ ရှုံးနိမ့်သွားတဲ့ အချက် ဖက်ဆစ် ဝါဒ အပေါ် ဒီမိုကရေစီ နည်းကျတဲ့ အယူဝါဒဟာ လွှမ်းမိုး ကြီးမားစွာ အောင်မြင်တဲ့ အချက် ကမ္ဘာ တဝှမ်းလုံးမှာ လက်ျာ အကျွံဝါဒ အနေနဲ့ ယေဘုယျ သုတ်သင် ဖယ်ရှား ခံရတဲ့ အချက် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုနဲ့ ဆိုဗီယက် ဆိုရှယ်လစ် ပြည်ထောင်စု သမတနိုင်ငံတွေ ဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာ့ အင်အား အကြီးဆုံး ၂ နိုင်ငံ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်လျက် ရှိတဲ့ ပိုမို အင်အား ကြီးမားလာတဲ့ ကမ္ဘာ့ ကုလသမဂ္ဂကြီး ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အချက်၊ နောက်ပြီးတော့ ပြည်တွင်းစစ် မှောင်ထုကြီး လက်ရှိ အချိန်မှာ သန်းနေပေမယ့် တရုတ်ပြည် အနေနဲ့ ကမ္ဘာ့ ကုလသမဂ္ဂထဲမှာ ကြီးငါးကြီး နိုင်ငံ တနိုင်ငံ အခြေအနေကို တိုးတက် ရရှိလာတဲ့ အချက် အင်ဒိုနီးရှားမှာ လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားနေခြင်း၊ အင်ဒိုချိုင်းနားရဲ့ ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်ဆဲ လွတ်လပ်ရေး၊ ဖိလိပိုင်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေး၊ လွတ်လပ်တဲ့ အမှီအခိုကင်းတဲ့ အိန္ဒိယ ဖြစ်လာဖို့ ရှိခြင်း၊ (အိန္ဒိယပြည်မှာ ဗြိတိသျှ အစိုးရ လုပ်ဆောင်နေတဲ့ လက်ရှိ အစီအစဉ်တွေကို ရည်ညွှန်း ပြောဆိုတာ မဟုတ်ပါဘူး) မလေးယား အနေနဲ့ နိုင်ငံရေး နိုးကြားလာခြင်း၊ ယိုးဒယားမှာ နိပျို တိုးတက်တဲ့ ယိုးဒယားပါတီ တရပ် ပေါ်ထွက်လာခြင်း၊ ဂျော်ဒန် လွတ်လပ်ရေးကို မရှောင်မလွဲသဘဲ အသိအမှတ် ပြုရစေတဲ့ အရှေ့အလယ်ပိုင်း ဒေသရဲ့ အင်အား တိုးတက် ကြီးထွားနေတဲ့ အမျိုးသားရေး ဝါဒ၊ အီဂျစ်ပြည်ကို ကာလရှည်ကြာစွာ သိမ်းပိုက်ထားတဲ့ ဗြိတိသျှတပ်တွေ အီဂျစ်ပြည်မှ ဆုတ်ခွာသွားရခြင်း၊ ဆီးရီးယားနဲ့ ပါလက်စတိုင်းမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ အခြေအနေတွေ အစရှိတဲ့ တွေ့နိုင် မြင်နိုင်တဲ့ အာရှတိုက်ရဲ့ အင်အား နိုးကြား တိုးတက်လာပုံတွေ၊ နောက်ပြီး အရှေ့ဥရောပမှာ ဒီမိုကရေစီသစ် အောင်ပွဲတွေ ဆင်နေခြင်း၊ အနောက် ဥရောပမှာ သမ္မတနိုင်ငံတွေ ထွန်းကားလာနေခြင်း၊ ဗြိတိန်မှာ လေဘာပါတီ အောင်ပွဲခံခြင်း၊ အာဖရိကတိုက်ရဲ့ တိုးတက်လာတဲ့ ဒီမိုကရေစီ ထွန်းကားမှု၊ ဗြိတိသျှ ဒီမီယံ တိုင်းပြည်တွေ၊ အထူးသဖြင့် ဩစတြေးလျ တိုင်းပြည်ရဲ့ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက် လွတ်လပ်ရေး အစရှိတဲ့ တွေ့နိုင် မြင်နိုင်တဲ့ ကမ္ဘာ့ ပြည်သူတွေရဲ့ ဒီမိုကရေစီ ထွန်းကားရေး ကြိုးပမ်း နေပုံတွေ၊ မြန်မာပြည်ရဲ့

အရေးကို တစတစ ကမ္ဘာ့ သိအောင် လုပ်နေပုံတွေ၊ နိုင်ငံတကာ အရေးကိစ္စတွေမှာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံရဲ့ တိုးတက်ရေး ပါလာနေတဲ့ အင်အားနဲ့ အနေအထား၊ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုရဲ့ ဆယ်နှစ်ချက် နိုင်ငံခြားရေး ပေါ်လစီ အစရှိတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ နိုင်ငံတကာ အခြေအနေအရ အခွင့်အလမ်း သာစေတဲ့ အချက်အလက်တွေ အဖြစ် တည်ရှိ နေပါတယ်။

ကဲ အခွင့် မသာစေတဲ့ လက်ကို ကြည့်ကြရအောင်။ ဖက်ဆစ် စပိန်ပြည် ရှိနေတယ်။ မော်စလေရဲ့ ဖက်ဆစ်အဖွဲ့ ဗြိတိန်ပြည်မှာ ရှိနေတယ်။ လောဘာ နယ်ချဲ့သမားတွေ ဗြိတိန်ပြည်မှာ ရှိနေတယ်။ ကူမင်တန် လက်ျာဂိုဏ်းသားတွေ ရှိနေတယ်။ အိန္ဒိယနဲ့ မြန်မာပြည်တို့မှာ အိန္ဒိယ အရင်းရှင်တွေ ရှိနေတယ်။ နိုင်ငံတကာ အရေးကိစ္စနှင့် ကိုလိုနီဆိုင်ရာ အရေးကိစ္စတွေမှာ ဖောက်ပြန်ရေးသမားတွေနဲ့ ခပ်ပြောင်ပြောင် ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ဖက်ဆစ် ဝါဒီတွေကို ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့ စနစ်နဲ့ အပေါင်းအပါတွေက အားပေးအားမြှောက် ပြုနေတယ်။ နိုင်ငံတကာ အရင်းရှင် လက်ဝါးကြီးအုပ် အဖွဲ့ကြီးများဖြစ်တဲ့ ထရပ်စ်တွေ ဆက်လက် တည်ရှိနေတယ်။ နယ်ပယ်အလိုက် လက်ဝါးကြီးအုပ် အဖွဲ့ကြီးများ ဖြစ်တဲ့ ထရပ်စ်နဲ့ ကွန်ဘိုင်း ဆိုတဲ့ အဖွဲ့သစ်တွေ ပေါ်ပေါက်နေတယ်။ နိုင်ငံတကာဝါဒနဲ့ ဖြန့်ဖြူးရေး လုပ်ငန်းတွေဟာ အဲဒီအဖွဲ့တွေ လက်ထဲမှာ ရှိနေတယ်။ နောက်ပြီး အင်အားချင်း အချိန်အဆ ညီမျှမှုနဲ့ သြဇာ လွှမ်းမိုးမှု နယ်ပယ်တွေ စတဲ့ အာဏာနိုင်ငံရေး ဆိုတဲ့ နည်းဟောင်းဟာ ပြန်ပေါ်နေတယ်။ ကမ္ဘာ့ရဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ အစိတ်အပိုင်း အနေနဲ့ အကဲဖြတ်လို့ မရနိုင်အောင် မိမိရဲ့ အင်အားချိနဲ့ကို ယာယီ ဖုံးကွယ်ထားနိုင်တဲ့ ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့စနစ်ရဲ့ ကာယ ဆိုရာ လက္ခဏာ၊ ကိုလိုနီတပိုင်း တိုင်းပြည်များ ဆက်လက် တည်ရှိနေတယ်။ တရုတ်ပြည်မှာ မညီမညွတ်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ အိန္ဒိယပြည်မှာ ဟိန္ဒူ-မူစလင် မညီမညွတ် ဖြစ်နေတယ်။ ယိုးဒယားမှာ ဒီမိုကရေစီ တင်းပြည့် ကျပ်ပြည့် မရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ တစုံတရာသော ဗမာ ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် ယိုးဒယားမှာ ရှိနေတယ်။ ယိုးဒယားနဲ့ အရှေ့တောင် အာရှမှာ ဗြိတိသျှ စက်ပုန်း ခုတ်မှု ရှိနေတယ်။ အင်ဒိုနီးရှား အတွက် အပြုသဘောရှိတဲ့ နိုင်ငံတကာ အထောက်အကူ မရှိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ မလေးယားမှာ ပုံသဏ္ဍာန် ကင်းမဲ့တဲ့ လူမျိုးရေး ပြဿနာ ပေါ်နေတယ်။ ပါလက်စတိုင်းမှာ အတော်ကို ဖြေရှင်းလို့ မရတဲ့ အခြေအနေ ရှိတဲ့အထိ၊ အရှေ့အလယ်ပိုင်း ဒေသမှာ ဖောက်ပြန်ရေးသမားတွေ ခေါင်းထောင်နေဆဲ ဖြစ်တယ်။ နိုင်ငံတကာ အရေးကိစ္စများမှာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ဝင်ပါမလားနိုင်အောင် ကြံစည် လုပ်ကိုင် နေကြတယ်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှာ ဖျက်ဆီးလို့ မရနိုင်တဲ့ နိုင်ငံခြားရေးဌာနနဲ့ ဆိုဗီယက် ဆန့်ကျင်ရေး ရေတပ် ရှိနေတယ်။ အဖိနှိပ်ခံ၊ အချယ်လှယ်ခံ ပြည်သူတွေ (တခါတရံ မိမိတို့၏ ပြည်သူများပင်လျှင် အပါအဝင်) ရဲ့ သဘာဝကျတဲ့၊ တရားမှန်ကန်တဲ့ ပုန်ကန်

တော်လှန်မှုတွေကို နှိမ်နင်းဖို့ အတွက် အဓိကအားဖြင့် အိန္ဒိယ တပ်သားတွေ၊ အာဖရိက တပ်သားတွေ အနေနဲ့ အသုံးချခံရတဲ့ အထိ၊ ကမ္ဘာ့ အဖိနှိပ်ခံ အချယ်လှယ်ခံ ပြည်သူတွေ အချင်းချင်းဟာ ခဏခဏ ဆက်သွယ်မှု၊ အပြုသဘော ဆက်သွယ်မှုမရှိကြဘူး။ မျှတညီညွတ်တဲ့ အကျိုးတူပေါ်လစီလဲ မရှိကြဘူး။ ဒါတွေအားလုံးဟာ ဖက်ဆစ်အန္တရာယ် အကြွင်းအကျန်တွေရှိနေတယ် ဆိုတဲ့အချက်ကို ဖော်ပြနေတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါတွေဟာ နိုင်ငံတကာ အခြေအနေရဲ့ အခွင့်မသာတဲ့ လက္ခဏာသွင်ပြင်များကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်။

ကမ္ဘာ့ ဆက်ဆံရေး နယ်ပယ်မှာ ဆိုရင် တဖက်က ဆိုဗီယက်ယူနီယံနဲ့ အခြားတဖက်က အင်္ဂလိပ် အမေရိကန်တို့ဟာ သဘောထားချင်း မတူဘဲ မဋိပက္ခ ဖြစ်မှုတွေ ပိုတိုးနေတယ်။ အာရှတိုက်မှာ ဆိုရင် တရုတ်ပြည်နဲ့ အရှေ့အလယ်ပိုင်း ဒေသဟာ အပြင်းထန်ဆုံး နေရာတွေပဲ။ မြန်မာပြည် အပါအဝင် အရှေ့တောင် အာရှနဲ့ အိန္ဒိယတို့ဟာလဲ တန်းတူ လိုက်နေတယ်။ အရေးတယူ ဦးစားပေးခံရတဲ့ နေရာတွေပဲ။ တကယ်လို့သာ တတိယကမ္ဘာစစ် ဖြစ်လာပြီး အာရှတိုက်ဟာ အထူးသဖြင့် တရုတ်ပြည်ဟာ စစ်စတင်ရာနဲ့ အဓိက စစ်မြေပြင် ဖြစ်လာမယ်ဆိုရင် ကျုပ်အဖို့ အံ့ဩစရာ ရှိမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အာရှတိုက် ဒါမှမဟုတ် အထူးသဖြင့် တရုတ်ပြည်ဟာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးရဲ့ အစ ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒီတခါ ဆိုရင်တော့ စစ်စတင်တဲ့ နေရာသာဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အဓိက စစ်မြေပြင်တောင် ဖြစ်ချင် ဖြစ်လာလိမ့်မည်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အာရှတိုက်မှာရော၊ တောင်အာဖရိကနဲ့ တောင်အမေရိက တိုက်မှာရော အထူးသဖြင့် ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပိုင်ဆိုင်လာနေတဲ့ အာရှတိုက်မှာ ဆိုရင် နောက်ပြီးတော့ အာရှတိုက်ရဲ့ ရှုပ်ထွေးတဲ့ ပထဝီဆိုင်ရာ နိုင်ငံရေး (ပထဝီဆိုင်ရာ အနေအထားရဲ့ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံနေရတဲ့ အာရှတိုက် နိုင်ငံရေး) ထဲမှာ တနည်းမဟုတ် တနည်းနဲ့ ထွေးလုံးရစ်ပတ် ပါဝင်နေကြရာ ဖြစ်တဲ့ အာရှတိုက်မှာ ဆိုရင် တနိုင်ငံနဲ့ တနိုင်ငံ ခြေထိုးတာတွေ အပြိုင်အဆိုင် ကြကြတာတွေနဲ့ တိုက်ပွဲတွေဟာ ပိုပြီး စိတ်အားသန်စရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ပိုပြီး ပြင်းထန် ထက်မြက် လာလိမ့်မယ်။ ဒီလိုနဲ့ တတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ဖို့ လမ်းခင်း ပေးလိမ့်မယ်။ (ဒါပေမဲ့ တတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးဟာ မရှောင်မလွှဲသာဘဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ မဆိုလိုပါဘူး။ အခုရက် အနည်းငယ် အတွင်းမှာ တရုတ်ပြည်မှ ရောက်လာတဲ့ ဆိုဝါးတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတဲ့ သတင်းတွေနဲ့ရော၊ သဘောထား တချို့နဲ့ပါ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ ဖီလာ ဖြစ်နေတယ်။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တိုက်ကြမယ့် စစ်ပွဲမျိုးဟာ တော်တော်နဲ့ ဖြစ်လာမယ် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ကျုပ်အိုင်အာမာ ယူဆတယ်။ အနုမြူဓာတ်အားကို လက်ကိုင်ပြုပြီး စားနပ်ရိက္ခာနဲ့ စီးပွားရေးကို လက်ကိုင်ပြုပြီး ပုတ်ခတ်တာကို လက်သုံးလုပ်ပြီး၊ တနိုင်ငံနှင့် တနိုင်ငံ သံတမန်နည်း အရ ဆက်ဆံခြင်း အားဖြင့် ယေဘုယျ အနေနဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေး အတွက် သစ်လွင်ပြီး

အဓိပ္ပါယ် ပိုလေးနက်တဲ့ နိုင်ငံရေး ပရိယာယ်တွေ၊ စည်းရုံး သိမ်းသွင်းမှုတွေသာ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်အိုင်အမာ ယူဆနေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ကြိုတင် နိမိတ်ဖတ်နိုင်တဲ့ လူရယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ နိုင်ငံတကာ အရေး ကိစ္စတွေမှာ ဒီအတိုင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့လဲ အာမ မခံနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အဖို့ မြင်နိုင်တဲ့ ဟာကတော့ ဒီသဘောပဲ ဖြစ်ပါတယ်။)

ကျုပ်အထင် ပြောရရင်တော့ အရှေ့အလယ်ပိုင်း ဒေသ၊ ဥရောပတိုက်နဲ့ အရှေ့ဖျား ဒေသတွေမှာ သက်ဆိုင်ရာ ဩဇာနယ်ပယ် ခွဲဝေယူဖို့အတွက် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနဲ့ အင်္ဂလိပ် - အမေရိကန် နိုင်ငံကြီးတွေဟာ အရှေ့တောင် အာရှကို စိုးမိုးဖို့ အတွက် အင်္ဂလိပ် - အမေရိကန် ပူးတွဲဂိုဏ်းရဲ့ လုံသွား ဖြစ်ပုံရတယ်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကတော့ သိလျက်နဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် မသိလို့ပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်တန်းမှာပဲ ရှိနေတယ်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ အခုအခါမှာ ဆိုရင် အကြမ်းအားဖြင့်တော့ ကမ္ဘာကြီးဟာ အဓိက ဂိုဏ်းကြီး နှစ်ဂိုဏ်း အဖြစ် ကွဲနေရတယ်။ တဖက်မှ လွတ်လပ်ရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီရေး အင်အားစုတွေ၊ နောက်တဖက်မှာ လွတ်လပ်ရေး ဆန့်ကျင်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီ ဆန့်ကျင်တဲ့ ဖောက်ပြန်ရေး အင်အားစုရယ်လို့ ကွဲနေတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကမ္ဘာ့သစ် အတွက် အင်အားစုနဲ့ ကမ္ဘာ့ဟောင်း အတွက် အင်အားစု ကွဲနေကြတယ်။ စကားအဖြစ် ဆိုရရင် ယေဘုယျ ပြောဆိုနေကြတဲ့ အတိုင်း ကွန်မြူနစ်ဝါဒနဲ့ ဒီမိုကရေစီ ကွဲနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမိုကရေစီသစ်နဲ့ ဒီမိုကရေစီဟောင်း ကွဲနေတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကွန်မြူနစ် ရှုဒေါင့်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကွန်မြူနစ် မဟုတ်တဲ့ ရှုဒေါင့်ကပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ရှုဒေါင့်ကပဲ ကြည့်ကြည့်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်ဒေသမှာမှ ကွန်မြူနစ် စနစ်ကို အောင်မြင်စွာ ထူထောင်နိုင်တဲ့ အလားအလာ လောလောဆယ် အနေနဲ့ မရှိသေးလို့ပဲ။ ပြိုင်ဘက်ပါတီ အဖွဲ့အစည်းတွေ မရှိဘဲ တခုတည်းသော အာဏာရ ပါတီဖြစ်တဲ့ ကွန်မြူနစ် ပါတီ ရှိရာ ဆိုဗီယက် ယူနီယံမှာတောင် ကွန်မြူနစ်တွေ ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံချက် အရ ကွန်မြူနစ် စနစ်သို့ ချီတက်ရေးရဲ့ ပထမမူလ အဆင့်ကိုသာ အောင်မြင် ရရှိ နေပါသေးတယ်။ ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါမှာ ကွန်မြူနစ် စနစ် ဖွံ့ဖြိုးလာနိုင်မယ်၊ လာလိမ့်မယ် ဆိုတာကိုလဲ သူတို့ တိတိကျကျ ကြိုတင် မပြောနိုင်ကြသေးပါဘူး။ ကျော်ကြားတဲ့ တရုတ် ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင် မော်စီတုန်းရဲ့ ရေးသားချက်ကို ကိုးကား ဖော်ပြပါမယ်။ ဆိုရှယ်လစ် စနစ် (ကွန်မြူနစ်စနစ် မဟုတ်သေးဘူး) ကို ဒီမိုကရေစီမှ တဆင့်သာလျှင် ရရှိနိုင်ပေမည်။ ဤအချက်သည် မငြင်းနိုင်သော **မာ့က်စ်ဝါဒ၏ လက်သုံး စကားပင် ဖြစ်သည်** (လေးနက်စေလိုသဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းက စာလုံးမဲများဖြင့် ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်) တရုတ်ပြည်တွင် ဒီမိုကရေစီ အရေးအတွက် တိုက်ပွဲ ကာလသည် အလွန် ရှည်လျားလိမ့်မည် အတိုချုပ် အားဖြင့် ဆိုရလျှင် ခန့်ရှင်သစ် သဘောသဘာဝ ရှိသော

ဒီမိုကရေစီ တော်လှန်ရေး မပါဘဲ ယင်းတော်လှန်ရေးကို ဖြတ်သန်းသွားခြင်း မပြုဘဲ၊ ယနေ့ တရုတ်ပြည်၏ ကိုလိုနီတိုင်း ပဒေသရာဇ်တိုင်း အပျက်အစီးများ အကြားတွင် ဆိုရှယ်လစ် စနစ်ကို ထူထောင်ရန် ဆိုသည်မှာ စိတ်ကူးယဉ် အိပ်မက်သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကွန်မြူနစ် (ကွန်မြူနစ် ပါတီရဲ့ နာမည်ကို တရုတ်လို ခေါ်တာ) အနေဖြင့် အရင်းရှင် စနစ်ကို ညှာတာ ထောက်ထားခြင်း ပြုရုံသာမက၊ အရင်းရှင် စနစ် ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်မှုကို တကယ်အားဖြင့် အားပေး မြှင့်တင်နေခြင်းမှာ အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ပါသနည်း ဟူသော အချက်ကို အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် နားမလည်နိုင်ဘဲ ရှိနေကြပေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ကျွန်ုပ်တို့က ဤသို့သာ ပြောဆိုမည် ဖြစ်ပေသည်။ နိုင်ငံခြား နယ်ချဲ့ စနစ်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပဒေသရာဇ် စနစ်တို့၏ ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ်မှုကို ပယ်ဖျက်၍ ထိုနေရာ၌ အရင်းရှင် စနစ် ဖြစ်ပေါ်မှုနှင့် အစားထိုးခြင်းသည် ရှေ့တက်လှမ်းမှု တရပ် ဖြစ်ရုံ သာမက လိုအပ်သော ခြေလှမ်းလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤခြေလှမ်းသည် ဓနရှင်များကိုသာ မက၊ အရင်းမဲ့များကိုပါ ကောင်းကျိုး ပြုပေလိမ့်မည်။ တရုတ်ပြည် အနေဖြင့် မလိုလားသည့် အရာမှာ အလွန် အင်အားနည်းနေသည့် တိုင်းရင်းသား အရင်းရှင် စနစ် မဟုတ်ဘဲ၊ နိုင်ငံခြား နယ်ချဲ့ စနစ်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပဒေသရာဇ် စနစ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။) အဲဒီတော့ အခု ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံး ဝါဒရေးရာ တိုက်ပွဲ ဆင်နေတာဟာ ကွန်မြူနစ် ဝါဒနဲ့ ဒီမိုကရေစီ မဟုတ်ဘဲ ကျုပ်ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း ဒီမိုကရေစီသစ်နဲ့ ဒီမိုကရေစီဟောင်းပဲ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရှင်းနေပါတယ်။ ဒီဝါဒရေးရာ တိုက်ပွဲဟာ မူလ အနေနဲ့ ရုပ်ဝတ္ထု ဆိုင်ရာ အကျိုးစီးပွား အချင်းချင်း တိုက်ပွဲကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ။ တဆင့်ခံ အနေနဲ့ အချင်းချင်း သိရှိမှုနဲ့ နားလည်မှု ကင်းမဲ့ခြင်းရဲ့ အကျိုးတရား အဖြစ် ပေါ်လာတာပဲ။

အဓိက ဂိုဏ်းနှစ်ဂိုဏ်း အဖြစ် ကမ္ဘာကြီးကို အကြမ်းအားဖြင့် အခုလို ခွဲခြားလိုက်တဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒီနေရာမှာ အသေးစိတ် ထပ်ပြီး စစ်ဆေး ကြည့်ရလိမ့်မယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အခုအချိန်က စပြီး ဘယ်နေရာ၊ ဘယ်အချိန်မှာ မဆို ဒီလိုချည်းပဲ ရှိလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ ရှင်းလင်း ရိုးသားတဲ့ အယူအဆကို ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ အလွယ်တကူ မခံယူသင့်လို့ဘဲ။ ကမ္ဘာတဝှမ်းလုံးမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ နယ်ပယ် အလိုက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ လူမျိုး အလိုက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်ကိစ္စ အနေနဲ့ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒီအရိုးခံဖြစ်တဲ့ ဒါမှမဟုတ် လိုတာထက် ပိုပြီး အရိုးခံ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်တဲ့ နေရာချထားပုံမျိုးကို ဖြစ်စေ ပြန်လည် နေရာချထားပုံကို ဖြစ်စေ နှောင့်နှေးအောင် လုပ်နေတဲ့၊ လမ်းလွဲသွားအောင် လုပ်နေတဲ့၊ ရိုက်ချိုး ဖျက်ဆီးနေတဲ့ ပြင်းထန်အောင် လုပ်နေတဲ့၊ စွက်ဖက်နိုင်တဲ့ အင်အားစုတွေနဲ့ စွက်ဖက်နိုင်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေတွေဟာ အတော်များများ ရှိနေကြတယ်။ ရှိလဲ ရှိနေကြလိမ့်ဦးမယ်လို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်။ ယခုအခါမှာ ဂိုဏ်းကြီး နှစ်ဂိုဏ်းဆိုတဲ့ အရိုးခံဖြစ်ပြီး တညီတည်း

ဖြစ်နေတဲ့ ပုံကားချပ် အဖြစ် ကမ္ဘာကြီးကို မြင်ကြမယ် ဆိုရင် အညမညနည်း မကျရုံသာမက အချက်အလက် အနေနဲ့လဲ မမှန်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ခြွင်းချက် ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိတဲ့ ဆိုဗီယက် ယူနီယံကလွဲရင် ဘယ်တိုင်းပြည်မှာဆို အနည်းဆုံး တိုင်းပြည် နှစ်မျိုး နှစ်စား ရှိနေပြီး တမျိုးတစားက သမိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ရေး အင်အားစုတွေကို ရှေ့တက်လှမ်းဖို့ အထောက်အပံ့ ပြုနေတယ်။ ကျန်တမျိုး တစားကတော့ သမိုင်းဆိုင်ရာ တိုးတက်ရေး အင်အားစုတွေကို ဟန့်တားပြီး နှေးကွေးအောင် လုပ်နေတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျုပ်တို့ လျစ်လျူရှု မထားနိုင်လိုဘဲ။ နယ်ချဲ့သမားတွေအနေနဲ့ အမျိုးသားရေး အရံအတားတွေကို ဖြတ်တောက် ရှင်းလင်းပစ်ပြီး တလုံးတစည်းတည်း ဖြစ်အောင် လုပ်လိုတဲ့ လက္ခဏာ ရှိနေပေမယ့်၊ ဒီနယ်ချဲ့သမားတွေထဲမှာ အခက်အခဲတွေ၊ ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်မှုတွေ တွန့်ဆုတ်မှုတွေ အများအပြား ရှိနေတယ်။ အချင်းချင်း တဦးနဲ့ တဦးလဲ ဒီအတိုင်း ဖြစ်နေတယ် ဆိုတဲ့ အရေးကြီးတဲ့ အချက်ကိုလဲ ကျုပ်တို့ လျစ်လျူရှုလို့ မရနိုင်ဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် သူတို့တတွေဟာ သူတို့ တိုင်းပြည် အသီးသီးရဲ့ အကျိုးစီးပွားထက် နည်ချဲ့ လူတန်းစားရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို ပိုအာရုံ စိုက်တယ်လို့ ပြောင်ထ မပြောရဲကြပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အထူးသဖြင့် သူတို့ဟာ အနုမြူ အင်အားလောက် ပြင်းထန်တဲ့ ပြည်သူ့ ဒေါသ၊ ဒါမှမဟုတ် ပြည်သူ့ တီထွင် ဖန်တီးရေး ကြိုးပမ်းမှုတွေရဲ့ မရေမတွက်နိုင်အောင်၊ မတိုင်းဆနိုင်တဲ့ အလားအလာတွေနဲ့ အကျိုးတရားတွေရဲ့ ရှေ့မှောက်မှာ အထိတ်တလန့်နဲ့ ကြောက်နူး တုန်နေကြလို့ပဲ။ တကမ္ဘာလုံးမှာ ရှိတဲ့ အနုမြူပုံးတွေရဲ့ အကျိုး သက်ရောက်မှုတွေဟာ ဒီပြည်သူ့ ဒေါသ၊ ဒါမှမဟုတ်၊ ပြည်သူတွေရဲ့ တီထွင် ဖန်တီးတဲ့ ကြိုးပမ်းမှုတွေကို မယှဉ်နိုင်ပါဘူး။ တနည်းအားဖြင့်တော့ ဒီနယ်ချဲ့သမားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ပြည်သူ့ အသီးသီးနဲ့ ကမ္ဘာ့ ပြည်သူတွေကို ကြောက်ရွံ့ကြတယ်။ ခပ်ပြောင်ပြောင် ထွက်လာပြီး သူတို့ရဲ့ သွင်ပြင် လက္ခဏာကို မပြရဲကြပါဘူး။ ဒီလို အကျပ်အတည်း ကာလမှာ တချို့ နယ်ချဲ့သမားတွေဟာ ဆိုရင် ကိုယ့်တိုင်းပြည်မှာရော၊ ကိုယ့်ပိုင်နက် ဒေသတွေမှာရော၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာပါ ဖြစ်ပေါ်လာနေ၊ တိုးတက်လာနေတဲ့ ဒီမိုကရေစီ အင်အားစုတွေကို တနည်းတဖုံနဲ့ လက်နက်ချ အညံ့ခံ လိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နယ်ချဲ့သမား အများစုကတော့ ရှုံးတာကို ဝန်မခံကြသေးပါဘူး။ သူတို့တတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ကစားနည်းဟောင်းကြီး ဖြစ်တဲ့ တူတူပုန်းတန်း ကစားနည်းကို အသုံးပြုကြည့်ဖို့ ကြိုးစားချင် နေကြတယ်။ တချို့ နယ်ချဲ့သမားတွေကတော့ ခပ်မာမာပဲ။ တိုးတက်နေတဲ့ သမိုင်းရဲ့ အင်အားစုတွေကို အဖက်ဖက်ကနေပြီး အပြုတိုက်ပစ် လိုက်ကြတယ်။ ဒီလို စွန့်စားမယ် ဆိုရင် သူတို့ပဲ ပျက်စီး သွားလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ တကယ်တန်း ဖြစ်လာမယ့် အလားအလာကို ရင်ဆိုင် ဝံ့ကြတယ်။ အဲဒီတော့ တခါထပ်ပြီး ကမ္ဘာ့ နယ်ချဲ့ဂိုဏ်း အကြောင်း အကြမ်းသဘော ပြောရမယ် ဆိုရင် ဒီဂိုဏ်းအတွင်းမှာ သုံးမျိုး

သုံးစား ရှိတယ်။ လစ်ဘရယ်လ် အမျိုးအစား၊ ကျင်လည် ပါးနပ်တဲ့ အမျိုးအစားနဲ့ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဂမူးရှူးထိုး အမျိုးအစားတွေပဲ။

ဒီတော့ ကမ္ဘာကြီးကို ဂိုဏ်းကြီး နှစ်ဂိုဏ်း ဖြစ်လာအောင် လုပ်နေဆဲ ဖြစ်တဲ့ နေရာ ချထားမှုဟာ တက်လိုက်၊ ကျလိုက်၊ ရှေ့တိုး နောက်ငင်ဖြစ်လိုက်၊ အချင်းချင်း ချုပ်ထားလိုက်၊ လွှတ်ထားလိုက် ဖြစ်နေတာကို ကျုပ်တို့ တွေ့ကြရလိမ့်မယ်။ ဒီလို ဖြစ်ပေါ် နေမှုတွေဟာ အင်မတန် ရှည်လျားတဲ့ ဖြစ်စဉ်တရပ် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ တနေရာနဲ့ တနေရာ၊ တချိန်နဲ့ တချိန် မတူဘဲ ရှိကြလိမ့်မယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဖိနှိပ်တဲ့ ဂိုဏ်းနဲ့ အဖိနှိပ်ခံ ဂိုဏ်းရယ်လို့ ကမ္ဘာကြီး အနေနဲ့ ဂိုဏ်းကြီး နှစ်ဂိုဏ်း အဖြစ် အလွယ်တကူ မြင်နိုင်လောက်တဲ့ အရိုးခံကျကျနဲ့ အခြေခံကျကျ ကွဲမသွားခင်မှာ နိုင်ငံတကာ သဘောအလိုက်၊ နယ်ပယ် သဘောအလိုက်၊ လူမျိုးဆိုင်ရာ အစုအဝေး သဘောအလိုက်၊ ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်မှုတွေ အများကြီး ရှိနေမယ်လို့ ကျုပ်တို့ မြှော်မှန်း ထားရမယ်။ အဲဒီလို အမြင်မျိုးအရ ကျုပ်တို့တတွေဟာ သမိုင်းတလျှောက်မှာ ရယူသင့်တဲ့ နေရာကို ရယူဖို့၊ မှန်တဲ့ဘက်မှာ ရှိဖို့၊ သတိမူမိ ကြရလိမ့်မယ်။ တချိန်တည်းမှာလဲ မလိုအပ်တဲ့ အကျဉ်းအကြပ်တွေ အများကြီး တွေ့စေနိုင်တဲ့ ပျော့ပြောင်းမှု မရှိတဲ့၊ မလှုပ်သွား မယှက်သာတဲ့ အနေအထားမျိုးကို ပြန်ပြင်လို့ မရတဲ့ အထိ ရောက်မသွားအောင် လုပ်ကြရမယ်။

ဒီ ကမ္ဘာနဲ့ ချိတ် ပဋိပက္ခကို နောက်ဆုံးမှာ ဘယ်လို ဖြေရှင်းကြမလဲ၊ ဒီကိစ္စဟာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှ တိတိကျကျ ကြိုတင် အတတ်မဟောနိုင်တဲ့ အနာဂတ်ရဲ့ အဝန်းအဝိုင်းမှာပဲ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့လဲ ဖြစ်လာနိုင်မယ့် တချို့ လမ်းကြောင်းတွေကိုတော့ အကဲခတ်နိုင်ပါတယ်။ မြှော်မှန်း ကြည့်ရင်လဲ မြင်သာနိုင်ပါတယ်။

(ကျုပ်မြင်သလောက် ပြောရရင်တော့ ဟိုတပြောက် ဒီတပြောက် အနေနဲ့ ထင်ရှားတဲ့ ဆုံးရှုံး နှစ်နာမူ တချို့တလေ ရှိပေမဲ့ နိုင်ငံတကာ အခြေအနေ တရပ်လုံးကတော့ ကျုပ်တို့ အဖို့ အခွင့်အလမ်း သာနေစေတုန်းပါပဲ။) စစ်ဟာ အထူးသဖြင့် ခေတ်သစ်စစ်ဟာ တိတိကျကျ ဆိုရရင် ဒီပြီးခဲ့တဲ့ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိတဲ့ များပြားလှတဲ့ လူတွေကို ပညာပေးလိုက်ပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ စစ်ရဲ့ ပြာပုံတွေထဲက ထွက်လာပြီးတဲ့နောက် နယ်ချဲ့ စနစ်ဟာ အသက်ရှင် နေသေးတယ်။ ဒါဟာ သံသယ ရှိစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အကြီးအကျယ် အားနည်း သွားတယ်။ နောက်ပြီး ဗြိတိန်နဲ့ အမေရိကတိုက်တို့ရဲ့ ပြည်သူတွေ အပါအဝင် ကမ္ဘာ့ ပြည်သူ အပေါင်းရဲ့ ဒီမိုကရေစီ ထွန်းကားစေတဲ့ စိတ်ဓာတ်ဟာ အကြီးအကျယ် ဖြစ်ပွား ပေါ်ထွက်လာနေပြီ ဖြစ်တယ်။ နယ်ချဲ့ စနစ်အဖို့ ခေတ်ကုန် လာနေပါပြီ။

ဒါပေမဲ့ (ဒီ - ဒါပေမဲ့ ဆိုတာဟာ အတော်ကြီးမားတဲ့ ဒါပေမဲ့) ပဲ ထင်တိုင်းလဲ မဖြစ်ဘူး။ လွဲချင်လဲ လွဲတတ်ပါတယ်။ နယ်ချဲ့ စနစ်ဟာ လုံးလုံးလျားလျား အပြီးအပိုင် အရေးနိမ့် သွားသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ နယ်ချဲ့စနစ် အနည်းဆုံး ပုံပန်း လက္ခဏာ အနေနဲ့ အင်အား ရှိနေသေးတယ်။ (နောက်ပြီး နယ်ချဲ့ စနစ်ဟာ အလွယ်တကူ လက်နက်ချ အရှုံးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူကို မတိုက်ဘဲနဲ့လဲ အရှုံးပေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ နယ်ချဲ့စနစ်ဟာ သူ တည်မြဲရေး အတွက် နောက်ဆုံး မြေကတုတ်အချို့ ဇွဲကောင်းကောင်းနဲ့ ဆွဲပြီး တိုက်လိမ့်မယ်။ အသက်ငင်နေတဲ့ အထိ တိုက်လိမ့်မည်။) ကဲ ဒါဖြင့် နယ်ချဲ့စနစ်ရဲ့ သေနင်္ဂဗျူဟာနှင့် နည်းပရိယာယ်တွေဟာ ဘာဖြစ်မလဲ။ တိုးတက်လာနေတဲ့ ကမ္ဘာ့ ဒီမိုကရေစီသစ်ကို ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ မြှော်မှန်းထားပါသလား။ မထားတာ အမှန်ပါပဲ။ နယ်ချဲ့ဂိုဏ်းထဲမှာ ရှိတဲ့ ဂျိုးကပ်နေတဲ့ တချို့ နယ်ချဲ့သမားတွေကသာ ဒီလို စိတ်ကူးမျိုး အတိုင်း စခန်း သွားကြလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ နယ်ချဲ့သမား အတော်များများကတော့ ဒီလိုလုပ်ဖို့ မမြှော်မှန်းကြဘူး။ ဒီလမ်းကြောင်း အရ အနိုင်ယူဖို့ မမြှော်မှန်းကြဘူးလို့ ကျုပ် ယုံကြည်တယ်။ ဒါဖြင့်ရင် နယ်ချဲ့စနစ်ရဲ့ တကယ့် ရည်မှန်းချက်နဲ့ အဓိက ရည်မှန်းချက်က ဘာလဲ၊ အဓိက ရည်မှန်းချက်ကတော့ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်း ကာကွယ်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ရှေးက ရှိမြဲအတိုင်း မပျောက်မပျက် ထိန်းသိမ်းထားဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ ကမ္ဘာ့ လွှမ်းမိုးရေးကို ဆက်လက် ရှည်လျားအောင် လုပ်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဂမူးရှူးထိုး အကျဆုံး၊ သွေးထွက်သံယို အဖြစ် ဆုံးစစ်၊ သေခြင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရမယ့် စစ်မျိုးကို တိုက်ရတဲ့ အထိ ဒီကမ္ဘာကြီးမှ လုံးဝ ကွယ်ပျောက် မသွားဖို့ အတွက် နယ်ချဲ့စနစ် အနေနဲ့ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ခုခံ ကာကွယ်ဖို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ နယ်ချဲ့စနစ်ဟာ ကမ္ဘာကြီးကို ဆက်လက် လွှမ်းမိုး နေသေးရေး ဆိုတဲ့ မြှော်မှန်းချက်ကို သဘောကျ လက်ခံနေတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဝါဒဖြန့်ချိရေး လက်နက်ဖြစ်တဲ့ အကြီးဆုံး လက်နက်ကို လက်ဝယ် ရရှိထားလို့ပဲ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ လက်နက်ကို ကိုင်ပြီး ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ကြီးမားတဲ့ အစိတ်အပိုင်းနဲ့ သူရဲ့ တိုင်းသူ ပြည်သားတွေကို ယာယီအားဖြင့် အနည်းဆုံး အနေနဲ့ တစုံတရာ ကာလ အထိ လမ်းမှား လိုက်မိအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ နယ်ချဲ့စနစ်က မြှော်လင့်ထားလို့ပဲ။ အနုမြူနဲ့ အကြပ်ကိုင်တာတို့ကို လုပ်မယ်။ တဆက်တည်းမှာပဲ ကမ္ဘာ့ အရပ်ရပ်မှာ ရှိကြတဲ့ ဖောက်ပြန်ရေးသမားတွေ၊ သတ္တိ မရှိတဲ့ လူတွေ၊ တွေဝေ ယိမ်းယိုင်နေတဲ့ အစိတ်အပိုင်းတွေ၊ အထူးထူးသော တိုင်းရင်းသား အရင်းရှင်တွေနဲ့ အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ အရင်းရှင်တွေရဲ့ ဂိုဏ်းအတွင်းမှာ ရှိတဲ့ မဟာမိတ် အသစ်တွေ ပိုများလာအောင် ရှာဖွေတာတွေ လုပ်မယ်။ ဒီလို လုပ်တဲ့အတွက် ကာလ အပိုင်းအခြား အနေနဲ့ အားထားစရာ အင်အားသစ်တွေ ထပ်ပြီး ရလာမယ်လို့ နယ်ချဲ့စနစ်က မြှော်မှန်းထားပြန်တယ်။ အထူးသဖြင့် ဖြစ်နိုင်တဲ့ နေရာဆိုရင် ဘယ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် သွေးခွဲ အုပ်ချုပ်တဲ့ နည်းဟောင်းကြီးကိုပဲ ပြန်သုံးဖို့

မြော်မှန်းထားတယ်။ ဒီလိုနည်းနဲ့ ပုံသဏ္ဍာန် အမျိုးမျိုးကို ဆောင်ပြီး သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်း ကာကွယ်ထားဖို့ မြော်မှန်းထားတယ်။ ပုံသဏ္ဍာန် အနေနဲ့ အနည်းအကျဉ်းတော့ လစ်ဘရယ်လ် ဖြစ်လာမယ်။ ဒါပေမဲ့ နယ်ချဲ့စနစ်ရဲ့ အခြေခံကျတဲ့ ဒါမဟုတ်၊ မရှိမဖြစ် အရေးကြီးတဲ့ အကျိုးစီးပွားနဲ့ အနေအထားကို ထိခိုက်စေမဲ့ အတိုင်းအတာ အထိတော့ လစ်ဘရယ်လ် ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ (နယ်ချဲ့စနစ် အနေနဲ့ ကျဆုံး ကွယ်ပျောက်သွားဖို့ လောလောဆယ် အလားအလာကို ရင်ဆိုင်ရချိန် မရောက်သေးဘူး ဆိုရင်တော့ အနည်းဆုံး အဲဒီ အချိန် မရောက်မီ အထိ နယ်ချဲ့စနစ်ရဲ့ အခြေခံ အကျိုးစီးပွားနဲ့ အနေအထား ကိစ္စ အတွက် ကြီးမားတဲ့ စစ်ရေး တိုက်ပွဲဟာ ရှိလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့ သတိပြု မှတ်သားဖို့တော့ နယ်ချဲ့ စနစ်ဟာ ကွယ်ပျောက်စရာ ရှိရင် အားကြီး မာန်တက် ခုခံ တိုက်ခိုက်ပြီးမှ ကွယ်ပျောက်သွားမှာ ဖြစ်တယ်။ ခုချိန်ဟာ နယ်ချဲ့စနစ် အနေနဲ့ ချက်ခြင်း လက်ငင်း သေဘေးနဲ့ ခြိမ်းချောက် ခံနေရတာ မဟုတ်သေးဘူး ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ကမ္ဘာကြီးကို ဆက်လက် စိုးမိုးရေး အတွက် ကြီးကျယ်တဲ့ စစ်ရေးတိုက်ပွဲကို နယ်ချဲ့စနစ်က မဆင်နွှဲဘဲ နေလိမ့်မယ် ဆိုတယ် ဘာကြောင့်လဲ) ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဆင်နွှဲနိုင်တဲ့ အခြေအနေမှာ မရှိလို့ပဲ။ အပြင်ပမ်း အနေနဲ့ စီးပွားရေး အရ အင်အား ရှိတယ်လို့ ဆိုရတဲ့ တိုင်အောင် (ကျုပ် ဆိုနေတာက အထူးသဖြင့် ဗြိတိသျှ နယ်ချဲ့စနစ်ကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ယေဘုယျ အားဖြင့် နယ်ချဲ့စနစ်ကို ပြောနေတာပဲ ဖြစ်တယ်) အခု အခါမှာ နယ်ချဲ့စနစ်ဟာ စစ်ပြီးကာလရဲ့ အတိုက်အခံ ဖြစ်မှုတွေ၊ ကိုက်ညီအောင် မညှိနိုင်မှုတွေ၊ အံ့ချော်မှုတွေ အစရှိတဲ့ ဖြေရှင်း မရနိုင်တဲ့ ဝဲဂယက်ထဲ ကျနေတယ်။ နယ်ချဲ့စနစ်ဟာ အမှန်အားဖြင့် ဆိုရရင် စီးပွားရေးအရ သေနေရတဲ့ အကြားမှာ လူးလွန့် အသက်ရှင် နေရတယ်။ တနည်းဆိုရရင် ချူချာနေတဲ့ ဘဝမှာ ရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အထူးသဖြင့် အဆုံးစွန် ပြောရရင် သူတိုင်းပြည်တွင်းမှာ ရှိတဲ့ ပြည်သူတွေနဲ့ ကမ္ဘာ့ ပြည်သူတွေဟာ သူတို့ အကြီးကျယ်ဆုံး အဆီးအတား ပြုနေကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ပြည်သူတွေဟာ ယခုအခါမှာ စစ်ကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ပြီး စစ်ကို ငြီးငွေ့နေကြလို့ဘဲ။ အပြိုင်အဆိုင် ရန်ပြုတာကို ငြီးငွေ့နေကြလို့ဘဲ။ ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုချင်ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးရမယ်ဆိုရင် ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ရယူချင် နေကြလို့ပဲ။ ကမ္ဘာ့ဟောင်းကို ထိန်းသိမ်းထားဖို့ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘဲ သူတို့ကို အကျိုး ဖြစ်ထွန်းစေမယ့် ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကို လူလူသူသူ ပြန်ဖြစ်အောင် မြှော်လင့်ချက် ပေးနိုင်မယ့် ကမ္ဘာ့ဟောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သွေးထွက်သံယို မဖြစ်လိုကြလို့ပဲ။ ဒီတော့ အနုမြူ ဓာတ်အား အစရှိသည်တို့ကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိပေမဲ့ နယ်ချဲ့စနစ်ဟာ မိမိ တည်မြဲဖို့ အတွက် ကြီးမားတဲ့ စစ်ရေး တိုက်ပွဲကို မဆင်နိုင်ဘူး။ ဆင်မှာလဲ မဟုတ်ဘူး။ နယ်ချဲ့စနစ်ဟာ အထက်က ဖော်ပြခဲ့တဲ့ အထူးထူးသော ပရိယာယ်တွေနဲ့ တိုင်းပြည် အချင်းချင်း ဆက်ဆံ ပြောဆိုမှု ပုံသဏ္ဍာန်တွေ အရ ဆောင်ရွက် သွားနိုင်စွမ်း ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို

လိမ်လည်နေတဲ့ ဘဝင်မြင့်မှု အပေါ်မှာ အဓိက အားဖြင့် မြှော်လင့် အားကိုး ပြုနေတယ်။ တနည်းဆိုရင် တတိယ ကမ္ဘာစစ်ဖြစ်လာဖို့ မသေချာပါဘူး။ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် အဝေးကြီး ဝေးပါသေးတယ်။

ဒါပေမဲ့ သမိုင်းကတော့ နယ်ချဲ့စနစ်ကို ဒဏ်ခတ်လိုက်ပါပြီ။ နယ်ချဲ့စနစ်ရဲ့ ကံကြမ္မာကို မပြုပြင်သာ မပြောင်းလဲသာအောင် ချိတ်တံဆိပ် ခတ်နှိပ် လိုက်ပါပြီ။ ဒီအလားအလာကို ဆင်ခြင်မိတဲ့ အတွက် (လောလောဆယ် ဖြစ်မယ့် အလားအလာတော့ မဟုတ်ဘူး) နယ်ချဲ့သမားဟာ ကြောက်နူး တုန်နေရတယ်။ သွေးလေ ချောက်ချားလာတယ်။ တခါတခါ မတွေးတော မဆင်ခြင်နိုင်အောင် ဖြစ်ပြီး မိုက်မဲမှုတွေ ကျူးလွန်လာတယ်။ အားလွန်ပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် မထိန်းနိုင် ဖြစ်လာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့အလွန်ကြောက်လန့် စိုးရွံ့နေတဲ့ သူ့ဇာတ်သိမ်းရမယ့် အချိန်ကို မြန်ဆန်အောင် လုပ်နေတာ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါဟာ ပုံကားချပ်ရဲ့ မျက်နှာတဘက်သာ ဖြစ်တယ်။ တခြားဘက်မှာတော့ တိုးတက်လာနေတဲ့ တိုက်ပွဲဝင် ကြိုးပမ်းနေတဲ့ ကမ္ဘာ့ ဒီမိုကရေစီသစ် တွေဟာလဲ အမှားလုပ်နေကြတယ်။ တခါတခါ ကြီးမားတဲ့ အမှားတွေကိုလဲ လုပ်နေကြတယ်။ ဒါဟာ သူတို့ကို နယ်ချဲ့စနစ် အလစ်ဝင်ဖမ်းနိုင်အောင် အခွင့်အလမ်း ဖန်တီး ပေးနေတာဘဲ။ ဒီလိုနဲ့ နယ်ချဲ့စနစ်ဟာ တည်ငြိမ်မှု၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်မချွတ်ယွင်းမှုကို ပြန်ရလာတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ နယ်ချဲ့စနစ်ဟာ သူ့ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်ရဲ့ ကြီးမားတဲ့ အစိတ်အပိုင်းကို ဆက်လက်ကိုင်ထားနိုင်သေးတာကို တွေ့ရတယ်။ များမကြာခင်က ဆိုရင် ကမ္ဘာမှာရော၊ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်မှာရော လက်လွတ် ဆုံးရှုံးသွားရတဲ့ အခြေအမြစ်နဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ အချို့ကို နယ်ချဲ့စနစ် အနေနဲ့ ပြန်ရအောင် လုပ်နိုင်စွမ်း အနည်းအကျဉ်း ရှိလာခဲ့တယ်။

ယေဘုယျ အားဖြင့် ဒါဟာ အစဉ်ပြောင်းလဲနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ကျယ်ပြန့်တဲ့ ပုံကားချပ်ကြီးက ကျုပ်တို့ရဲ့ မျက်မှောက်မှာ ယခု ဖွင့်ချ ပြလိုက်တဲ့ အလားအလာတွေပဲ ဖြစ်တယ်။ ဟိုတပြောက် ဒီတပြောက် ဆွပေးမှု၊ ဖောက်ဖျက်မှုတွေ အနည်းအကျဉ်း ရှိနေတဲ့ တိုင်အောင် ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်နေမယ့် ကမ္ဘာ့ ငြိမ်းချမ်းရေးရဲ့ အလားအလာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အပြည်ပြည် ဆိုင်ရာ တိုးတက် ကောင်းမွန်မှုနဲ့ အမျိုးသားရေးရာ တိုးတက် ကောင်းမွန်မှုကို အောင်မြင် ရရှိစေမယ့် ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရာ ငြိမ်းချမ်းရေး အလားအလာတွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုရင် နယ်ချဲ့ စနစ်ဟာ စစ်နဲ့ ခြိမ်းချောက်ချင် ခြိမ်းချောက်နိုင်တယ် ဆိုပေမဲ့ သူ့တာဝန်ယူ နေရတဲ့ ပြည်တွင်း ပြည်ပ ပြဿနာတွေဟာ ပြည့်လျှမ်းနေတဲ့ အပြင် အထက်က ကျုပ် တင်ပြခဲ့တဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေကလဲ ရှိနေတဲ့ အတွက် အထွေထွေ ထိုးစစ်ကို ဆင်နိုင်မှာ မဟုတ်လို့ဘဲ။ ဆင်မှာလဲ မဟုတ်လို့ဘဲ။ (ယခု အခါမှာ ဆိုရင် ဒီမိုကရေစီသစ်တွေ အဖို့

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အကြောင်း ညီညီညွတ်ညွတ်နဲ့လျင်လျင်မြန်မြန်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းစွာ ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်ဖို့ ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိနေတယ်။ ဒီမိုကရေစီသစ်တွေ အဖို့ မိုက်မဲတဲ့ အမှားအယွင်းတွေ မကျူးလွန်မိရင် ဘယ်နည်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ရှုံးနိမ့်စရာ မရှိပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ပြည်တွင်း ပြည်ပ နိုင်ငံရေး စည်းရုံးရေး အခြေအနေတွေဟာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြည့်ဝတဲ့ ဒါမှမဟုတ်၊ လျင်မြန်တဲ့ အောင်ပွဲတွေကို ရနိုင်စွမ်း အခြေခံများ ဖြစ်ပြီး၊ တကယ်လို့ဒီလို အောင်ပွဲတွေကို ရနိုင်စွမ်း မရှိသေးတဲ့ တိုင်အောင် အရေးနိမ့်မှုကို ရှောင်တိမ်းနိုင်မှာ ဖြစ်လို့ပဲ။ အရေးနိမ့်မှုကို ရှောင်နိုင် မရှောင်နိုင် ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ တခြားသူ အပေါ် မတည်ဘဲ ကိုယ့်အပေါ်မှာသာ တည်လို့ပဲ ဖြစ်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိခြင်း ဆိုတာဟာ ဖြစ်ရန်ရှိခြင်း မဟုတ်ဘူး။ သူ့ဘာသာ သူတကယ် ဖြစ်လာဖို့ သေချာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိခြင်း အပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မြှော်မှန်းချက်ကို အခြေပြုနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ အောင်ပွဲ အတွက် သာမက ကျုပ်တို့ ကိုယ်တိုင် အရေးနိမ့်မယ့် အရေးကို ရှောင်ရှားနိုင်ဖို့ အထိပါ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည် အားကိုးရမယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်နဲ့ ကြိုးပမ်း အားထုတ်မှု ကျုပ်တို့ရဲ့ အင်အားနဲ့ အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားမှုတွေကို ယုံကြည် အားကိုးရမယ်။ အမျိုးသားရေးနဲ့ နိုင်ငံတကာရေး အရ ကမ္ဘာပိုင်းနဲ့ ကတ္တားပိုင်း အရ ကိုယ့်လုပ်ငန်း တာဝန်တွေဟာ ဘာဖြစ်သင့်တယ်၊ ကိုယ့်အင်အား ဘယ်လောက်ကြီးတယ်၊ ကိုယ့်အင်အား ဘယ်လောက် ပျော့ညံ့တယ် ဆိုတာကို ကြီးမားတဲ့ အသိတရားနဲ့ သိရှိ နားလည်ပြီး ကိုယ့်အင်အား ကြီးမားမှုနဲ့ ချို့တဲ့မှု ဘယ်လောက် ရှိတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ် ဆန့်ကျင်မယ့် အကြောင်းခြင်းရာ၊ ထောက်ကူမယ့် အကြောင်းခြင်းရာ ဘာတွေ ရှိတယ် ဆိုတာကို သိရှိ နားလည်ရုံ သာမက အဲဒီလို သိရှိ နားလည်မှုကို အကောင်းဆုံး အကျိုး ဖြစ်ထွန်းအောင် အသုံးချတဲ့ တကယ်လက်တွေ့နဲ့ စိတ်အား ထက်ထက်သန်သန် အသုံးချတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်တွေသာလျှင် အရေးနိမ့်မှုကို ရှောင်နိုင်ရည်ရှိပြီး အောင်ပွဲ အတွက် အဆင်သင့် ပြင်ဆင်ထားနိုင်ရည် ရှိကြမှာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါဟာ ကျုပ်တို့ ပြောဆိုနေကျ "ပါရမီထူးကဲသူ" ဆိုတာရဲ့ အဓိပ္ပာယ် အစစ်ပဲ။ ဒါနဲ့ ပတ်သက်လို့သာဘဝ အလျောက် ဖြစ်တဲ့ ထူးကဲတဲ့ အရည်အချင်းမျိုး၊ ဒါမှမဟုတ် နတ်သိကြားပေးတဲ့ ထူးကဲတဲ့ အရည်အချင်းမျိုး ဆိုတာ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်တော့ မယုံကြည်ဘူး။ ဒီ မင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ မျက်လှည့် စကားလုံးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အမျိုးမျိုး အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ထားကြတယ်။ အတိုင်းအဆ မရှိ ဒဏ်ခံနိုင်တဲ့အားလို့ ဆိုတာလဲ ရှိတယ်။ ပါရမီ ထူးကဲတယ် ဆိုတာဟာ တခြားလူတွေ အမှတ်မဲ့ ဖြစ်နေတာကို မြင်တတ် တွေ့တတ်တာလို့ ဆိုတာလဲ ရှိတယ်။ အနှစ်သာရ သဘော ပြောရရင်တော့ လူရဲ့ တီထွင် ဖန်တီးရေး စွမ်းအားကသာလျှင် သူ့ကိုယ့်သူ၊ သူ့ နက္ခတ်တာရာတွေ၊ သူ့သမိုင်း၊ သူ့ကမ္မတွေ ဖြစ်အောင် ဖန်တီး ပေးတာပဲ ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့အနေနဲ့

သူပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရှိနေတဲ့ အကြောင်းခြင်းရာတွေနဲ့ အင်အားစုတွေကိုတော့ ပစ်ပယ်လို့ မရဘဲ ထည့်တွက်ရမယ် ဆိုတာကတော့ သံသယ ရှိစရာ မလိုပါဘူး။ အလုပ်၊ အလုပ်၊ အလုပ်၊ လှုပ်ရှား၊ လှုပ်ရှား၊ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး၊ ကိုယ်အား ကိုယ်ကိုး။ ဒါဟာ လူဖန်တီးလို့ ပေါ်ထွက်လာတဲ့ ဘယ်လို အောင်ပွဲအတွက် မဆို ရှိအပ်တဲ့ တင်းကြပ်တဲ့ အဖိုးတန်တဲ့ အချိန်မရွေး မှန်ကန်တဲ့ ဥပဒေသပဲ ဖြစ်တယ်။ တနည်းအားဖြင့် ဆိုရရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားကိုး သူကိုသာ ဘုရားသခင်က ကူညီ မစပါလိမ့်မယ်။ ဒါဖြင့် ယျေဘုယျ အားဖြင့်ရော သီးခြား အားဖြင့်ရော နိုင်ငံတကာ ရှုဒေါင့်က ကြည့်တဲ့ အနေနဲ့ ဘယ်လို လုပ်ငန်း တာဝန်တွေကို ဒီမိုကရေစီသစ်က ချမှတ် ပေးသင့်ပါသလဲ။ ဒီမိုကရေစီ သစ်များ အနေနဲ့ -

(၁) ကိုယ့်သက်ဆိုင်ရာ နယ်ပယ်မှာ ရှိတဲ့ ပြည်တွင်း ဒီမိုကရေစီ အင်အားစုတွေ ညီညွတ် စည်းလုံးအောင် ပထမ ကြိုးပမ်းရမည်။

(၂) ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ကျုပ်တို့ နေတဲ့ ဒေသ အစိတ်အပိုင်းမှာ ပိုမို ရင်းရင်းနှီးနှီး နားလည်မှုရှိဖို့ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်မှုနဲ့ ဆက်စပ် ဆောင်ရွက်မှု တိုးတက် ပွားများလာဖို့ ကြိုးပမ်းရမယ်။ အမျိုးသား အိန္ဒိယ၊ ဒီမိုကရေစီ အရှေ့တောင် အာရှတို့နဲ့ အချင်းချင်း ပြဿနာ ရှိနေတာတွေကို ဖြေရှင်းဖို့ အတွက် အပြန်အလှန် အားထုတ် ကြိုးပမ်းရမယ်။ (အင်ဒိုနီးရှားကို ပိုမို တက်တက်ကြွကြွ စိတ်ဝင်စားရမယ်။ ထောက်ခံ ကူညီရမယ်။)

(၃) အာရှတိုက်ရဲ့ ကျန်တိုင်းပြည်များနဲ့ အထူးသဖြင့် ကျုပ်တို့အဖို့ တရုတ်ပြည်နဲ့ အဆက်အသွယ် လုပ်ရမယ်။ နားလည်မှု ရှိစေရမယ်။

(၄) ကမ္ဘာ့ အချယ်လယ်ခံ၊ အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူတွေ အားလုံး လက်တွဲပြီး ကမ္ဘာ့ နယ်ချဲ့စနစ်ကို တွန်းလှန် ဖြိုချဖို့ အတွက် ကြိုးပမ်း အားထုတ်မှုတွေကို ဆက်စပ် ပေးရမယ်။ နားလည်မှု ရှိအောင် လုပ်ရမယ်။

(၅) ကမ္ဘာ့ ဒီမိုကရေစီ ပြည်သူတွေနဲ့ ပိုမိုပြီး ညီရင်း အကိုလို ချစ်ကြည် ရင်းနှီးအောင် လုပ်ရမယ်။ (ကျုပ်တို့ အနေနဲ့ ဗြိတိန်နဲ့ အမေရိကန် ပြည်သူတွေနဲ့ ညီရင်း အကိုလို ချစ်ကြည်ရမယ်။)

(၆) နယ်ချဲ့သမားတွေရဲ့ ပရိယာယ် ထောင်ချောက်တွင်း ကျမသွားအောင် ဟန့်တားနိုင်ဖို့ အတွက် ပိုမိုပြီး သတိရှိရမယ်။ နိုးကြားမှု ရှိရမယ်။ နယ်ချဲ့စနစ် အခွင့်ကောင်း ရစေနိုင်မယ့် ကြီးမားတဲ့ အမှားတွေကို မလုပ်မိစေဘဲ ရှောင်ရှားနိုင်ဖို့ အတွက် ပိုမိုပြီး သတိရှိရမယ်။ နိုးကြားမှု ရှိရမယ်။ နယ်ချဲ့ စနစ်ရဲ့ မှားယွင်းမှုတွေ၊

ဒါမှမဟုတ် မိုက်မဲမှုတွေ၊ ဒါမှမဟုတ်၊ ဆန့်ကျင်ဘက် ရှိမှုတွေကို
အခွင့်အလမ်း အနည်းအကျဉ်း ရတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရသလောက်
အသုံးချနိုင်အောင် ကြိုးစားဖို့ အတွက် ပိုမိုပြီး သတိရှိရမယ်။

ကဲ၊ ဒါတွေဟာ ငြိမ်းချမ်းရေးနဲ့ လျင်လျင်မြန်မြန် တိုးတက် ကောင်းမွန်လာမှုကို
ထိန်းသိမ်းပြီး လုံးဝ လွတ်လပ်တဲ့ ကမ္ဘာသစ် တရပ် တည်ဆောက် ထူထောင်ဖို့ အတွက်
ဒီမိုကရေစီသစ်များရဲ့ လုပ်ငန်း တာဝန်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

[ဤတွင် 'မြန်မာ့ စိန်ခေါ်သံ' ပြီးပါပြီ။]

■ - ■ - ■